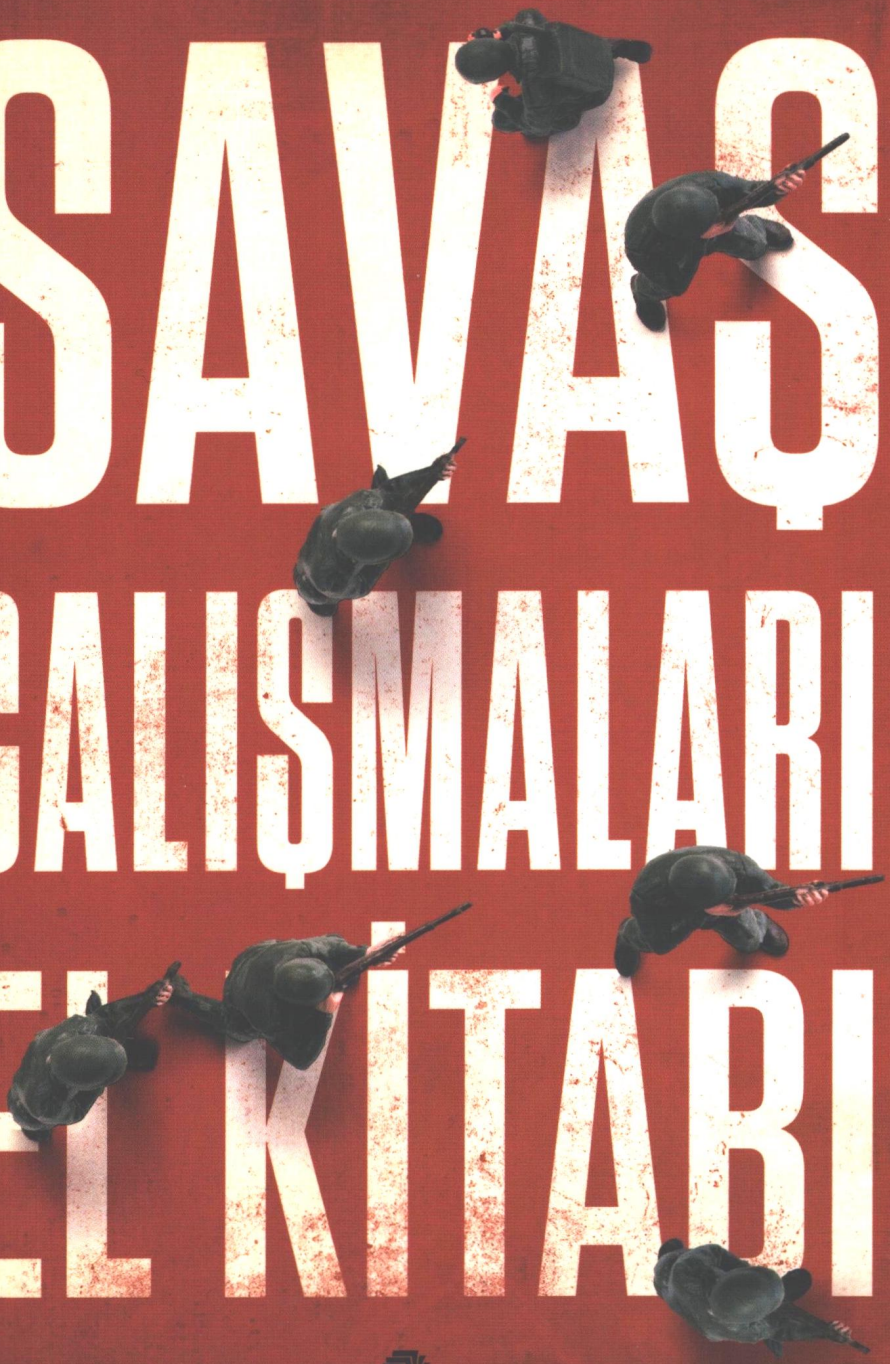
EDİTÖR: MESUT UYAR

SAVAŞ ÇALIŞMALARI EL KİTABI

Kronik

SAVAŞ ÇALIŞMALARI EL KİTABI

—

Editör
MESUT UYAR

KRONİK KİTAP: 239
Dünya Tarihi Serisi: 20

YAYIN YÖNETMENİ
Adem Koçal

EDİTÖR
Mesut Uyar

KAPAK TASARIMI
Kutan Ural

1. Baskı, Ekim 2021, İstanbul

ISBN
978-625-7631-48-8

KRONİK KİTAP
Şakayıklı Sk. No:8, Levent
İstanbul - 34330 - Türkiye
Telefon: (0212) 243 13 23
Faks: (0212) 243 13 28
kronik@kronikkitap.com

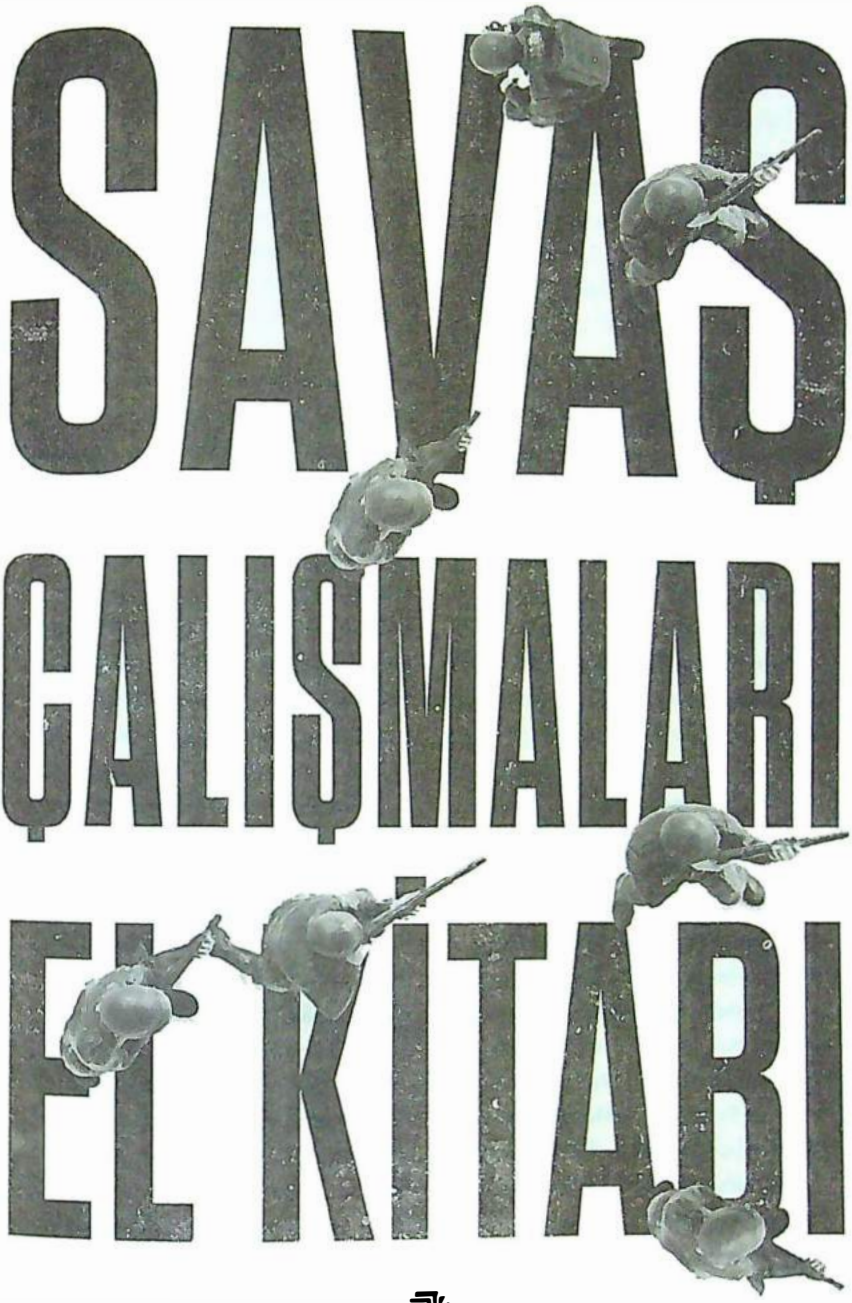
Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 49639

www.kronikkitap.com
kronikkitap

BASKI VE CİLT
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 K. Çekmece / İstanbul
Telefon: (0212) 463 71 25
Matbaa Sertifika No: 41707

EDİTÖR: MESUT UYAR

SAVAŞ ÇALIŞMALARI EL KİTABI

Kronik

KATKIDA BULUNANLAR

Ahmet Özcan Çankırı Karatekin Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü öğretim üyesidir. Tarihyazımı, Basın ve Yayın Tarihi, Jandarma Tarihi, Askeri Tarih, tarih kaynakları, biyografi ve bibliyografi gibi konularda çalışmalar yaptı. Halen Milli Savunma Üniversitesi ve Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi'nde misafir öğretim üyesi olarak dersler vermektedir.

Ali L. Karaosmanoğlu Orta Doğu Teknik Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesinde Öğretim üyeliği görevinde bulunmuş ve 1988 yılından beri görev yaptığı Bilkent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünden 2010 yılında emekli olmuştur. Halen İhsan Doğramacı Barış Vakfı çerçevesinde kurulan Dış Politika ve Barış Araştırmaları Merkezinin Başkanıdır. Doktora derecesini Lozan Üniversitesi Hukuk Fakültesinden alan Dr. Karaosmanoğlu'nun "Birleşmiş Milletler'in Zorlayıcı ve Zorlayıcı Olmayan Askeri Eylemleri" konulu doktora tezi "Fondation Fleuret" ödülüne layık görülmüştür. Dr. Karaosmanoğlu, Lahey Uluslararası Hukuk Akademisi, Fulbright ve NATO'dan araştırma bursları kazanmış ve Stanford ve Princeton Üniversitelerinde misafir araştırmacı olarak çalışmıştır. Türk Delegasyonu üyesi olarak devletlerarası konferanslara katılmıştır. Avrupa Bilim ve Sanat Akademisi ve uluslararası siyaset alanında Türkiye'nin ilk düşünce kuruluşu olan Dış Politika Enstitüsü'nün (1974) Yönetim Kurulu üyesidir. Dr. Karaosmanoğlu'nun yazdığı ve derlediği kitapların ve ortak eserlerdeki incelemelerinin yanında, Foreign Affairs, Europa Archiv, Politique Etrangere, Security Dialogue, Journal of International Affairs, International Defense Review, Turkish Studies ve Uluslararası İlişkiler dergilerinde yayınlanmış makaleleri vardır.

Barış Ateş askeri sosyoloji alanındaki çalışmalarına Milli Savunma Üniversitesi Atatürk Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nde öğretim

üyesi olarak devam etmektedir. Türk Silahlı Kuvvetlerinde yurtiçi ve dışında farklı seviyelerde komutanlık ve karargâh subaylığı görevlerinde bulundu. Askeri sosyoloji alanında yayımlanmış ve devam eden çalışmaları bulunan Ateş'in asıl ilgi alanları askeri değişim, askeri kültür, sivil-asker ilişkileri, subay eğitim-öğretim sistemi, muharebe motivasyonu ve küçük birlik uyumudur.

Çağlar Kurç Abdullah Gül Üniversitesi'nde Doktor Öğretim Üyesi olarak çalışmaktadır. Dış Politika ve Barış Araştırmaları Merkezi, Columbia Üniversitesi Saltzman Savaş ve Barış Araştırmaları Enstitüsü ve MIT Güvenlik Çalışmaları Programı'nda araştırmacı olarak bulundu. Araştırma ilgi alanları arasında savunma tedariki, gelişmekte olan ülkelerdeki savunma sanayi, küresel silah üretim ağları ve güvenlik politikası yer almaktadır. Çalışmaları European Security, Defence Studies ve Comparative Studies dergilerinde yayınlanmıştır.

Emrah Özdemir Çankırı Karatekin Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü öğretim üyesidir. Tarihyazımı, Basın ve Yayın Tarihi, Jandarma Tarihi, Askeri Tarih, tarih kaynakları, biyografi ve bibliyografi gibi konularda çalışmalar yaptı. Halen Milli Savunma Üniversitesi ve Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi'nde misafir öğretim üyesi olarak dersler vermektedir. Çankırı Karatekin Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü öğretim üyesi olup Türk Savaş Çalışmaları Dergisi Editör Kurulu üyesidir. Doktorasını Galler Swansea Üniversitesinde Afganistan'da ayaklanmaya karşı koyma faaliyetleri üzerine yazdığı tezi ile tamamlamıştır. NATO Savunma Koleji (Roma)'nde ve NATO Kolluk İstikrar Harekâtı Mükemmeliyet Merkezi (Vicenza)'nde misafir öğretim üyeliklerinde bulunmuştur. Halen Milli Savunma Üniversitesi ve Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisinde dersler vermektedir. Uluslararası politika, güvenlik çalışmaları, savaş çalışmaları ve istihbarat konularında eserleri bulunmaktadır.

Fatih Baş Erciyes Üniversitesi Tarih Bölümü mezunudur. Yüksek lisans öğrenimini Gazi Üniversitesi'nde tamamlamıştır. Aynı üniversitede doktora öğrenimine devam etmektedir. Halen, Dünya Askerî Tarihi ve Modern Zamanlarda Savaş ve Çatışma derslerini verdiği Kara Harp Okulu Tarih Bölümü'nde öğretim görevlisidir. Uzmanlık alanı Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti askerî tarihidir.

Hayrettin Küpeli Jandarma Genel Komutanlığında çeşitli kademelerde görev yapmış olup halen Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi öğretim üyesidir. Uluslararası güvenlik, kritik altyapıların korunması ve güvenliği, kolluk istikrar harekâtı gibi konular

üzerinde çalışmaları bulunmaktadır. Kritik Altyapılar ve Terörizm (2019) adlı eserin yazarıdır.

İbrahim Sani Mert Antalya Bilim Üniversitesi İİSB Fakültesi İşletme Bölümü öğretim üyesidir. TSK'da 22 yıl çeşitli kademelerde görev yapmıştır. Çalışma konuları arasında etik, yaratıcılık, liderlik, yönetim ve organizasyon, davranış sayılabilir. "Cesaret Yönetimi" kitabının yazarı olan Prof. Mert'in, özellikle araştırdığı konu olan "cesaret" üzerine yaptığı bir çok araştırması mevcuttur.

Mehmet Işık Mardin Artuklu Üniversitesi Sinema ve Televizyon bölümünde bölüm başkanı olarak görev yapmaktadır. Uluslararası Güvenlik ve Terörizm ve Halkla İlişkiler bölümlerinde yüksek lisans İletişim Bilimleri Genel Gazetecilik ve Siyaset ve Uluslararası İlişkiler bölümlerinde doktora yaptı. Jandarma Genel Komutanlığı'nda çeşitli kademelerde görev yaptı. İletişim bilimleri, sinema, medya, gazetecilik ve siyaset bilimi alanlarında çeşitli akademik çalışmalar yürüten ve akademik dergilere makaleler yayınladı.

Mesut Uyar Antalya Bilim Üniversitesi İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi dekanı olarak görev yapmaktadır. Türk Silahlı Kuvvetlerinde yurtiçi ve dışında farklı seviyelerde komutanlık, barışı koruma ve Kara Harp Okulu'nda öğretim üyeliği görevlerinde bulundu. 2005 yılında Bosna-Hersek'te Peace Support Operations Training Centre'da akademik uzman; 2012-17 yılları arasında ise Avustralya'da University of New South Wales'de Osmanlı askeri tarihi doçenti olarak çalıştı. Savaş çalışmaları ve Osmanlı/Türk askeri tarihi konularında uzmanlaşmıştır. Önemli yayınları; *The Ottoman Army and the First World War*, (2021); *Phase Line Attila: The Amphibious Campaign for Cyprus, 1974* (2020, Edward J. Erickson ile); *The Ottoman Defence against the Anzac Landing: 25 April 1915*, (2015); *A Military History of the Ottomans, From Osman to Atatürk*, (2009, Edward J. Erickson ile).

Uğur Ziya Yıldırım NATO Kara Komutanlığında Harekât (Yöneylem) Araştırması Analisti olarak çalışmaktadır. Doktorasını 2009 yılında Bilkent Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümünden almıştır. Yaklaşık 25 yıldır Askeri Harekât Araştırması konularıyla uğraşmaktadır. İlgi alanları Askeri Harekât Araştırması, modelleme ve simülasyon, askeri simülasyon uygulamaları, veri çiftçiliği ve deneysel tasarımdır.

E. Orgeneral Doğu Aktulga'nın
aziz hatırasına

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ
11

SAVAŞ VE SAVAŞ ÇALIŞMALARI
Mesut Uyar
15

ASKERİ TARİH, TARİHSEL GELİŞİMİ, YAZARLAR VE OKURLARI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME
Ahmet Özcan
32

GÜVENLİK ÇALIŞMALARI
Hayrettin Küpeli
65

SAVUNMA ÇALIŞMALARI
Çağlar Kurç
109

İSTİHBARAT ÇALIŞMALARI
Emrah Özdemir
141

ASKERİ SOSYOLOJİ
Barış Ateş
173

ASKERİ ETİK
İbrahim Sani Mert
211

ASKERİ HAREKÂT ARAŞTIRMASI
Uğur Ziya Yıldırım
227

STRATEJİ DÜŞÜNCESİNDE YORUM VE TAHRİFAT:
CLAUSEWİTZ OLAYI
Ali L. Karaosmanoğlu
252

MEDYA VE SAVAŞ
Mehmet Işık
273

SAVAŞ ÇALIŞMALARININ LABORATUVARI: SAVAŞ OYUNLARI
Fatih Baş
318

BİBLİYOGRAFYA
371

İNDEKS
387

ÖNSÖZ

Savaşın insanlık tarihi kadar eski olduğu klişesi sıklıkla tekrar edilir. Bunun doğruluğu veya yanlışlığı son beş yüzyıldır tartışılmaktadır. Ancak ilginç bir şekilde savaşın bilimin konusu haline gelmesi oldukça yenidir. 1. Dünya Savaşı'nın bitişi ve uluslararası ilişkiler disiplininin kurulmasıyla savaş bilimin konusu haline geldi. Bir başka büyük savaş 2. Dünya Savaşı sayesinde fen bilimleri dahil mevcut akademik disiplinlerin neredeyse tamamı savaşı incelemeye hiç değilse yan etkileri ve tahribatıyla uğraşmaya başladı. Bazı disiplinlerin içinde tamamen savaşa ve savaşanlara odaklanan alt disiplinler kuruldu.

Dünyada savaşla ilgili bu gelişmeler yaşanırken "asker millet" olmakla övünen ülkemiz bu bilimsel gelişmelerin büyük ölçüde dışında kaldı ve ne yazık ki kalmaya devam etmektedir. Başlangıçta kolaycılığa kaçılıp savaşla ilgili her şey Türk Silahlı Kuvvetleri'nin sorumluluğuna terk edilmişti. Müteakiben komünizm-sosyalizm ve liberalizm gibi siyasi görüşlerin yaygınlaşması, Türkiye'deki sivil-asker ilişkilerinin kötülüğünden doğan tepki ve 1960'ların ortasında Batı'da başlayan savaş karşıtlığının Türkiye'ye etkisi sonucu savaş ve bütün askeri konular sivil akademisyenler tarafından dışlandı. Askeri yükseköğretimin 2000'li yıllara kadar üniversite düzeyine gelememesi savaşın akademi dışında kalmasını perçinledi. 2000'de harp okullarının üniversite statüsü kazanması ve 2016'da Milli Savunma Üniversitesi'nin

kurulmasıyla savaşla ilgilenen bazı akademik alt disiplinlerin ülkemizde lisans ve lisansüstü eğitimi verilmeye başlandı. Ancak askeri yüksek eğitimde yaşanan bu önemli gelişmeler üniversiteleri etkilemedi.

Savaş ve askerlikle ilgili disiplinler üniversitelerimizde hâlâ akademik olarak tanınmamakta ve eğitimi verilmemektedir. Bu disiplinlerde çalışan akademisyenler aslında başka bir disiplinde uzmanlık kazanmış ve çalışırken kendi şahsi ilgi ve çabasıyla faaliyet göstermektedir. Üniversite ve diğer kurumların savaş ile ilgili disiplinlere yer vermemesi sadece eğitim ve öğretimi etkilememektedir. Doçentlik alanı tanınmamasından burs ve mali destek verilmemesine yayın yapmak için dergi ve yayınevi yokluğundan bu yayınların okuyucu ve tüketicisinin bulunmamasına kadar uzanmaktadır.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen savaş ve askeri bilimler ülkemizde gitgide popülerlik kazanmaktadır. İş bulma sorununa rağmen artan sayıda genç akademisyen savaşı ve askerliği çalışmaktadır. Başta askeri tarih olmak üzere savaşla ilgili kitaplar Türk okurundan yoğun ilgi görmektedir. Şimdilik Türk akademisyenler yeteri kadar eser veremedikleri için yayıncılar tercüme eserlerle talebi karşılamaya çalışmaktadır. Bu aşamada yapılması gereken birbirinden kopuk ve bağımsız çalışan akademisyen ve uzmanlar arasında iletişim, koordine ve işbirliği imkânlarını yaratacak platformların teşkil edilmesidir.

Elinizdeki bu kitap yakın dönemde kurulmuş bir akademik derginin sağladığı platform sayesinde yazılabilmiştir. Uzun bir hazırlık ve tartışma sonrasında küçük bir grup akademisyen ile 2020 yılı başında *Türk Savaş Çalışmaları Dergisi*'ni (Turkish Journal of War Studies) kurduk. Derginin ilk üç sayısında savaş ve askerlikle ilgilenen akademik alt disiplinleri tanıtan bir dizi makale yayınladık. Yayın süreci ve sonrasında bu makaleler tartışıldı, eksikler ve hatalar giderildi. Sonuçta editörlüğünü yaptığım bu kitap doğdu.

Savaş Çalışmaları El Kitabı giriş niteliğinde bir referans eserdir. Savaş ve askeri bilimlerle ilgili alt disiplinleri beraber ve bütünlük içinde tanıtmayı amaçlamaktadır. Maksadımız genç akademisyenlere ve genel okuyucu kitlesine temel bilgi ve kavramları rahatlıkla anlayabilecekleri şekilde sunmaktır. Savaşın ne kadar önemli ve karmaşık olduğunu göstermektir. Bir başlangıç kitabı olduğundan doğal olarak bünyesinde bazı eksiklikler bulunmaktadır. Örneğin askeri psikoloji gibi bazı önemli alt disiplinlere konuyu yazacak uzman bulamadığımız veya bulduklarımız teklifimizi kabul etmediği için yer veremedik. Umudumuz bu kitabın sonraki baskılarında bu eksiklikleri gidermektedir.

Türk Savaş Çalışmaları Dergisi sayesinde derleme bir kitap hazırlanması sürecinde karşılaşan sorunların çoğundan etkilenmeden bu kitap ortaya çıkarılabildi. Bu süreçte özellikle Doç. Dr. Emrah Özdemir'in dergi editörü olarak gösterdiği gayret ve katkıyı belirtmem gerekir. Bu kitaba katkı veren hocalarım ve arkadaşlarım yazılarını kendi değerli zamanlarından vakit ayırarak hazırladı. Kendilerine hem kitaba hem de dergiye verdikleri destek için tekrar teşekkür ederim.

Her zamanki gibi gayret bizden...

Prof. Dr. Mesut Uyar
Antalya Bilim Üniversitesi
Antalya, 1 Ağustos 2021

SAVAŞ VE SAVAŞ ÇALIŞMALARI

Mesut Uyar[*]

Siyasi gerçekçilik (Realizm) düşüncesinin manevi babası ve tarih yazımının kurucularından Tükidides'in meşhur eserinin konusu, iki Yunan şehir devleti (Atina ve Sparta) ittifakları arasında 27 yıl süren (MÖ 431-404) Pelopones Savaşı'dır. Dünya tarihi açısından önemsiz bu savaş, Tükidides'in inceleme ve tahlilleriyle insanlık tarihinin en önemli savaşlarından biri haline geldi. Dünya tarihinde yazanı dolayısıyla tanınan ve önem kazanan tek savaştır.[1] Ancak savaşı konu alan tarih yazmak sadece Tükidides'in tutkusu değildi. Tarihin babası olarak bilinen Herodot'un tarihçesinin odak noktası da savaştır; Pers-Yunan Savaşları. Aslında Rönesans'a kadar yazılan tarihlerin çoğu hükümdarların muazzam sefer ve zaferlerini konu alır. Sezar gibi tarihçilere güvenmeyen bazı hükümdarlar kendi savaşlarının tarihini kendileri yazmıştır.[2] Mısır Firavunu II. Ramses, MÖ 1274'te Kadeş Muharebesi'nde Hititler karşısında uğradığı başarısızlık sonrasında ilk işi kendi adını taşıyan Ramesseum Tapınağı'nın duvarlarına "zaferi"ni anlatan uzun bir yazıt nakşettirmek olmuştu.[3]

* Prof. Dr., Antalya Bilim Üniversitesi.

1 Leo Strauss, *The City and Man*, (Chicago: Rand McNally & Co., 1964), s. 142.

2 Gaius Iulius Caesar, *Notlar: Galya Savaşı Üzerine*, (çev) Samet Özgüler, (Ankara: Doğu Batı Yayınları, 2017), s. 26-28.

3 Alan Gardiner, *The Kadesh Inscriptions of Ramesses II*, (Oxford: Griffith Institute, 1960), s. 46-56.

Savaş, sadece ilk tarihçilerin değil ilk filozofların da dikkatini çekmişti. Felsefenin kurucularından Sokrat, cesur ve kabiliyetli bir vatandaş-asker olarak nam salmıştı. Pelopones Savaşı'nın ilk safhasının meşhur muharebelerinin çoğuna katıldı. Bir muharebede kendini tehlikeye atarak yaralanan öğrencisi Alkibiades'i kurtarmıştı. Hatta MÖ 422'de Amphipolis Muharebesi'nde tarihçi Tükidides'in emrinde Spartalılara karşı savaştı.[4] En meşhur öğrencisi Plato ise MÖ 427'de Pelopones Savaşı esnasında Atina'da doğmuştu. Savaş, Plato 23 yaşına ulaştığında sona erdiğinde Atina yenilmiş, küçük düşmüş ve büyük bir ekonomik ve siyasi buhran sarmalının içindeydi. Bu yüzden Plato'nun eserlerinde barışı övmesi ve muhafaza edilmesini tavsiye etmesi şaşırtıcı değildir. Ancak Plato kesinlikle bir pasifist değildi. Kuvvetli ve iyi yönetilen "gerçek ve sağlıklı" bir şehrin savaşa hazır olması ve askerlerin eğitimine önem verilmesi gerektiğini vaaz etmekteydi. Dolayısıyla başta kendini müdafaa olmak üzere savaşın gerekliliğini de kabul etmiştir. Savaşın özellikle adalet gibi haklı gerekçelerle başlatılmasının yanı sıra savaşın faziletli bir şekilde belirlenmiş kural çerçevesinde cereyan etmesine önem vermiştir.[5]

Felsefenin bir başka kurucusu Aristo da benzeri şekilde barışı korumanın önemine vurgu yaparken savaşın faydalarını saymaktan kendini alamaz. Mesela ona göre liderliğin en başarılı uygulamaları ancak savaş döneminde görülebilir ve savaş liderliğin geliştirilebileceği en iyi eğitim alanıdır. Ayrıca Aristo'ya göre barbar toplumlar üzerine otorite tesis edilmesi ve bir bakıma onların medenileştirilmesi için savaşa ihtiyaç vardır. Ancak adil, ılımlı, öngörülü ve cesur liderler fazilet ilkesi ışığında bu zorunlu ve haklı savaşları icra edebilirdi.[6] Gelmiş geçmiş en meşhur ve başa-

4 W.K.C. Guthrie, *Socrates,* (Cambridge: Cambridge University Press, 1971), s. 59, 89-93

5 Henrik Syse, "Plato: The Necessity of War, the Quest for Peace", *Journal of Military Ethics*, c. 1, no. 1, Kasım 2010, s. 37-44.

6 Deborah De Chiara-Quenzer, "Aristotle, Achilles, Courage, and Moral Failure", (ed) Heather L. Reid and Tony Leyh, *Looking at Beauty to Kalon in Western Greece*, (Syracuse: Parnassos Press, 2019), s. 189-202.

rılı askeri liderlerden biri olan Büyük İskender'in Aristo'dan özel ders almış olması ise oldukça manalıdır.[7]

Romalılarla beraber devreye hukukçular girdi. Savaş, sevimsiz ve istenmeyen bir hadiseydi. Ama hayatın bir parçasıydı. Öyle ise hayatın diğer alanları gibi onun da belirli ve kabul edilmiş kuralları olmalıydı. Sonradan St. Augustine'in toparlayıp "haklı savaş" (*just war - bellum justum*) doktrinine çevireceği savaşı başlatmanın kuralları (*jus ad bellum*) ile savaş esnasında uyulması gereken kurallar (*jus in bello*) ilk defa Romalılar tarafından hukuki temele oturtulmuştur.[8] 4. yüzyılda yaşamış St. Augustine Roma hukukunu Hristiyan ilahiyatına uyarlanarak tartışılan haklı savaş kavramını doktrin haline getirmiştir. Ona göre bir savaşın haklı sayılabilmesi için altı ilkeye uygun olmalıdır. Bunlar; savaşın son çare olması, haklı bir amaca hizmet etmesi, meşru bir otorite tarafından başlatılması, başarı şansının mevcudiyeti, orantılı olması ve bir çıkış stratejisinin bulunmasıdır.[9]

Savaşı inceleyip kaleme alan bir başka grup ise hükümdarlara tavsiye vermeyi iş edinmiş saray kâtipleri, bürokratlar ve düşünürlerdir. Hemen hemen her yazılı kültürde mevcut olan hükümdara tavsiye edebiyatının doruk noktası Niccolo Machiavelli'dir. Modern siyasi düşünce ve aynı zamanda stratejinin kurucularından Machiavelli ideal prensin halkı nasıl yöneteceğini ve diplomasinin inceliklerini yazıya dökerken siyasi gücün en somut ifadesi olan silahlı kuvvetleri ve savaşları incelemiştir.[10] Hatta savaş sanatı için ayrı bir kitap yazma ihtiyacını hissetmiştir.[11]

---

7 Michael Tierney, "Aristotle and Alexander the Great", *Studies: An Irish Quarterly Review*, c. 31, no. 122, Haziran 1942, s. 221-228.

8 Arthur Nussbaum, "The Significance of Roman Law in the History of International Law", *University of Pennsylavia Law Review*, c. 100, no. 5, Mart 1952, s. 681-683.

9 John Langan, "The Elements of St. Augustine's Just War Theory", *The Journal of Religious Ethics*, c. 12, no. 1, Bahar 1984, s. 20-30.

10 Niccolo Machiavelli, *Hükümdar*, (çev) Necdet Adabağ, (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2008), s. xiii-xx

11 Niccolo Machiavelli, *Savaş Sanatı*, (çev) Berna Hasan, (İstanbul: Doruk Yayınları, 2007).

Machiavelli'ye göre her devletin temelinde iyi kanunlar ve iyi ordular yatmaktadır. İyi kanunlar, iyi bir ordu olmadan mümkün değilken iyi bir ordu var ise mutlaka iyi kanunlar mevcuttur. Machiavelli bu konuya o kadar çok önem vermiştir ki faziletli hükümdara en önemli tavsiyesi savaşı bütün boyutlarıyla bilmesi ve uygulama taktik ve tekniklerine vakıf olmasıdır. Gene ona göre korkulan biri olmak her zaman sevilen biri olmaktan daha iyidir. Doğal olarak yeni devletin vatandaşı olmanın asıl şartı askerlik yapmaktır. Yaşadığı dönem İtalyası'nda hakim olan paralı askerlikten duyduğu nefret sonucu vatandaş-askerliğin önem ve faydasını abartsa da savaşı siyasi düşünce sisteminin odağına oturtarak modern devlet yapısına şekil vermiştir.[12]

Pasifist ve savaş karşıtı filozof ve düşünürler bile savaşın tabiatını anlayabilmek için büyük çaba sarf etmişlerdir. Savaşı lanetleyen ve ancak tecrübesiz kişilerin savaştan hoşlanabileceğini ifade eden Erasmus, eserlerinde savaşa epey yer ayırmıştır. Osmanlı'nın 1529'da Viyana kapılarına dayandığı dönemde yazdığı "Türklere Karşı Savaş" (*De bello turcico*) isimli eserinde ise isteksiz bir şekilde kendini müdafaa hali dışında da belli koşulları yerine getirmek şartıyla savaşın haklılık ve gereklilik kazanacağını kabul etmek zorunda kalmıştır. Ona göre Türklerin saldırıları ağır tahrik içermektedir. Türk imparatorluğu genişlerken Hristiyan pasifizmini savunmak makul ve mantıklı değildir. Erasmus, Antik Yunan ve Romalıların yaptığı gibi ikili meşruiyet ve ahlak kurallarını vaaz etmek durumunda kalmıştır. Hristiyanlar arası kendini müdafaa dışı savaşları lanetlerken Türkler gibi başka din ve kültürden halklara karşı savaşta başka kuralların geçerli olacağını ifade etmiştir.[13]

12 Machiavelli, *Hükümdar*, s. 46-58; Quentin Skinner, *Machiavelli: A Very Short Introduction*, (Oxford: Oxford University Press, 2000), s. 35-38; Joseph S. Nye, *Yumuşak Güç*, (çev) Rayhan İnan-Aydın, (Ankara: BB101 Yayınları, 2017), s. 19.

13 Fred R. Dallmayr, "A War Against the Turks? Erasmus on War and Peace", *Asian Journal of Social Science*, c. 34, no. 1, Mart 2006, s. 68-72.

Bütün filozoflar Erasmus kadar barışçı değildi. Bazılarına göre savaş toplumu ve dünyayı pislik ve hastalıklardan temizlemek ve harekete geçirmek için gerekliydi. Örneğin "savaş mutlak kötü olarak kabul edilmemelidir" diyen Hegel, savaşı pis havayı denizin üstünden süpüren rüzgâra benzetmiştir. Gene Hegel aksi takdirde durağanlaşıp hırs ve ruhunu kaybedecek toplumların savaş sayesinde dinamizm kazandığını iddia etmiştir. Yani savaş gelişmenin motorudur.[14]

Hegel'in savaş hakkındaki fikirleri özellikle Komünizm ve Faşizmi çok etkilemiştir. Marx ve Engels savaşı mevcut sınıfsal yapı ve kapitalizmin hâkimiyetinin doğal sonucu görmekteydi. Özelliği gereği savaş üreten kapitalizm bu yüzden zayıflamakta proletarya (işçi sınıfı) iktidarı yakınlaşmaktaydı. Savaşlar proletaryayı iktidara taşısa da proletarya hâkimiyetindeki dünyada savaşlar tamamen sona erecek ve Kant'ın ebedi barışı tesis olacaktı. Zaten bu inanç ile Lenin ve arkadaşları 1. Dünya Savaşı başladığında beklenen Komünizm devrimi gelecek diye çok sevinmişlerdi. Her ne kadar savaş sayesinde Komünistler Rusya'da iktidara gelse de beklentilerin aksine İngiltere, Fransa ve Almanya gibi gelişmiş sanayi ülkelerinde Komünistler başarısız oldu.[15]

Faşizm, Hegel'in yanı sıra Herbert Spencer gibi Sosyal Darwinistlerden ve siyasi coğrafyanın kurucusu Friederick Ratzel'den de etkilendi. Faşizme göre devletler ve ırklar arasında kesintisiz ve acımasız bir savaş hali hüküm sürmekteydi. Çünkü devletlerin tıpkı bir canlı gibi sağlıklı büyüyebilmesi için topraklarının genişlemesi eski derilerinden, yani sınırlarından kurtulmaları gerekmekteydi. Yaşam alanı (*Lebensraum*), Faşizm için savaşı meşrulaştırırken onun ırkçı karakterini de güçlendirmektedir.

14 H. G. Ten Bruggencate, "Hegel's Views on War", *The Philosophical Quarterly*, c. 1, no. 1, Ekim 1950, s. 58-60.

15 Sigmund Neumann, Max von Hagen, "Engels and Marx on Revolution, War and the Army in Society", (ed) Peter Paret, *Makers of Modern Strategy from Machiavelli to the Nuclear Age*, (Princeton: Princeton University Press, 1986), s. 264-280.

Seçilmiş asil ırk savaşlarda galip çıkacak ve diğerleri ise yok olacaktı. Komünizmden farklı olarak faşizm iktidarını sürdürmek için savaşa muhtaçtı. Yani daimi ve kesintisiz savaş için devamlı yeni düşmanlar ve yeni hedefler bulunmalıdır.[16]

İşin ilginç tarafı çok farklı kökenden gelen filozof, düşünür ve tarihçiler savaşı tartışırken bizzat savaşın parçası olan askerler bu tartışmaların büyük ölçüde dışında kalmışlardır. Tabii ki Sezar gibi tecrübelerini yazıya dökenler oldu. Ancak Tükidides haricinde hiçbir asker savaşın varlık sebebini ve tabiatını sorgulamadı. Çinli Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*[17] veya Romalı Vegetius'un *De Re Militari*[18] daha iyi savaşmak ve zaferler kazanmak için gerekli bilgi ve tavsiyelerini aktarmaya çalışan eserlerdir. 16. yüzyılla beraber Avrupa'da bunlara benzer askeri tecrübeleri aktaran eser ve talimnamelere büyük bir talep doğdu ve bu talep çerçevesinde askeri yayınlarda bir patlama yaşandı. Ancak bunlar taktik ve teknik seviyede uygulamaya yönelik eserlerdi.[19]

Savaşın askerler tarafından tartışılıp incelenmesi, Fransız Devrimi ve Napoléon Savaşları ile başladı. Karl von Clausewitz dönemin Alman felsefi akımlarından da etkilenerek emsalleri gibi savaşın ayrıntılarını değil bütününü görme ve incelemeye kalkıştı. Öncelikli olarak savaşın siyasetten bağımsız olmadığını tam tersine siyasetin başka yöntemlerle devam etmesi olduğunu tespit etti. Savaş oldukça pahalı, yıkıcı ve kontrol edilmesi zor bir alet/yöntemdi. Ama gene de ekonomi, ticaret, kültür gibi diğer alet/yöntemler tarzında siyasi hedefler doğrultusunda kullanılmaktaydı. Öyleyse siyasi liderlerin işi hedefi tespit edip savaşı

16 Davide Rodogno, "Fascism and War", (ed) R. J. B. Bosworth, *The Oxford Handbook of Fascism*, (Oxford: Oxford University Press, 2010), s. 239-258.

17 Sun Zi (Sun Tzu), *Savaş Sanatı*, (çev) Pulat Otkan, Giray Fidan, (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültürel Yayınları, 2014).

18 Flavius Vegetius Renatus, *Roma Savaş Sanatı*, (çev) Samet Özgüler, Kutsi A. Çetinalp, (İstanbul: Kronik Kitap, 2019).

19 David Eltis, *The Military Revolution in Sixteenth Century Europe*, (New York: Barnes & Noble Books, 1995), s. 51-64.

ilan etmekle bitmez. Savaş sona erinceye kadar her aşamasında karar verme süreci içinde yer almalıdırlar.[20]

Clausewitz'in diğer önemli tespiti ise toplum değiştikçe silahlı kuvvetlerin de biraz gecikmeli olsa bile değiştiğini ama savaşın kanlı tabiatının değişmediğidir. Köylü toplumların savaş tarzı ile şehirleşmiş endüstriyel toplumların tarzının aynı olmadığı ama neticede ikisinin de barışçı yollarla ulaşamadıkları siyasi hedefe savaş vasıtasıyla ulaşmak istediklerini dolayısıyla savaşın tabiatının aynı kaldığını saptamıştır. Teknoloji, savaşın nasıl savaşılacağına etki ederken savaşın esasını teşkil eden siyasi hedefler doğrultusunda ölmek ve öldürmek olan tabiatını etkilemez.[21]

Görüldüğü gibi savaş ve savaşanlar çok eski tarihlerden itibaren filozof, düşünür ve farklı disiplinlerden bilim insanlarının ilgi ve alakasını çekmiştir. Fakat bu incelemeler uzun bir süre bütünlük ve bilimsel disiplinden uzak, analiz yerine tasviri içeren bölük pörçük, çoğu zaman bireysel çabalar olarak kaldı. Bu konuda ilk somut adımı sivil bir akademik tarihçi olan Hans Delbrück attı. Delbrück, o zamana kadar askerler, resmi tarihçiler ve popüler yazarların tekelinde bulunan askeri tarihi, tarih disiplininin akademik bir alt disiplini haline getirmeye kalkıştı. Tarih metodolojisi, felsefesi, modern eleştirel tarzda belge ve kaynak kullanımını askeri tarihe kazandırdığı gibi, onun bir taraftan uygulamaya dönük pragmatik diğer taraftan da moral ve motivasyona yönelik destansı ve propaganda ağırlıklı ikili karakterini sert bir şekilde eleştirdi. Delbrück sayesinde askeri tarih, askere maneviyat verme, halka propaganda yapma ve komutanlara başarı reçeteleri hazırlama işlevlerinden kurtarıldı. Akademik askeri tarih, askerlere teorik

20 Michael Howard, *Clausewitz: A Very Short Introduction*, (Oxford: Oxford University Press, 2002), s. 12-25, 39-40; Peter Paret, "Clausewitz", (ed) Peter Paret, *Makers of Modern Strategy from Machiavelli to the Nuclear Age*, (Princeton: Princeton University Press, 1986), s. 186-188, 197-201, 209.

21 Howard, a.g.e., s.17-19, 37, 50-51, 59; Hew Strachan, *The Direction of War: Contemporary Strategy in Historical Perspective*, (Cambridge: Cambridge University Press, 2013), s. 167, 188-192.

altyapı, entelektüel birikim ve bakış açısı verirken tarihçilere ise geçmişte meydana gelmiş savaşlar, eski askeri kurumlar, lider ve askerleri nasıl incelemesi gerektiği konularında bilimsel altyapı, metodoloji ve literatür sunan bir akademik alt disipline dönüştü.[22]

Delbrück sayesinde askeri tarihin savaş konusundaki tekeli daha kuvvetlenirken devletlerin aralarındaki sorunları çözmek için çıplak güce ve savaşa başvurma alışkanlığını sona erdirmeye çalışan idealist düşünür ve siyaset bilimciler siyasi, ekonomik, hukuki ve ahlaki çözüm yollarının yanı sıra bilimden de istifade edilmesi gerektiği sonucuna ulaştı. İdealistler zaten varlığını göstermeye başlamış olan uluslararası ilişkilerin uluslararası güvenlik ve savaş konusunda en uygun aday olarak gördü ve üniversitelerde tanınan ve eğitimi verilen bir akademik disipline dönüştürmeye çalıştı. Tam bu esnada 1. Dünya Savaşı patlak verdi. Savaş hem küresel boyuttaydı hem de o zamana kadar görülmemiş yıkım ve can kaybına neden oldu. Savaş sona erdiğinde Woodrow Wilson, Alfred E. Zimmern ve Phillip Noel-Baker gibi akademisyen siyasetçilerin büyük desteği ile 1919'da İngiltere Galler (Aberystwyth) Üniversitesi ve Amerika Georgetown Üniversitesi'nde ilk uluslararası ilişkiler kürsüleri kuruldu.[23]

Uluslararası ilişkiler, idealistler sayesinde bağımsız bir akademik disiplin haline geldi ama savaşı ortadan kaldırmak için atılan başta Milletler Cemiyeti gibi adımların açıkça yetersiz kalmasıyla yoğun bir şekilde eleştirilmeye başlandılar. İki savaş arası dönemde

22 Gordon A. Craig, "Delbrück: The Military Historian", (ed) Peter Paret, *Makers of Modern Strategy from Machiavelli to the Nuclear Age*, (Princeton: Princeton University Press, 1986), s. 326-327, 331-339, 352-353; Arden Bucholz, "Introduction: Delbrück's Life and Work", Hans Delbrück, *Modern Military History*, (ed) Arden Bucholz, (Lincoln: University of Nebraska Press, 1997), s. 10-40.

23 Edward H. Carr, *The Twenty Years' Crisis 1919-1939*, 2nd edition, (London: Macmillan & Co, 1946), s. 1-5, 22-26; Acharya ve Buzan 1. Dünya Savaşı etkisinin önemli ama abartıldığını iddia etmektedir. Amitav Acharya, Barry Buzan, *The Making of Global International Relations: Origins and Evolution of IR at Its Centenary*, (Cambridge: Cambridge University Press, 2019), s. 33-34, 47-49, 53-54, 64-73.

(1919-39) cereyan eden savaş ve çatışmalar, idealizmin teorik yetersizliğini ortaya koydu. En sert ve kapsamlı eleştirileri yapan Edward H. Carr ve arkadaşları modern siyasi gerçekçilik (Realizm) düşüncesinin temellerini atarken idealizm de yaşanan tecrübeler ve eleştiriler sayesinde modern siyasi liberalizme dönüştü.[24]

2. Dünya Savaşı savaş çalışmaları açısından dönüm noktasıdır. Savaş esnasında stratejik bombardıman, hava savunma, denizaltı ve deniz mayınları ile mücadele ve okyanus aşan lojistik faaliyetler klasik askeri yapının başa çıkamayacağı büyüklük ve yoğunlukta cereyan ettiğinden birçok akademisyen ve işadamı göreve çağrıldı. Matematik ve istatistik hiç olmadığı kadar karar alma ve uygulama sürecine girdi. Sonradan yöneylem (harekât analizi) olarak adlandırılacak bu alt disiplin sayesinde sivil akademisyenler askeri alana girmiş oldu.[25]

Sivil bilim insanlarının bir başka icadı atom bombası, savaşın sonunda askeri bir depreme yol açtı. Atom bombası o kadar güçlü ve sıra dışı bir silahtı ki tek başına ne kadar eğitimli ve kabiliyetli olursa olsun bütün orduları yok edecek gibi gözüküyordu. Konvansiyonel ordular, eğitim ve silahların çağdışı kaldığı genel kabul görmüştü. Doğal olarak nükleer çağda eski savaşların ve orduların tarihinin bir önemi kalmamıştı. Erasmus, Kant ve liberal düşünürler pozitivist bir beklenti içinde gelişmenin ve geleceğin ebedi barışı getireceğini düşünürken teknoloji savaşı daha korkunç ve yıkıcı hale getirmişti. Clausewitz ve diğerleri eski çağın düşünürleriydi ve modern savaşta yerleri yoktu. Bu düşünce ortamı içinde çoğu matematik, ekonomi ve fen bilimlerinden gelen akademisyenler nükleer çağın stratejisini tasarlama ve geliştirmeyi üstlendiler. Bunu yaparken sadece düşünürler ve askeri tarihçiler değil aynı zamanda askerler de dışlandı, karar

24 Carr, a.g.e., s. 5-21, 27-88.

25 Joseph F. McCloskey, "US Operations Research in World War II", *Operations Research*, c. 35, no.6, Kasım-Aralık 1987, s. 910-924; Erik P. Rau, "Combat Science: The Emergence of Operational Research in World War II", *Endeavour*, c. 29, no. 4, Aralık 2005, s. 156-160.

makamlarından uzaklaştırıldılar. Çünkü her iki tarafın sahip olduğu nükleer silahlar bütün dünyayı yok etme potansiyeline sahip olduğundan savaştan kaçınmak, yani caydırıcılık (*deterrence*) esas haline gelmişti. Stratejiden savaşı çıkarınca askerin sürece dahil olmasına gerek kalmıyordu.[26]

Her ne kadar alana yeni giren fen ve sosyal bilimciler sayesinde savaş konulu bilimsel araştırmalarda önemli kazanımlar edinilse de geçmişin tamamen çöpe atılması, 1945 öncesinin yok sayılmasının doğal olarak bedeli olacaktı. Üstelik sadece teknik eğitim görmüş yeni stratejistlerin anlayabildiği strateji çalışmaları strateji ve savaş çalışmalarının temel ortak ve tüketicilerinden olan askerleri de soğuttu. Stratejinin askeri dünyadaki yerini Alman ve Rus askeri teorisyenlerin 2. Dünya Savaşı öncesinde tasarladıkları ve savaş esnasında uygulamaya çalıştıkları strateji ve taktik arasında yer alan operatif seviye kısmen doldurdu. Özellikle Amerikan general ve askeri düşünürler operatif sanatı bütün incelikleriyle öğrenip geliştirmeye yoğunlaştılar. İşin daha da kötüsü çok teknikleşen strateji ve savaş siyasetçilere de hitap etmemekteydi. Siyasetçiler genel siyasi hedeflere ve salt grand stratejiye odaklanarak savaşı sahipsiz bıraktılar.[27]

Strateji disiplininde bu gelişmeler yaşanırken askeri tarih de genelde askerlerin ilgilendiği bir alan olmaktan çıkıp tarih disiplinin bir alt dalı haline geldi. 2. Dünya Savaşı esnasında binlerce tarihçi ve sosyal bilimci askere alınmış ve savaşa birinci elden tanıklık etmişlerdi. Onlara göre askeri tarih, askerlere bırakılmayacak kadar önemliydi. Onlar için askeri tarih ile strateji arasındaki bağ değil savaşın insanlık tarihine etkileri önemliydi. Sonraları "yeni askeri tarihçilik" diye adlandırılacak "savaş ve kültür", "savaş ve toplum", "savaş ve kadın" gibi yeni akımlar ortaya çıktı. Askeri tarihin iyice akademikleşmesi ve savaşın kanlı işleyişinden

26 Lawrence Freedman, *Strategy: A History*, (Oxford: Oxford University Press, 2013), s. 145-177; Strachan, a.g.e., s. 35-38.

27 Freedman, a.g.e., s. 193-213; Strachan, *The Direction of War*, a.g.e., s.37-41, 66-69.

uzaklaşması askerleri daha da içlerine kapanmaya yeni literatürü görmezden gelmeye itti.[28]

Askerlerin anlayabilecekleri şekilde stratejiye duyduğu ihtiyacı ilk fark edip doldurmaya çalışan hiç beklenmedik bir yerden işletme/yönetim disiplininden geldi. Aslında bu hiç de şaşırtıcı değildir. Farklı disiplin ve bilim dallarının bulgularını iş dünyasının ihtiyaçları doğrultusunda uyarlamak için doğan bu disiplin, 1960'ların sonunda geçmişin strateji birikimini askerlerin istediği tarz ve şekilde onlara sunmaya kalkıştı. Anlaşılması güç formüller ve teorilerden kaçınıldığı gibi uzun uzun askeri tarihe de girilmemişti. Askerler prensipler, kontrol listeleri ve rahatlıkla anlaşılıp uygulanabilecek bilgiler istiyorlardı. İşletmeciler bu isteklere uygun kitaplar yazdı ve dersler verdi. Günümüzde "stratejik yönetim" olarak adlandırılan bu literatür o kadar başarılı oldu ki bir yandan işletme askeri yüksek okulların en popüler dalı haline gelirken diğer taraftan işletmeciler aynı paketi kendilerinin asıl müşterileri olan iş dünyasında kullanmaya başladı.[29]

Askeri stratejiyi nükleer caydırıcılığa indirgeyen stratejik çalışmalar, grand stratejiye odaklanmış siyasetçiler ve operatif seviyeyi mucizevi bir anahtar olarak algılayan askerler 2. Dünya Savaşı sonrasında patlak veren sömürgelerin özgürlük mücadelesi ve Fransızların "devrimci savaş" (*guerre révolutionnaire*) diye yeniden isimlendirdiği gerilla savaşlarına hazırlıksız yakalandı. İngilizler, Fransızlar, Amerikalılar ve diğer sömürgeci Batılı milletler stratejisiz girdikleri bu gayrinizami savaşlarda uzun süre savaşmaya mecbur kaldıkları gibi Malezya gibi istisnai örnekler dışında yenildiler. Bağımsızlık mücadelesi veren milletlerin siyasi ve askeri liderlerinden Mao Tse-tung, Ho Chi Ming

28 Stephen Morillo, Michael F. Pavkovic, *What is Military History?*, 2nd edition, (Cambridge: Polity, 2013), s. 34-44; Michael Howard, "Military History and the History of War", (ed) Williamson Murray, Richard H. Sinnreich, *The Past as Prologue: The Importance of History to the Military Profession*, (Cambridge: Cambridge University Press, 2006), s. 12-20.

29 Freedman, a.g.e., s. 491-512.

ve Vo Nguyen Giap gibi bazıları ise tam tersine başarılı ama kanlı stratejiler tasarlayıp uygulayarak şaşırtıcı zaferlere imza attılar.[30]

Soğuk Savaş'ın son döneminde nükleer silahların yarattığı dehşet dengesinin uzay da dahil her alana sirayet etmesi toplumsal protestolara yol açarken tamamen nükleer savaşa odaklanmış strateji çalışmaları da akademik tepkinin hedefi haline geldi. 1970'lerin sonunda insan ve topluma yönelik her tür tehdidi içine alan uluslararası ilişkiler disiplini kaynaklı "güvenlik çalışmaları"nın doğuşu ile sanki Soğuk Savaş sonsuza kadar sürecekmiş gibi düşünen ve gelişmeleri öngöremeyen klasik stratejik çalışmalarını sorgulayan ve kıyasıya eleştiren yeni bir bilimsel sürecin ilk önemli adımını teşkil etti. Ancak asıl darbeyi Soğuk Savaş'ın ani bitişi vurdu. Nükleer savaş tehlikesinin birdenbire büyük ölçüde ortadan kalkması zaten akademik ve etik açıdan ciddi baskı altındaki strateji çalışmalarının bir anlamda iflasına neden oldu.[31]

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloğunun çöküşü "yeni dünya düzeni" adı altında gruplandırılan yeni siyasi ve jeopolitik görüşlerin doğup tartışılmasına yol açtı. Francis Fukuyama, Batılı toplumların artık yepyeni bir gelişme düzeyine ulaşıp savaşı dolayısıyla stratejiyi geride bıraktıklarını iddia ederek yeni dönemin ilk teorik görüşünü ortaya koydu. Ama Hegel'den esinlenerek yazdığı "Tarihin Sonu" tezi[32] 1991 Körfez Savaşı ile büyük ölçüde geçerliliğini kaybetti. Amerikalı askeri liderler için Körfez Savaşı operatif düşüncenin en önemli zaferiydi. Amerikan askeri gücü karşısında kimse duramayacağına göre Amerika'nın yeni düşmanı kim olabilirdi? Edward Luttwak ve benzerleri için hareket noktası bu fikir

30 John Shy, Thomas W. Collier, "Revolutionary Warfare", (ed) Peter Paret, *Makers of Modern Strategy from Machiavelli to the Nuclear Age*, (Princeton: Princeton University Press, 1986), s. 817-862; Freedman, a.g.e., s. 178-192.

31 Barry Buzan, *People, States and Fear: An Agenda for International Security Studies in the Post-Cold War Era*, 2nd edition, (Hertfordshire: Harvester Wheatsheaf, 1991), s. 3-14, 363-381.

32 Francis Fukuyama, "The End of History?", *The National Interest*, no. 16, Yaz 1989, s. 3-18. Fukuyama sonradan makalesini bir kitaba dönüştürdü. Francis Fukuyama, *The End of History and the Last Man*, (New York: Free Press, 1992).

oldu. Onlara göre savaş ekonomik alana kaymıştı. Stratejinin olmadığı yeni dünyada jeopolitik de yerini jeoekonomiye bırakmıştı. Düşman ise Japonya veya Çin olmalıydı.[33]

Ancak yeni dünya düzeni teorilerinden en etkilisini siyaset bilimci ve askeri sosyolojinin kurucularından Samuel P. Huntington "medeniyetler çatışması" (*clash of civilizations*) kaleme aldı. Huntington, Fransız düşünürlerin başlattığı "yeni Ortaçağ" akımından[34] etkilenerek artık milli devletler ve onlara dayanarak inşa edilmiş olan uluslararası sistemin devrinin kapandığı inancındaydı. Yeni dünyada Fukuyama veya Luttwak'ın iddia ettiği gibi savaşlar ortadan kalkmayacak tam tersine daimî hale gelecekti. Fakat bu savaşlar milletlerarasında değil uygarlıklar arasında cereyan edecektir. Luttwak gibi Amerika'nın ideal düşmanını arayan Huntington, Amerika liderliğindeki Batı Hristiyan dünyasına yönelik en büyük tehdidin olası İslam-Çin ittifakından geleceğini ilan etti. Huntington uluslararası ilişkiler teorileri ve savaş nedenlerini bu kadar basitleştirerek sadece stratejiyi değil aynı zamanda tarih ve coğrafyayı da dışlıyordu. Bir siyasetçiden ziyade bir jeolog gibi değişmeyen bloklardan ve bu bloklar arasında savaşın daimileştiği fay hatlarından bahsetmekteydi. Normal koşullarda çok rahatlıkla bir kenara itilebilecek bu teori radikal İslamcı terör örgütü el-Kaide'nin Amerika'yı hedef alan 9/11 terör saldırılarıyla bir anda genel kabul gören bir mega teoriye dönüştü. Amerika'nın 2001 Afganistan ve 2003 Irak harekâtlarının hiç değilse meşrulaştırılmasında bu teorinin izleri görülebilir.[35]

---

33 Edward N. Luttwak, "From Geopolitics to Geo-Economics: Logic of Conflict, Grammar of Commerce", *National Interest*, no. 20, Yaz 1990, s. 17-23. Luttwak da makalesini sonradan kitaba dönüştürmüştür. Edward N. Luttwak, *The Endangered American Dream*, (New York: Simon & Schuster, 2010). Ayrıca bkz.: George Friedman, Meredith Lebard, *The Coming War with Japan*, (New York: St. Martin's Press, 1991); Bill Getz, *The China Threat*, (Washington DC: Regnery Pub., 2000).

34 Alain Minc, *Yeni Ortaçağ*, (çev) Mehmet Ali Ağaoğulları, (Ankara: İmge Kitabevi Yayınları, 1995).

35 Samuel P. Huntington, "The Clash of Civilizations?", *Foreign Affairs*, c. 72, no. 3, Yaz 1993, s. 22-49. Huntington da sonradan tezini kitap haline getirmiştir.

Görüldüğü gibi 2000'li yılların başında savaş konusunda ciddi bir kafa karışıklığı ortaya çıktı. Soğuk Savaş'ın bitişinde yaşanan kısa süreli tırmanma sonrasında devletlerarası savaş sayısı ciddi bir şekilde düşmesine rağmen, iletişim ve sosyal medyada yaşanan devrim sayesinde dünyanın en uzak köşesindeki gelişmelerden bile çok kısa süre içinde haberdar olmamız sayesinde sanki savaş ve çatışma sayısında büyük bir artışın yaşandığı izlenimini vermiştir. Gene medyanın etkisiyle küresel ısınma, ekolojik tehlikeler, bulaşıcı hastalıklar, yasadışı göç, organize suç ve benzeri yeni tehditler ön plana çıkmıştır. Güvenlik çalışmalarının nispeten kısa süre içinde akademik çevrelerde benimsenmesinin de yeni güvenlik tehditlerine verilen önem ve gösterilen ilginin artmasında büyük rolü vardır. Ancak bu durum büyük bir boşluğun doğmasına da yol açmıştır. Bir yandan savaştan korkulurken diğer taraftan bilimsel açıdan ihmal edilmektedir. Çünkü savaş geleneksel bir güvenlik tehdididir ve yeteri kadar incelendiği düşünülmektedir. İşin en kötü tarafı savaşın da teknolojik ve sosyo-ekonomik değişimle beraber tabiatının değiştiği ve insanlığın karşısına yeni tip savaşların çıktığı iddia edilirken bunun yapılmasıdır.

Savaş çalışmaları alt disiplini bu boşluğu doldurmaya en uygun adaydır. Savaş çalışmaları İngiltere'nin prestijli üniversiteleri Oxford ve King's College London'da 2. Dünya Savaşı sonrasında doğmuştur. Oxford Üniversitesi'nde 1909'da tesis edilen Chichele Askeri Tarih Profesörlüğü 1946'da askeri tarih yerine savaş konularak isim değiştirmiştir. 1909-1953 arasında bu kürsüde eski gazeteci ve emekli askerler gibi tarihçiliğe sonradan merak salmış ama savaşı bizatihi tecrübe etmiş kişiler görev yaptı. 1953 sonrasında ise akademik tarihçiler atanmıştır. Ama savaş tecrübesinin devam ettiğini görüyoruz. Örneğin ilk iki savaş profesörü Norman Henry Gibbs ve Sir Michael Howard 2. Dünya Savaşı'nda askerlik yaptıktan sonra askeri tarihe ilgi duymuş tarihçilerdi. Uluslararası ilişkiler disiplini altyapıları olmamasına rağmen akademik

Samuel P. Huntington, *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order*, (New York: Simon & Schuster, 1996). Strachan, a.g.e., s. 76-78.

görevlerinin yanı sıra hem resmi askeri tarihçilik hem de muhtelif siyasi danışmanlıklarda da bulunduklarından askeri tarihi uluslararası siyasetle beraber değerlendirmeyi yaparak öğrendiler.[36]

Stratejik çalışmaların askeri düşünce ve birikimini hiçe sayması İngiliz askeri tarihçileri ve bazı siyaset bilimcilerin yoğun tepkisini çekerek 1970'li yıllarda başka İngiliz üniversitelerinde de savaşı konu alan kürsülerin kurulması ve programların açılmasına neden oldu. İngiliz Harp Okulu Sandhurst ve İngiliz Harp Akademisi'nin çeşitli üniversitelerle yaptığı ortak programlar ve akademisyen değişimi savaş çalışmalarına ordu ve devlet desteği sağladı. Aynı dönemde askeri tarihçilerin uluslararası ilişkiler bölümlerinde istihdam edilmeye başladığını görmekteyiz.

Askeri tarihten ziyade savaş çalışmalarının ilgi görmesinin temelinde askeri tarihin "nasıl" ile uğraşması, savaş çalışmalarının ise daha çok "neden" sorusuna cevap aramasıdır. Ayrıca savaş çalışmaları sayısal veriler üretme ve sonuçları mukayese etmede daha başarılıdır. Tanımlayıcı (deskriptif) değil uluslararası ilişkiler teorilerini kullanarak sorgulayıcı ve analiz edicidir. Nihayetinde geçmişten istifade ile günümüzün analiz edilmesi ve geleceğe yönelik öngörülerde bulunulması savaş çalışmalarının ürettiği eserler ve yaptığı çalışmalara diğer disiplinlerden de talep doğurmuştur.

1980'li yıllarda güvenlik çalışmalarının doğuşu ve popülerlik kazanması beklenenin aksine savaş çalışmalarına yeni alan açtı. Çünkü yukarıda belirtildiği gibi güvenlik çalışmaları savaşı geleneksel tehdit diye sınıflandırıp büyük ölçüde dışladı. 1990 sonrası güvenlik çalışmalarının genişleyerek neredeyse bütün uluslararası ilişkiler disiplinini kapsar hale gelmesi ve özellikle Yugoslavya krizi ile beraber savaş çalışmalarına ilgiyi arttırdı. Böylelikle İngiltere dışında da savaş çalışmaları programları açılmaya başlandı. Gene bu dönemde başlayan ve günümüzde de devam etmekte olan "yeni

36 John B. Hattendorf, "The Study of War History at Oxford, 1862-1990", (ed), John B. Hattendorf, Malcolm H. Murfett, *The Limitations of Military Power*, (New York: Palgrave Macmillan, 1990), s. 3-61; Strachan, *The Direction of War*, a.g.e., s. 34.

savaşlar", "hibrit/asimetrik savaş", "savaşın tabiatı"nın mı yoksa "karakteri"nin mi değiştiği tartışmaları savaş çalışmalarını daha da popülerleştirdi. Üstelik askeri sosyoloji, askeri psikoloji gibi yeni alt disiplinlerin askeri tarihi bir veri tabanı gibi kullanmak istemesi, klasik tarihçilerin bu talebi karşılayamaması savaş çalışmaları eser ve araştırmalarına talebi arttırmıştır.[37]

Savaş çalışmalarının yaygınlaşması ve diğer disiplinlere getirdiği eleştiriler doğal olarak bir tepkinin doğmasına yol açtı. En sık dile getirilen eleştiri savaş çalışmalarının salt savaşa odaklanmasıdır. Bu özelliği ile çözümden ve barıştan ziyade sorun ve çatışmanın parçası gibi görülmekte ve zaman zaman militarizmle bile suçlanmaktadır. Aslında bir tıp doktorunun belli bir hastalığa ilgisi ve yaptığı çalışmalar nasıl doktoru hastalığın bir parçası yapmaz ise savaş çalışmalarının savaşın kanlı mekanizmasını bütün ayrıntıları ile inceleyip analiz etmesi onları savaş yanlısı yapmaz.

Diğer bir akademik eleştiri ise savaş çalışmalarının sığ bir teorik görüş ve altyapısının olmasıdır. Askeri tarihçilerin teoriyi hiç sevmemesi ve çalışmalarında istifade etmemesi ise savaş çalışmalarının bir sorunu gibi gösterilmektedir. Gerçekten de savaş çalışmaları uzmanlarının çoğunluğu realisttir. Savaşı bir realite olarak görüp incelemeye çalışırlar. Post-modernizm, feminizm, kritik teori gibi günümüzün popüler teorik akımları savaş çalışmalarında pek yer bulamamıştır.

Ancak savaş çalışmalarının neredeyse uluslararası ilişkilerle aynı yaşta olması Edward H. Carr gibi bu disiplinin kurucularından bazılarının araştırmalarında izledikleri yöntemlerin savaş çalışmalarına benzerliği[38] savaş çalışmalarının teorik açıdan sığ bir alt disiplin olmadığını göstermektedir. Getirilen eleştirilerin çoğu aslında savaş çalışmalarına değil askeri tarihe yöneliktir. Savaş

37 Hew Strachan ve Sibylle Scheipers, "Introduction: The Changing Character of War", (ed) Hew Strachan - Sibylle Scheipers, *The Changing Character of War*, (Oxford: Oxford University Press, 2011, s. 1-22.

38 E. H. Carr, *International Relations Between the Two World Wars 1919-1939*, (London: The Macmillan Press, 1988).

çalışmalarının askeri tarihten çok istifade etmesi bazı akademisyenlerin her iki alt disiplinde eserler vermesi dışarıdan bakanların perspektifinde iki alt disiplin arası ayrımı fark edememelerine neden olmaktadır. Uluslararası ilişkiler teorileri ve bu disiplinin sağladığı şemsiye savaş çalışmaları vazgeçilmez önemdedir.

Savaş çalışmaları askeri tarihi mevcut teorileri test edip geliştirmek, geçmişi ve bugünü daha iyi anlayıp geleceğe yönelik daha gerçekçi, doğru ve tutarlı tahmin ve analizlerde bulunmak için kullanır. Ama savaş çalışmaları salt bir askeri tarih tüketicisi değildir. Bu konuda özellikle askeri tarihçiler savaş çalışmalarını kıyasıya eleştirir. Yaptığı mukayeseli analizlerle aynı zamanda bir üreticidir.

Türkiye açısından en büyük sorun savaş çalışmaları ve askeri tarihin akademik olarak tanınan, kürsüsü olan, lisans ve yüksek lisansta eğitimi verilen disiplinler olmamalarıdır. Savaşı herhangi neden ve perspektiften inceleyen uluslararası ilişkiler uzmanları askeri tarihi bilmeden ve kullanmadan kendilerini savaş uzmanı görmektedir. Benzeri şekilde herhangi savaş veya askeri birlik/kurum hakkında eser veren klasik tarihçi de kendisini askeri tarihçi sanmaktadır. Oysa gerekli askeri düşünce ve tarih altyapısı, terim ve teorilere hakimiyet olmadan savaş çalışmaları uzmanı veya askeri tarihçi olmak mümkün değildir. Ne yazık ki yaşadığımız coğrafyada zaman zaman patlak veren savaşlar sonrasında kamuoyu ve basının yarattığı talep değerleri kendinden menkul savaş uzmanlarının aniden piyasaya çıkmasına yol açmaktadır. Bu sahte uzmanlar sadece Türk kamuoyunu kandırıp yanlış yönlendirmekle kalmamakta savaş çalışmalarının da prestij ve değerini azaltmaktadır.

Savaş çalışmaları ve askeri tarih ancak üniversiteler tarafından sahip çıkıldıktan ve gereken akademik altyapı tesis edildikten sonra Türkiye'de yer bulacaktır. Günümüzde Milli Savunma Üniversitesi ile küçük bir grup akademisyenin kendi ilgi ve çabalarıyla yaptıkları ne yazık ki yeterli değildir.

ASKERİ TARİH, TARİHSEL GELİŞİMİ, YAZARLAR VE OKURLARI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Ahmet Özcan[*]

Giriş

Türkiye'de son yıllarda akademisyenlerin yöneldiği alanlar arasına askeri tarihin dikkat çekici bir şekilde yerleştiği görünmektedir. Sadece askeri tarih değil, savaş, savunma ve güvenlik gibi konularda akademik yayınların artışı gözden kaçırılmayacak bir literatür oluştururken askeri tarihi, Türk tarihi içeriğiyle yeniden düşünmek bir ihtiyaç haline geldi. Batı'da askeri tarihi yeniden düşünmenin kayda değer sonuçlarının başında askeri tarihin, askerlerin resmî, popüler tarihçilerin ise hamaset yüklü ve edebiyatla iç içe geçmiş üsluplarından farklı olarak akademisyenlerin de dâhil olduğu paylaşılabilir bir alana dönüşmesi gelmektedir.

Günümüzde neredeyse bütün ülkeler ve sınırları bölgesel ve küresel ölçekli savaşların neticelerinin sonuçlarıdır. Yakın zamana kadar savaş âdeta bir diplomasi gibi günlük kullanılan bir araç olarak görülürken, tarih yazımının başlıca konusu olan askeri faaliyetler, asker ve sivil tarihçilerin ortak ilgi alanıydı. 19. yüzyıl başlarından itibaren tarihin akademik bir disipline dönüştüğü süreçte, kurumsal yapıya girmeye başlayan askeri tarihçilik, özellikle savaş odaklı çalışmalarda sivil tarihçilerin müdahalesini yadsımaya başlamıştır. Akademik bir disipline dönüşmesiyle tarih akademik kurumlara, savaşa odaklanmış, askeri tarih ise askeri kurumların dar alanına sığdırılmıştır. Böylece milliyetçiliğin hız kazandığı bu

[*] Prof. Dr., Çankırı Karatekin Üniversitesi.

süreçte, ulusal ve askeri tarih kurumlarının dışında basın yayın organları vasıtasıyla popüler tarih ayrı bir üs bölgesi haline gelirken gazeteci, yazar, edebiyatçı görünümlü popüler tarihçilerin toplumsal hâkimiyetinin önü açılmıştır. Aynı dönemde kitle eğitimi mecburi hale gelmiş, tarih öğretimi ulusal bağlılık ve iyi vatandaş, harp tarihi ise iyi subay yetiştirmenin temel öğretisi olmuştur.

Tarihin akademik bir disiplin olmasından önce eski savaşların yazılması ve öğretilmesinin anlamı insanların diğer eylemlerinin yazılıp öğretilmesinin anlamından pek farklı değildi. Tarihin, ne olduğu ve ne işe yaradığı gibi alanın akademik disipline dönüşmesi sağlayan sorular askeri tarih ve harp tarihi için de geçerliydi. Cevap arayışları, tarihini yazma konusunda nicelik ve niteliği tartışmalı ve dünyadaki gelişmelerle taklit mesabesinde kalmaya elverişli bir ülkede bile taklit edilen Batı'nın düşünsel birikimine bağlı olarak ortaya çıktı. Kendi literatürünün birçok ürününü farklı nedenlerle bilinçli veya bilinçsiz görmezlikten gelerek yazılan spekülatif değerlendirmelerin arttığı bu ülkenin Türkiye olduğu aşikârdır.

Bu yazıda, genel tarih eserleri, savaşlara dair tarihler ve bunların devlet adamları ile askerlere nasihat, tecrübe aktarımı, gazilere ve gazi adaylarına faydalı bilgi sunumu özelliği taşıyan yazımdan modern tarih yazımına dönüşmesine kadar olan süreç, ana hatlarıyla ele alınmıştır. Bu süreçte askeri tarihçilik modern tarihçiliğin doğuşuyla birlikte kendine farklı bir yer ararken, onun genel tarih yazımını değişime zorlayan nedenlerle benzer bir değişim sürecinden geçtiği söylenebilir. Kitle ordularını oluşturan zorunlu askerlik sistemi, ordunun toplumsal bağlarını güçlendirirken, bunun tarih yazımına yansıması özellikle popüler askeri tarih yayınlarıyla kendini göstermiştir.

2. Dünya Savaşı sonrası profesyonel orduların yükselişi, ordunun kitleyle yükümlülük üzerinden kurduğu mecburi bağın duygusal alanını azaltmıştır. Kitlesel ölümler, travmalar, ekonomik kayıplar, düşman algısının değişimi, savaşın Soğuk Savaş adıyla savunma sanayine odaklı, görünmeyen bir savaşa dönüşmesi,

ideolojik boyutların öne çıkması, psikolojik harp ve propagandanın savaşın mecburiyetleri arasına girmesi, ideal insanlık arayışı, orduların savaş meydanından teorik alana çekilmesini hızlandırmıştır. Teknik düzeyde yazan meslek mensupları ve popüler tarihçilerin hâkimiyet alanı bu süreçteki gelişmeler karşısında nispeten azalırken, dünyayı bu derecede çok yönlü etkileyen savaş olgusu akademik ilgiyi artırmıştır. Bunun sonucunda askeri okullar dışında üniversitelerde askeri tarih konulu yeni dersler ve ilgili birimler ortaya çıkmıştır. Kitle okuryazarlığı, yayıncılık ve yayınların yaygınlaşması türlere göre okur grupları oluştururken, askeri tarih bilgisinin tüketicisi çoğalmış, bu durumun askeri tarih yazımında nicelik ve niteliğe dönük olumlu etkisi görünmüştür.

Bu bölümün amacı, askeri tarih yazımının genel tarih yazımı gelişim süreciyle ilişkisi, geleneksel ve modern popüler eserlerin bu süreçteki yeri ve askeri tarih okurunun bir bütün halinde düşünülerek yazılmasıyla anlam kazanacağına dikkat çekmektir. Kısmen Batı dünyası ve Türkiye'deki örnekler üzerinden ele alınan çalışmamız bir deneme niteliğindedir. Dolayısıyla haklı tenkit ve tekliflere açıktır. Yazı, özellikle tarihin erken devirlerinden tanınmış eserler ve dönüm noktaları üzerinden kurgulanmıştır. Şüphesiz her bir başlığın altında daha çok şey yazılabilir ve örnekler artırılabilir.

Batı dışı dünya ve Türkçe külliyatı oluşturan Osmanlı literatürünün modern askeri tarih ve yeni askeri tarih yaklaşımları çerçevesinde kayda değer şekilde incelendiği söylenemez. Askeri tarih yazımının ne olduğu üzerine yazılanlar gün geçtikçe artsa da ön kabulümüz her şeyden önce askeri tarihin, tarih yazımının bir parçası olduğu ve onun değişim geçirdiği süreçlerle paralel gelişme gösterdiği yönündedir. Askeri tarih yazımının gelişimi, üretici ve tüketicileriyle beraber popüler tarih yazımı dikkate alınmaksızın bir bütün olarak anlaşılamaz. Bu çalışmada seçilen başlıklar bu çerçeveyi dikkate almıştır.

Tarih Yazımı ve Askeri Tarih Yazımı

Tarihin yazımı ve öğretimi, insanı yaşadığı zamana ve yaşayabileceklerini hazırlayan bilgi türlerinin bir cüzüdür. Yazılı kültürler öncesinde efsanenin gördüğü işlev yazılı kayıtların ortaya çıkışıyla birlikte tarihe yüklenmiştir.[1] Harp tarihi, genel tarihin içinde spesifik bir olgunun görünümü olarak düşünüldüğünde savaşların yazımı ve tarih olarak okunması da savaşa hazırlığın farklı bir parçasıdır. Yaşananlar üzerinden muhtemel yaşanabileceklere dair fayda gözetilen bir çıkarımı sağlaması kadar, özellikle askerlerin ve devlet adamlarına entelektüel katkı sağlamanın yollarından biridir.[2] Muharebe alanın dışında başlayan hazırlık ve savaşa gidiş ile savaş sonrası gelişmeler birbiriyle bağlantılı bir sürece dâhildir. Dolayısıyla savaş, zihinlerde oluşturduğu "hayat ve ölüm" arasındaki vurgusuyla kendini gösteren askerler, birlikler, taktik, strateji, teçhizat, şiddet, firar, yaralanma ve ölümü gösteren manzaranın ötesinde siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel alanı etkileyen kapsamlı bir oluş sürecidir.

Doğrudan savaşın mekanizma ve cereyanına odaklanmış eski harp tarihi kavramı ve yazımı, dünya savaşlarıyla görülen topyekûn savunma biçimleri doğduğunda daha özel bir alanla ilişkilendirilirken, askeri tarih kavramı bu savaşların siyasal ve toplumsal sonuçlarıyla, savaş ve savaşanlar merkezinde oluşan süreci de kapsayacak şekilde dönüşecektir. Bu dönüşümle askeri tarih, harp tarihi yazımını içine alacak şekilde genişlemiştir.[3] Tarih ya-

1 Ayhan Bıçak, *Tarih Düşüncesinin Oluşumu*, (İstanbul: Dergah Yayınları, 2004), s. 74-90.

2 B.H.Liddell Hart, *Strateji-Dolaylı Tutum*, (çev) Cemal Enginsoy, (Ankara: Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi Yayınları, 2002), s. 1-4; Orhan Ergüder, *Harp Tarihi*, (Ankara: Harp Okulu Basımevi, 1959), s. 6-9; Memduh Tağmaç, *Harp Tarihi Notları*, (İstanbul: Harp Akademileri Basımevi, 1953); Suphi Acar, *Harp Tarihi*, (İstanbul: Harp Akademileri Basımevi, 1953), s. 3-9.

3 Yücel Aktar, "Askeri Tarihin Tanımı ve Metodolojisi", *Birinci Askeri Tarih Semineri-Bildiriler*, (Ankara: Genelkurmay Askeri Tarih ve Stratejik Etüd Başkanlığı Yayınları, 1983), s. 2-3.

zımının gelişimini konu alan çalışmalar Batı merkezli tarih yazımı geleneğinin bir parçası olarak Antik Yunan'dan başlattıkları ve Avrupa'daki örneklerle güçlendirdikleri bir anlatıyı seçmişlerdir.[4] Türklerin yeterince dikkate alınmadığı bu durum doğal olarak askeri tarih yazımı için de geçerlidir. Elbette bunda Türkiye'deki akademik araştırmaların yetersizliği de etkili olmuştur.

Askeri tarih yazımını tarih yazımından ayırmak ne derece doğrudur?[5] Bu soru ancak profesyonelleşmenin olduğu bir dönemde kurumsal ihtiyaçlara dönük yapılan ayrışma üzerinden ele alınabilir. Askeri tarihle ilgili yayınların artışı bu alanın bir disipline dönüşme eğilimi ve bunda sivillerin askerlerden daha arzulu arayışı, bir problem olarak askeri tarihçiliğin sorunlarını da dile getirdikleri metinleri ortaya çıkarmıştır. Bu metinler Türkiye'deki gelişimi Batı'daki sürece göre açıklarken, genellikle askeri tarih yazımını yeterince ilişkilendirmedikleri tarih yazımı perspektifinin dışında değerlendirmişlerdir. Daha önce belirtildiği gibi gözden kaçmaması gereken tarih yazımının akademik niteliğe bürünmesi süreciyle kurumsal tarihlerin yazılmaya başlanmasının birbirine paralel gelişimidir. Mesela, askeri tarihçiliğinin uzun bir süre askerlerin tekelinde kalması ve askeri tarihi ilgilendirecek konuların popüler tarihçilerle askerler arasında paylaşılmış olması, Batı dünyası ve Türkiye'deki durumla benzerlik göstermektedir.[6]

Bu durum sadece askeri tarih alanıyla ilgili değildir. Hukuk tarihinin hukukçuların, tıp veya sağlık tarihinin hekimlerin özerk bölgesine dönüştüğü gerçeği veya kolluk tarihi çalışmalarının mülkiye veya kolluk mensuplarına ayrılmış bir alan olması ya da zirai

4 E. Breisach, *Tarih Yazımı*, (çev) Hülya Kocaoluk, 3. Baskı, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2018); Harry Elmer Barnes, *A History of Historical Writing*, 2nd Revised Edition, (New York: Dover Publications, 1962).

5 Bu tartışma için bkz.: Şerafettin Turan, "Askeri Tarih'in 'Tarih' İçindeki Yeri", *Birinci Askeri Tarih Semineri-Bildiriler*, (Ankara: Genelkurmay Askeri Tarih ve Stratejik Etüd Başkanlığı Yayınları, 1983), s. 11-25.

6 Bkz.: Antulio J. Echevarria II, "Heroic History and Vicarious War: Nineteenth-Century German Military History Writing", *The Historian*, c. 59, no. 3 (Spring 1997), s. 573-589.

kurumlar tarihinin bu meslek memurlarına ilişkili olduğu gerçeği genellikle ihmal edilmiştir. Benzer şekilde eğitim tarihi büyük ölçüde eğitimcilerin işi olmuştur. Hatta siyasi tarih alanı alt disipline dönüşerek Siyasal Bilgiler Fakültelerinin tekeline indirgenmiştir.[7]

Tarihçi sıfatına haiz olanlar, uzun bir süre devlet ve onun etrafındaki biyografik şekillenme, politik pratikler, anlaşmalar ve savaşlar gibi şeylerin bütününe dönük konularla meşgul olmuşlardı. Meslek ve kurum tarihlerinin yazılmasında meslek mensuplarının önceliğinin haklı nedenleri olabilir, fakat varoluşunu toplumsal ve siyasal alanda gerçekleştiren kurumların tarihini, varoluşunu gerçekleştirdikleri bu yapılarla ilgili olarak araştırılmasının diğerlerine göre müsait olduğu unutulmamalıdır.

Toplumsal alanla ilişkisi kitlesel nitelikte olan "sağlık, eğitim, savunma ve güvenlik" gibi hizmetleri sunan kurumların bilimsel disiplinlerin kendi mecrasında kurgulanacak tarihinden daha büyük bir araştırma alanına sahip ve farklı disiplinlerin müdahalesine açık olduğu açıktır. Sosyoloji, felsefe, matematik, kimya, arkeoloji ve antropoloji" gibi disiplinlerin tarihi bu disiplinin mensuplarına dönük bilginin peşindedir ve üretilen bilgi mesleki entelektüellik ve uygulamada bazı melekelerin uyanmasına katkıda bulunabilir. Tarih yazmada meslek taassubu ancak burada haklı bir neden olarak gösterilebilir. Felsefenin toplumsal işlevinin insani görünümleri, bir şehit töreninin toplumsal anlamıyla benzer bir şekilde görünmez. Felsefe gibi sofistike disiplinlerin varoluşu, toplumsal alanı kapsayan kamu hizmetleri pratiğinde tam olarak bulunamaz.

Askeri tarih, daha spesifik bir alan olarak harp tarihine indirgendiğinde askeri okullarda ders ve kendi resmi kurumsallığı içinde araştırma konusu olmasından da beklenilen diğerleriyle benzerdir. Daha önce bahsedildiği gibi öğretim sürecinde arzu edilen entelektüel kapasitenin artışı bunun fiili durumlara yansımasıdır. Elbette genç bir subayın göçebelerin savaş düzenini

7 Benzer bir yorum için bkz.: Turan, a.g.e., s. 11.

öğrenmesinin terörist bir grubun pususuna düştüğünde pratik bir faydasını görmesi mümkün değildir, fakat pusu kavram olarak zamanla değişmeyen benzer bir olguya tekabül eder; gizlilik, baskın, sabır ve sürat gibi temel prensipler sabit kalmak kaydıyla, uygulama biçimi değişmiştir. Bir tıp öğrencisinin İbn Sina'nın tedavi yöntemlerini bilmesinin günümüzdeki bir hastaya uygulamasının pratikte bir karşılığı olmamasına rağmen onun öğretiminin ne anlamı vardır? Bu sorular bütünüyle tarih bilmenin ve öğretiminin faydasının ne olduğu üzerinde düğümlenir.

Tarihsel bir pusunun veya tedavinin öğretilmesinden beklenilen, entelektüel kapasitenin yükseltilmesidir. Bu da nihayetinde bir fayda elde etmedir. Ancak bu fayda beklentisinin karşılanması için uygulanacak öğretim yöntemi hakkında ayrıca düşünülmelidir. Daha önce belirttiğimiz gibi varlık nedenin ötesinde icra alanı, toplumla iç içe geçmiş bir kurumun meslek pratiklerine sığdırılamayacak boyutlarda ele alınmaya ihtiyaç duymaktadır. Bunun bir ihtiyaç olarak görülmeye başlanması oldukça teknik bir ihtiyaç olan harp tarihinin sınırları dışında bir askeri tarih anlayışı doğururken, onu genel tarih yazımının içinde bir alt disiplin olmaktan ziyade, kapsam alanının genişlemesiyle farklı bir disiplin arayışına sürüklemiştir.

Tarih ve Harplerin Yazımı

Savaş, sözlük anlamıyla iki veya daha çok topluluk arasındaki rekabetin çok yönlü ve ölümcül sonuçları olan etkileşimi olarak görünmektedir. Teorisyenlerin açıklamalarında savaş sadece savaşanlar, ordular, halklar, milletler, devletler değil savaşın vuku bulduğu coğrafyanın da dâhil olduğu bütünü gösterir. Modern çağda savaşla ilgili coğrafya, kara ve denizlerden sonra havayı da içine alacak şekilde büyürken, coğrafya ve amaç geleneksel kutsallık sürekliliğini ideolojik formülasyonla siyasallaştırarak dinamik tutmuştur. Günümüzde ayrı bir araştırma alanı olarak akademik ve popüler tarihçilerin, ilgisini büyük ölçüde çeken askeri

tarih çalışmaları, savaşa giden yol, harekât ve barışla açıklanan savaş olgusuyla yetinmemekte, orduların organizasyonu, askerlerin eğitimi, silahları, lojistik hizmetleri, barış zamanında ordu, ordu siyaset, ordu millet, askeri yayınlar, sosyal, ekonomik, kültürel vb. birçok konuyla ilgilenmektedir.[8]

Askeri tarih olarak değerlendirilebilecek eserlerin ilk örneklerinde özellikle savaşın cereyanına odaklanılmışken, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra askeri tarih savaş ve orduların, hayatın diğer alanlarıyla etkileşimini de inceleyen "yeni askeri tarih" düşüncesiyle çok kapsamlı bir safhaya girmiştir.[9] Bu safhada akademik tarihçiliğin sosyal bilimlerle diyalog kapılarının açılmış olması[10] askeri tarihçiliğe sivil ilginin artması bakımından etkili olmuştur. Eskiden savaşların siyasal ve toplumsal etkisi genel tarih yazanların kitapları içerisinde bir şekilde yer alır fakat anlatının odak noktası hükümdar ve devlet merkezli olurdu.[11]

Askeri tarihin harp tarihinden daha büyük bir alanı kapsaması sadece kavramsal anlamlarında değil pratikte de görülmektedir. Harp tarihi "operasyonel" olanı ele alırken Askeri tarih onu da kapsayan bir üst alan olarak genişlemiştir. "Yeni askeri tarih" anlayışı savaş ve savaşanların etrafında oluşan bütün unsurlara dikkat etmektedir. Böylece, orduları merkeze alarak çok yönlü incelemenin önünü açan yeni askeri tarih anlayışının hareket alanı birçok disiplinle diyalog halinde genişlemiştir.[12] Bu hareket alanında kültürel etki ve savaşın edebiyata, sanata yansıması da kendine yer

8 Gültekin Yıldız, "Bütüncül, Karşılaştırmalı ve Felsefi Bir Askeri Tarihe Doğru: Türkiye'de Askeri Tarih Araştırması ve Öğretiminin Geleceği Üzerine", (ed) Cevat Akşin ve Gültekin Yıldız, *Osmanlı Askeri Tarihini Araştırmak: Yeni Kaynaklar Yeni İmkânlar*, (İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları, 2012), s. 5-6; Robert M. Citino, "Military Histories Old and New: A Reintroduction" *The American Historical Review*, c. 112, no. 4 (Oct., 2007), s. 1070-1071.

9 Yıldız, a.g.e.; Citino, a.g.e., s. 1071

10 Bkz.: Peter Burke, *Tarih ve Toplumsal Kuram*, (çev) Mete Tunçay, 6. Baskı, (İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları, 2014).

11 Turan, a.g.e., s. 11.

12 Citino, a.g.e., s. 1071; Aktar, a.g.e., s. 2-3.

bulmuştur. Savaş edebiyatı adıyla ayrı bir alan açma girişimi henüz edebiyatçıların memnun olduğu bir girişim olarak görünmemektedir ancak savaş ve edebiyat bağlantılı incelemelerin oluşturduğu dikkat çeken bir literatür oluştuğu görmezlikten gelinemez.[13]

20. yüzyılın ikinci yarısında askeri tarih yazımındaki gelişmeleri destekleyecek "savaş çalışmaları" adıyla yeni bir alan ortaya çıkmıştır. Uluslararası ilişkiler disiplini içinde bir alt alan olarak gelişmeye başlayan savaş çalışmaları, askeri tarihin imkânlarından yararlanarak aktüel gelişmeler ve muhtemel gelecek hakkında düşünsel bir zemin oluşturmuştur.[14]

Yazılı ve Sözlü Geleneklerin Yansıması

Teolojik kaynaklar, Habil ile Kabil'in hikâyesiyle dünyada alet kullanarak öldürmenin ilk örneğini verirler.[15] Bu, taşın silah olarak ilk kullanılışını gösteren bilgidir fakat taş bir silah olarak henüz fiziki bir hesaplamanın konusu değildi. Prehistorik kaynakların referans olarak kullanımıyla ilk insan topluluklarının sürekli teyakkuz halinde olmalarına dair birçok metin üretilmiştir. Bu metinler bize insanların birbiriyle ve tabiatla savaşının en erken çağlara kadar uzandığını göstermektedir.[16] Bu mücadelelerde elde edilen tecrübenin aktarılmasının yeni savaş pratikleri üretimine katkı sağlayan bir işlevi vardı.

13 Bkz.: Erol Köroğlu, *Türk Edebiyatı ve Birinci Dünya Savaşı (1914-1918)*, (İstanbul: İletişim Yayınları, 2004); Fatih Sona, *Osmanlı Şairlerinin Dilinde Fetihler-Zaferler*, (İstanbul: Kitabevi Yayınları, 2019).

14 Öner Akgül, "Bilimsel Yöntemlerle Savaşın Nedenlerini Açıklama Yolu Olarak Savaş Çalışmaları Disiplini" *Güvenlik Stratejileri Dergisi* 12, no. 3, 2016, s. 1-34.

15 Bkz.: "Habil ve Kabil", *İslam Ansiklopedisi*, https://islamansiklopedisi.org.tr/habil-ve-kabil Erişim Tarihi: 09.04.2020.

16 Bkz.: V. Diakov ve S. Kovalev, İlkçağ Tarihi I- *(Orta Doğu, Uzak Doğu, Eski Yunan)*, (çev) Özdemir İnce, (İstanbul: Yordam Kitap, 2008), s. 22-23; John Keegan, *Savaş Sanatı Tarihi*, (çev) Füsun Doruker, (İstanbul: Yeni Yüzyıl Tarih Dizisi, 1995), s. 129-137: Michael S. Neilberg, *Dünya Tarihinde Savaş*, (çev) Mehmet Tanju Akad, (İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları, 2011), s. 10.

Yazı öncesi halklarda halkın kolektif bilincini oluşturan sözlü anlatının yazılı metinlere dönüşmesi ve savaşın temel hedefinin rakip karşısında üstünlük üzerine kurulması kahraman tipinin doğuşunu etkileyecektir.[17] Savaşçı yetiştirilmesinde didaktik yöntem, rasyonelliğin temel alınmış olduğu günümüz sistemlerinde dahi bir şekilde yerini muhafaza edecek zemin bulmaktadır. Didaktik yöntemin teorik eğitimde kısmen, uygulama alanlarında ise daha geniş bir yer edindiği görülmektedir. Çocukluğun oyunlarla kurulan gündeminde, özellikle erkekler için güçlü kahraman imgesi eski çağlardan beri değişmemiştir. Modern toplumlarda efsane ve destanlarla dile getirilen olağanüstü kahraman, yerini çağın şartlarıyla uyumlu mesleklerin içinde, teknolojik gücü organize edebilen ve onu bireysel olarak kullanabilen kahraman tipine bırakacaktır.[18]

Askeri tarihin ilk kaynakları, savaşanlardan geriye kalan kahraman merkezli sözlü anlatılardır. Birçok anlatının zamanla birbirine eklemlenmesiyle sonraki nesillere aktarılacak daha büyük kahraman tipi ve onun etrafında oluşan destansı metinler bu anlatılarla oluşacaktır. Mesela, Battal Gazi bu tür için yaygın bir örnektir.[19] Sözlü edebiyatın ifade biçimini rafine bir şekilde barındıran şiir, halk müziği, destan içinden çıktığı toplumu geçmişle gelecek arasında güvenle bir arada tutacaktı. Edebiyatın türleri içinde yer bulan sözlü gelenek savaşı yansıtma biçimiyle gerçekliğin dışına taşımış olsa da maksadın hâsıl olacağı öğretiler geleceğe taşınabilir sözlere sığdırılmıştır.[20]

17 Lord Raglan, "Geleneksel Kahraman", (çev) Metin Ekici, *Halk Biliminde Kuramlar ve Yaklaşımlar I* , hazırlayanlar. Metin Ekici, M.Öcal Oğuz, Nebi Özdemir, Gülin Öğüt Eker, (Ankara: Milli Folklor Yayınları, 2003), s. 277-303.

18 Mehmet Elban, "Tarih Düşüncesinde ve Eğitiminde Kahramanlar/Büyük Adamların Rolü" *Motif Akademi Halkbilimi Dergisi*, c. 11, no. 22 (2018), s. 109.

19 Ahmet Özcan, *Türkiye'de Popüler Tarihçilik (1908-1960)*, (Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, 2011), s. 46-63.

20 Sencer Tonguç, *Epikten Romansa*, (İstanbul: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları, 1988), s. 27-28; Antal Szerb, *Dünya Yazın Tarihi*, (çev) Vural Yıldırım, (Ankara: Dost Kitapevi Yayınları, 2008): s. 159-166; Beverley Southgate, *Tarih: Ne ve Neden*, (çev) Çağdaş Dizdar, (Ankara: Phonix Yayınevi, 2012), s. 34-36.

Sözlü gelenek, yazıya dökülüp zamanımıza kadar geldiğinde farklı disiplinlerin analiz yöntemiyle, görünen veya gösterenin ötesinde bir anlam içerdikleri, gerçekliğe dair birçok bilgiyi sakladıkları anlaşılmıştır.[21] Ayrıca bu metinler görünen yüzüyle bile savaş biçimi, savaşçı tipi ve teşkilatlanma konusunda ilk görünümleriyle açıkça anlaşılır veri sunabilmektedir. Gerçeküstü veya mübalağalı hikâyelerle örülmüş bu kaynaklar uzun bir süre, tarih disiplinin gittikçe sınırlanan pozitif bilime benzeme arzusuyla tarih yazımının dışına çıkarılmaya çalışılmıştır. Tarih yazımındaki yeni paradigmalar, disiplinler arası yaklaşımlar, edebiyat, antropoloji, halkbilimi yöntemleri bunlardan kullanılabilir veri çıkarmaktadır. Mesela bu çalışmalar "Kırmızı Başlıklı Kız"ın bildiğimiz "Kırmızı Başlıklı Kız" olmadığını gösteren analizleri doğuracaktır.[22]

Sözlü anlatı formlarının işlevi yazılı metinlerin artışıyla tamamen ortadan kalkmamış, hatta modern ordularda da hikâye, menkıbe, şiir ve nutuklarla kahraman odaklı anlatıyı kullanmaya devam etmişlerdir.[23] Görsel malzeme, fotoğraflar, resimler, albümler, anıtlar, dağı taşı kaplayan yazılar, filmler, belgeseller, diziler ve internet geleneksel sözlü formların anlatısının yerini alacak popülerliğe sahip olmuştur. Böylelikle insanın geçmişle kurduğu diyalog ve tecrübenin gündelik ihtiyaçlara fayda sağlama beklentisi farklı kaynak biçimleri üzerinden yaşamaya devam etmektedir. Bu durum popüler askeri tarih kavramı üzerinden ayrıca incelemeye değecek zenginliğe sahiptir.

Modern tarih yazımının edebi formların dışına çıkan, rasyonaliteye dikkat eden anlatısı modernliğin şartı olarak insanın eğitiminde kullanılmıştır. Askeri tarihe yansımasında, aklı merkeze

21 Bıçak, a.g.e., s. 63-64.

22 Darnton'un Kırmızı Başlıklı Kız ilgili yorumları örnek olarak verilebilir, Robert Darnton, *Büyük Kedi Katliamı*, (çev) Mustafa Yılmazer, 2. Baskı (İstanbul: Koç Üniversitesi Yayınları, 2017), s. 21-85.

23 *Kahramanlık Menkıbeleri*, (İstanbul: Kara Kuvvetleri Yayınları, 1954); *Savaş Menkıbeleri Dergisi, Genel Kurmay Harp Tarihi Başkanlığı Yiğitlikler Serisi, No:2*, (Ankara: Gnkur. Basımevi, 1973).

yerleştirmesi ve askerliğin buna hazırlığını gösteren mühendisliğe dönüşmesi etkili olmuştur. Oysa mancınık ve kuşatma ilişkisi de devrin şartlarına göre oldukça akılcı olmalıdır fakat mancınığın savaştaki işlevinin bir anlatıya dönüştüğünde zamanın ruhuna uygun insan tipini gözetmesi gerekir. Bu durumda edebiyatla insan arasındaki güçlü bağın imkânları kullanılır. Günümüzde dahi mühendislik dili, öğretim pratiklerini elde edecek bir döngüyü sağlasa da insanı ve zamanını bugünle ilişkisi konusunda anlatacak yeterli güce sahip olmadığından geçmişi ancak bir tahkiye üzerinden bugüne taşıyabilmektedir.

Çok eski çağlardan bir komutanın attığı nutuk bu çağın insanında, onu yaşarken dinleyenlere benzer bir duygulanma oluşturabilir. Mesela, Malazgirt'te Alp Arslan'ın görüntüsü destansı bir nutuk ve kefenle biçimlenmiş anlamlı bir kıyafet gösterisiyle ortaya çıkarken ulusal bilinç ağıyla günümüz insanında dramatik bir gerilim yaratmaya devam etmektedir. Marşlar, şiirler, şarkılar tarihsel savaşçıyla bugünkü savaşçının ruhuna gıda olarak sunulmakta kolektif bilincin yapı taşlarını dizmektedir. Erken çağın zafer anıtları, kitabeleri, şehitlikleri zamana uyarlanmış şekilleriyle devam ederken, düşmandan ele geçirilen ganimetler müzeler vasıtasıyla paylaşılmaya devam edecektir.[24]

Tarih yazımının doğmasında devlet, hükümdar ve hanedanın meşruiyetine temel arayışı etkili olmuştur. Hükümdarla özdeşleşen devlet inançla iç içe geçmiş olan tarihin gölgesinde anlamlı bir varoluşa dönüşecektir. Halkın desteği ve bunun muhafazası, rakiplere korku salan meydan okumanın ve propagandanın kayıtları, askerin moral ve motivasyonunun sağlanması tarihçi ve tarih metnine verilmiş kutsal bir görev gibidir. Propaganda için malzeme hazırlanmıştır. Dışa ve içe dönük hizmetini sunabilmesi için propagandayı kullananlar tarihin tahrif edilmesinden çekinmezler.[25]

24 Ayşe Sarıgöllü, *Roma Edebiyatında Tarih*, (Ankara: Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Yayınları, 1971), s. 12-13.

25 Alun Munslow, *Tarihin Yapısökümü*, (çev) Abdullah Yılmaz (İstanbul: Ayrıntı Yayınları, 2000), s. 28-29; Sarıgöllü, *agy.*

En erken çağlardan beri bütün toplumlarda hükümdarı ve onun başarılarını yüceltme geleneği görünmektedir. Bu gelenek gelecek nesillerin geçmişle rabıtasını kuran kültürel pratiktir. İlkini Orhun Abidelerinde gördüğümüz örneğiyle Türkler de devlet kurduklarında, hakan geleneksel savaşçı göstergelerinden olan balballardan daha etkili, tarih sahnesindeki rolünü gösteren kitabeler dikilmiştir. Bilge Kağan'ın halkıyla diyaloğunda kullandığı cümleler bugün dahi milliyetçiliğin hâkim olduğu ulusal tarih yazımı ve tüketicileri için kullanılabilir niteliktedir.[26] Tarih yazımı ve edebiyat asırlar boyunca askeri niteliği öne çıkan anlatıların oluşturduğu birçok örneği olan metinlerle doludur.

Batıda Askeri Yazımı

Askeri tarih yazımının ilk örnekleri sayılan eserler, günümüzde de büyük ilgi görmekte ve sürekli yeni baskılarıyla yayımlanmaya devam etmektedir.[27] Erken dönem eserleri kaynakların kullanımında dikkatsiz veya hâkim unsurun hoşuna gidecek tahrif, mübalağa ve tarafgirlik barındırmalarına rağmen günümüz araştırmacıları için tenkitli olarak kullanılabilecek referanslar niteliğindedirler. Kaynak olarak zaafları onların geçmişin sesi olma konusunda cazibesini ortadan kaldırmamıştır. Geçmişin efsaneler üzerinden sorun çözme yolu olarak aktüel kullanımı bütün halklarda görünen bir olgudur.

---

26 Çizgi romanlar vasıtasıyla tarihi kahramanların yeniden icadı için bkz.: Evrim Ölçer Özünel, "Kırkyama Kahramanlar: Tarihi Çizgi Romanlarda Gelenek İcadı ve İmhası" *Milli Folklor,* c. 24, no. 95, 2012, s. 171-183.

27 Thukydides, *Peloponnesos Savaşları,* (çev) Furkan Akderin, 3. Baskı (İstanbul: Belge Yayınları, 2019); Flavius Vegetius Renatus, *Roma Savaş Sanatı,* (çev) Samet Özgüler ve Kutsi Aybars Çetinalp, 3. Baskı (İstanbul: Kronik Kitap, 2020); Sun Tzu, *Savaş Sanatı,* (çev) Pulat Utkan ve Giray Fidan, 16. Baskı (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2019).

Sorunların tespit ve çözümünde geçmiş tecrübenin araştırma ve yazıya dökme işi genellik Antik Yunan ile başlatılır. Bu durum Mısır ve Mezopotamya'ya kadar uzanan bir arka plana sahiptir.[28] Ortadoğu kökenli kutsal kitaplarda tarih, içeriğin içinde önemli bir yer tutar. İlkçağ tarihine kaynaklık etme anlamında Tevrat'ın sunduğu imkânlar modern araştırmacılara dillerle ayrıştırılabilen halkların tasnifi ve onların ispat edilebilir tarihlerine dair büyük imkân sunmuşlardır.[29]

Günümüzde tarihçiliğin ilk örnekleri söz konusu olduğunda ulaşılan nokta Herodot'tur (MÖ 484.?-430;20).[30] Eseri ona tarihin babası unvanını kazandırmıştır. Batı dillerinin ortak kavramı olan tarih anlamındaki ***historie*** da ilk olarak Herodot tarafından kullanılmıştır. Her ne kadar Herodot'un eseri sosyal ve kültürel tarihe ilk örnek olabilecek özelliklere sahip olsa da askeri kısımları ağırlıktadır. Eserin ana konusu ise Pers-Yunan Savaşları'dır. Askeri tarihçi sıfatını hak edense doğrudan belirli savaşı konu alan kendisi de bir asker olan Tükidides (MÖ 460-455;400) olmuştur. Aynı yüzyılda yaşamış olan iki yazar bize genel tarih yazımı ve askeri tarih yazımının ilk örneklerinin birbirine yakın zamanda ortaya çıktığını göstermektedir. Savaşı izleyen ve dinleyen olmanın dışında bizzat savaşçı olan Tükidides yakın zamana kadar harp tarihçiliğinde asker kimliğinin de temellerini atmış sayılabilir. O savaşı, siyasal, ekonomik, toplumsal, kültürel boyutlarının yanı sıra coğrafi durumları içeren teknik yönüyle de ele alarak bütüncül bakış geliştirmiştir.[31]

---

28 Arnaldo Momigliano, *Modern Tarihçiliğin Klasik Temelleri*, (çev) Güneş Ayas, (İstanbul: İthaki Yayınları, 2011).

29 Szerb, a.g.e., s. 117-119. Dilbilimi çalışmalarındaki sınıflandırmalarda Kutsal Kitapların tasnifleri ilham kaynağı olmuştur.

30 "Herodotus", *Encyclopaedia Britannica*, https://www.britannica.com/biography/Herodotus-Greek-historian Erişim Tarihi: 09.04.2020.

31 Bkz.: Thukydides, a.g.e.; Hasan Deniz Pekşen-Murat Güneylioğlu, "Tukidides", *Savaş Kuramları* içinde, (ed) Erhan Büyükakıncı, (Ankara: Adres Yayınları, 2015), s. 35-53.

Eskiçağların kayda değer tarihçileri arasında Xenephon,[32] Vegetius gibi isimler önde gelirler.[33] Bunlara *Savaş Sanatı* adlı eseriyle Sun Tzu'yu da Batı dışı dünya örneklerden biri olarak ekleyebiliriz. Sun Tzu MÖ 5. yüzyılda çağdaş stratejiye miras kalacak bir eser yazmıştır.[34] Ondan yüzyıllar sonra yazan Vegetius'un Türkçeye *Roma Savaş Sanatı* adıyla çevrilen eseri bir savaşın hikâyesinin dışında günümüz talimnamelerine benzer şekilde hazırlanmıştır. Roma askerlerinin seçimi, silah ve teçhizat kullanımları, savaş teknikleri, lejyonların önemi, taktikleri, isyanlara karşı önlemler, pusu, savaş prensipleri, kuşatma yöntemleri, deniz savaşlarına hazırlık vb. gibi konuları içermektedir.[35] Bu eserlerde meşhur komutanlar ve faaliyetleri örnek olarak verilirken üslup çağın gereklerine uygun olarak tahkiye dilindedir. Benzeri eserlere ancak yüzyıllar sonra rastlanmaktadır.

Antik Yunanlılardan Roma'ya geçen tarih yazımı geleneği sonraki yıllarda da devam edecek, Ortaçağ tarih yazımının arka planını oluşturacaktır. Ortaçağ'da Batı tarih yazımı Yunan, Roma geleneğini sürdürürken rivayet yönteminin ve Hristiyanlığın hakim olduğu düşünce tarih yazımının çerçevesini belirlemiştir.[36] Bu döneme ait İslam literatürünün ise askeri tarih yazımının tarihsel gelişimi konusunda yeterince inceleme ve analize tabi tutulduğu söylenemez. Hükümdar, din büyükleri, kahraman odaklı tarih yazma geleneği Doğu'da olduğu gibi Avrupa'da uzun yıllar devam etmiştir. İstisna sayılabilecek tarihçiler çıkmasına rağmen tarih yazımının zihinsel formasyonu ancak Aydınlanma

32 "Xenophon", *Ancient History Encyclopaedia*, https://www.ancient.eu/xenophon/ Erişim Tarihi: 09.04.2020.

33 "Roman Army", *Ancient History Encyclopaedia*, https://www.ancient.eu/Roman_Army/ Erişim Tarihi:09.04.2020; "Vegetius", Encyclopaedia Britannica, https://www.britannica.com/biography/Vegetius Erişim Tarihi: 09.04.2020.

34 Sun Tzu, a.g.e..

35 Vegetius, a.g.e..

36 R. G. Collingwood, *Tarih Tasarımı*, (çev) Kurtuluş Dinçer, 4. Baskı (Ankara: Doğu Batı Yayınları, 2010), s. 93-101.

sonrasında meydana gelen gelişmelerle geleneksel merkezlerinden uzaklaşabilmiştir. Askeri tarih yazımıysa genel tarih yazımından ayrı bir alan olarak kurulabilecek düşünsel alt yapıya Napoleon Savaşları sonrasında ulaşabilecektir.[37]

"Askeri Devrim" olarak adlandırılan 15-18. yüzyıllar ateşli silahlar ve bunlara bağlı ordu düzeni, taktik ve stratejilerin değişimiyle anlam kazanmıştır. Yeni ordular oldukça teknik bir yapıya bürünürken askeri tarihe malzeme olacak kaynakların çeşitliliği artmıştır. Ateşli silahlarla donanmış birliklerin saflar halinde dizilip toplu ateş etmeyle belirginleşen orduların muharebe düzeni, Batı ordularını talimli askere mecbur etmiştir. Talimname, teknik ve taktik içeren eserlerin doğuşu da kaçınılmaz olmuştur. Orduların oldukça teknik ve geçmişte olmadığı kadar mühendislik işine dönüşmesi mühendishane ve akademilerin doğuşunu hazırlayacaktır. 18. yüzyılın teknik mirası, mühendishaneleri 19. yüzyılın gelişmiş, silahlı, kitle ve mektepli ordularının alt yapısını oluşturmuştur.[38] Bu tarihsel gelişme askeri tarih çalışmalarında olay anlatımının dışında disiplinler arası bakış ihtiyacını güçlendirmiştir.

Batı'da özellikle Fransız Devrimi sonrasında ortaya çıkan fikirler ve Napoleon ile savaş olgusunun Avrupa'yı saran etkisi, geçmişle siyasal, toplumsal ve askeri anlamdaki kopuş için bir zemin oluşturmuştu.[39] Düşünsel temellerini 18. yüzyılın mirası üzerine oturtan modern tarih anlayışı Hegel'e tarihin sonu dedirten büyük tarihsel dönüşümün yaşandığı bu zamanda ivme kazandı.[40] 18. yüzyılda topçu ve istihkam üzerine kurulu askeri mühendishaneler 19. yüzyılın başında piyade ve süvarilerin yetişeceği harp okulları, subayı mühendis olarak tasarlıyordu. Bu tasarım dönemin pratik ihtiyaçlarına karşılık gelmişti.

37 Collingwood, a.g.e., s. 124-131

38 Bkz.: Geoffrey Parker, *Askeri Devrim-Batının Yükselişinde Askeri Yenilikler 1500-1800*, (çev) Tuncay Zorlu, 2. Baskı (İstanbul: Küre Yayınları, 2014).

39 Collingwood, a.g.e., s. 124-158.

40 A.g.e., s. 168.

Prusya'nın Napoleon karşısındaki yenilgileri askeri reform düşüncesini öne çıkardı. Genelkurmay bünyesinde resmi askeri tarihlerin yazılacağı ilk şubelerin kuruluşu da Prusya'da oldu. Yakın dönem savaşları hızlı bir şekilde ve gerçekler ıskalanmadan yazılmalı ve subaylar bu tecrübelerden faydalanmalıydı. 1816'da Prusya Genelkurmayı bünyesinde açılan Harp Tarihi şubesiyle yakın dönem savaşları incelenmeye başlandı. Bu şube 1824 Askeri tarih şubesi adını aldı. Savaş kadar onun hikâyesi de fiziki ölçülere uygunlukla incelenmeliydi. Berlin Harp Akademisi'nde harp tarihi temel derslerdendi. Yakın geçmişteki harplerin incelenmesiyle geleceğin subaylarına tarih perspektifinden zamanın savaşlarına hazırlık öngörülüyordu. Harp tarihi zamanla sadece ders olmaktan çıkıp subaylar okuyabileceği türden eserler külliyatına dönüşecekti. Subayların formel eğitimden geçmesi bu reformun önde gelen uygulamalarından oldu. Harp tarihi için tarihi verilerle coğrafyanın imkânları arasında çelişkili gibi duran boşluk alan araştırmasıyla test edilebilirdi. İleride Türk subaylarının da yapacağı kurmay gezilerinin temelleri atılmıştı.[41]

Prusya askeri okullarında tarih öğretimi uygulamayı öne çıkaran pratik fayda amaçlı bir sistemdi. Tarihi harpleri, bağlamından koparıp güncel ihtiyaçlara göre yeniden kurgulayan bu sisteme karşı Hans Delbrück onu akademik tarihçiliğin gündemine soktu. Modern tarih yazımının kazanımlarını askeri tarih metodunda uyguladı. Askeri tarihin entelektüel birikime katkı yapan ve ufuk açan bir araç olmasından yanaydı. Farklı kitaplar sorgulanarak okunmalıydı. Delbrück'ün görüşleri askeri tarih alanında yeni ufuklar açıyordu. Alman tarihçiler sıklıkla 1806'daki Prusya'yı 1906'daki Alman Reich'la karşılaştırarak ve yüz yıl önceki olaylara dayanan belirli siyasi veya askeri örnekler veriyorlardı. Resmi kaygılarla bazı hataları görmezlikten geliyorlardı. Delbrück'ün

41 Echevarria II, a.g.e., s. 574-580; Hikmet Falay, "Yabancı Ülkelerde Resmi Askeri Tarih Çalışmaları", *Askeri Tarih Bülteni*, c. 12, no. 22, (Ankara: Genelkurmay Basımevi, 1987).

sorgulayıcı tarihçiliği, resmi tarih anlayışının askeri alanda kurduğu hegemonyayı zayıflatacaktı. Delbrück, özellikle tarihi savaş metinlerindeki orduların büyüklüğü ve arazideki konuşlanışı konusunda şüpheci bir yaklaşımın içindeydi. Bunun için birinci el kaynaklarla beraber fiziki mekânlar, maddi imkânlar ve edebi kaynakların filolojik incelemesini yaparak eleştiriyi ön plana aldı. Herodot'un Termopylae Muharebesiyle ilgili verdiği rakamların büyük ölçüde abartıldığını gördü. Delbrück, kendi döneminde askerler arasında pek kabul görmedi.[42] Kendine özgü bir gelişim gösteren popüler eserlerin daha revaçta olduğu Anglo-Sakson dünyasında Prusya etkisi de pek fazla görülmedi.

Prusya'da ortaya çıkan resmî, kurumsal tarih yazımı kısa süre sonra Batı ülkelerinin birçoğunda görülecekti. Resmi tarih askeri arşivlerin kurulmasını ve gelişimini hızlandırdı. Askeri arşivler Fransa'da 1637 yılına kadar dayanmaktadır. Fransa'da resmi askeri tarih dizisi 1. Dünya Savaşı'ndan sonra "Büyük Harpte Fransız Ordusu" adıyla yayımlandı. 2. Dünya Savaşı'nda imha olan askeri arşiv 1953 yılında yeniden kuruldu ve askeri tarihle ilgili bir sınıf oluşturuldu fakat askeri tarih çalışmaları Fransa'da diğer ülkelere nispetle gelişme göstermemiştir. İngiltere'de ki resmi çalışmalar ise daha önce belirtildiği gibi popüler yayınların gölgesinde kalmıştı. Askeri tarih çalışmaları ise onun sömürge tecrübelerini gösteren nitelikteydi. 20. yüzyılda resmi çalışmalar biraz daha güçlenecektir. 2. Dünya Savaşı yıllarında ise savaşın sivil yanlarını da dikkate alacak ve üniversitelerle işbirliğine gidilecek bir zemin oluşturuldu.[43] İlgilenilen konular yeni askeri tarihe alt yapı oluşturacak nitelikteydi.

Subayların bağımsız olarak yazdıkları bir geleneğin olduğu Rusya'da resmî çalışmalar 1836 yılında genelkurmay bünyesinde kurulan tarih bölümüyle başlamıştır. Kırım ve Osmanlı-Rus Savaşları üzerine kapsamlı eserler yazılmıştır. Rus-Japon Savaşı

42 Echevarria II, a.g.e., s. 586-587.

43 Falay, a.g.e., s. 8-9.

da revaçta olan konulardan olmuştur. Sovyet dönemi ise yeni bir yapılanmayı göstermektedir.[44]

2. Dünya Savaşı, dünya düzenini değiştirdiği gibi askeri anlamda birçok değişikliği getirecek düzenlemelerle sonuçlandı. Bilimsel ve teknolojik gelişmelerin askeri alana yansıması yoğun görülüyordu. Amerika ordusunun savaşa girişi çok sayıda askerden oluşan orduların sevk ve idaresinin denizaşırı bölgelere yapılacak harekâtı ve doğacak lojistik problemin çözümü savunma çalışmalarının doğuşunu hazırladı. Nükleer silah teknolojisi ve kullanımı savaş stratejilerinde yeni bir çağ açmıştı. Siyasi karar vericiler ve stratejik planlar bilimsel çalışmalarla savaşa farklı boyutlar getiren bilim insanlarının pozisyonları nükleer çağın ihtiyaçlarına göre şekillendi. Değişim "stratejik çalışmalar" adıyla yeni bir alanın açılmasını sağladı. Klasik stratejistler eski etkisini kaybedecek yeni düzene göre planlama yapılacaktı.[45]

2. Dünya Savaşı'nın büyük insan kitlelerini savaşa sürüklemesi, savaşı asker olarak yaşayacak, cephelerde bulunacak ve yarattığı büyük etki altında kalacak birçok sivil akademisyen, entelektüel, uzman ve bilim adamı gerçeğini ortaya çıkardı. Savaş sonrasındaki hayat onların yaşadığı tecrübeyi savaş çalışmalarına aktarması sonucunu doğurdu. Askeri sosyoloji[46] gibi alanlar doğdu. Askeri tarihin dolaylı olarak ilgilendiği konuların birçoğu bir alt disiplinlerin hakimiyetine girdi. Harp tarihi temelli askeri tarih dışarı itilirken, sosyal bilimlerin kapsam alanındaki birçok konu askeri araştırmalara dâhil olmuştu. Harp tarihi ise askeri yapıların ilgili şubelerinde meslek mensuplarının uğraşısı olarak dar bir alana sıkışmış, kurumsallaşmaya başladığı 19. yüzyılın başındaki görünümüne bürünmüştür.

2. Dünya Savaşı sonrasında savaşın doğası kadar kavramsallaştırılması da değişti. Soğuk savaş tabiriyle görünmeyen ama

44 A.g.e., s. 11-13.

45 Yıldız, a.g.e., s. 3-9.

46 Adem Başpınar, "Sosyolojinin Konusu Olarak Ordu ve Asker : Askeri Sosyoloji", *Sosyoloji Dergisi*, c. 3, no. 24, 2012, s. 279-285.

yarattığı gerilimle etkileri fark edilen, devletleri ve toplumları bu gerilimin yarattığı atmosferde yaşamaya zorlayan bir savaş türü ortaya çıkmıştı. Gerilimin patladığı kriz alanları fiili savaşı küçük alanlara sığdırmıştı.[47] Savaşa ve silahlanmaya duyulan tepki onun insan güvenliğini tehlikeye sokması güvenlik çalışmalarını doğururken sonraki süreçte popüler hale getirecekti. Gerilla savaşı, bölgesel çatışmalar, terörizmin farklı ideolojik formlar içinde kendini var ederek yükselişi, nükleer silahların çevre ve insan sağlığını tehdidi, güvenlik çalışmalarının önemini artırdı.[48]

Askeri tarih, günümüzde, onun imkânlarından yararlanarak daha cazip hale gelen disiplinlere rağmen Amerika ve İngiltere başta olmak üzere gelişmiş ülkelerin üniversitelerinde enstitü, bölüm ve dersler vasıtasıyla araştırma ve öğretimi sürdürülen bir alan görünümündedir. Popüler tarihin cazip konularından biri olmaya devam eden savaşlar, askeri tarihi büyük bir okur kitlesiyle buluşturacak yazarları doğurmuştur. Medyanın gücü askeri tarihe ilgiyi film, belgesel, dizi gibi türler vasıtasıyla zamanın araçlarıyla desteklemeye devam etmektedir.

Türkiye'de Askeri Tarih

Askeri tarih yazımının dikey görüntüsü genel olarak Batı'nın gelişimi üzerinden izlense de klasik savaşların büyük çoğunluğu bugün İslam coğrafyasına dahil coğrafyalarda yaşanmıştır. Bunları konu edinen geçmişte yazılmış birçok eser bulunmasına rağmen modern araştırmalar bunların askeri tarih bağlamında

47 Ali L. Karaosmanoğlu, "Clausewitz ve Savaşın Evrensel Yapısı", *Prof. Dr. Ahmet Şükrü Esmer'e Armağan*, (Ankara: Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, 1981), s. 151.

48 Bkz.: Barry Buzan, Ole Wæver, ve Jaap de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, (Boulder: Lynne Rienner Pub., 1998); Joseph S. Nye Jr. ve David A. Welch, *Küresel Çatışmayı ve İşbirliğini Anlamak*, (çev) Renan Akman, (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017).

değerlendirilmesini destekleyecek nitelikte değildir.[49] Batı'daki gelişmeleri takip eden askeri okullar harp tarihi ders olarak okutulmuştur. Osmanlı döneminde Harbiye'de okutulan bir askeri tarih kitabı, askeri tarih okutmanın amacının öğrencilerin fikri ve manevi kuvvetlerini yükseltmek ve geliştirmek olduğunu belirtirken dönemin anlayışıyla uyum içerisindedir. Bu ders vasıtasıyla öğrenciler muharebe sahalarında görülen vakanın incelenmesi ve analiz edilmesiyle savaşın gereklerini öğrenebilecektir. Savaşta bizzat bulunmamış geleceğin subayları için harp nedir, büyük ordular nasıl toplanır, ne suretle hareket eder, çarpışır ve zafer nasıl kazanılır öğretilecektir.[50]

Esasında bundan yüzyıllar önce Bayramoğlu Ali Ağa da "[...] *derun-ı kitabumda nice nice tedbir u tedarikler tahrir ve hem tasvir olunmışdur.*" diyerek benzer bir beklentiyi ileri sürüyordu. Ümmu'l-Gaza adlı eserinde kırk yıldan fazla bir zamana yayılan tecrübelerini yazdığını, bunları başta padişah olmak üzere tüm devlet erkânının okuması gerektiğini ve okuyanların kırk elli yıllık savaş tecrübesine sahip olacağını iddia etmişti.[51]

Bu türden kitapların beklenilen faydayı gösterip göstermediği ilgililer üzerindeki etkisi ve muharebe alanına yansımasıyla test edilebilir. Konumuz dışında olan bu inceleme bize muhatapları anlamında iki farklı dönemi ayırt etmemiz için yeterli nedeni gösteriyor. Bayramoğlu Ali Ağa'nın muhatapları devlet erkânıyken, harp tarihi kitabında muhatap kitlesi harp okulu öğrencileridir. Ordu ve savaş geleneği olarak kendine özgü kurumlarıyla varlık gösteren Osmanlı İmparatorluğu'nda, askeri tarih bir disipline dönüşmeden önce harp tarihi bir ders olarak modern askeri eğitim

49 *Osmanlı Askerlik Literatürü Tarihi* bibliyografyası iki cilt halinde hazırlanmıştır. Girişinde bu konu genel hatlarıyla değerlendirilmiştir. Bkz. Ekmeleddin İhsanoğlu, *Osmanlı Askerlik Literatürü Tarihi I-II*, (İstanbul: IRCICA, 2004).

50 *Tarih-i Harb*, (İstanbul: Matbaa-i Harbiye-i Şahane, 1293), 2.

51 Bayramoğlu Ali Ağa, Ümmü'l-Gaza (İnceleme-Çeviri Yazı-Tıpkıbasım), (ed) Salim Aydüz ve Şamil Çan (İstanbul: Türkiye Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı Yayınları, 2013), s. 41-63.

sistemiyle oluşan müfredatın onlarca dersinden biriydi.[52] Askeri tarihle ilişkilendirilebilecek modern eserler ileride bahsedileceğe üzere 19. yüzyılda bazı örneklerle ortaya çıkmış, kurumsal harp tarihi çalışmaları ise birçok ülkede olduğu gibi 1. Dünya Savaşı yıllarında kurulan Tarih-i Harp Şubesi'yle başlamıştır.[53]

Türkiye'de askeri tarih yazımı geleneğinin temellerini Osmanlı tarih yazımı oluşturur. Osmanlı tarih yazımı geleneğinin birçok referansları bulunmaktadır fakat burada 15. yüzyılda ortaya çıkmaya başlayan Türkçe eserler üzerinden bu süreci başlatmak konunun dağılmaması açısından doğru bir tercih olacaktır. *Tevarih-i Al-i Osman*, *Gazavatname*, *Zafername*, *Fetihname*, *Şehname*, *Selimname*, *Süleymanname* gibi adlarla yayımlanan eserler hükümdar etrafında meydana gelen gelişmeler veya özel bir savaş üzerine yazılmış metinlerdir. Bugün de tarihçiler bu eserleri üsluptan kaynaklı bazı problemleri gözeterek tenkitli olarak kullanmaktadır. Bu türün oluşmasında sözlü geleneğin öncü olduğu kabul edilmektedir. Hatta bunlara *Battalname*, *Danişmendname*, *Saltukname* gibi destan türünün ürünleri de eklenebilir çağdaş tarihçiler geleneksel tarihleri ve destanları belirli bir metodoloji çerçevesinde kullanmaktadır.[54] İslam dairesine girdiğinde Arap ve İran edebiyatının Türklerle karşılaşmasıyla oluşan bu geleneğin askeri tarih açısından kaynakların azlığı dikkate alındığında kayda değer bir miras bıraktığı söylenebilir. Özellikle destanlarda tarihi kişi ve coğrafyanın gerçeklikle ilişkisi ölçülebilirken olayların akışı olağanüstü insan tipiyle aktarılır. Bu eserlerin asker toplulukları içerisinde moral motivasyon bakımından işlevi ve tarihe dair

52 Dersler konusunda bkz.: Cemal Can Tarımcıoğlu, *Geç Osmanlı Harp Fenni ve Harp Tarihi (Kırım Harbi, 93 Harbi, 1897 Osmanlı-Yunan Harbi) Literatürü*, (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Harp Akademileri Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, 2014).

53 Hasan Kendirci ve İbrahim Halil Kendirci, "Askeri ve Siyasi Tarih Araştırmaları İçin Önemli Bir Belge Merkezi: ATASE Arşivi Kuruluşu, Yayınları", *Turkish Studies*, c. 10, no. 1, Kış 2015, s. 343.

54 Özcan, a.g.e., s. 27-68.

kolektif bilinci oluşturması açısından önemi bilinmektedir.

Gazi anlatıları zamanla daha büyük kahraman tipi etrafında şekillenmiştir. Özellikle destan kahramanlarının Hz. Peygamber ile kurulan şecere bağlantısı gaza döneminin dinsel pratiklerine katkı sağlamıştır. 15. yüzyılda ortaya çıkan tarihler Osmanlı erken dönemi savaşlarını aydınlatacak bilgiler verirken 16. yüzyıl tarihçilik anlamında daha nitelikli eserlere doğru gidişin habercisi olmuştur. Bu yüzyılda edebi alandaki gelişmeler tarihle ilişkili nesir sayısını da artırmıştır. 16. yüzyılın büyük bir kısmı Doğu ve Batı savaşlarının zaferlerle sonuçlandığı, kara savaşları gibi deniz savaşlarında başarılı örneklerin çıktığı bir zamandır. Mesela Farsça *Gazavat-ı Sultan Selim*, Yavuz Sultan Selim'in Mısır Seferi üzerine yazılmıştır. Onun kullandığı menzilleri, seferin sebep ve safhalarını anlatan eserin yazarı Kebîr b. Üveys Kadızâde sefere bizzat katılmıştır. *Selimşahnamesi*"nin yazarı İdrisî Bitlisi, Yavuz Sultan Selim'in İran ve Mısır seferlerine katılmış, ayrıca Mısır seferine ilişkin olarak Maveraünnehir bölgesindeki hanlara *Fetihname* yazmıştır. Yine mahalli Kürt beylerinden Şükr-i Bitlisi'de bir *Selimname* yazmış bizzat katıldığı savaşların nedenleri, safhaları ve menziller hakkında bilgi vermiştir. Sucüdi Çelebi'nin yazdığı *Selimnâme*'de Çaldıran Savaşı öncesi askere dağıtılan silah ve teçhizatla ilgili önemli bilgiler verilmektedir.[55]

Süleymannâme de bu anlamda türünün önemli örneklerindendir. 16. yüzyılın önemli askeri tarihçi nitelendirmesine uygun isimlerinin başında Matrakçı Nasuh gelmektedir. *Beyan-ı Menazil-i Sefer-i Irakeyn* adlı eserinde, Anadolu'dan geçerek İran'a giden yollar hakkında verdiği bilgiler ve ihtiva ettiği kroki

55 Ahmet Uğur, "Selimname" *TDVİA*, c. 36, 2009, s. 440-441; Kadızâde'nin eseri için bkz.: Esra Yördem, *Kadızâde'nin Gazavât-ı Sultan Selim Han Adlı Eseri*, (Yayımlanmamış Doktora Tezi, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2018); Şükr-i Bitlisi için bkz.: Şükri-i Bitlisi, *Selim-name*, (ed) Mustafa Argunşah (Kayseri: Erciyes Üniversitesi Yayınları, 1997); İdris-i Bitlisi'nin *Selimname*'si için bkz.: *Selim Şah-Name*, (çev) Hicabi Kırlangıç (Ankara: Hece Yayınları, 2016).

tarzındaki haritalarla coğrafî bakımdan da çok önemlidir. Eserde şehirler, kasabalar, kaleler, köyler, harabeler, durak yerleri, hanlar, derbentler, dağlar, geçitler, önemli akarsular, köprüler, çöller, stepler ve bahçelerin adlarını ve resimleri verilmiştir. Irâkeyn Seferi'nin sebepleri ve ordunun hareketiyle başlayan eser, Doğu Anadolu ve Tebriz'e kadar uzanan bölgede bulunan bölgeyi kapsamaktadır. Matrakçı Nasuh'un benzer başka eserleri de bulunmaktadır. Kendisi de bir silahşor olmasından dolayı okçuluk, kılıç, kalkan, topuz ve at talimiyle ilgili bilgilerin verildiği eseri *Tuhfetü'l- guzat*'ın konumuz açısından ayrıca önemi vardır.[56] Celâlzâde Mustafa'nın *Tabakātü'l-memâlik* ve *Derecatü'l- Mesalik* adıyla yazılan eserinde Kanuni dönemi seferleri görülmektedir.[57] 15. yüzyılda ilk örnekleri ortaya çıkmaya başlayan saray merkezli tarih yazımı 16. yüzyılda İslam ve İran tarih yazımı geleneğinin etkisiyle dikkat çeken hareketlilik kazanmıştır. Yukarıda bahsi geçen *Selimnâme*, *Süleymannâme*, türü eserlerin yanı sıra 16. yüzyıldan 17. yüzyıla uzanan süreçte ordunun durumunu da içeren *siyasetname* türü eserler askeri sistem hakkında bilgi vermektedir. Bunların arasında Lütfi Paşa, Hasan Kâfi, Koçi Bey, Gelibolulu Ali, Kâtip Çelebi gibi isimlerin yazdığı eserler askeri tarih açısından kullanılabilecek niteliğe sahiptir.[58] Osmanlı devletinde modernleşme dönemine kadar talimname türü eserlere pek rastlanılmaz. Asker hatıratı konusunda da problemler vardır. Daha doğrusu Batı'daki örnekleriyle kıyasladığımızda bu tespite varmaktayız.

56 *İslam Ansiklopedisi*, "Matrakçı Nasuh" maddesi, https://islamansiklopedisi.org.tr/matrakci-nasuh Erişim Tarihi: 10.04.2020; Hüseyin Gazi Yurdaydın, *Matrakçı Nasuh*, (Ankara: Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Yayınları, 1963); Hüseyin Gazi Yurdaydın, *Beyan-ı Menazil-i Sefer-i Irakeyn*, (Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, 1976).

57 "Tabakātü'l-memâlik," *İslam Ansiklopedisi*, https://islamansiklopedisi.org.tr/tabakatul-memalik Erişim Tarihi: 05.04.2020.

58 Bu yazarların görüşleri için bkz. Mehmet Öz, *Kanun-ı Kadimin Peşinde*, (İstanbul: Dergah Yayınları, 2013).

Erken dönem savaşlarını anlatan birçok yazar savaşın içinde bulunmuştur. Sıra dışı bir yazar olarak görülen Kâtip Çelebi bunlardan biridir. *Tuhfetü'l-Kibar fi Esfari'l-Bihar* adlı eseriyle denizcilik tarihinin az rastlanılan örneklerinden birini vermiştir.[59] Ayrıca devlet düzenindeki bozulmayla ilgili yazdığı raporla sistemi bütün olarak görebilen nadir şahsiyetlerdendir.[60] Seyyah kimliği muhteva üzerinden değerlendirilmeyince Evliya Çelebi'nin askeri tarih açısından kıymetlendirilecek şahitliği fark edilmeyebilir. Çelebi, uzun süren yolculuklarında şahit olduğu sefer ve muharebelerle ilgili birçok bilgi vermiştir. *Fetihname* gibi propaganda nitelikli eserlerin yanı sıra birçok örneği olan gazavatnâmeler fetihlerin azalmasıyla doğru orantılı olarak azalmıştır. Zafernâme adlı örneklere sonraki yüzyıllarda da rastlanılacaktır.

Eserlerin sayıca ve yaygınlık olarak azlığı konusunda azlığında bahsi geçen dönemlerde matbaanın olmaması dikkate alınmalıdır. Ayrıca okur kitlesi de sınırlıdır. Eser türlerinin çeşitliliği ve niteliği biraz da okur kitlesinin yoğunluğu ve ihtiyaçla doğru orantılı olarak gelişmiştir. Yazma türünden eserlerin etki alanını matbaa üretimiyle erken dönemde tanışan Batı ile kıyaslamak mümkün değildir. Askeri teknoloji ve teşkilatlanma açısından gelenekselliğin uzun sürdüğü bir yapı için yeni ve farklı olanın pratikte de faydası olmayacağından bilgi türü olarak ihtiyaç da olmamıştır. Düşünsel ve uygulama olarak mühendisliğin açtığı çığırı yakalamayan Osmanlı ordusunda yazılı metinlerin 19. yüzyıla kadar gerçek bir karşılığı da olmamıştır. Dolayasıyla bugün Osmanlı ordusunun geleneksel dönemine ait özellikle, teorik bilgi içeren kaynaklar yetersiz kalmıştır.

18. yüzyılda Prusya'da ilk örnekleri görünmeye başlayan topçuluğun öne çıktığı subay eğitimi yüzyılın sonunda Mühendishane-i Berr-i Hümâyun ve Mühendishâne-i Bahrî-i Hümâyun

59 Katip Çelebi, *Tuhfetü'l-Kibar fi Esfari'l-Bihar,* (ed) İdris Bostan (Ankara: Türkiye Bilimler Akademisi Yayınları, 2018).

60 Rapor için bkz. Katip Çelebi, *Düsturu'l-Amel li Islahi'l-Halel,* (ed) Ensar Köse (İstanbul: Büyüyen Ay Yayınları, 2016).

gibi okullarda kurumsal niteliğini yerleştirmiştir. 1834'de kurulan Mekteb-i Harbiye ise çağdaş örneklerin taklidiyle oluşturulmuştur. Bu okulların kitap ihtiyaçları Fransızca ve Almancadan tercümelerle karşılanmıştır.[61] Modern subay yetiştirilmesi için gerekli müfredatlar zamanında örnek alınan ülkelerin sistemine uygun hale getirilmiştir. Askeri tarih de tercüme kitaplar üzerinden verilmiştir. Almanların Napoleon karşısındaki yenilgileri sonrasında ortaya çıkan reform arayışına benzer bir şekilde Osmanlı ordusunun 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nda uğranılan yenilgi ve Plevne Savunması gibi taktik zaferler, bazı asker ve sivil yazarları bu konuda yazmaya teşvik etmiştir. 1897 Osmanlı-Yunan Savaşı popüler eserlerin ortaya çıktığı propaganda amaçlı yazımı artırmıştır. Bu esasında o yıllarda tarihçiliğin durumunu da göstermektedir. Yerli eserlerin hâlâ geleneğin izlerini taşımaya devam ettiği görülmektedir. II. Meşrutiyet'in ilanına kadarki süreçte açık bir yasak görünmese de asker ve sivil entelektüellerin tercüme ve teknik konular dışında askeri eser yazmasına hoş bakılmamıştır. Fakat uluslararası eğitim, yurtdışı görevler askerleri yabancı dergi ve kitaplarla buluşturmuş, bunların etkisiyle askeri tarihe karşı merak uyanmıştır.

II. Meşrutiyet'in ilanıyla başlayan özgürlük ortamı basın yayın alanında âdeta patlamayı andıran bir görüntü arz etmiştir. Bu süreçte askeri tarih yayınları, müfredat ve ders kitaplarında değişikliğe gidilmiştir. Kamuoyunda, Balkan Savaşları konusu paylaşımında o dönemde ve sonraki yıllara da yansıyan tartışmaları içeren yayınlar ele alınmıştır.

Modern askeri tarih araştırmalarına kurumsal nitelik kazandıran harp tarihi şubelerine daha önce bahsedilen örnek Prusya olmuştur. Birçok ülkede kurulan bu birimin Türkiye'de kuruluşu 1916'da Çanakkale Zaferi'nin ardından gelmiştir fakat öncelikle ders olarak okutulmaya tercüme kitaplar vasıtasıyla başlanan

61 Bkz.: Kemal Beydilli, *Türk Bilim ve Matbaacılık Tarihinde Mühendishane Matbaası ve Kütüphanesi 1776-1826*, (İstanbul: Eren Yayıncılık, 1995).

harp tarihi alanında 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra telif türünden eserler çıkmaya başlamış olsa da Harp Tarihi Şubesi kurulana kadar sistematik bir yayın politikası olmamıştır.

Harp Tarihi Şubesi'nin ilk faaliyetleri arasında 1. Dünya Savaşı'nın yazımı bulunmaktadır. Savaşın gidişatı şubenin çalışmasını zayıflatmış ancak Mütareke döneminde yeni bir adım atılmış, Cumhuriyet ilanı sonrasında Genelkurmaya bağlı harp tarihi şubesi yeniden canlandırıldı. Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak bizzat gazilerden belgeler ve gözlemleri üzerinden yakın savaşları yazmasını istemiştir. Yazılanlar *Askerî Mecmua*'ya ek olarak verildi. Görülen ilgi üzerine eski savaşlar da yazıldı. Harp Tarihi Şubesi'nin kitap yayın faaliyetleri 2. Dünya Savaşı sonrasında sekteye uğradı.[62] Nükleer savaş öncesi tecrübenin anlamını yitirdiği düşüncesi hâkim oldu. Amerika ile kurulan ittifak ilişkisi sonrasında oradan tercüme edilen talimname kitaplarının sayısını artırdı.

Askeri tarihin teşkilat halinde ortaya çıkışı 1. Dünya Savaşı içerisindedir ki bu dönem Osmanlı Devleti'nin Almanya ile işbirliği yaptığı döneme rastlar. 1916 tarihinde İstanbul'da Genelkurmay bünyesinde "Tarih-i Harp" adıyla kurulan tarih şubesi, askeri tarihle ilgili belgelerin toplanarak arşiv oluşturulmasıyla faaliyetlerine başlamıştır. 1917'de "Harp Cerideleri" ile "Vesaik-i Harbiye Dosyaları Hakkında Talimat" çıkarılmış ve askeri tarih çalışmaları bu yönetmelikle desteklenmiştir. Savaşın gidişatı nedeniyle çalışmaları zayıf giden şube Milli Mücadele yıllarında yeniden düzenlenmiştir. Farklı zamanlarda yapılan düzenlemelerle 1926 yılında "Harp Tarihi Dairesi" 1944 yılında "Harp Tarihi ve Coğrafya Encümeni", 1951'de tekrar "Harp Tarihi Dairesi" adını almıştır. Bugün bulunduğu yere 1956'da taşınmış, 1978 yılında "Askeri Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı'na dönüştürülmüştür. 2011'de

62 Harp Tarihi Şubesi'nin öncesi ve sonrası gelişmeleri ve yayın faaliyetleri için bkz.: Kendirci-Aytar, a.g.e.; Levent Ünalp, "Türk Harp Tarihi Yazıcılığına ve Askeri Tarih-Harp Tarihi Konularına İlişkin Bir Değerlendirme", *Karadeniz Uluslararası Bilimsel Dergi*, c. 40, Kış 2018, s. 64-80.

"Askeri Tarih ve Stratejik Etüt Daire Başkanlığı" adını almıştır.[63] Çok sayıda dergi ve kitap yayımlayan kurumun arşivi günümüzde Cumhurbaşkanlığı Arşiv Başkanlığı'na devredilmiştir.

Soğuk Savaş'ın yarattığı ideolojik kamplaşmanın süper güçleri arasındaki gerilim nedeniyle askerlerin hatıra, günlük ve eleştirel kitap yazmalarının önü kesildi. Aynı dönemde Batı'da askeri tarih kapsam alanını genişleterek akademik kurumların dikkatini çekerken Türkiye'de mevcut durum geriye gitmeye başladı. Fahri Belen'in 1. Dünya Savaşı'nı yazma işini üzerine alması ve 27 Mayıs Darbesi'nde emekli edilen subayların bir kısmına Harp Tarihi Dairesi'nde görev verilmesiyle bu şubede yeni bir hareket başladı.

Yakın zamana kadar askeri tarih, Genelkurmayın ilgili şubesinde emekli subaylara, sivil alanda da popüler yazarlara bırakılmıştı. Askeri konular gazete ve dergiler vasıtasıyla işlenmiştir. Özellikle tefrika şeklinde gazete ve dergilerde hatırat yayıncılığı yapılmış, 2. Dünya Savaşı öncesinde gazetelerde harbe hazırlık ve askerlik

63 "1916'dan günümüze Genelkurmay ATASE Başkanlığınca; *Askerî Mecmua* (1926-1948), *Ordu Dergisi* (1948-1961), *Harp Tarihi Vesikaları Dergisi* (1952-1973), *Silahlı Kuvvetler Dergisi* (1919-), *Harp Tarihi Belgeleri Dergisi* (1973-1978), *Askerî Tarih Belgeleri Dergisi* (1978-2004), *Askerî Tarih Bülteni* (1976-2002), *Askerî Tarih Araştırmaları Dergisi* (2003-), *Kahramanlık Menkıbeleri Dergisi* (1969), *Savaş Menkıbeleri Dergisi* (1973-1974), *Atatürk Haftası Armağanı* (1974-), *Güncel Konular* (1980-1989), *Stratejik Etütler Bülteni* (1967), *Stratejik Etütler Dairesi Bülteni* (1967-2001), *Stratejik Araştırmalar ve Etüt Bülteni* (2001), *Stratejik Araştırmalar Dergisi* (2003-) adıyla süreli yayınlar yapılmıştır. Kuruluşundan bugüne ATASE Başkanlığı tarafından Türk askerî tarihine ışık tutacak 600'den fazla kitap, kitapçık, broşür ve katalog yayımlanmıştır. Bu yayınlar; "Atatürk Serisi, Osmanlılar Dönemi, Türk Silahlı Kuvvetler Tarihi Serisi, Balkan Harbi Serisi, Çanakkale Harbi Serisi, Birinci Dünya Harbi Serisi, Türk İstiklal Harbi Serisi, İkinci Dünya Harbi Serisi, Devletler Arası İlişkiler Serisi, Türk-Ermeni İlişkileri Serisi, Muhtelif Konularda Bildiriler, Muhtelif Konularda Broşürler, Strateji, Diğer Konular" olmak üzere 13 konu başlığı altında sınıflandırılmıştır. Ünalp, a.g.e., s. 72. Ayrıca yayınlar için bkz.: Hamit Pehlivanlı, "Son Dönem Tarih Araştırmalarında Askeri Gazete ve Süreli Yayınların Yeri", *ATAM*, c. 21, no. 61, Mart 2005, s. 243-258; Mehmet Ali Karaman, *II. Meşrutiyet Dönemi Osmanlı Askeri Matbuatı ve Siyasi Hayattaki Rolü*, (Ankara: Atatürk Araştırma Merkezi, 2017).

konusunda birçok yazı kaleme alınmıştır. 1950'de birdenbire başlayan yayın patlaması birçok hatıratı ortaya çıkarmıştır. Askeri tarihle ilgili konular sivil alanda popüler tarihçilerin biyografi, hatırat, röportaj ve kahraman odaklı yayınlarıyla yer almıştır.

Hatıra yayını geleneği son yıllarda artmış, yüksek rütbeli komutanların dışında düşük rütbeli askerleri de içine alacak şekilde genişlemiştir. Birçok hatıratın farklı nedenlerle yayımlanmadığı düşünülmektedir. Sivil yayınların büyük bir kısmı da asker siyaset ilişkisi ve askeri darbeleri konu edinmişlerdir. Milli Mücadele incelemeleri bütün şehirleri kapsayacak tezlerle desteklenmiş, fakat bunlar sivil alanda yapılan resmi askeri tarih çalışmalarının farklı bir boyutunu oluşturmuş gibi görünen yayınlardan oluşmuştur. Osmanlı askeri tarihinin konuları ise genel tarih çalışmaları içinde veya askeri tarih metodolojisi dışında yapılmıştır. Günümüzde askeri tarihe artan ilgi askeri tarihin ayrı bir disiplin veya alt disiplin olma girişimi, Balkan Savaşları, 1. Dünya Savaşı, Çanakkale Zaferi, Milli Mücadele gibi dönemlerin yüzüncü yıldönümlerinin gelmesi gibi nedenlerden dolayı yükselişe geçmiştir. Buna Milli Savunma Üniversitesi'nin kuruluşu ve askeri okulların yeniden yapılanması da katkı sağlamıştır. Üniversitelerde tarih bölümlerinin artışı, interdisipliner yaklaşımın yaygınlığı, yayıncılıktaki gelişmeler, televizyon programları ayrıca askeri tarihe ilgiyi artıran nedenler arasında sayılabilir. Bu durum aşağıda bahsedileceği üzere alanla ilgilenen kitlenin de nicelik olarak artmasına ve nitelik yönünden de gelişmesini sağlamıştır.

Askeri Tarihin Muhatap Kitlesi

Dünyanın hemen hemen her yerinde savaşların tarihi ulusal tarihlerin içinde ağırlıklı olarak zafere odaklanarak yer almıştır. Ulusal tarih bilincinin oluşmasını besleyen pratikler, kamusal alanda yıldönümü, anma, bayram şeklinde görünümleriyle hafızalarda tarihi canlı tutarken ilgili yayınlarda bu canlılığa katkıda bulunurlar. Anıtlar, müzeler, savaş alanları, şehitlikler ve törenler,

bu bilinci destekleyecek unsurlardır. Savaştan uzaklaştıkça sempatik düzeyde toplumsallaşan tarihi savaşı, hafıza mekânlarında anma, ziyaret, tören olarak algılayanların dışında öğrenme arzusu olan okur kitlesi bulunmaktadır. Bunlar askeri tarihe hobi, entelektüel ve mesleki gerekçelerle ilgi duyan örneklerdir ve askeri tarih metinlerinin başlıca tüketicisi durumundadırlar. Mesela, bunların büyük çoğunluğu boş zamanı değerlendirmek, merakı gidermek ve hobi olarak askeri tarihle ilgilenenlerdir. Daha çok popüler eserleri tercih eden bu grubun talebi genellikle edebi üslubu belirgin, renkli kapak ve görselle süslenmiş, basit, anlaşılır dil kullanan popüler yazarlar tarafından karşılanmaktadır.

Popüler yazarlar, eserlerini çoğunlukla akademik eserler, anılar gibi ikincil kaynaklara dayandırırlar. Aktüel gelişmeleri, yıldönümlerini ve anma dönemlerini dikkate alarak kaleme alırlar. Popüler kitapların tarihi gerçeklerle örtüşen şekilde yazılabilmesi akademik eserlerin nitelik ve niceliğine bağlıdır. Aksi takdirde popüler tarihçiler kaynak eser kullanmadıklarından veya kullansalar da yeterince tenkit edemediklerinden, doğan boşluğu kendi muhayyileleri ve dünya görüşlerine uygun şekilde doldurmaya çalışırlar.[64] Yani tarih araştırması adı altında bir şekilde alana dair tarihi roman gibi edebi eserler ortaya çıkacaktır. Tarihi romanların tarihi bilgi ve bilincin oluşmasında yaygın bir etkisi vardır. Bu etki özellikle geçmişe dair kanaatlerin üretiminde kendini gösterir. Dönemin modası, yaklaşan yıldönümleri, aktüel gelişmeler gibi etkenler okuyucu isteklerini etkilediğinden, popüler yazarlar bu taleplere göre yayın hazırlarlar. Maddi getirisi ve daha fazla okura ulaşma isteği bazı akademik tarihçileri de popüler kitaplar yazmaya itmiştir. Basılı metinlerin yerini medyanın yükselişiyle birlikte film, dizi film, belgesel, televizyon programı ve dijital çağda internet ile sunulan imkânlar almıştır.

64 Bu konuda bkz.: Ahmet Özcan, "Kutü'l-Amâre Zaferini Tarihe Yazmak: Kutü'l-Amâre Hakkında Yazılmış Türkçe Metinler Üzerine Bir Deneme", *Kutü'l-Amâre 1916*, (ed) Mehmet Yaşar Ertaş ve Hacer Kılıçaslan (İstanbul: Kronik Kitap, 2017), s. 161-172.

Popüler tarihçileri ve ürünlerini önemsiz görmek ve önyargıyla bakmak onların askeri tarihe duyulan ilginin baş aktörleri olduğu gerçeğini görmezliktir. Birçok askeri tarihçinin popüler tarih kitaplarının etkisiyle alana dâhil olduğu dikkatlerden kaçmamalıdır. Popüler tarih okuru ve meraklılarına dâhil edebileceklerimiz arasında bulunan askeri malzeme koleksiyoncuları, savaş oyunu hobisi olanlar ve canlandırmacılar (*reenactors*) ise askeri tarihe ilginin aktörleri arasındadırlar. Batı'da bu gruba dahil edilebilecek insan sayısı oldukça fazladır.

Askeri tarihe duyulan ilgi de profesyonel askerler ön sıralarda yer alırlar. Askeri tarihin savaşlara referansla doğuşu ve uzun süre savaşanların hâkimiyet alanında kabul görmesini ilgiyi artıran nedenler olarak görebiliriz. Rütbeli askerler için mesleklerini daha iyi öğrenmek için ve uygulamaya dönük faydaları görülmektedir. Askeri tarih öğreniminin kurumsal nitelik kazanmadan öncesinde de benzer bir işlevi vardı. Daha sonra öğretim askeri okullar ve harp tarihi şubelerinde devam etmiş askeri tarih öğrenimi mesleki bir mecburiyet olarak görülmüştür. Özellikle askeri okullarda subay adaylarının askeri ihtiyaçlar doğrultusunda şekillendirilmesinde askeri tarih işlevsel olmuştur. Askerler aldıkları eğitim ve askerliğin tabiatı gereği uygulamaya dönük, mevcut sorunları anlama ve çözme konusunda işe yarayacak, kısa ve yoğun bilgi arayışı içinde olmuşlardır. Kurum içi yayınlarda akademik tenkit ve kontrolün eksikliği nitelikli eser oranını azaltmıştır.

Akademik tarihçilerin son yıllarda konu bulma konusunda sıkıntı çekmeyecek kadar çeşitlenen gelişimi, onları askeri tarih alanına da sokmuştur. Özellikle Türkiye'de klasik çağ ayrımına rağmen akademik tarihçiliğin alt dallara doğru genişleyen ve derinleşen tarih yazımı süreci başlamıştır. Askeri tarih kavramı bu süreçte farkını lisansüstü taleplerde göstermektedir. Uzmanlık alanı askeri tarih olan veya askeri tarihten farklı şekilde istifade etmek isteyen akademisyenler bu tür bilginin hem üreticisi hem de tüketicisi durumundadırlar.

Sonuç

Giriş kısmında belirttiğimiz üzere bu makale bir deneme niteliğindedir ve tarih yazımının gelişimini etkileyen unsurlar birbiriyle bağlantılı olarak bir bütün olarak görülmüştür. Ele aldığımız süreç genel hatlarıyla değerlendirilmiş, sınırlı sayıda örnek verilmiştir. Yaptığımız araştırma, olguları yeniden inşa edebilmemizi sağlayacak verilerin yeterince ve bütünlük içerisinde kullanılmadıklarını göstermektedir. Genel değerlendirme türünden birçok metine rastlanılmıştır. Bu değerlendirmelerin ele aldıkları konu ve bağlamını yeterince hesaba katmamaları araştırmaları zorlaştıran, verileri tekrar tekrar gözden geçirmek gibi bir işçilik ihtiyacını doğurmaktadır. Görünen o ki Türkiye'de ki gelişmeler kuruluş, açılış gibi konularda Batı ile paralel yürümüştür fakat nicelik ve niteliği gösteren gelişme konusunda aynı durum söz konusu olmamıştır.

Bunun nedenleri ayrı bir problem olarak durmaktadır. Mesela genel savaş tarihi üzerine eserler askeri okullarda okutulmaya başlayalı yaklaşık iki yüz yıl olmasına rağmen neden tercümeden telife geçildiğini gösterecek kayda değer eserler ortaya çıkmadı? Tarihi zaferler üzerinden yazmaya ve okumaya meyyal tarih yazımı geleneğinin olduğu bir ülkede neden "Kutü'l-amare Zaferi Unutulan Zafer" adıyla hatırlanmak zorunda kalındı? Neden büyük harbin ve Milli Mücadele'nin aktörleri hatıraların veya savaşa dair yazılarını kendileri yayımlamak zorunda kaldılar veya hiç yayımlayamadılar? Geleneksel formlarda yazılmış eserler neden modern askeri tarih metodolojisiyle incelemeye tabi tutulmadılar? Masaldan dahi görünmeyen gerçekliği görecek metotların geliştirildiği bir dönemde neden bir *Zafernâme, Gazavatnâme* veya destandan askeri tarihe malzeme olabilecek, edebi okuma dışında veri çıkarılamadı? Neden tecrübesini bilimsel bir formülasyonla gelecek nesillere pratik faydalar ve entelektüel birikim sağlayacak ve bunu pazarlayacak yerde olayları aktarmakla yetinen metinler ortaya çıktı? Neden diyerek başlanacak birçok soruya cevap alınacak bir durum görünüyor.

Sonuç olarak Türkiye'deki askeri tarih çalışmaları bugüne kadar oluşan külliyatın dahi kayda değer bir değerlendirilmeye tabi tutulmadığı alanda kendi "yeni askeri tarih" paradigmasını kendi mecrası üzerinden oluşturmak durumundadır. Az sayıda aktörün öncülüğü ve zorluklara rağmen yeni askeri tarih oluşturma çabasının başarılı sonuçlar doğuracağının işaretleri görünüyor. Askeri tarih çalışmaları popüler tarih endüstrisinin provoke edici gücünden yararlanıp buna göre ürün yetiştirmek yerine kendi entelektüel ve bilimsel sınırları için güvenli bir şekilde hareket etmeye ihtiyaç duyuyor.

GÜVENLİK ÇALIŞMALARI

*Hayrettin Küpeli**

Antik çağlardan günümüze tarih boyunca güvenliğin anlamı, zaman ve mekân bağlamında sürekli bir değişim içindedir. Öte yandan, akademik bir çalışma alanı olarak güvenliğin kökenlerinin Batı düşüncesine dayandığı genel olarak kabul görmekte ve 2. Dünya Savaşı sonrasına denk gelen nispeten daha yakın bir geçmişe sahip olduğu görülmektedir.[1] Bugün "Güvenlik Çalışmaları" olarak adlandırılan bu alan için başlangıçta farklı adlandırmalar mevcut olmakla birlikte (Ulusal Güvenlik Çalışmaları veya Stratejik Çalışmalar gibi), uluslararası ilişkiler disiplininin bir alt disiplini olarak gelişmiş ve alanın önde gelen akademisyenlerinin de vurguladığı üzere uluslararası ilişkilerin, söz konusu alt disiplin için en uygun disiplin olduğu konusunda bir genel mutabakat sağlanmıştır.[2] Güvenlik çalışmalarının genel olarak kabul edilen başlangıç tarihinin üzerinden 70 yıldan fazla bir zaman geçmiş ve bu süreçte değişim ve dönüşüm haricinde hiçbir şey sabit kalmamıştır. Bu çalışma, söz konusu değişim ve dönüşümün neden ve nasıl meydana geldiğine ilişkin soruları cevaplamayı amaçlamaktadır.

* Dr. Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

1 David A. Baldwin, "Security Studies and the End of the Cold War", *World Politics*, c. 48, no. 1 Ekim 1995, s. 119, dipnot 5; Barry Buzan ve Lene Hansen, *The Evolution of International Security Studies* (New York: Cambridge University Press, 2009), s. 1-2; Stephen M. Walt, "The Renaissance of Security Studies", *International Studies Quarterly*, c. 35, no. 2, Haziran 1991, s. 213-214; Paul D. Williams, "Security Studies: An Introduction", (ed) Paul D. Williams, *Security Studies: An Introduction*, (New York: Routledge, 2008), s. 1-2.

2 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 1; Williams, a.g.e., s. 2; Walt, a.g.e., s. 222.

Buzan ve Hansen, "Uluslararası Güvenlik Çalışmaları" terimini kullansalar da bu terimin alt disiplini tanımlayan evrensel bir adlandırma olmadığını da vurgulamaktadırlar.[3] Yazarlar tarafından "Uluslararası Güvenlik Çalışmaları" ifadesi; 'Güvenlik Çalışmaları', 'Stratejik Çalışmalar', 'Uluslararası Güvenlik' ve 'Barış Araştırmaları' gibi daha sınırlı etiketlerle ifade edilen alanlardaki çeşitli akademik çalışmaları içine alan kapsayıcı bir terim olarak açıklanmaktadır. Güvenlik ve nasıl çalışıldığı üzerine kapsamlı bir analiz yürütebilmek adına bu çalışmada da söz konusu yaklaşım kısmen benimsenmekte, "güvende ve esen olma" meselesini irdeleyen farklı yaklaşımların bir arada ele alınması gerektiği düşünülmektedir. Alternatif indirgemeci bir anlayışta (güvenlik çalışmaları eşittir stratejik çalışmalar ve barış araştırmaları ile diğer yaklaşımlar tamamen farklı alanlar gibi) genişletme ve derinleştirme yaklaşımlarının yanında güvenliğin idealist ve liberal paradigmalarını alt disiplin içinde rasyonel bir şekilde ele almak kolay olmayacaktır. Bayliss ve Wirtz de bir şekilde stratejik çalışmaları güvenlik çalışmalarının altında tanımlayarak bu bütüncül yaklaşımı desteklemektedirler (Şekil 1).

Şekil 1: Stratejik çalışmalar, güvenlik çalışmaları, uluslararası ilişkiler ve siyaset bilimi arasındaki ilişki[4]

3 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 1.

4 John Baylis ve James J. Wirtz, "Introduction: Strategy in Contemporary World: Strategy After 9/11", (ed) John Baylis, James J. Wirtz, Colin S. Gray, *Strategy in the Contemporary World: An Introduction to Strategic Studies,* 5th Edition, (New York: Oxford University Press, 2016), s. 13.

Bu yaklaşımla uyumlu şekilde, kitabın bu bölümünde güvenlik çalışmaları; 2. Dünya Savaşı sonrasında uluslararası ilişkilerin bir alt disiplini olarak doğan, Soğuk Savaş boyunca gelişen ve zenginleşen, Soğuk Savaş sonrasında ise geleneksel yaklaşımın savunucuları ile genişletmeci/derinleştirmeciler arasında halen devam eden ve üretken tartışmalarla sonuçlanan bir paradigma değişimi yaşayan ayrı bir çalışma alanı olarak kabul edilmektedir. Güvenlik çalışmalarının özü; askerler ile siviller, politika ve strateji, teknoloji ve sosyo-ekonomik yansımaları arasında bir yakınsamaya imkân sağlayan 'güvenlik' teriminde yatmaktadır.

Bu tanım kapsamında; stratejik çalışmalar ile barış araştırmaları, güvenlik çalışmalarının geleneksel boyutu olarak yerini alırken, özellikle Soğuk Savaş sonrasında dikkat çeken genişletme ve derinleştirme yaklaşımları da devrimci boyutu olarak ele alınmaktadır. Bununla birlikte çalışmanın, Soğuk Savaş sonrasında geleneksel yaklaşımın ortadan kalktığı gibi bir iddiasının olmadığı da vurgulanmalıdır. Tam tersine bir meta-olay olarak Soğuk Savaş'ın sonlanmasına rağmen geleneksel yaklaşım, yeni güvenlik ortamına adapte olmayı ve varlığını sürdürmeyi başarmıştır.

Bu çalışmanın temel argümanı, güvenlik çalışmaları içindeki farklı teori/yaklaşımların gücü ve yaygınlığı ile tarihsel şartların, siyasi durumun ve sorunların arasında bir ilişki bulunduğudur. Fred Halliday de sosyal bilimlerin tüm tarihinin esasında gerçek dünyadaki olaylara eleştirel, reddedici veya iş birliği içeren tepkilerle gelişen tek bir entelektüel faaliyet olduğunu, uluslararası ilişkilerin de (*bu çalışmanın bakış açısından güvenlik çalışmalarının da*) farklı olmadığını ve olmaması gerektiğini savunmaktadır.[5] Ekbladh tarafından da bu bakış açısının, "akademisyenlerin belirli tarihi anların kölesi olmadıkları, öte yandan akademik kurgu içinde neyin ön planda olduğunun çoğunlukla geniş sosyal, siyasi ve tarihi olaylar ile şartlara dayandığına yönelik bir hatırlatıcı

5 Fred Halliday, "The Gulf War 1990-1991 and the Study of International Relations", *Review of International Studies*, no. 20, 1994, s. 110.

olarak güvenlik çalışmalarının kökenlerine bakılabileceği"[6] iddiası ile desteklendiği görülmektedir.

Bu bağlamda çalışmanın amacı, 2. Dünya Savaşı'ndan 21. yüzyıl başlarına kadar olan süreçte güvenlik çalışmaları içindeki farklı paradigmaların nasıl ve neden ortaya çıktığını ve değişim geçirdiğini açıklamaktır. Bu amaca ulaşılabildiği takdirde, güvenlik çalışmaları içindeki farklı perspektiflerin betimsel bir portresinin çizilmesinin yanında, ampirik olgular ve çıktı olarak güvenliğin farklı teorileri arasındaki neden-sonuç ilişkisine yönelik daha derin bir kavrayış sağlanabilecektir. Makalenin amacı da dikkate alındığında, temel argümanı irdelemenin en uygun yönteminin, vaka analizi yaklaşımlarından birisi olan süreç-takip metodu olduğu düşünülmektedir.[7] Ampirik olgular (*bu çalışmada zamanın güvenlik anlayışı üzerinde etkisi olabilecek tarihsel şartlar olarak kabul edilmektedir*)[8] üzerinden gidildiğinde söz konusu ampirik olgular ile çıktı (*zamanın önde gelen güvenlik teori/yaklaşımlarının özü*) arasında bir nedensellik ilişkisi kurma yolunda ilk adımın atılması mümkün olacaktır. Diğer bir ifadeyle, bu çalışma güvenlik çalışmaları içindeki teorilerin oluşumu bağlamında kaba bir çerçeve çizmek ve yine Güvenlik Çalışmalarının betimsel bir analizini yapmak çabasındadır.

Elbette güvenlik çalışmaları 2. Dünya Savaşı sonrasında bir hiçlikten birdenbire bir alt disiplin olarak ortaya çıkmış değildir. Tarihi süreç-takip analizini güçlendirmek adına, alt disiplinin doğuşuna uygun şartların ortaya çıkışı ilk kısımda kısaca ele alınmıştır.

6 David Ekbladh, "Present at the Creation: Edward Mead Earle and the Depression-Era Origins of Security Studies", *International Security*, c. 36, no. 3, Kış 2011/12, s. 108.

7 Derek Beach, "Process-Tracing Methods in Social Science", *Oxford Research Encyclopedia of Politics*, Erişim Tarihi: 1 Ocak 2021, https://oxfordre.com/politics/view/10.1093/acrefore/9780190228637.001.0001/acrefore-9780190228637-e-176.

8 Tarafsız bir duruş benimsenmiş olsa da ampirik olguların seçimi bir ölçüde sübjektif bir süreç olduğundan bir sınırlılık olarak kabul edilmektedir.

Birinci kısmın üzerine inşa edilerek ikinci kısımda güvenlik çalışmalarının ilk dönemlerinde öne çıkan geleneksel yaklaşım incelenmiştir. Analize, başlangıcı yumuşama dönemine kadar uzanan ancak Soğuk Savaş sonrasında daha net bir şekilde karşımıza çıkan genişletme ve derinleştirme yaklaşımları ile üçüncü kısımda devam edilmiştir. Son kısımda ise bulgular değerlendirilerek tartışılmış ve gelecekteki olasılıklar ortaya konulmuştur.

Sahnenin Hazırlanması: 2. Dünya Savaşı'na Kadar Güvenlik Fenomeni

Baldwin, iki savaş arası dönemin güvenlik çalışmaları açısından entelektüel bir boşluk olmadığını savunarak demokrasi, uluslararası karşılıklı anlayış, arabuluculuk, silahsızlanma ve kolektif güvenlik yaklaşımlarının barış ve güvenliğin sağlanmasının yöntemleri olarak kabul edildiğini ifade etmektedir.[9] Bu durum, söz konusu dönemde Kantçı ideolojinin yansımaları olarak görülebilir.[10] Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için Kant'ın 1795 yılında yazdığı meşhur eseri *Ebedi Barış*[11] kısaca açıklanmalıdır.

Kant, insanın doğa durumunu savaş olarak tanımlamakta ve düşmanlıkların tamamen ortadan kaldırılmasının mümkün olmadığını savunmaktadır. Bu bakış açısından, Kant'a göre savaşın önlenmesi için devletler ve insanlar birbirlerine düşmanlıklara ara verilmesi hususunda garanti vermelidir. Bu garantiyi üç başlık altında ortaya koyduğu kurallara uyulması olarak somutlaştıran Kant, bunlardan ilkini devlet ve vatandaşlar arasındaki ilişkileri

9 Baldwin, a.g.e., s. 119.

10 Günümüz güvenlik anlayışı üzerinde Kant'ın etkisine ilişkin detaylı analiz için bkz.: John R. Oneal, Bruce Russet ve Michael L. Berbaum, "Causes of Peace: Democracy, Interdependence, and International Organizations, 1885-1992", *International Studies Quarterly*, no. 47, 2003, s. 371-393.

11 Immanuel Kant, *Perpetual Peace: A Philosophical Essay*, (çev) M. Campbell Smith, (Londra: George Allen and Unwin, 1917), https://oll.libertyfund.org/title/latta-perpetual-peace-a-philosophical-essay-1917-ed.

düzenleyen kurallar, ikincisini devletler arası ilişkileri düzenleyen kurallar, sonuncusunu ise dünya vatandaşı olarak insanların haklarını düzenleyen kurallar olarak sıralamaktadır. Devlet ve vatandaşlar arasındaki kuralların "cumhuriyetçi"[12] olması gerektiğini savunan Alman düşünür, devletlerarası ilişkileri düzenleyen kuralların özgür devletlerin federasyonuna dayanması gerektiğini ifade etmektedir. Son başlıkta, dünya vatandaşı olarak insanların haklarını düzenleyen kuralların başka bir devleti ziyaret eden birisine yönelik düşmanlıkları yasaklarken, dünya üzerinde belirli bir bölgede hiç kimsenin bir diğerinden daha fazla yaşama hakkının olmadığı bir güvenceyi sağlaması gerektiği belirtilmiştir.

Kantçı ideolojinin tohumlarının ilk kez Napoleon Savaşları sonrasında ortaya çıkan vahim sonuçların etkisiyle filizlendiği görülmektedir. 1814-1815 yıllarında düzenlenen Viyana Kongresi, barışı tesis etmek için kıtasal bir ölçekte ulusal temsilcilerin bir araya geldiği çok taraflı görüşme pratiğinin ilk örneği olarak karşımıza çıkmaktadır. 1815 sonrasında da 1. Dünya Savaşı'na kadar birçok konferans gerçekleştirilmiş ve bu yıllar arasında Avrupa'da ortaya çıkan düzen "Avrupa Ahengi" olarak adlandırılmıştır.[13]

1. Dünya Savaşı sonrasında da "ebedi barış"ın tesis edilebileceğine olan inanç ne zayıflamış ne de ortadan kalkmıştır. Bilakis, 19. yüzyıl boyunca "danışmanlık" özelliği gösteren görüşme pratiği, bir adım öteye taşınmış ve Milletler Cemiyeti ile birlikte 1920 yılından itibaren "işbirliği"ne dönüşmüştür. Cemiyet'in kuruluşuna giden yolda ilk adım, ABD Başkanı Woodrow Wilson tarafından 8 Ocak 1918 tarihinde ABD Kongresi huzurunda yapılan konuşmada; büyük ve küçük devletlerin denk bir şekilde toprak bütünlüklerinin sağlanması ile siyasi bağımsızlık

12 Kant hükümet sistemleri için ikili bir sınıflandırma kullanmıştır. İlki olan "cumhuriyetçilik" yürütme ve yasama erklerinin ayrı olduğu sistemleri, ikincisi olan "despotizm" ise hem yasa çıkaran hem de uygulayan gücün aynı olduğu sistemleri ifade etmektedir.

13 Bob Reinalda, *Routledge History of International Organizations from 1815 to Present Day* (New York: Routledge, 2009), s. 26.

konusunda karşılıklı garantiler verilebilmesi maksadıyla, özel şartlara bağlı bir devletler birliğinin kurulması gerektiğinin savunulmasıdır.[14] Nihayetinde, ebedi barışın tesisi için bir sistem olarak oluşturulan Milletler Cemiyeti, 2. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte hezimete uğramıştır. Bu başarısızlık; kısmen yaygınlaştırma çabalarına rağmen yetersiz çok uluslu yapıya, kısmen üye devletlerin giriş ve çıkışlarından kaynaklı istikrarsızlığa, kısmen de dolaylı olarak bütün üye devletler için veto hakkı doğuran oybirliğiyle karar alma sistemine bağlanabilir.[15]

Bununla birlikte, küresel çatışmanın önlenmesi yolunda gösterilen entelektüel çabalar, yeni bir akademik disiplin olarak "Uluslararası İlişkiler"in ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Yeni disiplinin kökleri; bugün *Aberystwyth University* olarak bilinen *University College of Wales* bünyesinde 1919 yılında Woodrow Wilson Uluslararası Siyaset Kürsüsü'nün kurulmasına, 1920 yılında İngiltere'de *Chatham House*'un kuruluşuna ve 1921'de ABD'de kurulan *Council of Foreign Relations*'a kadar uzanmaktadır. İlginç bir şekilde, açıkça görülebileceği üzere 1648 Vestfalya Antlaşması'ndan itibaren, savaşların yarattığı acılar her zaman uluslararası zeminde geçerliliği olan bir "düzen" oluşturma arayışı ile karşılanmıştır. Bu noktada dikkat çeken husus, "güvenliğin" sağlanmasında bir çözüm arayışında olan birçoğu için bu yaklaşımın yegâne yol olarak görülmesidir. Diğer bir deyişle, 1. Dünya Savaşı sonrası belirli bir süre idealist paradigmanın, geçmişteki birçok başarısızlığa rağmen güvenlik konusundaki gayretlerde baskın olduğu ifade edilebilir.

Başlangıçtan itibaren, dominant olan çalışma alanları (küresel çatışmanın önlenmesi, savaş ve barışın dinamiklerinin

14 "President Wilson's Fourteen Points", The World War One Document Archive, Erişim Tarihi: 1 Ocak 2021, https://wwi.lib.byu.edu/index.php/President_Wilson%27s_Fourteen_Points.

15 Hayrettin Küpeli, "Uluslararası Örgütlere Güvenlik Yaklaşımı", (ed) Gökhan Sarı, C. Korhan Demir, *Teoriden Uygulamaya Güvenlik Üzerine*, (Ankara: Gazi Kitabevi, 2018), s. 131.

kavranması, birbirleri ile rekabet içinde olan devletlerin anlaşılması vb.) sebebiyle uluslararası güvenlik meselesinin, uluslararası ilişkiler disiplini açısından her zaman odak noktası olduğu görülmektedir. Bununla birlikte güvenlik, erken dönemde ayrı bir çalışma alanı olarak kabul edilmemekte ve bir alt disiplin olarak güvenlik çalışmaları bulunmamaktadır. Uluslararası meseleleri çalışmak için önem arz eden programlar içeren *Walter Hines Page School* ve Yale Üniversitesi bünyesindeki *Institute of International Studies*'in kurulması gibi girişimler bulunsa da güvenlik, uluslararası meselelerin temellerini anlama çabası içinde sadece bir değişken olarak değerlendirilmektedir.[16] Disiplinin kuruluş aşamasında açıkça mevcut olan güvenlik kavramına rağmen bu yaklaşımın, özellikle ilk on yıl içinde hukuk ve ekonomi gibi diğer disiplinlerin de uluslararası ilişkiler çalışmalarına dahil olmasıyla daha da belirgin hale geldiği görülmektedir.

Bu çok yönlülük, uluslararası ilişkilerin insicamlı ve analitik bağlamda açıkça tanımlanmış bir disiplin olmasının önündeki temel engel olarak görüldüğünden, realist görüşe sahip akademisyenler başta olmak üzere disipline yöneltilen eleştirilerin en önde gelenlerinden birisi olarak karşımıza çıkmaktadır. İlk dönemlerde ortaya konulan bu eleştirilerin benzerlerinin, Soğuk Savaş sonrasında da devleti ve askerî tehdidi, güvenlik tartışmalarının merkezine yerleştiren geleneksel güvenlik anlayışı savunucuları tarafından, aynı gerekçelerle bu defa güvenlik çalışmaları içindeki genişletmeci ve derinleştirmeci görüşlere yöneltildiği görülmektedir.

1930'lu yıllara gelindiğinde ABD'li akademisyenlerin öncülüğünde güvenliğin sağlanmasında alternatif bir çözüm önerisinin ortaya çıktığı söylenebilmektedir. Söz konusu yeni yaklaşım, uluslararası güvenlik yerine "ulus devletin topraklarını, haklarını, siyasi bağımsızlığını ve ulusal çıkarlarını koruma yeteneği"[17] olarak

16 Ekbladh, a.g.e., s. 116-117.

17 Age, s. 128.

tanımlanabilecek olan "ulusal güvenlik" kavramına odaklanmaktadır. Öte yandan yeni yaklaşımın uluslararası güvenlik meselesini tamamen dışladığını söylemek doğru olmayacaktır. Bilakis, Avrupa üzerinde Nazi hegemonyası ve Japonya'nın Asya'da yeni bir düzen kurma çabaları gibi ABD bakışından "göreli olarak istikrarlı düzene" yönelik tehditler sebebiyle uluslararası güvenlik, önemli bir analiz konusu olarak kabul edilmektedir. Yeni yaklaşımın temel farkı amacında yatmaktadır. Uluslararası güvenlik odaklı akademisyenler küresel çatışmanın önlenmesi veya en azından yönetilebilmesi için yöntemler üzerinde çalışırken, ulusal güvenlik odaklı çalışmalar yürütenler ise kendi ülkelerinin her türden tehdide karşı koyma ve engelleme çabalarını destekleme amacındadır. İkinci yaklaşımda, uluslararası güvenlik temel hedef olmaktan ziyade bu çerçevede incelenecek bir değişkendir. Ekbladh'ın ifadesiyle[18] "bu yaklaşımın ABD'nin küresel düzensizliğe göğüs gerebilmesi için şiddetle ihtiyaç duyduğu 'büyük strateji'sini oluşturmasında destek olabileceği ümit edilmektedir."

Bu noktada, "büyük strateji" konusunu biraz daha irdelemek, güvenlik çalışmalarının ayrı bir çalışma olarak ortaya çıkışına imkân sağlayan şartların ortaya çıkışının anlaşılmasına katkı sağlayacaktır. Temel olarak, ilk çalışmaların büyük çoğunluğunun ABD menşeili olduğu dikkate alınarak, güvenlik çalışmalarının kökenlerinin Batı ideolojisi ile ilişkili olduğu yorumu büyük oranda yerinde bir tespit olacaktır. Bahsi geçen "büyük strateji", Edward Mead Earle ve Princeton Üniversitesi bünyesinde kurduğu *Institute of Advanced Study (IAS)* tarafından, ekonomik buhranın yarattığı olumsuz şartlar sebebiyle yükselen totaliter devletlerden kaynaklı büyük tehdide cevap verebilmek için bir amaç olarak benimsenmiştir.

Bir tarihçi olan Earle; tarihi, yarının selametini sağlamak maksadıyla bugün ne yapılacağına karar vermek için ders alınacak bir mecra olarak görmektedir. Earle'ün bu bakış açısı; Osmanlı'nın

18 A.g.e., s. 108.

kaderini ABD'nin geleceği için bir uyarı olarak ortaya koyduğu *Turkey, the Great Powers, and the Bagdad Railway: A Study in Imperialism* (Türkiye, Büyük Güçler ve Bağdat Demiryolu)[19] isimli kitabı gibi daha erken dönem çalışmalarının yanında, daha sonraki dönemlerde Fransa'nın 2. Dünya Savaşı esnasında neredeyse iki asır süren askeri üstünlüğünü kaybetmesini, ABD'nin doğru politikaları takip etmediği takdirde geleceğinin ne olabileceğine ilişkin bir emsal olarak ele alan ortak çalışmalarda da net bir şekilde görülmektedir.

Earle ve diğerleri tarafından ortaya konulan bu yeni bakış açısı, devletin ve *Carnegie Corporation* gibi bazı kuruluşların dikkatini çekmeyi başarmış (*belki de uluslararası düzen söyleminin, başarılı olmak için çoğunlukla 'diğerlerinin' kararlarına bağımlı olan soyut prensiplerinden çok daha fazla*), yeni bir araştırma alanının oluşturulması için elzem olan kaynakların sağlanmasında ve stratejik seviyede bir etki yaratma bağlamında fırsat yakalanmasına yardımcı olmuştur.

Earle'ün çalışmasının vadettiği şey, oltaya atlayan aç balıklar gibi buhrandan bir çıkış yolu arayan kitlelere nüfuz ederek kontrol etmek amacıyla radyo gibi yeni teknolojileri istismar eden totaliter ideolojiden kaynaklı tehditleri bertaraf etmek maksadıyla; diplomatik, askeri, idari alanları koordine edecek bir "büyük strateji"nin ortaya konulmasıdır. Bahsi geçen tehdit algısı, 2. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte çok daha yükselmiş ve alınması gerekli önlemlere yönelik çabaların önemini de artırmıştır. Net bir şekilde, başından itibaren gayretlerin, akademik bir katkıdan ziyade ulusal siyasetin üzerinde bir etki yaratmayı amaçladığı görülmektedir. Öte yandan, belki de bir ölçüde ironik olarak bu durum, güvenlik çalışmalarının daha önceden sahip olmadığı kaynaklara ulaşmasına ve uygun akademik zeminin oluşmasına büyük katkı sağlamıştır.

19 Edward Mead Earle, *Turkey, the Great Powers, and the Bagdad Railway: A Study in Imperialism* (New York: Macmillan, 1923), s. 234–235.

Güvenlik ve strateji üzerinde bu yeni düşünüş tarzına göre "seferberlik, propaganda, teknolojik gelişim ve stratejik düşünce konusundaki sivil uzmanlık savaşla ilgili herhangi bir potansiyelin hesabında hayati bir önem arz etmektedir".[20] Bu açıdan, söz konusu yaklaşımı benimseyen akademisyenler, sivilleri ve özellikle akademisyenleri önemli bir değer olarak kabul etmektedirler. Bu durumun bir kanıtı ve *IAS* tarafından yapılan dikkat çekici bir çalışma olarak kabul edilebilecek olan *Makers of Modern Strategy* (Modern Stratejinin Ustaları)[21] içinde Earle, Machiavelli sonrasındaki stratejik düşünceyi ele almıştır. Bernard Brodie [bazı akademisyenler tarafından stratejik çalışmaların başlangıcı olarak kabul edilen *The Absolute Weapon* (1946) isimli kitabın editörü], Edward Hallet Carr [realizmin temel kaynaklarından birisi olarak kabul edilen *The Twenty Year Crisis, 1919-1939: An Introduction to the Study of International Relations* (1939) isimli kitabın yazarı] ve diğer önde gelen birçok akademisyen 1939 yılında başlayan *IAS* Semineri'ne ya destek vermiş ya da etkilenmiştir.

Bu şartlar ve gayretler sonucunda güvenlik çalışmalarının (*ya da o zaman için aynı şey olan stratejik çalışmaların*) akademik camia içinde kök salması mümkün olmuştur. Earle, Carr ve Spykman gibi realist görüşün önde gelen isimleri arasında felsefi anlamda bazı görüş ayrılıkları olmasına rağmen, stratejik çalışmaların, 2. Dünya Savaşı'ndan itibaren neredeyse yarım asırlık bir hegemonya süren realist yaklaşımla büyük oranda uyuştuğu ifade edilebilir. Bununla birlikte, uluslararası ilişkiler içindeki idealist ve liberal görüşler 2. Dünya Savaşı sonrasında tamamen ortadan kalkmamış, bunun yerine zayıf olsa da bir süreklilik içinde, Barış Araştırmaları ve Birleşmiş Milletler gibi uluslararası örgütler örneklerinde görüldüğü gibi hem akademik hem de uygulama bağlamında realist görüşlerle eş zamanlı olarak

20 Ekbladh, a.g.e., s. 124.

21 Edward Mead Earle, *Makers of Modern Strategy: Military Thought from Machiavelli to Hitler*, (Princeton: Princeton University Press, 1943).

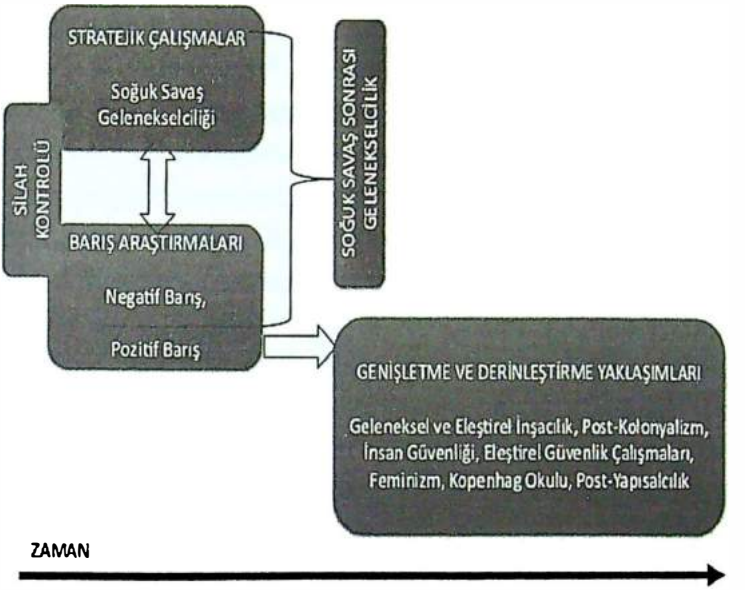
varlıklarını sürdürmüşlerdir. Güvenlik çalışmaları bağlamında, stratejik çalışmalar ve barış araştırmaları olarak adlandırılan ve silah kontrolü, silahsızlanma ve silahlanma yarışı gibi birçok ortak konuyu farklı bakış açılarından ele alan bu iki temel kanadın, Soğuk Savaş'ın sonuna kadar önde gelen yaklaşımlar olduğu yorumu yapılabilir.

Toparlamak gerekirse, uluslararası ilişkiler disiplinin 1. Dünya Savaşı sonrasında çoğunlukla idealist bir bakış açısından küresel bir düzen kurma yollarının araştırılması maksadıyla kurulduğu ifade edilebilir. Bununla birlikte ortaya konulan gayretler yeterli başarıya ulaşamamış ve sadece on yıl içinde dünya büyük bir ekonomik buhran ile, liberal Batı dünyası ise totaliter rejimlerden kaynaklı yeni ve büyük bir tehditle (*en azından Anglo-Amerikan algısı bağlamında*) karşı karşıya kalmıştır. Dolayısıyla, Milletler Cemiyeti'nin kısıtlı yetenekleri, Avrupa'daki problemler ile akademik çalışmaların gittikçe büyüyen güvenlik problemlerine çözüm üretmekte etkin olamamaları, tedaviyi uluslararası seviye yerine ulusal boyutta arayan bir yaklaşımın ortaya çıkışını tetiklemiştir. Bu yaklaşım, başlangıçta ABD ulusal güvenlik konsepti bağlamında, kendi (*kısmen de müttefiklerin*) ihtiyaçlarını gidermek ve meşruiyetini sağlamak amacıyla ve "büyük strateji" oluşturmak için sağlanan kaynaklar ve çabalar sayesinde doğmuş ve gelişmiştir. 2. Dünya Savaşı bittiğinde ise sahne, yeni bir çalışma alanı olan stratejik çalışmalar (güvenlik çalışmaları) için hazır hale gelmiştir. Öte yandan bu yeni alanın "altın çağı" 2. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı acılardan değil, cehennemden gelen yeni bir silahın, yani nükleer silahların yarattığı korkudan kaynaklı olacaktır.

Başlangıç: Geleneksel Güvenlik Çalışmaları

Birinci kısımda güvenlik çalışmalarının nasıl doğduğuna ilişkin analizde ampirik kanıtlar olarak kabul edilebilecek olan hususlar genel olarak incelenmiştir. İkinci kısmın başında ise çalışmanın bakış açısı ile uyumlu şekilde güvenlik çalışmalarının evrimi

Şekil 2'de verilmiştir. Bu farklı yaklaşımlar çalışmanın temel metodolojik çerçevesini çizen süreç izleme metodu içinde çıktılar olarak kabul edilmiştir. Tarihsel ampirik kanıtlar ve söz konusu çıktılar, bu kısım ile bir sonraki kısımda bir nedensellik ilişkisi bağlamında analize tabi tutulmuştur.

Şekil 2: Güvenlik çalışmalarının evrimi[22]

Güvenlik Çalışmaları'nın Başlangıçtaki Bağımsız ve Disiplinlerarası Statüsü

Buzan ve Hansen 2. Dünya Savaşı sonrasında güvenlik üzerinde yürütülen çalışmaların üç ayırt edici özelliğini vurgulamaktadır.[23] Bunlardan ilki savaş veya savunma yerine "güvenliğin" temel konsept olarak benimsenmesidir. İkinci olarak yazarlar, geçmişin stratejik ve askeri odaklı literatürüne kıyasla çok daha

22 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 192. Zaman ekseni bu bölümün yazarı tarafından eklenmiştir.

23 A.g.e., s. 1-2.

fazla sivil bakış içerdiğini iddia etmektedirler. Üçüncü olarak ise, bu çalışmaların yeni ortaya çıkan nükleer silahlar ve Soğuk Savaş odaklı olduğu savunulmaktadır.

İlk iddianın, savaşın değişen karakteri ile açıklanabileceği düşünülmektedir. Daha önceden generallerin ve askerlerin meselesi olarak görülen savaş, 19. yüzyılın başından itibaren Napoleon Savaşları ile birlikte "topyekûnlaşma" eğilimi göstermektedir. Clausewitz bu dönüşümün başlangıcını, "Birdenbire savaş, hepsi de kendini vatandaş olarak adlandıran otuz milyonluk bir halkın meselesi haline gelmişti."[24] şeklinde tasvir etmektedir. "Topyekûn savaş" kavramı, savaşın anlamında ordular arasında gerçekleşen bir fenomen olmaktan çıkıp, sivillerin de dahil olduğu uluslar arasında cereyan eden bir olgu haline gelmesindeki dönüşümü temsil etmektedir.

Topyekûn savaş stratejisinin etkinliği tartışması bir tarafa bırakıldığında, insanların (*özellikle de karar alma yetkisine sahip olanların*) zafere ulaşmak için bu dönemden itibaren bunun en uygun yol olduğuna olan inançlarının arttığı görülmektedir. Fikrî kökenleri daha önceki tarihlere dayanmakla birlikte, topyekûn savaş konusundaki tartışmaların ve yazının 1. Dünya Savaşı ile birlikte başladığı söylenebilir. 2. Dünya Savaşı'na gelindiğinde ise kavramın tüm taraflarca benimsendiği ve oldukça yaygın hale geldiği ifade edilebilir.[25] Söz konusu fikrî temellerin teknolojik ve endüstriyel gelişmelerle bir araya gelmesiyle birlikte, savaş sadece askerler tarafından yönetilebilecek niteliğin ötesine geçerek çok karmaşık bir hale gelmiştir. Bu şartlar sebebiyle, "savaş veya savunma" gibi askeri konularla ilgili olan kavramların yerine ulusların genelini kapsayabilen "güvenlik" gibi bir kavrama ihtiyaç duyulmuştur.

---

24 Carl von Clausewitz, *On War*, (çev.) Michael Howard and Peter Paret (New Jersey: Princeton University Press, 1989), s. 592.

25 Hayrettin Küpeli, *Kritik Altyapılar ve Terörizm: ABD ve AB Koruma Politikalarına Güvenlikleştirme Yaklaşımı* (Ankara: Gazi Kitabevi, 2019), s. 9-18.

Stratejik çalışmaların ilgi alanları göz önüne alındığında ana akımın halen askeri meselelerle ilgili olduğu açıkça ortada olmakla birlikte, geçmişe oranla çok daha fazla sivil bakış bulunduğuna yönelik ikinci iddianın esasen bir zorunluluk olduğu yorumu ile desteklenebileceği düşünülmektedir. Örnek olarak, zamanın hem taarruz hem de savunma planlamaları içinde önemli bir yer işgal eden Stratejik Bombardıman Konsepti, hem düşmanın ekonomisi ve savaş endüstrisine zarar verilmesi hem de bunların yurt içinde korunmasına yönelik en uygun yolların bulunması için sivil ekonomist ve mühendis bilgisine ihtiyaç duymaktadır. Bu yorumu destekleyici bir argüman olarak Walt[26] da 1. Dünya Savaşı'nın korkunç sonuçlarının "savaşın generallere bırakılamayacak kadar önemli"[27] olduğunu göstermiş olmasına rağmen, 2. Dünya Savaşı öncesinde alana sivillerin katkısının destek bulmadığını, bu katkının ancak savaş sonrasında mümkün olduğunu belirtmektedir. İronik bir şekilde sivillerin konuya kapsamlı olarak ilk kez dahil olması, Walt'un ima ettiği gibi can kaybı miktarını azaltmak yerine, düşman için bu miktarın nasıl artırılabileceğinin yollarını bulmak maksadıyla gerçekleşmiştir.

Bu dönemde güvenlik alanındaki çalışmaların, nükleer silahlar ve Soğuk Savaş'ın ortaya çıkardığı yeni şartlara yoğunlaştığına yönelik üçüncü iddia ise diğer bazı yazarlarla birlikte yine Walt[28] tarafından da desteklenmektedir. Bu husus da bilinen tarihteki hiçbir silaha benzemeyen ve mutlak bir savunmanın mümkün olmadığı nükleer silahların korkunç öldürme kapasitesi dikkate alındığında anlaşılabilir bir odak noktasıdır. Esasen bu taarruzî kapasite ile savunma zorluğu Soğuk Savaş'ın özünü oluşturan temel hususlardan birisidir. Hiçbir tarafın saldırmaya cesaret edemediği, öte yandan sürekli bir tehdidin söz konusu olduğu ve tehditlerin denkliğinin denge oluşturduğu bir durum söz

26 Walt, a.g.e., s. 214.

27 Fransa Başbakanı Georges Benjamin Clemenceau'ya atfedilen meşhur alıntı.

28 A.g.e.

konusudur. Bu meseleler de yine savaşın geçmişteki problemlerinden farklı bir nitelikte ilk kez karşılaşılan bir husus olarak zamanın akademisyenlerinin ve siyasilerinin karşısına çıkmaktadır. Nükleer tehdidin varoluşsal niteliği, diğer güvenlik problemlerini tali konular haline getirmiş, hatta güvenlik meselesi olarak kabul edilmemelerine bile sebep olmuştur.

Soğuk Savaş sonrası güvenlik çalışmalarının dikkat çeken bir diğer genel değerlendirmesi Williams tarafından yapılmıştır. Yazar, Soğuk Savaş boyunca güvenlik çalışmalarına realist paradigmanın hâkim olduğunu ve akademisyenlerin "devlet, strateji, bilim ve statüko" üzerine odaklandığını savunmaktadır.[29] Williams'a göre devletler, totolojik olarak uluslararası siyasetin en önemli aktörleri ve aynı zamanda referans nesneleri olduğundan odak noktalarından ilkini oluşturmaktadır. Entelektüel ve pratik kaygıların özünün, her zaman tehdit ve askeri kuvvetin nasıl kullanılacağı üzerine yoğunlaşması sebebiyle strateji ikinci odak noktası olarak belirlenmiştir. Pozitivist bir bakış açısıyla, daha güvenilir bilgiye ulaşmak için analizcilerden, fikri tartışmalar yerine fizik ve kimya gibi doğa bilimlerinde kullanılan yöntemleri kullanmaları beklendiğinden bilim ve bilimsel yöntemin üçüncü odak noktası olduğu ifade edilmektedir. Son olarak, çağın büyük güçleri ve bunların bünyesinde çalışmalarını yürüten akademisyenlerin çoğunluğu, güvenlik politikalarını uluslararası toplumun mevcut yapısını muhafaza etmek, kaos ve güvensizliğe yol açabilecek bir değişimi önlemek olarak algıladığından, güvenlik çalışmalarının dördüncü odak noktasının statüko olduğu belirtilmektedir.

Zamanın akademisyenlerinin, güvenlik çalışmalarının rahatlıkla "savaş" veya "savunma" gibi kavramların içine oturabilecek olan başlangıçtaki askeri merkezli yapısına rağmen neden "güvenlik" kavramını tercih ettikleri sorusuyla ilgili daha önceden kısaca bazı değerlendirmeler yapılmış olmakla birlikte, burada

29 Williams, a.g.e., s. 3.

konunun bir başka boyutu üzerinde durarak, güvenlik çalışmalarının savaş çalışmaları veya savunma çalışmaları ile arasındaki ilişkinin de bir ölçüde açıklanabileceği düşünülmektedir. Söz konusu soruya verilecek cevap önemli ölçüde, güvenlik çalışmalarının Batı odaklı (özellikle ABD) yapısı ve Lasswell[30] tarafından ilk kez 1941 yılında ortaya konulan *garrison state* (garnizon devlet) kavramı ile ilişkilendirilebilir.

Alt disiplinin ulusal güvenlik odaklı yaklaşımı, esasen bir anlamda ABD'nin tüm kaynaklarının "kutsal" bir amaç için seferber edilme çağrısı anlamına gelmektedir. Bununla birlikte, böyle bir seferberliğin "savaş" veya "savunma" gibi konseptler altında yürütülmesi durumunda, siyasi-askeri elitlerin güçlendirilmesi ve nihayetinde ABD'nin askeri-endüstriyel bloğun domine ettiği bir devlet anlamına gelen garnizon devleti haline dönüşmesi riskinin mevcut olduğu değerlendirilmektedir. Totaliter rejimlerin "savaş makinesi" olarak kabul edilen doğalarından ötürü ABD ulusal güvenlik konsepti bağlamında can düşmanları olarak görüldüğü dikkate alındığında, "kötülükle savaşma" adına, liberal temel değerlerden uzaklaştırma ve bir anlamda başka bir totaliter rejim haline dönüşme riski taşıyan yeni bir çalışma alanı oluşturmanın kendi içinde bir paradoks oluşturduğu düşünülmektedir. Bu problemin aşılabilmesi maksadıyla, sivil ve uzmanların dâhil olabilmesi için daha uygun olarak görülen "güvenlik" kavramı temel konsept olarak seçilmiş ve yeni bir çalışma alanı olarak alt disiplinin doğuşu gerçekleşmiştir.

Stratejik Çalışmalar

Soğuk Savaş'ın sonuna kadar alanı domine eden yaklaşım aynı zamanda, varsayılan olarak devlet merkezli normatif bir duruşa sahip olan stratejik çalışmalar olarak da adlandırılmaktadır. Buzan ve Hansen stratejik çalışmaları; güvenliği siyasi-askeri

30 Harold Lasswell, "The Garrison State", *American Journal of Sociology*, c. 46, no. 4, Ocak 1941, s. 455-468.

bağlamda inceleyen ve askeri dinamiklere odaklanan klasik, geleneksel literatür olarak tanımlamaktadır.[31] Yazarlar ayrıca stratejik çalışmaların kendi içinde savaş, caydırıcılık teorisi, nükleer yaygınlaşma, silahlanma yarışı, silah kontrolü gibi alt literatürlerinin de bulunduğunu belirtmektedirler.

Bu bağlamda, ilk kısımda ortaya konulan tarihi kökenler de dikkate alındığında stratejik çalışmaların en temel seviyede, ABD'nin küresel dominant pozisyonunu ve üstünlüğünü devam ettirmek suretiyle savaş riskinin azaltılması için nükleer caydırıcılığa odaklandığı yorumu yapılabilir. Üniversiteler ile elbette *Rand Corporation* gibi devlet güdümlü düşünce kuruluşlarında çalışmalarını yürüten alanın önde gelen akademisyenlerine göre, ulusal güvenliğin tesisinde anahtar noktalardan birisi olan uluslararası düzenin sağlanabilmesi için totaliter cephenin kesinlikle savaşa götürecek olan maceracılığının caydırılması gerekmektedir. Öte yandan, bu yaklaşımın eleştirmenlerine göre "kötü" olan taraf farklıdır ve ABD politikaları silahlanma yarışını körüklediğinden, ABD'nin kendisi uluslararası güvenlik açısından bir tehdit oluşturmaktadır. Stratejik çalışmaların bu hükümet politikası odaklı yapısı, akademik tarafsızlık bağlamında en çok eleştiri alan özelliklerinin başında gelmektedir.

ABD liderliğinde Batı bloğunda askeri bir müttefiklik olarak 1949 yılında kurulan NATO ve stratejik konseptleri, stratejik çalışmaların analizinde tarihi kanıtların incelenmesi bağlamında dikkat çekici bir nitelik arz etmektedir. NATO, Soğuk Savaş süresince dört adet stratejik konsept yayınlamıştır.[32] Yayın tarihi 1950 olan ilk stratejik konseptin temel fonksiyonu saldırganlığı caydırmak olarak belirlenmiş ve NATO güçlerinin bu ana fonksiyonu başarısız olduğu takdirde devreye girmesi öngörülmüştür. Standartların geliştirilmesi ve üye devletlerin katkılarının organize edilmesi ise dokümanın ana bölümlerini oluşturmaktadır. Her

31 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 37.

32 "Strategic Concepts", NATO. Erişim tarihi: 31 Ocak 2021, http://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_56626.htm.

bir üyenin; ekonomik, endüstriyel, coğrafi ve askeri kapasitesi ile orantılı olarak kolektif savunmaya katkı sunması, NATO'nun da bu kaynakların etkin kullanımı için planlama yapması vurgu yapılan temel hususlardandır.

NATO, ilk konsept yayınlandıktan altı ay sonra Kuzey Kore'nin Güney Kore'yi işgali üzerine askeri yapısının gücünü ve etkinliğini yeniden değerlendirmek durumunda kalmıştır. Birkaç ay sonra Eylül 1950'de NATO entegre bir askeri kuvvet oluşturulması kararı almıştır. Türkiye ve Yunanistan'ın da katılımıyla stratejik konsept 1952 yılında güncellenmiştir. İlginç bir nokta olarak ilk iki konsept içinde odak ve vurgunun nükleer silahlar üzerinde olmadığı görülmektedir. Bu durum 1957 yılında üçüncü stratejik konseptin yayınlanmasıyla birlikte değişecektir.

Tarihsel ampirik kanıtlar olarak değerlendirilebilecek bu gelişmelerin çıktısı olan stratejik çalışmalara dönüldüğünde uyumlu bir süreçle karşılaşıldığı ifade edilebilir. Daha önceden özetle ortaya konulduğu üzere, 2. Dünya Savaşı sonrasında stratejik çalışmaların (veya güvenlik çalışmalarının) ortaya çıkışı için uygun şartlar oluşmuş ve önemli çalışmalar yürütülmüştür. Öte yandan "altın çağ" daha sonra, birçok akademisyene göre kabaca 1955-1965 arasında yaşanmıştır.[33] Stratejik çalışmaların altın çağından itibaren ana odak noktası, nükleer savaş korkusu ve büyük güçlerin rekabetine dayanan askeri-siyasi güvenlik gündemi olmuş, konvansiyonel savaşın meseleleri kendisine bu gündem içinde zorlukla yer bulabilmiştir.

NATO'nun, temel fonksiyonu "topyekûn karşılık" olarak belirlenen ve 1957 yılında yayınlandıktan sonra 1968 yılına kadar yürürlükte kalan üçüncü stratejik konsepti ile stratejik çalışmaların altın çağının aynı döneme denk gelmesinin tesadüf olmadığı değerlendirilmektedir. Bu konsept değişikliği çoğunlukla, nükleer kapasite bağlamında görece daha zayıf bir düşman karşısında büyük bir konvansiyonel askeri kuvvet bulundurmanın yarattığı

33 Buzan ve Hansen, *The Evolution of International Security Studies*, s. 67, 88.

finansal ve yapısal problemlerden kaynaklanmaktadır. Topyekûn karşılık, dünyanın herhangi bir yerindeki her türlü tehdide karşı düşman topraklarına bir nükleer saldırı kartının her zaman hazır tutulması anlamına gelmektedir. Bu konsept bağlamında NATO içindeki aktif aktörün ABD olduğu, diğer devletlerin bir anlamda kaderlerini ABD'nin nükleer yeteneğine bağladığı yorumu da yapılabilmektedir. Böylelikle büyük bir konvansiyonel askeri kuvvet bulundurma ihtiyacını ortadan kaldırmak ve yine de müttefiklerin desteklenmesi amaçlanmaktadır. Sovyetlerin o dönemdeki konvansiyonel gücü, aynı alanda bir denge sağlamak için çok büyüktür ve nükleer silahlar üzerinden asimetrik bir denge oluşturma ve domine etme çabasından bahsedilebilir. Bu seçim realist yaklaşımla da uyumludur ve kararların alınmasında stratejik çalışmaların uzmanlığına ihtiyaç duyulmaktadır.

Topyekûn karşılık konseptinin yürürlükte olduğu altın çağ içinde meydana gelen bir dizi gelişme, yeni bir stratejik konseptin yayınlanmasıyla sonuçlanmıştır.[34] İlk ve belki de en önemli gelişme olarak Sovyetlerin hem nükleer bomba kapasitesinin hem de bunların hedefe ulaştırılmasında özellikle kıtalararası balistik füzeler başta olmak üzere teknolojik kapasitesinin artması gelmektedir. Böylelikle Sovyetlerin nükleer kapasite bağlamında görece zayıf olduğu dönemler geride kalmış, bir denklik durumu ortaya çıkmıştır. Avrupa devletleri, bir Avrupa şehri uğruna ABD'nin kendi şehirlerinden birini veya birden fazlasını feda edip etmeyeceği konusunda şüpheler yaşamaya başlamışlardır. Bir diğer husus olarak Sovyetlerin bir saldırı boyutuna varmayan düşmanca faaliyetlerinin caydırılmasında NATO'nun gerekli etkinliği sağlayamadığı görülmektedir. Topyekûn karşılık stratejisi, böylesi durumlar için bir çözüm sunmamaktadır.

Söz konusu gelişmelerin etkisiyle Ocak 1968'e gelindiğinde NATO, temel fonksiyonu "esnek karşılık" olan Soğuk Savaş dönemindeki son stratejik konseptini yayınlamıştır. Esnek karşılık

34 Küpeli, "Uluslararası Örgütlere Güvenlik Yaklaşımı", s. 141-142.

stratejisi üç bölümlü bir yapıya sahiptir.[35] İlk bölüm "doğrudan savunma" olarak adlandırılmakta ve düşmanın saldırısı tarafından belirlenen seviyede bir karşılık öngörülmektedir. İkinci bölüm "kasıtlı tırmandırma" olarak adlandırılmakta ve saldırıyı defetmek için nükleer silah kullanımı tehdidini kriz derinleştikçe giderek artırma anlamına gelmektedir. Son bölüm ise "topyekûn nükleer karşılık" olarak adlandırılmakta ve en güçlü caydırıcı unsur olarak kabul edilmektedir. Elbette, bir Sovyet nükleer saldırısı gerçekleşmesi durumunda "doğrudan savunma" stratejisi bağlamında "kasıtlı tırmandırma" safhasının geçilerek topyekûn bir nükleer karşılık verilmesi söz konusu olacaktır. Bu yeni konsept, güç siyaseti ve bunun güvenlik üzerindeki yansımalarına yönelik anlayışa ilişkin ortaya çıkan yeni sorular bağlamında bazı ipuçları barındırmaktadır. İnsanların güvende olması için gerekli olan sadece askeri güç müdür? Nükleer güç, çatışma ve savaştan kaçınmak için yeterli midir?

Bir başka bakışla, sosyal anlayış değişimi ile küresel şartlardaki dönüşümün stratejik çalışmaların gelişimi açısından önemli bir faktör olduğu değerlendirilmektedir. 1960'ların sonuna gelindiğinde ne ABD devleti ne de insanların düşünüş kalıpları 1930'lar veya 40'larla aynı değildir. ABD; Vietnam, Kamboçya ve Laos gibi dünyanın farklı coğrafyalarında "kötülüğe karşı savaş" söylemiyle büyük güçler konuşlandırsa da bu faaliyetler çözümden ziyade daha fazla problem ortaya çıkarmıştır. Dolayısıyla toplumun ve akademisyenlerin bu "dünyanın kahraman kurtarıcısı" imajına olan desteği eskisi gibi sağlam değildir. Soğuk Savaş'ın yumuşama dönemi ile birlikte nükleer savaş korkusu da görece azalmış ve özellikle akademisyenler arasında savaşa ve güvenliğe ilişkin farklı görüşler kendisine yer bulma şansı edinmiştir. Bazı akademisyenler, devletin askeri ve dış politika birimleri ile sıkı iş birliğinin üniversitelerin akademik özgürlüklerini kısıtladığı yönünde görüşler ortaya koymuşlardır.

35 "Strategic Concepts", NATO.

Bu yaklaşımın en açık ve belki de en üst seviyedeki örneği olarak Noam Chomsky'nin *American Power and New Mandarins* (Amerikan Gücü ve Yeni Mankurtlar)[36] isimli kitabı gösterilebilir. Chomsky, savaş gayretlerini destekleme maksatlı çalışmalar yürüten akademisyenleri, bir sömürge devletindeki memur zihniyetine sahip olmakla suçlamaktadır.[37] Bir anarşist olarak Chomsky'nin görüşleri, askerî ve devlet çıkarı odaklı akademik çalışmaların eleştirilmesi açısından radikal bir nitelik arz etse de diğer akademisyenler arasında da askeri politikaları ve askeri-endüstriyel-akademik bloğu destekleyen çalışmalara karşı itirazların yükseldiği görülmektedir.

Sayılan gelişmeler güvenlik çalışmaları içinde bir dönüşüme yol vermiştir. ABD'ye nerede olursa olsun "kötü" ile mücadelede "kutsal bir görev" biçen ulusal güvenlik odaklı yaklaşım, daha önceki nüfuzunu kaybetmiş ve alt disiplin, askerî temelinden ve bir ölçüde emperyalist özünden uzaklaşmaya başlamıştır. 1970'lerde Morgenthau ve Waltz gibi realist görüşün önde gelen yazarları dahi, ABD dış politikasının, stratejik çalışmalardan büyük ölçüde etkilenen ve Vietnam Savaşı gibi maceralarda her çeşit büyük miktarda kaynağın heba edilmesine sebep olan küresel çapta her yere müdahil olma özelliğine eleştiriler yöneltmektedir.[38]

1970'lerde başlayan ve Soğuk Savaş sonrası dönemin ilk on yılında oldukça belirgin hale gelen bu paradigma değişimi ile uyumlu şekilde, stratejik çalışmalar, başlangıçta popüler hale gelmesini sağlayan sosyo-politik zemininin sağlamlığını kaybetmiştir. Böylelikle güvenlik çalışmaları ve stratejik çalışmaların neredeyse aynı anlama geldiği 1950'ler ile 60'ların ilk yarısına kıyasla, bugün her ikisi de farklı odaklara ve bakış açılarına sahip iki alan olarak karşımıza çıkmaktadırlar.

---

36 Noam Chomsky, *American Power and New Mandarins* (New York: Vintage Books, 1969).

37 Age, s. 41.

38 Fred Halliday ve Justin Rosenberg, "Interview with Ken Waltz," *Review of International*, c. 24, no. 3, 1998, s. 373.

Barış Araştırmaları

Soğuk Savaş boyunca stratejik çalışmaların güvenlik çalışmaları üzerinde bir hegemonyası söz konusu olsa da 2. Dünya Savaşı öncesinin idealist ve liberal yaklaşımları, savaş sonrasında birdenbire sihirli bir şekilde ortadan kalkmamıştır. Uluslararası ilişkilerde şiddet kullanımının ortadan kaldırılması veya azaltılmasına odaklanmasından dolayı barış araştırmalarının, stratejik çalışmaların klasik normatif karşıtı olduğu ifade edilebilir.[39] Stratejik söylem ve tartışmanın tehlikelerine dikkat çekmeye çalışan bu yaklaşım, Soğuk Savaş boyunca stratejik çalışmaların hegemonyası karşısında zayıf kalmıştır. Bununla birlikte, barış araştırmalarının devletin rolü ve sorumluluğu bağlamında stratejik çalışmalar ile benzer varsayımlara sahip olduğu, fakat devletler arasındaki bir mesele olan savaş yerine insanlar arasında bir mesele olan şiddet konusuna odaklandığı belirtilebilir. Soğuk Savaş boyunca güvenliğin ve barışın sağlanmasında temel aktör olarak devletin rolünün çok daha güçlü olduğu dikkate alındığında, güvenlik alanında yapılan çalışmaların tarihsel şartlara bağımlı olduğu şeklindeki en başta ortaya konulan temel argüman için de ampirik bir kanıt olarak değerlendirilmektedir.

Öte yandan, barış araştırmalarının gelişiminde Kuzey Amerika ve Avrupa'da başlangıçtan itibaren farklı yolların izlendiği görülmektedir. Kuzey Amerika'da, 1950'lerin sonu ve 1960'larda ortaya çıkan davranışçı paradigma ile uyumlu olarak barış araştırmaları alanındaki ilk örneklerin, daha sübjektif ve değer yüklü bir kavram olan "barış" yerine, ampirik kanıtlar üzerinden daha objektif olarak çalışılabileceği düşünülen "savaş" üzerine odaklandığı görülmektedir.[40]

Bu sebeple Atlantik Okyanusu'nun batı yakasındaki barış araştırmaları kapsamında sayılabilecek olan çalışmaların, çoğunlukla çatışma çözümlemesi ve çatışma araştırmasına yoğunlaştığı

39 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 36.

40 Peter Lawler, "Peace Studies", (ed) Paul D. Williams, *Security Studies: An Introduction*, (New York: Routledge, 2008), s. 77-78.

söylenebilir.[41] Söz konusu yaklaşıma, Michigan Üniversitesi bünyesinde 1957 yılında yayın hayatına başlayan "*Journal of Conflict Resolution*" ve 1959 yılında kurulan "*Center for Research on Conflict and Resolution*" önde gelen örnekleri teşkil etmektedir.[42] Bu esnada Avrupa'da ise odak noktasının "çatışma" veya "savaş" yerine "barış" kavramı olduğu görülmektedir. 1959 yılında kurulan *The Peace Research Institute of Oslo (PRIO)* ve 1964 yılında ilk sayısını yayımlayan *Journal of Peace Research*[43] ile daha sonra 1966 yılında kurulan *Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI)*[44] ilk dönemlerde barış araştırmalarına Avrupa yaklaşımının önemli örneklerindendir.

Daha sonraki dönemde, barış araştırmalarının odak noktası; kısmen sosyal adalet, çevre meseleleri, sosyo-ekonomik problemler gibi daha askeri olmayan meselelere doğru kaymış ve "barış" kavramının anlamının farklı ele alındığı iki ana akım içinde gelişmiştir. "Negatif barış araştırmaları", barışı fiziki şiddetin ve savaşın yokluğu olarak tanımlarken, "pozitif barış araştırmaları" ise ilk başta kavramı "insan topluluğunun entegrasyonu"[45] olarak tanımlamış, daha sonra ise "sosyal adalet"[46] ile eşleştirmiştir. Galtung'a[47] göre mümkün olan ile mevcut olan arasındaki fark olarak tanımlanan "yapısal şiddet" kavramı, Barış Araştırmaları'nı statükoyu ve uluslararası güç yapılarını desteklemekle suçlayan eleştirilere[48] bir yanıt

41 A.g.e., s. 78.

42 "Center for Research on Conflict Resolution (University of Michigan) records: 1952-1972", *Michigan University*, Erişim Tarihi: 28 Şubat 2021, https://quod.lib.umich.edu/b/bhlead/umich-bhl-8773?view=text.

43 "About PRIO", PRIO, Erişim Tarihi: 28 Şubat 2021, https://www.prio.org/About/.

44 "About SIPRI", SIPRI, Erişim Tarihi: 28 Şubat 2021, https://www.sipri.org/about.

45 Lawler, "Peace Studies", s. 82.

46 A.g.e., s. 85.

47 Johan Galtung, "Violence, Peace, and Peace Research", *Journal of Peace Research*, c. 6, no.3, 1969, s. 168.

48 Herman Schmid, "Peace Research and Politics", *Journal of Peace Research*, c. 5, no. 3, 1968, s. 217-232.

olarak 1970'lerin başında ortaya konulmuştur. Soğuk Savaş sonrasında yeni güvenlik paradigması ile uyumlu şekilde, Barış Araştırmaları içinde barışı koruma ve insani müdahale gibi yeni çalışma alanları ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte, Lawler[49] tarafından da açıkça ifade edildiği üzere, güvenlik çalışmalarının geleceğinde eğer barış araştırmalarının kendine has bakış açısından bahsedilecekse, şiddetin her şartta reddedilmesi ve yasaklanması temel ayırt edici bir özellik olarak değerlendirilebilir.

Soğuk Savaş Sonrası Geleneksel Yaklaşımlar

Soğuk Savaş sonrasında, geçmişin mirasının çizdiği yolda devam eden ve genişletme/derinleştirme çabalarına karşı çıkan geleneksel yaklaşım, güvenlik çalışmalarının içeriği üzerindeki mutlak belirleyicilik özelliğini kaybetmiştir. Öte yandan, hegemonya ortadan kalksa da geleneksel yaklaşım, meta-olay olarak yeni bir süper güç çatışması olmamasına rağmen askeri tehdit ve devlet odaklı duruşu ile bakış açısını korumayı başarabilmiştir. Buzan ve Hansen bu durumu diğer bazı sebeplerin yanında esas olarak kurumsallaşmaya bağlamaktadır.[50] Söz konusu akademisyenler; daha önce çizilen çerçevede dergilerin yayımlanmaya, araştırma projelerine ve diğer çalışmalara kaynak sağlayacak olan araştırma ağlarının ise faaliyetlerine devam ettiğini savunmaktadırlar.

Soğuk Savaş sonrasında, geleneksel güvenlik çalışmaları yeni tehditleri güvenlik gündemine almak zorunda kalsa da devlet merkezli ve askeri tehdit odaklı yaklaşımlarının özünü korumuşlardır. Örneğin terörizm gibi yeni tehditler inceleme konusu olarak kendine yer bulsa da bu tehditler devletin genel politikası içinde bir değişken veya faktör olarak ele alınmaktadır. Soğuk Savaş sonrası geleneksel yaklaşımların, Soğuk Savaş döneminin stratejik çalışmaları ile barış araştırmaları içindeki negatif barış yaklaşımının mirası olduğu değerlendirilebilir. Pozitif barış yaklaşımının ise

49 Lawler, "Peace Studies", s. 88.

50 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 185.

bir sonraki kısımda incelenecek olan genişletme ve derinleştirme yaklaşımlarının bir ölçüde selefi olduğu değerlendirmesi yapılabilir. Bu açıdan Soğuk Savaş sonrası geleneksel yaklaşım içinde iki temel akımdan bahsetmek söz konusu olacaktır.

Buzan'ın 11 Eylül 2001 sonrasında ABD'nin "*global war on terrrorism* (terörizmle küresel savaş)" söylemi üzerinde yaptığı değerlendirmeler, bu akımlardan stratejik çalışmaların mirası olarak kabul edilebilecek olan ilkinin anlaşılmasına katkı sağlayabilecektir. Buzan, bu söylemle Washington'un; kendisini, ABD halkını ve dünyanın geri kalanını, "terörizmle savaşın" "özünde dünyayı ele geçirmeye çalışan anti-liberal aşırılarla mücadele" olan Soğuk Savaş'la benzer olduğu konusunda ikna çabası içinde olduğunu iddia etmektedir.[51] Argümanını geliştiren yazar, bu bağlamda her ikisinin de "batı medeniyetini" yok etmek isteyen düşmanlara karşı bir savunma olarak yapılandırıldığını savunmaktadır. Bu bakıştan terörizm meselesi, bir toplum güvenliği meselesinden ziyade dış politika ve strateji meselesi olarak değerlendirilebilir.

Negatif barış yaklaşımının devamı bağlamında şekillenen ikinci akıma örnek olarak ise "demokratik barış kuramı" verilebilir. Kuramın, Immanuel Kant'ın *"Ebedi Barış"*[52] adlı eserini de içeren felsefi kökenleri 1700'lü yıllara kadar uzansa da daha yakın dönemde 1983 yılında Michael Doyle tarafından yazılan bir makale[53] ile popüler hale gelmiştir. Bugün demokratik barış kuramının nihayetinde aynı sonuca ulaşan iki versiyonundan bahsetmek mümkündür. Bunlardan ilki, demokratik devletlerin olmayanlara göre daha barışçıl olduğunu iddia etmekte, dolayısıyla şiddete ve saldırganlığa daha az meyilli olduklarını savunmaktadır. İkincisi ise, demokratik devletlerin olmayanlara göre daha barışçıl olmasalar da diğer demokrasilere karşı kuvvet kullanımından

51 Barry Buzan, "Will the 'global war on terrorism' be the new Cold War?", *International Affairs*, c. 82, no. 6, 2006, s. 1101.

52 Kant, *Perpetual Peace*.

53 Michael Doyle, "Kant, Liberal Legacies, and Foreign Affairs"; *Philosophy and Public Affairs*, c. 12, no. 3, 1983, s. 205-235

kaçındıklarını iddia etmektedir.[54] Görüldüğü üzere, her iki versiyonda da demokrasilerin yaygınlaşmasının savaşın önlenmesine katkı sağlayacağı savunulmaktadır. Sonuç olarak, Soğuk Savaş sonrası geleneksel yaklaşım içindeki iki akımın, normatif farklılıklarına rağmen devlet merkezli ve askeri tehdit odaklı yaklaşımın korunması noktasında buluştukları ifade edilebilir.

Dönüşüm: Genişletme ve Derinleştirme

2. Dünya Savaşı ve kabaca Soğuk Savaş'ın ilk yarısında yeni metot ve tekniklerin kullanılmasına ve sivil bakışın entegrasyonuna rağmen, bir terim olarak "güvenlik", savaş öncesi dönemin askeri-politik içeriğini muhafaza etmiştir. Öte yandan silah kontrolü gayretleri sonucunda süper güçler arasındaki görece stabil nükleer ilişkiler ve yumuşama dönemi sebebiyle, 1970'lerin başından itibaren, güvenliği klasik devlet ve askeri tehdit odağından uzaklaştırmaya yönelik çağrılara rastlanmaktadır. Bu çağrılar 1980'lere gelindiğinde daha da somutlaşmış, özellikle genişletme bağlamında önem arz eden örneklerden olan iki çalışma da (Barry Buzan'ın *People, States and Fear* isimli kitabı ve Richard Ullman'ın *Redefining Security* adlı makalesi) 1983 yılı içinde yayımlanmıştır.

Güvenliğin "genişletilmesi", klasik yaklaşımdaki askerî odaklı potansiyel güvenlik tehditlerinin; toplumsal, ekonomik ve çevresel meselelerden siber tehditler, sağlık ve göç gibi problemlere de uzanan daha geniş bir yelpazede tanımlanmasına yönelik çabalar olarak tanımlanabilir. Derinleştirme ise geleneksel yaklaşım içinde sadece devlet olarak tanımlanan korunması gerekli referans nesnelerinin, hem birey veya insan güvenliği boyutuna doğru aşağı yönlü hem de uluslararası, bölgesel ve küresel seviyeye doğru yukarı yönlü bir şekilde artırılması çabalarına işaret etmektedir.[55]

---

54 Cornelia Navari, "Liberalism", (ed). Paul D. Williams, *Security Studies: An Introduction*, (New York: Routledge, 2008), s. 37.

55 Keith Krause ve Michael Williams, "Broadening the Agenda of Security Studies: Politics and Methods", *Mershon International Studies Review*, c. 40, no. 2, Ekim 1996, s. 230.

Buzan, 1983 yılında güvenlik tehditlerine sektörel bazlı bir yaklaşım geliştirmiş ve beş güvenlik sektörünü askeri, siyasi, ekonomik, çevresel ve toplumsal olarak tanımlamıştır.[56] Toplumsal güvenlik, bu çalışma içinde çok net olmamakla birlikte siyasi tehditler[57] içinde tanımlanan inanç, kültürel gelenekler ve dil gibi hepsi devlet inşasında rolü olan ve Buzan'a göre korunması gereken kavramlarla ilgilidir. Bu bağlamda, Buzan tarafından 1983 yılında bir referans nesnesi olarak devlet kimliği ile ilişkilendirilen toplumsal güvenlik kavramı, daha sonra 1993 yılında yeniden tanımlanmış ve toplum, bağımsız bir referans nesnesi olarak yapılandırılmıştır.[58]

Avrupa'da Buzan, güvenliği genişletme ve askeri tehdit haricindeki diğer tehditleri de tanımlama gayreti içindeyken, Atlantik'in diğer yakasında Ullman, güvenliğin askeri terimler çerçevesinde tanımlanmasının tehlikelerine dikkat çekerek onu desteklemektedir:

> ... ulusal güvenliği sadece (belki de öncelikli olarak) askeri terimlerle tanımlamak gerçekliğe ilişkin derin bir hatalı izlenim yaratmaktadır. Bu hatalı izlenim iki türlü yanlış yönlendirme yapmakta, dolayısıyla iki türlü tehlike yaratmaktadır. İlk olarak bu yaklaşım, askeri tehditlere odaklanılmasına ve belki de daha zararlı olabilecek olan diğer tehditlerin ihmal edilmesine neden olmakta, bundan dolayı toplam güvenliğin azalmasına sebep olmaktadır. İkinci olarak uluslararası ilişkilerin algısal olarak askerîleşmesine yol açarak uzun vadede küresel güvensizliğe sebep olacaktır.[59]

Soğuk Savaş'ın son dönemlerinde başlayan güvenlik anlayışının genişletilmesi ve derinleştirilmesine yönelik çabalar, devlet

56 Barry Buzan, *People, States and Fear The National Security Problem in International Relations* (Brighton: Wheatsheaf Books 1983), s. 73-83.

57 A.g.e., s. 77.

58 Ole Wæver, Barry Buzan, Morten Kelstrup ve Pierre Lemaitre, *Identity, Migration, and the New Security Agenda in Europe* (New York: St. Martin's Press, 1993).

59 Richard H. Ullman, "Redefining Security", *International Security*, c. 8, no. 1, Yaz 1983, s. 129.

merkezli ve askeri odaklı klasik güvenlik görüşünün eleştirilmesi bağlamında ortak olan ancak bunun dışında birbirlerinden farklı noktalarda ayrışan Soğuk Savaş sonrası yeni güvenlik yaklaşımlarının öncüsü olmuştur. Krause ve Williams bu yaklaşımları 1996 yılında "yeni güvenlik anlayışı"[60] olarak, 1997 yılında ise "eleştirel güvenlik çalışmaları"[61] (*küçük 'e' ile*) olarak adlandırmışlardır. Diğer taraftan, Buzan ve Hansen "genişletme ve derinleştirme yaklaşımları" terimini tercih etmektedir.[62] Bu çalışmada da [*hem bu yaklaşımların ortak noktalarını daha iyi bir şekilde temsil ettiği düşünüldüğünden hem de bunların içinde bir alt başlık olarak ele alınacak olan ve Galler Okulu ile özdeşleşen "Eleştirel Güvenlik Çalışmaları" (büyük 'E' ile) ile aralarında bir kavram kargaşası yaratmamak adına*] söz konusu yaklaşımların adlandırılmasında ikinci yaklaşım benimsenmiştir. Ayrıca 2000'li yılların ortalarında ortaya konulan bazı önemli örneklerde de bu çalışmanın tutumunu destekleyen görüşler bulunmaktadır.[63]

Güvenlik Çalışmalarında İnşacı Yaklaşım

Realizm, Neo-Realizm, stratejik çalışmalar ve Neo-Liberal Kurumsalcılık devleti rasyonel bir aktör olarak ele almaktadır. Rasyonalist yaklaşımda devlet, anarşik bir ortamda çıkarlarını savunmak maksadıyla bilinçli olarak belli hedeflere ulaşma çabasında olan bir aktör olarak tanımlanabilmektedir.[64] Diğer taraftan ilk olarak Robert

60 Krause ve Williams, a.g.e., s. 229.

61 Keith Krause ve Michael Williams, "Preface: Toward Critical Security Studies", (ed) Keith Krause ve Michael Williams, *Critical Security Studies: Concept and Cases*, (Minneapolis: University of Minnesota Press, 1997), s. x-xi.

62 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 187-225.

63 Ken Booth, "Beyond Critical Security Studies", (ed) Ken Booth, *Critical Security Studies and World Politics*, (Boulder: Lynne Rienner Publishers, 2005), s. 259-278; CASE, "Critical Approaches to Security in Europe: A Networked Manifesto", *Security Dialogue*, 37, No. 4 (2006): 443-487.

64 James A. Caporaso, "International Relations Theory and Multilateralism: The Search for Foundations", *International Organization*, c. 46, no. 3, 1992, s. 605.

Keohane[65] tarafından ortaya konulan reflektivizm ise özneler arası anlamlara, tarihsel bağlama, değerlere, normlara ve sosyal pratiklere vurgu yapan bir kavram olarak karşımıza çıkmaktadır. İnşacılık; rasyonalizm ile reflektivizm ve pozitivizm ile post-pozitivizm arasındaki tartışmalardan, 1980'ler ve 90'larda bir orta yol olarak ortaya çıkmıştır.[66] İnşacılar güvenliği sosyal olarak inşa edilen bir fenomen olarak tanımlamaktadırlar. Bununla birlikte, post-yapısalcıların aksine bu yaklaşım güvenliğin tanımının yapılmasının olanaksız olduğu gibi bir argüman ortaya koymamaktadır.

Uluslararası ilişkiler bağlamında, inşacılık ilk kez Nicholas Greenwood Onuf tarafından 1989 yılında *World of Our Making* (Kendi Yarattığımız Dünya) adlı kitapta kavramsallaştırılmıştır.[67] Onuf, "en basit ifadeyle, insanlar ve toplumlar birbirlerini inşa ederler" demektedir.[68] Öte yandan, 1990'lara gelindiğinde Alexander Wendt ve yürüttüğü çalışmalar inşacı yaklaşımının merkezine oturmuştur.[69] Wendt, inşacılığın iki temel prensibini şöyle ortaya koymaktadır:

> (1) İnsanları bir arada tutan yapılar maddi güçlerden ziyade ortak fikirler tarafından belirlenmektedir, (2) Belli bir amaca yönelmiş aktörlerin kimlikleri ve çıkarları, en baştan mevcut olmayıp söz konusu paylaşılan fikirler tarafından inşa edilmektedir.[70]

65 Robert O. Keohane, "International Institutions: Two Approaches", *International Studies Quarterly,* c. 32, no. 4, 1988, s. 379-396.

66 Emanuel Adler, "Seizing the Middle Ground: Constructivism in World Politics", *European Journal of International Relations,* c. 3, no.3, 1997, s. 319-320; Buzan ve Hansen, *The Evolution of International Security Studies,* s. 191-218.

67 Nicholas Greenwood Onuf, *World of Our Making: Rules and Rule in Social Theory and International Relations,* (South Carolina: University of South Carolina Press, 1989), s. 35-65.

68 Age, s. 36.

69 Pınar Bilgin, "Güvenlik Çalışmalarında Yeni Açılımlar: Yeni Güvenlik Yaklaşımları", *Stratejik Araştırmalar,* c. 8, no. 14, 2010, s. 71; Emanuel Adler, "Seizing the Middle Ground", s. 320.

70 Ullman, a.g.e., s. 129.

İnşacılık, net hipotezler içeren bir teoriden ziyade farklı disiplinler içinde kullanışlı olabilecek bir temel yaklaşım olarak ele alınmalıdır.[71] Bu bakış açısı 1999 yılında (*önceki çalışmalarında bu konuyla ilgili düşüncelerinin net olmadığını, ancak artık uluslararası siyaset teorisini benimsemeyen birinin de inşacı yaklaşımı kullanabileceğini ifade eden*)[72] Wendt tarafından da şöyle desteklenmektedir:

> İnşacılık, bir uluslararası siyaset teorisi değildir. İnşacı anlayış bizleri aktörlerin nasıl sosyal olarak inşa edildiğine bakmaya teşvik etmekte, bununla birlikte hangi aktörü çalışmamız gerektiğini veya bunların nerelerde inşa edildiğini söylememektedir.[73]

Bu çerçevede, inşacılar güvenliği, farklı şartlar altında farklı anlamlar ifade eden bir sosyal yapı olarak ele almaktadırlar. McDonald'a[74] göre inşacılar aynı zamanda güvenliği, (*siyasi eylem için sağlam bir zemin arayan*) aktörlerin belli bir grubun kimliğini ve değerlerini tanımlamak için mücadele içinde olduğu bir arena olarak da tanımlamaktadırlar. Bu sebeple kimlik ve normlar, güvenliğin inşacı çalışmalarının merkezinde yer almaktadır. McDonalds ayrıca, aktörler ve yapılar karşılıklı olarak inşa edildiğinden, yapısal değişimi zor olsa da mümkün görmektedir.

Bir diğer görüş olarak Huymans,[75] güvenliğin herhangi bir tanımının doğayla, diğer insanlarla ve kendimizle olan ilişkimizin

71 Steans, Lloyd Pettiford, Thomas Diez ve Imad El-Anis, *An Introduction to International Relations Theory* (Essex: Pearson Education Limited, 2010), s. 186; Matt McDonald "Constructivism", (ed) Paul D. Williams, *Security Studies: An Introduction*, (New York: Routledge, 2008), s. 59-72; Ted Hopf, "The Promise of Constructivism in International Relations Theory", *International Security*, c. 23, no. 1, 1998, s. 171-200.

72 Alexander Wendt, *Social Theory of International Politics*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1999), dipnot 21.

73 A.g.e., s. 7.

74 McDonald, a.g.e., s. 67.

75 Jef Huysmans, "Security? What Do You Mean? From Concept to Thick Signifier", *European Journal of International Relations*, c. 4, no. 2, 1998, s. 228.

bir yansımasından başka bir şey olmadığını savunmaktadır. Huymans'a göre güvenlik ayrıca, insanların hayatın belirli bölümlerini organize ettikleri daha geniş bir çerçeve anlamına da gelmektedir. Diğer bir ifadeyle, güvenliğe ilişkin farklı söylemler, toplumun ve temel değerlerin farklı tanımlamaları anlamına gelmektedir. Bu bağlamda Huymans, güvenliğin herhangi bir tanımının veya konseptinin peşinde koşmaktansa, sosyal hayattaki etkisine odaklanmayı önermektedir.

Sonuç olarak, inşacı güvenlik yaklaşımının ortaya çıkışındaki ampirik kanıtlar olarak güvenlik içindeki paradigma değişiminin yarattığı tartışmalar gösterilebilir. Bu bağlamda inşacılık, söz konusu tartışmalarda tarafların ortaya koyduğu argümanlara hem cevap veren hem de bunların bir arada ele alınabileceği bir yaklaşım ortaya koyma çabalarından doğmuştur.

Eleştirel Güvenlik Çalışmaları

Eleştirel güvenlik çalışmaları (büyük 'E' ile), Frankfurt Okulu'nun eleştirel teorisi çerçevesinde gelişen bir yaklaşım olarak tanımlanabilir.[76] Ken Booth, Richard Wyn Jones ve onların öğrencilerinin çalışmaları üzerine kurulan Aberystwyth Okulu (*Galler Okulu terimi de kullanılmaktadır*), bu yaklaşımın temel adresi olarak görülmektedir.[77] Eleştirel güvenlik çalışmalarının ilk hamlesi, akademisyenleri güvenlik çalışmalarının klasik devlet merkezli paradigmasından uzaklaştırarak, devlet altı ve devletler arası referans nesnelerini analize dahil etmek için güvenliğin derinleştirilmesidir. İkinci hamle ise bu yeni referans nesnelerine yönelik askeri tehdidin yanında diğer tehditlerin de dahil edilmesi anlamına gelen genişletmedir.[78]

76 Pınar Bilgin, "Critical Theory", (ed) Paul D. Williams *Security Studies: An Introduction*, (New York: Routledge, 2008), s. 89.

77 A.g.e., s. 92.

78 Krause ve Williams, a.g.e., s. 229; Columba Peoples, Nick Vaughan-Williams, *Critical Security Studies: An Introduction* (New York: Routledge, 2010), s. 4.

"Özgürleşme (*emancipation*)" konsepti bu yaklaşımın özünü oluşturmaktadır. Booth güvenliği tehditlerin yokluğu olarak tanımlamaktadır. Bununla birlikte, Booth'un tehdit tanımı, insanların seçimleri önündeki fiziki ve insani engellerin kaldırılması ve özgür iradenin mümkün kılınması anlamına gelen "özgürleşme" konseptine dayanmaktadır. Savaş ve savaş tehdidi yanında yoksulluk, yetersiz eğitim, siyasi baskı gibi örnekler Booth'un tehdit tanımı içine girebilmektedir. Eleştirel güvenlik çalışmalarının temel isimlerinden olan yazara göre gerçek güvenlik, güç veya herhangi bir düzenle değil özgürleşme ile sağlanabilir.[79]

Söz konusu yaklaşım genel olarak değerlendirildiğinde, devlet dışında bazı farklı aktörlerin de güvenlik tanımı içine dâhil edildiği ifade edilebilir. Kapsamlı bir güvenlik analizi yapılabilmesi için, bu aktörlerin hayatı ve seçimleri üzerinde her türlü olumsuz veya kısıtlayıcı etkinin dikkate alınması gerektiği savunulmaktadır. Aberystwyth Okulu'na göre akademisyenler, kendilerine yönelik tehditleri duyuramayan insanların, grupların ve diğer aktörlerin sesi olma yükümlülüğünü de taşımaktadırlar. Dolayısıyla bu yaklaşım kendine göre bir doğru ve ona ulaşma yolunu ortaya koyan normatif bir duruşa sahiptir.

Eleştirel güvenlik çalışmalarının, Soğuk Savaş sonrasında ABD'de hâkim olan ve belli ön kabuller üzerinden hareket eden çözüm odaklı yaklaşımdan ziyade Avrupa'da hâkim olan, mevcut kabulleri kökten sorgulayan ve yeniden yapılandırma gayreti içindeki sorgulayıcı yaklaşımın bir örneği olduğu değerlendirilmektedir. Bu bağlamda Soğuk Savaş dönemi güvenlik anlayışının yarattığı problemlere dikkat çekilerek "özgürleşme" gibi yeni kavram üzerinden söz konusu problemlere çözüm olabileceği düşünülen güvenlik kavramında yeni bir yapılandırma çabası dikkat çekmektedir.

79 Ken Booth, "Security and Emancipation", *Review of International Studies*, c. 17, no. 4, 1991, s. 319.

Güvenlik Çalışmalarında Kopenhag Okulu

Kopenhag Okulu terimi ilk defa Bill McSweeney[80] tarafından 1996 yılında Kopenhag Üniversitesi bünyesindeki Barış ve Çatışma Araştırmaları Merkezi etrafında yürütülen çalışmaları nitelemek için kullanılmıştır. McSweeney tarafından bir eleştiri olarak yazılan makalede yapılan tanımlama, günümüzde oldukça popüler hale gelmiştir. Kopenhag Okulu'nun güvenlik çalışmalarına temel olarak üç katkısı olmuştur. Bunlardan ilki Wæver'in[81] ifadesiyle Okulu meta-teorik olarak en iyi tanımlayan güvenlikleştirme teorisidir. Diğerleri ise güvenlik sektörleri yaklaşımı ve bölgesel güvenlik kompleksleri yaklaşımı olarak sıralanabilir.

Buzan, Wæver ve De Wilde; herhangi bir problemin siyasi olmayan, siyasi ve güvenlik meselesi olarak üç başlık altında ele alınabileceğini savunmaktadırlar.[82] Yazarlara göre, siyasi olmayan sorunlar sosyal tartışmanın konusu değildir ve devletler bunlarla uğraşmaz. Siyasi sorunlar ise kamu politikasının konusu olup hükümet kararı ve kaynak tahsisi gerektirmektedir. Son olarak güvenlik problemleri, varoluşsal bir tehdit olarak sunulmakta ve acil tedbirler gerektirmektedir. Problemin güvenlik alanında tanımlanması, eğer kabul görürse siyasi prosedürlerin sınırlarının ötesine geçen eylemlere bir anlamda meşruiyet kazandırmaktadır. Son aşamaya ilişkin basitçe tanımlanan süreç "güvenlikleştirme" olarak adlandırılmakta ve başarılı olduğu takdirde olağandışı tedbirler gerektirmektedir.

Bu noktada Kopenhag Okulu'nun normatif bir duruş benimsemediğini vurgulamak gerekmektedir. Okul güvenlikleştirmeyi bir çözüm yolu olarak sunmamakta, bunun yerine bir

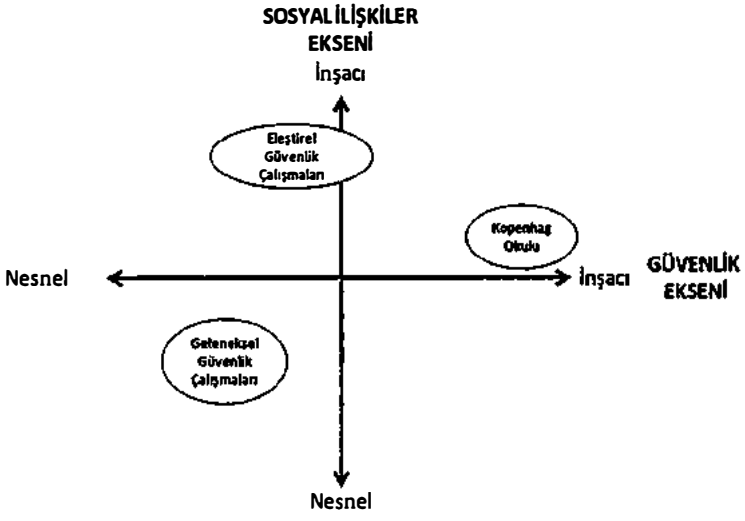
80 Bill McSweeney, "Identity and Security: Buzan and the Copenhagen School", *Review of International Studies*, c. 22, no. 1, 1996, s. 81-93.

81 Ole Wæver, "Aberystwyth, Paris, Copenhagen New 'Schools' in Security Theory", *International Studies Association Conference*, (17-20 Mart 2004), Montreal.

82 Barry Buzan, Ole Wæver ve Jaap De Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, (Brighton: Harvester Wheatsheaf, 1998), s. 23-24.

analiz aracı olarak kullanmaktadır. Dahası, Wæver, meseleleri, aşırı tedbirlerle ilişkili olan güvenlik alanının dışına, problemlerin normal prosedürler çerçevesinde ele alındığı siyaset alanına taşımak anlamına gelen güvenlik dışılaştırmayı bir prensip olarak ortaya koymaktadır.[83]

Eleştirel güvenlik çalışmalarına bakıldığında böyle bir sınıflandırma olmadığı, bunun yerine "özgürleşmenin" önündeki her engelin bir güvenlik tehdidi olarak kabul edildiği görülmektedir. Kopenhag Okulu için ise "güvenlik" sadece spektrumun sonundaki safha ile ilgili olup ilk iki safha, sosyal ilişkilerin sonucunda ortaya çıkan problemlerin normal siyaset veya insan ilişkileri içinde çözüldüğü bir nitelik arz etmektedir. Bu çerçevede geleneksel güvenlik çalışmaları, eleştirel güvenlik çalışmaları ve Kopenhag Okulu, inşacılık ve nesnellik ölçeğinde Şekil 3'te karşılaştırılmıştır.

Şekil 3: Geleneksel güvenlik yaklaşımı, eleştirel güvenlik çalışmaları ve Kopenhag Okulu karşılaştırması[84]

83 Ole Wæver, "Politics, Security, Theory", *Security Dialogue*, c. 42, no. 4-5, 2011, s. 469.

84 Buzan, Wæver ve De Wilde, a.g.e., s. 205.

Kopenhag Okulu bakış açısından, geleneksel güvenlik çalışmaları; gerçek tehditlere, tedbirlere ve güvenlik aktörlerinin bunları nasıl ele aldığına odaklı olması sebebiyle güvenlik ölçeğinde nesnel tarafta kalmaktadır. Söz konusu çalışmalar ayrıca; devlet varsayılan olarak bir referans nesnesi olarak alındığından, devlet çıkarları objektif bir gerçeklik olarak kabul edildiğinden ve devletin doğada olduğu gibi belirli kurallar çerçevesinde rasyonel olarak hareket ettiği öngörüldüğünden sosyal ilişkiler ekseninde de nesnel olarak sınıflandırılmaktadır.

Eleştirel güvenlik çalışmaları, sosyal ilişkiler ekseninde inşacı tarafta konumlandırılmıştır. Bunun sebebi olarak da eleştirel güvenlik çalışmalarının, devletin güç politikaları sebebiyle gerçekliğin diğer boyutlarını baskıladığı ve ancak özgürleşme sayesinde bu farklı alanların ortaya çıkabileceğine ilişkin yaklaşımı gösterilmektedir. Bu yaklaşım çerçevesinde sosyal gerçeklik değişebilir ve değişmelidir, dolayısıyla kesin kurallara bağlı değildir. Öte yandan, eleştirel güvenlik çalışmalarının da geleneksel güvenlik çalışmalarına benzer şekilde güvenlik tehditlerinin objektif olarak orda bir yerde var olduğu (elbette referans nesneleri ve tehdit türleri farklı olarak ele alınmaktadır) kabulünden hareketle güvenlik ekseninindeki konumu nesnel tarafa daha yakın bir yerde belirlenmiştir.

Kopenhag Okulu kendi yaklaşımını ise "gerçek tehdidin" ne olduğundan ziyade güvenlikleştirme süreci ile nasıl ortaya çıktığına odaklanması sebebiyle güvenlik ekseninde inşacı tarafta tanımlamaktadır. Sosyal ilişkiler ekseninde ise referans nesnelerinin derinleştirilmesi ve tehditlerin genişletilmesi bağlamında daha geleneksel bir tutum benimsemesi sebebiyle, okul kendini eleştirel güvenlik çalışmalarına kıyasla daha az inşacı olarak tanımlamaktadır.

Huymans'a[85] göre, 1985'teki kuruluşundan itibaren Kopenhag Okulu, güvenlik çalışmalarını askeri tehdide odaklı dar gündeminden kurtarmaya çalışırken bir taraftan da günlük hayatın

85 Jef Huysmans, "Revisiting Copenhagen: Or, on the Creative Development of a Security Studies Agenda in Europe", *European Journal of International Relations*, c. 4, no. 4, 1998, s. 482.

her bir detayı ile ilgili bütün problemlerle ilgilenen ve akademik olarak çalışılması imkânsız bir konsept yaratmaktan uzak durmaya çalışmıştır. Diğer bir deyişle, Okul genişletme ve derinleştirme yaklaşımlarını yok saymamakta, bununla birlikte metodolojik bir kaygıyla, entelektüel bütünlüğün kaybedilmesine sebep olacağı ve aşırı muğlak bir sonuca götüreceği iddiası ile her şeyin güvenlik çalışmaları kapsamına alınmasına karşı çıkmaktadır. Bu bağlamda Kopenhag Okulu yaklaşımının, paradigma değişiminin yarattığı fikri çatışmalardan ortaya çıktığı ve bir çözüm yolu olarak; güvenliğin tanımlanması, kime karşı ve hangi tehditleri içermesi gerektiği tartışmalarının dışına çıkarak güvenliğin ne yaptığına odaklanılması gerektiğinin savunulduğu görülmektedir.

Diğer Yaklaşımlar

İnsan güvenliği yaklaşımı geleneksel yaklaşımdaki temel referans nesnesi olan devletin yerine insanın konulmasını savunmaktadır. Bu yaklaşım, insan potansiyeli ve onuruna yönelik yoksulluk, açlık, az gelişmişlik gibi her türlü tehdidin güvenlik çalışmaları şemsiyesi altında çalışılması gerektiğini iddia etmektedir. Dolayısıyla kalkınma ve güvenlik çalışmalarının entegrasyonu bu yaklaşımın ana amaçlarındandır. İnsan güvenliğine ilişkin tartışmaların kökenlerini antik çağlara kadar götürmenin mümkün olduğu dikkate alındığında, eski hikâyenin Soğuk Savaş sonrası güvenlik gündeminin dönüşümü ile yeni bir fırsat yakalayan yeni versiyonu olduğu yorumu yapılabilir.

Post-kolonyalizm, temelde güvenlik çalışmalarını "aşırı" Batı odaklı ve devlet merkezci olmakla eleştirmektedir. Birinci ve Üçüncü Dünya'nın birbirleri ile ilişkili olduğunun savunulduğu bu yaklaşımda, sömürge tarihi ve Üçüncü Dünya ülkelerinin farklı formasyonları dikkate alınarak güvenliğin yeni tanımlarına ve teorilerine olan ihtiyaç vurgulanmaktadır. Post-kolonyalistler bu sayede hem Birinci hem de Üçüncü Dünya dinamiklerinin doğru olarak anlaşılabileceğini iddia etmektedirler. Evrensel bir

güvenlik tanımının yapılmasının mümkün olmadığını savunan post-kolonyalist akademisyenler, etnografik saha çalışmalarının; yerel güvenlik yapılarının ve devlet ile birey dışındaki diğer referans nesnelerinin tanımlanmasında faydalı olabileceğini, bu sayede de Batı kaynaklı yaklaşımdan ayrışan hususların anlaşılmasının mümkün olacağını savunmaktadırlar.[86] Bu bakış açısı, Soğuk Savaş sonrası güvenlik düşüncesi içinde Kuzey Amerika, Avrupa ve Rusya dışındaki diğer coğrafyalarda nükleer rekabet veya silahlanma yarışından kaynaklanmayan ciddi problemlerin var olduğunun hatırlanması ve bunların güvenlik çalışmaları içinde kendisine yer bulması ile ilişkilendirilebilir.

Feminist güvenlik çalışmaları kadınların "tecrübelerine" odaklanmakta ve maskulen hegemonya yerine bir alternatif olarak güvenliğin kadın gözüyle ele alınmasını önermektedir. Örneğin Tickner, Morgenthau'nun *Politics Among Nations* adlı eserini kadınsız bir dünya inşa etmekle itham etmektedir. Yazar, Morgenthau'nun bireyin güç ve üstünlük hırsı üzerine inşa ettiği yaklaşımının kadınlardan ziyade erkeklere has bir özellik olduğunu iddia etmektedir.[87] Feminist yaklaşım ayrıca; güvenliği birey seviyesinde ele almakta, devletin tek referans nesnesi olarak kabul edilmesi durumunda bireylerin farklı ihtiyaçları ve tecrübelerinin dışarda kalacağını savunmakta, ancak bireylerin temel referans nesnesi olarak ele alınması sonrasında aralarındaki farklılıkların bir inceleme konusu olabileceği iddia etmektedir.

Paris Okulu'nun temel güvenlik yaklaşımı olarak konumlandırılabilecek olan post-yapısalcı güvenlik çalışmaları, çoğunlukla Jacques Derrida ve Michel Foucault tarafından oluşturulan entelektüel temel üzerinden gelişmiştir.[88] Post-yapısalcılar; siyasi,

86 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 200-202; Alexandra Kent, "Reconfiguring Security: Buddhism and Moral Legitimacy in Cambodia", *Security Dialogue*, c. 37, no. 3, 2006, s. 347.

87 J. Ann Tickner, *Gender in International Relations: Feminist Perspectives on Achieving Global Security* (New York: Columbia University Press, 1992), s. 37.

88 David Campbell, *Writing Security: United States Foreign Policy and the Politics of Identity* (Minneapolis: University of Minnesota Press, 1992); David Campbell,

ırkçı, cinsiyetçi ve görünmez yapıların mevcut insan dünyasını yapılandırdığını ve objektif veya sürekli bir doğrunun bulunmadığını iddia etmekte, devletlerin egemenliklerini devam ettirmek için sürekli olarak otorite talebi içinde olduklarını düşünmektedir.[89] Bu bağlamda, post-yapısalcı akademisyenler tarafından geniş çaplı söylemsel yapılar, bunların özellikleri ve nasıl meşrulaştırıldıkları incelenmektedir. Birçok post-yapısalcı analiz, "Batı"nın kendini nasıl konumlandırdığına; hükümetlerin uluslararası arenada, vatandaşları nezdinde ve medyada kendilerini nasıl haklı konuma taşıma çabası içinde olduklarına odaklanmaktadır.[90]

"Yapı-söküm", Jacques Derrida tarafından geliştirilmiş ve post-yapısalcı analizlerde sıklıkla başvurulan bir tekniktir. Biri olmadan diğeri de olmayan "karşıt çiftler (aydınlık-karanlık, siyah-beyaz, erkek-kadın gibi)" bu teknikte temel kavram olarak karşımıza çıkmaktadır. Derrida; bu çiftlerden birinin her zaman diğerine zımnî olarak da olsa üstün olduğunu, birisi pozitif bir anlam taşırken diğerinin negatif bir anlam taşıdığını ve herkesin dünyayı bu çiftler üzerinden okuduğunu iddia etmektedir.[91] Yapı-söküm tekniği, metne veya söyleme bakıp karşıt çiftlerin birini bulmayı müteakip diğerini de analize dâhil ederek üstünlüğü tersinden okuma çabasını içermektedir. Bu kapsamda post-yapısalcı

National Deconstruction: Violence, Identity and Justice in Bosnia (Minneapolis: University of Minnesota Press, 1998); Rob B. J. Walker, "Security, Sovereignty and the Challenge of World Politics", *Alternatives: Global, Local, Political*, c. 15, no. 1, 1990, s. 3-27; Michael Dillon, "Sovereignty and Governmentality: From the Problematics of the 'New World Order' to the Ethical Problematic of the World Order", *Alternatives: Global, Local, Political*, c. 20, no. 3, 1995, s. 323-368.

89 Charlotte Heath-Kelly, "Post-Structuralism and Constructivism", (ed) Richard Jackson, *Routledge Handbook of Critical Terrorism Studies*, (New York: Routledge, 2016), s. 143.

90 Buzan ve Hansen, a.g.e., s. 220.

91 Gavin P. Hendrics, "Deconstruction the End of Writing: 'Everything is a Text, There is Nothing Outside Context'", *Verbum et Ecclesia*, c. 37, no. 1, 2016, s. 6.

yaklaşım, güvenliğin tanımlanabilir bir şey olduğundan hareket eden rasyonalist Batı anlayışını reddetmektedir. Bunun yerine, mutlak güvenliği objektif olarak tanımlamanın olanaksız olduğu savunulmaktadır.

Foucault'nun "soybilimi" post-yapısalcı analizlerde öne çıkan bir diğer yöntem olarak görülmektedir. Soybilim, kabul edilen doğrunun incelenmesinde tarihsel çerçevede bir bakış açısı içermektedir. Foucault, her dönemin kendi şartları içinde benzer meseleleri farklı şekillerde inşa ettiğini savunmaktadır. Yazarın, Orta Çağ'dan Avrupa medenileşmesi dönemine değin, cezanın vahşi ve acı vermeye dayalı bir yapıdan hapsetmeye ve alıkoymaya olan dönüşümünü anlattığı "*Discipline & Punish – The Birth of the Prison* (Disiplin ve Ceza – Hapishanenin Doğuşu)"[92] adlı ünlü eseri soybilim yöntemine iyi bir örnek teşkil etmektedir. Foucault bu eserinde, liberalizmin yükselişi ile birlikte, ceza usullerinin devlet gücünün bir göstergesi olarak idam gibi yöntemlerden uzaklaşarak, disipline edici ve dönüştürücü bir nitelik kazandığını belirtmektedir. Öte yandan bu değişimin insani bir niteliği olmadığını vurgulayan yazar, liberalizm veya insancıllık yaklaşımının sadece gücün daha sinsi ve daha derin bir şekilde kullanılmasına yol açtığını savunmaktadır. Özet olarak post-yapısalcı yaklaşımın, sorulmayanı sorması ve farklı bir düşünme yöntemi ortaya koymasından dolayı güvenlik çalışmalarının evriminde önemli katkısı olduğu ifade edilebilir.

Sonuç olarak, sayılan yaklaşımların büyük oranda Avrupa güvenlik bakışı çerçevesinde şekillenen ve Soğuk Savaş'ın geleneksel, Batı kaynaklı, devlet merkezli ve askeri tehdit odaklı yapısını eleştiren bir anlayışın yaygınlaşması ile ilişkili olduğu düşünülmektedir. Bu genel eleştirel tutum, her bir yaklaşımda farklı bir açıdan ele alınarak bireye ve daha önceden gündeme gelme imkânı bulamayan hususlara dikkat çekilmektedir.

92 Michel Foucault, *Discipline and Punish,* (New York: Vintage Books, 1995).

Tartışma ve Geleceğe Bakış: Dönüşüm Nasıl Devam Edecek?

1. Dünya Savaşı sonrası şartların; savaş, devletler, uluslararası ve küresel düzen gibi konuları inceleyen uluslararası ilişkilerin yeni bir disiplin olarak doğuşuna uygun ortamı sağladığı görülmektedir. Güvenlik meselesi, bu disiplinin baştan itibaren odak noktalarından birisi olsa da güvenliğin ayrı bir alan olarak çalışılması için gerekli kaynaklar ve şartlar, 2. Dünya Savaşı öncesi dönemden başlayan ve ABD kaynaklı çalışmaların öncülüğünde oluşmuş ve savaş sonrasında da güvenlik çalışmalarının uluslararası ilişkilerin bir alt disiplini olarak doğuşu gerçekleşmiştir. Ancak bundan sonra güvenlik çalışmalarında ihtiyaç duyulan akademik bütünlük sağlanabilmiş ve başlangıçta güvenlik çalışmaları ile aynı şey olan stratejik çalışmalar akademik alanda dikkat çekmeye başlamıştır.

Bu çalışma, güvenlik çalışmalarını uluslararası ilişkiler disiplininin bir alt disiplini olarak kabul etmekte ancak farklı bir çalışma alanı olarak ele almaktadır. Bu sebeple, bazı çalışmalarda benimsenen yöntemden farklı ve kasıtlı olarak realizm ve liberalizm gibi uluslararası ilişkiler disipliniyle ilgili olan kavramlar üzerinden yapılan açıklamalardan kaçınılmıştır. Bunun yerine söz konusu kavramlar; stratejik çalışmalar, barış araştırmaları ile derinleştirme ve genişletme yaklaşımlarını içeren güvenlik çalışmalarının fikri zeminini oluşturan temeller olarak kabul edilmiştir. Bu sayede, alt disiplinin ayrı yapısının açıkça ortaya konulması amaçlanmıştır.

Alt disiplinin doğuşundan itibaren dönüşümde bir süreklilik bulunduğu dikkat çekmektedir. Başlangıçta, ulusal güvenlik kavramı ve uluslararası güvenlik meselesinin bunun üzerindeki yansımaları stratejik çalışmalar içinde ön plana çıkmaktadır. Dönemin akademisyenleri nükleer bir kıyamet korkusu tarafından yönlendirilmiş, bir ölçüde hükümetlere bağlı merkezlerin de araştırmalara dâhil olması, bir ölçüde de akademisyenlerin günün şartlarından etkilenmesi sebebiyle güvenlik

çalışmalarındaki temel amaç, ulusal güvenlik politikası ile dış politikaya rehberlik edilmesi olarak belirginleşmiştir. Öte yandan, 1970'lere gelindiğinde nükleer savaş korkusu görece azalmış ve bazı akademisyenler tarafından akademik özgürlük bağlamında olumsuz olarak görülen hükümet-akademik camia iş birliğine karşı itiraz sesleri yükselmeye başlamıştır. Bu seslerin çoğalması sonucunda güvenlik çalışmaları içinde yeni bir paradigma ortaya çıkmış, bu paradigma içinde ulusal güvenlik kavramının yerini daha fazla aktör, referans nesnesi ve tehdit içeren uluslararası güvenlik kavramı almıştır.

Özellikle Soğuk Savaş döneminden sonra daha da belirgin olmak üzere, bu yeni çağda ABD ve Avrupa farklı kulvarlarda gelişimlerini sürdürmüşlerdir. ABD'li akademisyenler çoğunlukla geleneksel kabulleri ve teorileri yeni ihtiyaçlar çerçevesinde adapte etme gayreti içindeyken, Avrupa'da ise güvenlik çalışmaları içine tamamen yeni olan özgürleşme, güvenlikleştirme, yapısal şiddet gibi kavramlar dâhil olmaya başlamıştır. Dolayısıyla Avrupa'daki analizler, her ne kadar çoğunlukla Avrupa'nın problemlerine yoğunlaşmış olsalar da birey boyutundaki ve Batı dışı coğrafyalardaki problemler ile ABD'ye kıyasla daha ilgili olmuşlardır. ABD analizlerinde de diğer coğrafyalar ele alınmış, ancak meselelerin ve çözümlerin çoğunlukla Batı ve ABD bakış açısından tanımlandığı ve incelendiği görülmüştür.

Bu bağlamda yapılan inceleme sonrasında ortaya konulan betimsel çerçevede de görüldüğü üzere, güvenlik alanında yapılan çalışmaların; ilgili dönemin şartları, tehdit algılamaları ve yapılandırmaları tarafından şekillendirildiği argümanının büyük oranda desteklendiği görülmektedir. 1. Dünya Savaşı sonrası dönemden itibaren, farklı dinamiklerin ve etkileşimlerin etkisi ile uluslararası ve ulusal boyutlarda belli bir sosyo-politik duruşun hakimiyet kazandığı, güvenlik üzerinde yapılan okumaların da bu duruş çerçevesinde gerçekleştirildiği görülmektedir. Dolayısıyla, güvenlik çalışmalarının geleceğine ilişkin bir öngörüde bulunulabilmesi için öncelikle gelecekteki hâkim sosyo-politik yapı

veya yapıların nasıl olabileceği konusunda bir çalışma yapmak gerektiği değerlendirilmektedir.

Bahsi geçen konu kapsamlı bir çalışma gerektirmekle birlikte, yine de güvenlik çalışmalarının evriminde bazı öngörülerde bulunmak mümkün olabilir. Bir taraftan bireyi, diğer taraftan kollektiviteyi ön plana çıkartarak devletlerin belli toprak parçaları üzerindeki mutlak hakimiyeti geleneksel yaklaşımını ekonomik, sosyal ve birçok diğer alanda zayıflatan küreselleşme sürecinin etkisi giderek ivmelenen bir şekilde hissedilmektedir. Bunun yanında, uluslararası bağlamda insanların doğrudan ve anlık iletişim kurmasına imkân tanıyan internet ve sosyal medya gibi faktörler de dikkate alındığında, güvenlik çalışmalarının her geçen gün devletlerin yanındaki diğer aktörleri ve bunlara yönelik tehditleri analizlere daha da fazla dâhil etmesi gerektiği açıkça görülmektedir.

Bu öngörüden hareket edildiğinde, geleceğin güvenlik problemlerinin geçmiş yüzyılın problemleri ile aynı veya o derece yalın olmayacağı düşünülmektedir. Dolayısıyla, güvenlik çalışmalarının, 2. Dünya Savaşı sonrasında uluslararası ilişkilerin ayrı bir disiplin olarak ortaya çıkışı örneğinde olduğu gibi birçok problemle ilgilenen ayrı bir disiplin kimliği kazanmasının söz konusu olabileceği değerlendirilmektedir. Öte yandan akademik bir disiplinin kendi içinde bir bütünlük arz etmesi şarttır. Güvenlik çalışmaları içindeki tartışmalar ise halen devam etmektedir. Öncelikle söz konusu tartışmaların olgunlaşıp genel bir güvenlik teorisi ortaya konulmasında mesafe katedilmesi, arkasından da güvenlik çalışmalarının farklı güvenlik tehditlerini tanımlamak ve anlamak için farklı disiplinlerle olan ilişkilerinin daha da sıkılaştırılması gerekmektedir.

Örneğin çevre tehdidi, küresel ısınma, siber tehditler, sağlık, terörizm vb. tehditleri anlamak için çevre bilimi, bilgisayar, iletişim, tıp, sosyoloji, psikoloji gibi farklı disiplinlerin katkılarından istifade etmek gerekmektedir. Bu durum da güvenlik çalışmalarının, kendi alt disiplinlerine ve uzmanlıklara sahip bir disiplin olarak geliştirilmesi gereğine işaret etmektedir. Bu sürecin

terörizm ve sağlık örneğinde olduğu gibi aşağıdan yukarıya doğru gerçekleşeceği düşünülmektedir. 11 Eylül 2001 sonrasında terörizm konusunda yapılan çalışmalar ile özellikle son dönemde Covid-19 pandemisi sonrasında sağlık alanında güvenlik odaklı yapılan çalışmaların artışı bu argümanı desteklemektedir.

Diğer bir ifadeyle belirli şartların yarattığı ihtiyaçlar güvenlik çalışmalarının farklı alt alanlarına ivme kazandırmakta, bu ivmenin yarattığı çeşitlilik ve derinlik ise güvenlik çalışmalarını bir açıdan güçlendirirken bir açıdan da genel bir güvenlik teorisi oluşturulması bağlamında yeni zorluklarla karşı karşıya bırakmaktadır. Elbette geleneksel çalışmaların etkisi yeni şartlara uyum sağlayabildikleri ölçüde belli bir süre daha devam edecektir. Öte yandan her şeye rağmen güvenlik anlayışındaki dönüşümün, bir ölçüde Alman filozof Hegel'in, her tezin bir anti-tez yarattığı ve bu ikisinin etkileşiminden de (*aslında döngü içinde yeni bir tez olan*) sentezin ortaya çıktığı iddiasını içeren diyalektik yöntemi ile açıklanabileceği, farklı yaklaşımların birbirlerini dönüştürerek giderek birbirleri ile daha yakınsak hale geleceği düşünülmektedir.

SAVUNMA ÇALIŞMALARI

*Çağlar Kurç**

Savunma çalışmaları, tıpkı uluslararası ilişkiler gibi, 1. Dünya Savaşı sonunda doğmuş ve Soğuk Savaş döneminde olgunlaşmış bir alandır. 1. Dünya Savaşı'nın İngiltere üzerindeki olumsuz etkileri, siyasetçileri ve askerleri hem imparatorluğun, geleceğin uluslararası sistemindeki yerini hem de savaşın değişimi üzerinde düşünmeye yöneltmiştir. Savaş, İngiltere'nin bütün kaynaklarının kullanılmasını gerektirmiş, savaş süresince imparatorluğun ve savaşın yönetiminin beklenmedik derecede karmaşık olduğu ortaya çıkmıştır. Savaşın değişen karakteri sadece gelecekteki ordunun nasıl teşkil edileceği sorununu doğurmuş, bunun yanında ordunun nasıl yönetileceği, harekâtı nasıl icra edeceği ve nasıl idame edileceği sorularını da beraberinde getirmiştir.

İngiltere'deki siyasetçiler ve askerler, bu soruların cevaplarının imparatorluğun gelecekteki uluslararası sistemde nasıl konumlanacağı ve izleyeceği dış politikadan bağımsız olmadığının farkına varmışlardır. Bir başka deyişle, askeri faaliyetlerin (savaş, ordunun yapılanması, silah tedariki, savaşın yönetimi gibi) siyasi çerçeveyle yakından ilişkili olduğu görülmüştür.[1] Bundan dolayı, hem askerlerin ve bürokratların bu ilişkinin farkına varmaları hem de aralarındaki işbirliğini geliştirmeleri için 1927'de

* Doktor Öğretim Üyesi, Abdullah Gül Üniversitesi

1 Andrew Douglas Stewart, *The Royal College of Defence Studies, 1927-2017*, (London: Royal College of Defence Studies, 2017), s. 11-18.

Imperial Defence College (İmparatorluk Savunma Koleji) kurulmasıyla birlikte savunma çalışmaları doğmuştur.

Kolejin odaklandığı konular ve bunların zaman içindeki değişimi, bir noktada savunma çalışmaları alanının çerçevesinin belirlenmesinde de önemli bir rol oynamıştır. Koleje kuruluşta dört temel görev verilmiştir. Birincisi, savunma politikası çerçevesinde hava, kara ve deniz kuvvetleri için ortak bir doktrin yaratılmasıdır. İkincisi, savaşın yaratabileceği olası sorunlar üzerinde araştırma yapılmasıdır. Üçüncü görev, stratejik sorunların olabildiğince geniş bir perspektifte incelenmesidir. Son olarak da savaşın sorunlarına daha bütüncül olarak bakabilen, özel savunma sorularını araştırabilen ve imparatorluğun gelecekte maruz kalabileceği tehlikeleri tahmin edip ölçebilen bir grup subay yetiştirmektir.[2] 1970'te ismi Royal College of Defence Studies (Kraliyet Savunma Çalışmaları Koleji) olarak değiştirilen kolej, savaş ve siyaset ilişkisini irdelemeye devam etmiş fakat gerek incelenen konular gerekse de kolejde eğitim alanlar değişmeye başlamıştır. Kolejin isminin değişmesini takip eden ilk öğretim yılını öğrenciler, modern strateji, iktisat, modern karar alma yöntemleri, modern toplum sorunları, bilim ve teknoloji dersleri almanın yanında, Avrupa güvenlik sorunlarını da derinlemesine inceleyerek geçirmişlerdir.[3] Dahası kolej sadece asker ve bürokratlarla yetinmeyip zaman içerisinde dışarıya da açılmıştır. Bununla birlikte hem kolej hem de savunma çalışmaları çok disiplinli bir alana dönüşmüştür. Çok disiplinli olmak araştırma derinliği ve bilgi zenginliği sağlarken, aynı zamanda savunma çalışmaları için sorunlar da yaratmıştır.

Savunma çalışmaları alanında yaşanan üç temel sorun vardır: Birincisi, yakın kuzenleri olan strateji çalışmaları ve savaş çalışmaları alt disiplinleriyle karıştırılması, hatta zaman zaman bu isimlerin eşanlamlı olarak kullanılmasıdır. Bu sorun Soğuk Savaş yıllarında daha belirginken, günümüzde azalsa da devam etmektedir. İkinci sorun, savunma çalışmalarının, birkaç istisna hariç,

2 A.g.e., s. 18.

3 A.g.e., s. 114.

sivil kurumlarda otonom bir alan olarak kendine yer edinememesidir. Bundan dolayı savunma çalışmaları çoğu üniversitede akademisyenlerin kişisel ilgi ve alakalarıyla var olmakta, çoğunlukla düşünce kuruluşlarının faaliyet gösterdiği bir alana dönüşmüştür. Üçüncü sorun ise, savunma çalışmalarının askeri teknik ve uluslararası politik ekonomi arasında oluşturduğu bağın yok sayılarak, işletme, iktisat ve mühendislerin alana egemen olmasıdır. Bu olgunun yarattığı en önemli olumsuzluk, savunma politikalarının aşırı derecede teknik seviyeye indirgenmesi ve politik ekonominin hiçbir etkisi yokmuşçasına tekil bir rasyonalite varsayılarak savunma konularının incelenmesidir. Bu da savunmayı siyaset üstü hale getirmekte, eleştirel yaklaşımları boğmakta ve savunma süreçleri üzerindeki sivil kontrolü güçleştirmektedir. Dahası, mühendislik odaklı yaklaşımlar doğal olarak savunma politikasını, orduyu, sivil ve askeri karar süreçleriyle savaşın karmaşıklığını ve öngörülemezliğini basite indirgemektedir. Bu sorunlardan yola çıkan bu kitap bölümünün amacı savunma çalışmaları alanının konu zenginliğini ortaya çıkarak şekilde alanın tanımlanması ve tanıtılmasıdır.

Bu amaçla, ilk kısımda savunma çalışmalarının strateji ve savaş çalışmaları alt disiplinlerinden nasıl farklılaştığını inceleyecek ve savunma çalışmaları alt disiplinini meydana getiren temel yapıtaşlarını tanımlayacağız. İkinci kısımda ise, savunma çalışmaları alanının alt konularına kısaca değinecek, hem temel yapıtaşlarıyla bu alt konuların ilişkilerini inceleyecek hem de alt konuların birbirlerine olan bağlılıklarını ortaya koyacağız. Üçüncü kısımda ise savunma çalışmalarının yaşadığı genel ve Türkiye özelindeki sorunlarını inceleyeceğiz.

Savunma Çalışmalarını Tanımlamak

Strateji, savaş ve savunma çalışmaları alt disiplinlerinin ortak noktalarının olması ve birbirlerini etkileyen sorunlara odaklanmalarından dolayı birbirinden ayırmak zor olabilmektedir. Bu üç alan ortak noktaları hem uluslararası ilişkiler şemsiyesi altında ve

kuramlarından istifade etmesi hem de savaş ve güç kullanımına odaklanmalıdır.

Strateji çalışmaları, en temel tanımıyla, askeri güç ve diğer zorlayıcı araçların siyasi bir hedefe ulaşmak için nasıl kullanıldığının incelenmesidir.[4] Fakat, Richard Betts'e göre askeri gücün ve diğer zor araçların herhangi bir durumda neyi başarabileceğini anlamak için askeri teknoloji, organizasyon ve doktrin etkenlerine bakılması ve bu faktörlerin siyasi ve coğrafi koşullar içerisinde nasıl bir etki yarattığının incelenmesi gerekmektedir.[5] Dahası, Duyvesteyn ve Worall'a göre strateji çalışmalar aynı zamanda duyguların, kurumların ve stratejik hayal gücünün incelenmesini de kapsamaktadır.[6] Bu bağlamda, strateji çalışmaları, siyasi süreçlerle askeri operasyonlar arasındaki ilişkiyi incelerken, bu ilişkiye etki eden ekonomik, psikolojik, sosyolojik ve coğrafi etkenlerin de düşünülmesini gerektiren bir araştırma alanıdır.[7]

Savaş çalışmaları ise ilk başlarda operasyonlara ve taktiklere odaklanırken,[8] zaman içerisinde genişleyerek savaşın karakteri ve doğasının incelendiği ve savaşın toplumlara ve bireylere etkisinin irdelendiği bir alana dönüşmüştür. Bu bağlamda savaş çalışmaları, savaşın kanlı makinasının yanı sıra savaşın değişen karakterine, savaşın toplumu ve toplumsal yapıları nasıl şekillendirdiğine, savaş ve siyaset, savaş ve normlar ile savaş ve kültür arasındaki ilişkiye odaklanan çok disiplinli bir alandır.[9]

---

4 Isabelle Duyvesteyn ve James E Worrall, "Global Strategic Studies: A Manifesto", *Journal of Strategic Studies*, c. 40, no. 3, Mayıs 2017, s. 347.

5 Richard K Betts, "Should Strategic Studies Survive?", *World Politics*, c. 50, no. 1, Ekim 1997, s. 7.

6 Duyvesteyn ve Worrall, a.g.e., s. 349.

7 John Baylis, "The Continuing Relevance of Strategic Studies in the Post-Cold War Era", *Defence Studies*, c. 1, no. 2, Eylül 2001, s. 4.

8 David J. Galbreath ve John R. Deni, "Introduction", (ed) David J. Galbreath ve John R. Deni, *Routledge Handbook of Defence Studies*, (London & New York: Routledge, 2018), s. 1.

9 Oliver Schmitt, "Defence as War", (ed) David J. Galbreath ve John R. Deni, *Routledge Handbook of Defence Studies*, (London & New York: Routledge, 2018), s. 18-28.

Bu tanımlardan strateji ve savaş çalışmalarının ortak noktalarını, birbirlerinden yararlandıkları alanları ve nasıl farklılaştıkları görebiliriz. Savaş ve siyaset ilişkisi iki alanın ortak noktasını oluşturmaktadır. Fakat strateji çalışmaları, askeri güç ve diğer zorlayıcı araçların kullanılmasının ve bunların kullanım tehdidinin siyasi hedeflere ulaşmayı nasıl sağladığını incelemektedir. Bir anlamda karar verme süreçleri ve alınan kararların savaş esnasında uygulanmasına yoğunlaşmaktadır. Strateji çalışmaları askeri güç kullanımının etkilerini ve coğrafyanın buna olan etkisini daha çok savaş çalışmalarında üretilen bilgiden edinmektedir. Savaş çalışmalarının ana odağı ise savaştır. Strateji çalışmalarının alanına bazen nüfuz etse de, bu odak savaş çalışmalarını tutarlı bir araştırma alanı yapmaktadır. Savunma çalışmaları ise her iki alana da nüfuz etmektedir çünkü savunma politikası hem savaşı ve stratejiyi şekillendirmekte hem de onlar tarafından şekillendirilmektedir. Bundan dolayı savunma çalışmaları her iki alanın içerisinde bulunan etkenleri de incelemektedir.

İmparatorluk Savunma Koleji'nin kuruluş nedenlerinden ve dönüşümünden de görüleceği üzere, savunma çalışmaları askeri teknik alanla, uluslararası politik ekonomi arasındaki bağı kuran, sivil-asker ortaklığının temelini oluşturan bir alandır. Bu bağı aktörlerin, çoğunlukla da devletlerin silahlı çatışmaya nasıl hazırlandığını, önlediğini, kaçındığını veya nasıl savaştıklarını çok disiplinli bir incelemeye tabi tutarak kurmaktadır.[10] Savunma çalışmalarını tutarlı bir alan yapan ana öğe, alanın savunma politikalarının teknoloji, strateji ve güç dengeleri gibi faktörlerin etkisi altında zaman içerinde nasıl değiştiği üzerine odaklanmasının kaybolmamasıdır.

Savunma politikaları ise hem savaştan hem de stratejiden doğrudan etkilenmektedir. Savunma politikaları tedarik edilen askeri malzemeyi, ordunun yapısını ve savunma sanayi oluşumunu şekillendirdiği derecede, askeri gücün seviyesini, buna bağlı

10 Galbreath ve Deni, a.g.e., s. 1.

olarak da, kullanım şartlarını belirlemektedir. Dahası hangi askeri teknolojilere yatırım yapılacağını belirleyerek, yani tedarik ve savunma sanayi politikaları üzerinden ve/veya ordunun askeri teknolojileri yenilikçi şekillerde kullanmasını sağlayarak savaşın karakterinin değişmesinde öncü rol oynayabilir. Bütün bu kararlar en ideal durumda devletlerin hedefleri tarafından belirlenir. Diğer yandan, savaşın değişen karakteri, savunma politikalarına yön verebilir. Bir başka deyişle savunma politikaları hem içsel (devlet hedeflerinin yönlendirmesi) hem de dışsal (savaşın dönüşümünün devleti yönlendirmesi) etkenlerle şekillenebilmektedir. Sonuçta, savaş, strateji ve savunma politikaları arasında sürekli etkileşim vardır.

Bu etkileşim savaş, strateji ve savunma çalışmaları arasındaki ilişkiyi de belirlemektedir. Bu üç araştırma alanı aslında birbirini destekleyen bir ilişki içindedir ve birbirlerine çok yakındırlar. Tam da bundan dolayı, çoğu zaman birbirlerinin eşanlamlısı olarak muamele görmektedir. Halbuki, ortak noktalar olmasına rağmen, odak noktaları birbirlerinden çok farklıdır ve bu farklı odak noktaları bu alanları birbirinden ayırarak her bir alanın kendine özgü çalışma sahasını yaratmaktadır.

Savunma çalışmaları, savunma politikalarının değişimini ve bu politikaların savaşa ve orduya olan etkilerini askeri teknik ve uluslararası politik ekonomi arasında bir bağ kurarak inceler. Bunu yaparken de savunma çalışmaları, askeri teknik konularla, politik ekonomi arasındaki bağı hem uluslararası seviyede hem de yerel seviyede kurmaktadır. Bu tür bir yaklaşım savaşı bir bütün içerisinde görmemizi ve savunma politikalarının oluşumunu ve değişimini anlamamızı sağlamaktadır. Bundan dolayı da uluslararası ilişkiler, siyaset bilimi, kamu yönetimi, iktisat gibi birçok farklı disiplinlerde üretilen bilginin harmanlaması savunma çalışmalarının en önemli yapı taşını oluşturmaktadır. Savunma politikasıyla ilgili herhangi bir konunun analizi (savunma tedariki, lojistik, savunma sanayii, ordu yapılanması gibi) beş genel analiz

alanı (ya da yapı taşı) göz önünde bulundurularak yapılmaktadır. Bunlar teknik araştırma ve geliştirme, yöneylem (ya da harekât) araştırmaları, sistem analizi, kavramsal analiz[11] ve politik ekonomi analizidir.

Teknik araştırma ve geliştirme analiz alanı bir silah sisteminin geliştirilmesi, üretilmesi ve teknik özelliklerinin incelenmesidir. Bu kategorideki inceleme silah sistemlerinin geliştirilme süreçlerini ve kabiliyetlerinin salt teknik bakımdan anlaşılmasını içermektedir.[12] Bu teknik yaklaşım bir silah sisteminin kullanıcıya katabileceklerinin sınanmasının ilk aşamasıdır. Mesela bir ülke *C-130H Hercules* nakliye uçağı satın almak istiyor. Bu nakliye uçağının o ülkeye hangi kabiliyetleri katabileceğini anlamak için uçağın temel teknik özelliklerine bakmak gereklidir. C-130H versiyonunu 300 knot hızla uçmaktadır ve saat başı 5.000 pound yakıt harcamaktadır. Bu uçağın boş ağırlığı 85.000 pound olup, maksimum kalkış ağırlığı 155.000 pound'tur. Bu uçak maksimum 60.000 pound yakıt alabilmektedir. Taşınacak yük ağırlığına göre uçağın menzili ters orantılı olarak değişmektedir. Çok düşük ağırlıklar hariç, ne kadar ağır yük taşınırsa, uçağın taşıyacağı yakıt azalacağından, menzil de azalacaktır. Eğer uçağın taşıyacağı yük 25.000 pound ise, 45.000 pound yakıt alacaktır. Bu yakıtla uçak yaklaşık 9 saat ya da 2.700 deniz mili uçabilecektir.[13] Bu veriler uçağın sağladığı temel kabiliyeti anlamamız için önemlidir. Bu özelliklerin operasyon planlamasını nasıl etkilediğini aşağıda bahsedilecek yöneylem araştırmasında göreceğiz. Teknik araştırma ve geliştirme analizi, teknik verilerin ötesinde, bir silah sisteminin nasıl geliştirildiği, tasarlanırken nelere dikkat edildiği gibi konulara da odaklanmaktadır. Bu noktada bir

11 Alun Gwynne Jones ve John Hackett, "The Organization of Defence Studies", *Royal United Services Institution. Journal* 109, s. 634 (Eylül 1964): s. 100.

12 Jones ve Hackett, 100.

13 Michael E. O'Hanlon, *The Science of War: Defense Budgeting, Military Technology, Logistics and Combat Outcomes* (Princeton and Oxford: Princeton University Press, 2009), s. 149.

araştırmacı için gerekli olan bilgiler bunlardır. Analize doktrin, taktik, strateji ve politik ekonomik analiz eklenmez, sistemin fiyatı ya da verimliliği bu aşamada önemli değildir. Teknik araştırma ve geliştirme kategorisi temel teknik verilerin ortaya çıkarıldığı ve takip eden analize temel oluşturan kategoridir.

Yöneylem araştırması ise bir silah sistemlerinin taktik doktrinle buluştuğu ve kullanım etkinliğinin değerlendirildiği kategoridir. Yöneylem araştırması teknik analize dayalı olarak, sistemlerin ve askerin nasıl en verimli şekilde kullanılacağını, hareket gereksinimlerini ve hangi taktik doktrinlerin kullanılması gerektiğine dair verileri sağlamaktadır. Buna dayanarak bir harekât için gereksinimler ve eldeki sistemlerin uygunluğu değerlendirilerek doktrinlerin uygulanabilirliği ortaya çıkarılmaktadır. 2. Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında yöneylem analizi, İngiliz ordusu tarafından İngiltere'nin savunmasını güçlendirmek için kullanılmıştır. Savaş öncesinde yöneylem analizi radar ve yer gözlemcilerinden gelen bilgilerle olası bir Alman hava saldırısına karşı savaş uçaklarının ve hava savunma sistemlerinin verimli kullanımı üzerine odaklanmıştır. Savaş sırasında ise yöneylem analizinin kullanımı savunmanın operasyonlarının ötesine geçerek, farklı kuvvetlerin saldırı operasyonlarını planlamasında kullanılmıştır.[14] Dolayısıyla, bu teknik analiz sırasında sağlanan veriler gelecekte tedarik edilecek silah sistemleri ve ekipmanlar için de istekler geliştirilmesine yardımcı olur.

Mesela Amerika Birleşik Devletleri Kara Kuvvetleri'nin bir ağır tümenini konuş yerinde idame etmek için kaç C-130H uçağına ihtiyaç duyulacağı bu analiz içeresinde yer alacak bir sorudur. Bu soru çerçevesinde yukarda bahsettiğimiz C-130H uçağının kabiliyetleri, yapılmak istenilen harekât çerçevesinde anlam kazanmaktadır. Bir tümen genellikle üç ya da dört tugay ve bazı

14 Uğur Yıldırım, "Military Operations Research: Origins, Recent Past, and Present", *Türk Savaş Çalışmaları Dergisi*, c. 2, no. 1, Nisan 2021, s. 2-7.

destek birimlerinden oluşur. Bir ağır tugay[15] günde 600 ton ikmal malzemesine ihtiyaç duymaktadır.[16] Bir tümenin (4 tugaydan oluştuğunu varsayarsak) günlük ikmal malzemesi ihtiyacı 2.400 ton olacaktır. Bunun yanında destek birimlerinde olan ve herhangi bir tugaya bağlı olmayan askerleri (6.000 ila 8.000 civarında ve tugaydaki askerlerin yarısı kadar tükettiklerini varsayarsak) eklediğimizde, bir tümenin yaklaşık günlük 3.000 ton ikmal malzemesi ihtiyacı olabilir. Bu noktada günlük ne kadar yük taşınacağını; harekâtın lojistik üsten ne kadar uzakta yapıldığı, uçuş süresi ve kargo yükleme ve indirme süreleri belirleyecektir. C-130H'ler taktik nakliye uçağı olduğundan dolayı en fazla 1.000 deniz mili uzaklığındaki bölgelere kargo taşıması için kullanılmaktadır. Bir C-130H 1.000 deniz mili uzaklığındaki mesafeyi 3.3 saatte alabilir. 4 saat havada kalacak şekilde yakıt yüklediğinde (20.000 pound), yaklaşık 50.000 poundluk (22.7 ton) kargo taşıyabilir. Bir tümen yaklaşık günlük 3.000 ton ikmal malzemesine ihtiyacı olduğuna göre, çok basit bir hesapla, bu tümenin havadan desteklenmesi için 132 adet C-130H'nin kullanılması gereklidir.[17] Görüleceği üzere, yöneylem araştırması çok teknik bir alan olmakla birlikte savunma politikası ve alt politikalarının değerlendirilmesinde (mesela tedarik politikası) ve bir ordunun kabiliyetlerini anlamada önemli bir yere sahiptir.

15 Ana ekipmanları 58 M1A2 ana muharebe tankı, 109 Bradley zırhlı muharebe aracı, 43 zırhlı personel taşıyıcısı, 45 jip, 23 kurtarma aracı, 451 genel maksat kamyonu, 218 kargo kamyonudur. O'Hanlon, a.g.e., s. 145.

16 O'Hanlon, a.g.e., s. 145.

17 Burada çok basitleştirilmiş bir örnek verilmektedir. Bir uçağın kargo yükleme ve indirmede ile bakım ve yakıt yüklemede harcayacağı zaman, uçağın günlük sortisini hesaplamada kullanılabilir. Bu da bir uçağın günlük ne kadar kargo taşıyacağını değiştireceği için gerekli uçak miktarını da etkileyecektir. Bu hesaplamalarla ilgili daha detaylı bilgi almak isteyenler şu kaynaklara bakabilir: *Logistics Handbook for Strategic Mobility Planning, SDDCTEA Pamphlet 700-2* (Scott Air Force Base, IL: Military Surface Deployment and Distribution Command Transportation Engineering Agency, 2011).

Sistem analizi, nicel analiz yönetimlerinin stratejik sorulara uygulanmasıdır. Tek başına hiçbir zaman savunma politikasını belirlememekle birlikte, sistem analizi temel olarak maliyet etkinliğine odaklanmaktadır. Maliyet etkinliğine odaklandığı için de ilk iki kategorideki tamamen askeri değerlendirmenin dışına çıkmaktadır. Sistem analizi karar alıcıların, siyasi etkenleri de göz önünde bulundurarak, savunma kaynaklarının etkin bir şekilde nicel veriler ışığında tahsis etmesini sağlamaktadır.[18]

Kavramsal analiz stratejik doktrinler altında yatan temel varsayımları ve kavramları inceler. Savunma politikası ve onun çerçevesinde belirlenen diğer politikalar bir ülkenin tehdit algısı ve gelecek beklentileri tarafından şekillendirilir. Bu bağlamda, kavramsal analiz iki farklı amacı gerçekleştirmektedir. Birincisi, ülkenin karar alıcılarına sunulmak üzere gelecek hakkında öngörüde bulunmaktır. Kavramsal analiz, uluslararası sistemde güç dengeleri nasıl değişecek, gelecekte hangi yeni tehditler ortaya çıkacak, savaşın dönüşümü nasıl olacak gibi sorulara cevap aramaktadır. Bu sorulara verilecek cevaplar çerçevesinde savunma politikası belirlenebilir. İkinci olarak, kavramsal analiz, bir ülkenin savunma politikası altında yatan geleceğe dair beklentileri, varsayımları ve algıları ortaya çıkararak, ülkenin savunma davranışlarını daha eleştirel bir pencereden inceleyebilir. Sonuçta, kavram analizi, askeri teknik alandan uzaklaşarak, savunma politikasının temel varsayımlarına odaklanır veya bu varsayımları inşa eder ya da eleştirel süzgeçten geçirerek analiz eder.

Son alan ise politik ekonomi analizidir. Politik ekonomi analizi, savunma politikasına ve alt politikalara şekil veren, teknik analizin ötesinde karar alıcıların ulaşmaya çalıştığı askeri olmayan hedeflerin analize dahil edilmesidir. Politik ekonomik hedefler devletin bütçesinin denkleştirilmesinden, teknolojik altyapının geliştirilmesine, milletvekillerinin temsil ettikleri bölgedeki askeri üretimin desteklenmesinden, yöneticilerin iç ve dış kamuoyu

18 Jones ve Hackett, a.g.e., s. 100.

gözünde prestij elde etmelerine kadar geniş bir yelpazede olabilir. Politik ekonomi analizi, aynı zamanda, savunma politikalarının sadece teknik analizle belirlenmiş bir rasyonalitenin ürünü olmadığını, farklı rasyonalite düzlemleri üzerinde şekillenebilen bir alan olduğu gerçekliğini de ortaya çıkarmaktadır.

Savunma çalışmaları bu beş genel analiz alanının bir araya gelmesinden oluşmaktadır. Sadece teknik analize (teknik araştırma ve geliştirme ve yöneylem araştırması) odaklanan çalışmalar, askeri bilim alanına girmektedir. Ama aslında askeri harekât dahil, hiçbir savunma kararı salt teknik analize dayanılarak yapılmaz. Diğer yandan, teknik analiz ayağı olmadan politik ekonomi analizi de eksik kalmakta, hata yapılma olasılığı yükselmektedir. Bu nedenlerden dolayı, savunma çalışmaları bu beş farklı analiz alanının penceresinden savunma politikalarının ve onun tarafından şekillendirilen diğer politika ve yapıların incelenmesine karşılık gelmektedir.

Savunma Çalışmalarının Alt Konularına Giriş

Savunma çalışmaları, sadece savunma politikalarına odaklanmamaktadır. Savunma politikalarının şekillendirdiği birçok farklı alt politika ve yapı da bulunmaktadır. Bu noktada, savunma politikalarının açık ve net bir şekilde tanımlanmış olduğunu ve bu tanım çerçevesinde diğer politikaların tutarlı bir şekilde ilerlediğini varsayıyoruz. Fakat her ülkenin savunma politikası açık ve net bir şekilde kurgulanmayabilir, hedefler ve eldeki kabiliyetler arasında kopukluk olabilir ya da hedeflere ulaşmak için kullanılması gereken araçlar mevcut olmayabilir. Bu durumda ise savunma politikasındaki sorunlar, diğer alanlarda tutarsızlıklara ve verimsizliklere yol açacaktır. Savunma çalışmaları hem savunma politikalarının oluşturulmasındaki süreçleri, ödünleşimleri ve karmaşık kararları hem de savunma politikasının, diğer alanları nasıl etkilediğini inceler. Çünkü bir ülkenin savunmasına

bütüncül olarak bakmak, bu farklı alt politikaların ve yapıların incelenmesini de gerektirmektedir.

Savunma çalışmalarında öne çıkan öncelikli konular i) savunma bütçesi, ii) savunma tedariki, iii) askere alma ve asker sayısını muhafaza etme, iv) profesyonel askeri eğitim, v) savunma ve askeri lojistik, vi) askeri doktrin, strateji, savunma ve stratejik kültür ve sivil-asker ilişkileridir. Bu konuların yanında savunma çalışmaları, farklı savaş tipleri, müşterek operasyonlar, barış operasyonları, kamuoyu-savunma ilişkisi, askeri dönüşüm, yeni askeri teknolojiler ve savaşın dönüşümü konularına da odaklanmaya başlamıştır. Yukarıda daha önce bahsettiğimiz üzere, savaş ve strateji çalışmaları da benzer konulara odaklanmaktadır. Savunma çalışmalarının bu konulardaki farkı, savunma politikalarını merkeze alarak ve daha önce savunma çalışmalarını tanımlarken belirttiğimiz beş temel analiz alanını konusuna göre kullanarak eldeki soruna yaklaşmasıdır. Bu, savunma çalışmalarının öne çıkan konularından bazılarını incelenerek gösterilebilir.

Öne çıkan ilk konu olan savunma bütçesi araştırmaları, yıllık savunma harcamaları sayılarının altında yatan kompleks dağıtım seçimlerini inceler.[19] Bu seçimler en genel seviyede, ülkenin kaynaklarının silahlarla diğer sivil faaliyetler arasında bölüştürülmesi kararıyla (silah veya tereyağı seçimi) başlar; bütçenin teçhizat ve personel harcamaları arasında bölüştürülmesine, farklı kuvvetlere düşen paya, yeni araç ve gereçlerden hangisine ne kadar harcanacağına kadar alt seviyelere iner. Ülkeler hangi planlama araçlarını kullanırsa kullansın, savunma bütçesine odaklanan çalışmalar kaynakların verimli kullanılıp kullanılmadığına ve seçimlerin hangi şartlar altında ve hangi faktörler etkisinde yapıldığına bakar.

Bu faktörler arasında siyaset çok farklı seviyelerde etki etmektedir. Öncelikle karşımıza kuvvetler arası rekabet çıkmaktadır. Her bir kuvvet savunma bütçesinden daha yüksek pay almaya

19 Keith Hartley, "Defence Budgets", (ed) David J. Galbreath ve John R. Deni, *Routledge Handbook of Defence Studies*, (London & New York: Routledge, 2018), s. 53-71.

çalışmaktadır çünkü yüksek bütçe payı daha fazla yatırım, daha yeni silah sistemleri ve o kuvvetin nüfuzunun arttırması anlamına gelmektedir.[20] Savunma şirketleri açısından ise savunma bütçesinin büyüklüğü kârlılıklarının (veya varlıklarının) devamı anlamındadır. Bu bağlamda, savunma şirketleri savunma bütçesinin sundukları ürünlerin alımı ve kullanılması için savunma politikalarını sundukları ve sunabilecekleri sistemler etrafında şekillendirmeye çalışmaktadır.[21] Karar alıcılar için de savunma bütçesinin güvenliğin ötesinde faydaları bulunmaktadır. Askeri üsler bulunduğu bölgenin ekonomilerini doğrudan etkilemektedir. Bu üslerin bütçe kısıtlamasından dolayı kapatılması yerel ekonomilere, özellikle küçük şehir ve kasabalara, derinden zarar verebilir. Bundan dolayı da, belli bölgelerin milletvekilleri için askeri üslerin açık kalması bir sonraki seçimdeki şanslarını doğrudan etkilemektedir. Benzer bir şekilde, silah sistemlerinin üretim yerleri de yerel ekonomilerde önemli yere sahip olabilir. Belli bir silah sisteminin fabrikasının açık kalmasını sağlamak, böylece o bölgedeki işsizlik oranını düşük tutmak yine milletvekilleri için önemli bir motivasyondur.

Bütün bu farklı motivasyonlar, savunma politikasının hedeflerinin ötesinde, aktörlerin kendi özel çıkarlarını ve/veya siyasi gündemlerini korumaya ve kollamaya çalışmasından dolayı ortaya çıkmaktadır. Aynı sonucun çıkmasını isteyen farklı aktörler arasında çoğu zaman dile getirilmeyen bir ortaklık doğmaktadır. Bu ortaklık bazen firmaların lobi faaliyetleri ya da sektörler arası geçiş yapan (devletten firmaya ya da firmadan devlete) kişiler tarafından meşru yollardan oluşturulabilmektedir.[22] Bazı

20 Harvey M Sapolsky, "Interservice Competition: The Solution, Not the Problem", *Joint Force Quartely*, 1997.

21 Frank Slijper, "The Emerging EU Military-Industrial Complex: Arms Industry Lobbying in Brussels", *TNI Briefing Series*, (Amsterdam: Transnational Institute, Mayıs 2005).

22 Daha fazlası için bkz.: Gordon Adams, *The Politics of Defense Contracting: The Iron Triangle*, 3rd bs (New Brunswick & London: Transaction Books,

durumlarda ise bu ortaklık devlet elitleriyle onlara yakın iş insanları arasında kurulur.[23] Bazen meşru bazen gayrı meşru olarak ortaya çıkan bu ilişkiler ağı savunma bütçesini doğrudan etkilemektedir. Savunma bütçesinin nasıl şekillendiği diğer alanları da etkilemektedir.

Savunma çalışmalarının ikinci konusunu teşkil eden savunma tedariki, savunma bütçesinin bir yansımasıdır. Savunma bütçesini şekillendiren faktörleri ve daha fazlasını tedarik kararlarında ve süreçlerinde görebiliriz. Savunma tedariki, silahlı kuvvetlerin görevini yerine getirmesi için gerekli olan malzeme ve hizmetleri alım sürecidir. Savunma tedarikinde temel konu, devletin savunma ve güvenlik hedefleriyle devletin elindeki kaynakları nasıl dengelediğidir. Savunma tedariki çok teknik bir şekilde incelenebilir. Ordunun gelecekte kullanmak istediği silah sisteminin isterleri teknik olarak bellidir. Savunma tedariki yapan kurumun, bu isterleri en maliyet etkin şekilde karşılayan adayı seçmesi beklenmektedir. En basit şekilde sistemlerin teknik özellikleri ve firmaların verdiği fiyat bilgisinin bu seçimi yapmada yeterli olduğunu düşünebiliriz ve hatta kararı kolaylaştırmak için yazılımlar kullanabiliriz. Fakat savunma tedariki teknik olmayan birçok farklı etkenin de dengelenmesini gerektirdiğinden çok zor tercihler içermektedir.

Devletler bir yandan en iyi silah sistemlerini almak isterken, diğer yandan eğer en iyi silah sistemini başka bir devletten alırlarsa, o devlete bağımlı hale gelebilmektedirler. Bağımlılığı aşmak için silah sistemlerini bir ülke kendisi üretebilir. Fakat bu sefer de

---

1986); Lauren Holland, "Who Makes Weapons Procurement Decisions?", *Policy Studies Journal,* c. 24, no. 4, 1996, s. 607-24; Christopher M. Jones ve Kevin P. Marsh, "The Politics of Weapons Procurement: Why Some Programs Survive and Other Die", *Defense & Security Analysis,* c. 27, no. 4, 2011, s. 359-73; Sidney Lens, *The Military-Industrial Complex* (Philadelphia: Pilgrim Press, 1970).

23 Metin Gürcan, "Turkey's Defense Industry Sees Rise of 'the President's Men'", Al-Monitor, 20 Kasım 2019, erişim 13 Ağustos 2020 https://www.al-monitor.com/pulse/originals/2019/11/turkey-rivalry-in-turkish-defense-industry-escalates.html.

en iyi silah sistemine sahip olmayabilir. Dahası, eğer bir ülke, bir silah sistemini kendisi üretmek istiyorsa, bu sefer de teknolojik altyapının seviyesi, o ülkenin ne yapabileceğini belirlemektedir. Başka bir ülkeden silah sistemi edinmek istenildiği zaman, uluslararası sistemin yarattığı avantajların ve kısıtlamaların da dikkate alınması gerekmektedir. Mesela silah alımı yapılan ülkenin siyasi ve askeri desteğinin kazanılabileceği gibi aynı ülke silahlarının kullanımına sınırlama getirebilir ya da ihracat yasakları getirerek müşteri ülkenin davranışlarını etkilemeye çalışabilir. Bazı durumlarda ise, en maliyet etkin seçenek, yani teknik olarak en iyisi ve maliyet olarak en ucuzu, en kötü seçeneklerden birisi olabilir, çünkü satın alan ülkenin sistemden tam verim alabilmesini sağlayacak, hatta sistemi idame ettirecek, altyapıdan ve insan kaynağından yoksun olabilir. Mesela Saab *Gripen* savaş uçağı satın alan Güney Afrika bu uçakların çoğunu finansal nedenlerden dolayı kullanmayı bırakmak zorunda kalmıştır. *Su-30* satın alan Uganda ve Angola'nın ise bu uçaklardan bakım sistemi kısıtlamalarından, eğitimdeki sorunlardan, havaalanını koruyacak hava savunma sistemi eksiklikleri, kendi ve komşu hava sahasını gözetleyecek radar kapsamı olmadığı için tam verim alamayacaklardır.[24] Bu noktada, sistemi kimin ürettiği ve müttefiklik ilişkileri, alınmak istenilen silah sisteminin maliyet etkinliği hesaplarını altüst edebilmektedir.

Bütün bu seçimler salt teknik analizin ötesinde, uluslararası silah üretim ağlarının nasıl çalıştığını, belli bir ülkenin sistem içinde gerek dış politika gerekse ekonomik güç olarak nerede olduğu ve muhtemel satıcılarla ilişkilerinin nasıl olduğunun değerlendirilmesini gerektirmektedir. Alınan kararların ne kadar verimli olduğu, hangi politik ekonomi faktörlerince etkilendiği ve hangi şartlar altında alındığı, aynen savunma bütçesinde olduğu gibi

24 War is Boring, "Why Are African Countries Buying All These High-Tech Jet Fighters?", *Medium*, 27 Mart 2014, erişim 13 Ağustos 2020 https://medium.com/war-is-boring/why-are-african-countries-buying-all-these-high-tech-jet-fighters-55a07133bc79.

çok yönlü olarak değerlendirilmektedir.[25] Silah sistemleriyle ilgili sorunlar tedarik edildikten sonra da bu kez başka bir düzlemde, lojistik seviyesinde devam etmekte ve değerlendirilmektedir.

Lojistiğin savunma politikası ve ordunun harekât kabiliyetleri bakımından önemli bir yeri olmasına rağmen, bu konunun savunma, strateji ve savaşla olan bağlantısı uzun süre göz ardı edilmiştir. Lojistiğin önemini ilk vurgulayanlardan olan Baron Antoine Henri de Jomini lojistiği savaşın yürütülmesindeki en önemli beş temel araçtan biri olarak tanımlamaktadır.[26] Jomini, *Savaş Sanatı* kitabında lojistiğe ayrı bir bölüm ayırarak o dönemdeki dar kullanımına[27] karşı çıkmıştır. Jomini'ye göre savaşın giderek karmaşık

25 Savunma tedariki konusunda şu kaynaklara başvurulabilir: Tehmina Abbas, "Defence Procurment - understanding, indentifying and addressing corruption risks", içinde *Public Procurement 2014*, (ed) Hans-Joachim Preiß (London: Getting the Deal Through, 2014), s. 8-10, http://ti-defence.org/wp-content/uploads/2016/03/2014-06_DefenceProc_PublicProc_ Chapter.pdf; Gianni De Fraja ve Keith Hartley, "Defence procurement: theory and UK policy", *Oxford Review of economic policy* 12 (1996): 70; Keith Hartley, "Arms Industry, Procurement and Industrial Policies", (ed) Todd Sandler ve Keith Hartley, *Handbook of Defense Economics*, c. 2, (Amsterdam: Elsevier, 2007), s. 1140-1176; Holland, "Who Makes Weapons Procurement Decisions?"; James R Kurth, "The Political Economy of Weapons Procurement: The Follow-on Imperative", *The American Economic Review* 62 (1972): 304-11; Thomas McNaugher, "Weapons Procurement: The Futility of Reform", *International Security* 12 (01 Ekim 1987): 63-104; Mark C. Suchman ve Dana P. Eyre, "Military Procurement as Rational Myth: Notes on the Social Construction of Weapons Proliferation", *Sociological Forum*, c. 7, 1992, s. 137-61; Peter Spencer, "Confronting Reality in Defence Procurement", *The RUSI Journal*, c. 149, no. 2, Nisan 2004, s. 52-54; William P. Rogerson, "Incentive Models of the Defense Procurement", (ed) Keith Hartley ve Todd Sandler, *Handbook of Defense Economics*, c. 1, (Amsterdam: Elsevier, 1995), s. 310-46.

26 Stanley L. Falk, "Introduction", *Pure Logistics: The Science of War Preparation* (Washington, D.C.: National Defense University Press, 1986), s. xviii.

27 Jomini o dönemde lojistiğin Almancada Quartiermeister sözünden türetilen major général des logis rütbesinden türetildiğini ve bu rütbeye sahip olan subayın görev sorumlulukları bağlamında tanımlandığını söylemektedir. Bu bağlamda lojistik birliklerin yerleştirilmesi, kamp alanlarını hazırlanması, birliklerin ilerlemesine yön vermesi ve sahada farklı birliklerin yerinin tespit

hale gelmesi, lojistikten sorumlu olanların görevlerini arttırmıştır. Bundan dolayı lojistikten sorumlu subayın artık ordunun harekâta başlamasından önceki hazırlıklardan, savaş sırasında ordunun idame edilmesi için gerekli bütün ihtiyaçların (güvenlik ve keşif, askerlerin hareketi ve idamesi, kamp, depo ve ikmal hatlarının kurulması, sıhhiye hizmeti ve muhaberenin tesis edilmesi gibi) sağlanmasına kadar olan görevleri üstlenmesi gerekmektedir.[28] Kısacası, Jomini'nin orduların hareketinin pratik sanatı olarak tanımladığı lojistik, stratejinin ve taktiklerin başarılı olması için gerekli araçlar edinilmesi ve tertibatın yapılmasıdır. Fakat Jomini'nin üstünde önemle durduğu lojistik konusu ancak 2. Dünya Savaşı'ndan sonra alanda derinlemesine çalışılmaya başlanmıştır.

Günümüzde savunma çalışmalarında lojistik konusunu askeri lojistik ve savunma lojistiği olarak iki ana kavram altında incelenmektedir. Askeri lojistik, van Creveld'in tanımladığı üzere, orduların hareketini sağlamanın ve onların ihtiyaçlarının karşılanmasının pratik sanatıdır.[29] Askerlerin ve tedarik edilen her silah sisteminin amaçlarını gerçekleştirebilmeleri için sahada desteklenmeleri gerekmektedir. Bir başka deyişle, bir birliğin idamesi ve savaş kabiliyetlerinin devamlılığının sağlanması için belli ikmal malzemelerinin bu birliğe ulaştırılması gerekmektedir. İlk bakışta bu bir yöneylem araştırması sorunudur. Yukarıda verdiğimiz örnekte olduğu gibi, yöneylem analiziyle bir tümenin günlük ihtiyaçlarının kaç adet kargo uçağıyla operasyon alanına taşınabileceği sorusunu cevaplandırabiliriz. Aslında ordular operasyonlarını planlarken zamanlarının büyük bir kısmını lojistik faaliyetlerin planlanmasına harcamaktadır. Fakat lojistik konusu, askeri lojistiğin odaklandığı orduların savaş sırasında konuşlandırılması ve idame ettirilmesinin çok ötesinde sorunlar da içermektedir.

---

edilmesi olarak tanımlanmıştır. Baron Antoine Henri de Jomini, *The Art of War*, (çev) G.H. Mendell ve W.P. Craighill, Restored edition (Kingston, Ontario: Legacy Books Press, 2008), s. 200.

28 Jomini, a.g.e., s. 200-221.

29 Martin Van Creveld, *Supplying War: Logistics from Wallenstein to Patton* (Cambridge; New York: Cambridge University Press, 1977).

Ordunun donatılması ve savaş sırasında idame ettirilmesi için gerekli altyapının oluşturulması savunma lojistiği alanına girmektedir. Savunma lojistiği, Brick'in tanımlamasına göre, savunma araçlarının (silahlı kuvvetler ve savunma lojistik altyapısı) oluşturulması ve idame ettirilmesidir.[30] Savunma lojistiğini, askeri lojistikten ayıran en önemli noktalardan biri, savunma lojistiğinin bir ülkenin toplam insan, materyal ve teknolojik kapasitesini de göz ününde bulundurularak, silahlı kuvvetlerin ve savunma sanayi kabiliyetlerinin nasıl geliştirilebileceğine odaklanmasıdır. Bir başka deyişle barış zamanı ordunun donatılması ve ülkenin teknolojik ve insan kaynaklarının savunma alanında nasıl kullanılabileceğine de odaklanmaktadır.

Bu sadece ülkenin savunma sanayi kabiliyetlerine odaklanmak anlamına gelmemektedir. Bir ülkenin sivil sektörü ve teknolojik ve üretim kabiliyetleri savunma lojistiği için önemlidir. Savunma sanayi bir ülkenin genel teknolojik ve üretim kabiliyetlerinden bağımsız değildir. Bundan dolayı savunma sanayinin etkinliği, sivil sektörün teknolojik ve üretim kabiliyetleriyle yakından ilgilidir. İki sektör arasındaki bağ ve etkileşim, farklı sektörlerde üretilen teknolojinin yayılmasını doğrudan etkilemektedir. Savaş zamanında ise sivil sektörün savunma üretimine dönüştürülebilirliği, ülkenin savunma üretimi ve ordunun savaş sırasında idamesi için önemlidir. Bundan dolayı savunma lojistiği ülkenin üretim kabiliyetlerine bütüncül olarak yaklaşmayı gerektirmektedir. Bu bütüncül yaklaşım ülke sınırlarının da ötesine geçmektedir çünkü savunma üretimi günümüzde artarak uluslararasılaşmaktadır.

Uluslararası boyuta çıkan silah üretim yapıları savunma lojistiği için farklı bir zorluk ortaya çıkarmaktadır. İç içe geçmekte olan ve devletlerin sınırlarını ötesinde küresel silah üretim ilişkileri karmaşık üretim ve Ar-Ge ağları oluşturmaktadır. Bundan

30 Eduardo Siqueira Brick, "A Conceptual Framework for Defense Logistics", *Gestão & Produção,* c. 26, Ekim 2019, s. 6.

dolayı bir silah sisteminin üretimine yabancı şirketlerin ve dolayısıyla diğer ülkelerin de, etkisinin göz önünde bulundurulması gerekmektedir. Planlamada sadece yerel şirketlerle kısıtlı kalmamakta, bu şirketlerin yabancı şirketlerle olan ilişkileri ve bağımlılıkları da değerlendirilmektedir. Bundan dolayı da dış politika, savunma lojistiği açısından önem kazanmaktadır.

Dahası hem askeri hem de savunma lojistiğinin nasıl ve kimin tarafından sağlanacağı son zamanlarda gittikçe daha fazla tartışılan bir konu haline gelmiştir.[31] Keza, lojistik konusundaki seçimler de, diğer konularda olduğu gibi politik ekonomik faktörler içermektedir ve hangi faktörün ne kadar etkili olduğu ve yapılan seçimlerin ne kadar verimli olduğu bu alanın temel soruları arasındadır. Askeri ve savunma lojistiği, bu durumda sadece ikmal malzemelerinin sahadaki birliklere nasıl ulaştırılacağının teknik analizinin ötesinde, farklı faktörlerin de düşünülmesini gerektiren, savunma politikası tarafından doğrudan etkilenen bir alan olarak karşımıza çıkmaktadır.

Savunma bütçesi, tedarik ve lojistik, savunma çalışmaları alanının önemli fakat küçük bir kısmını oluşturmaktadır. Bu konulara kısaca bakmamız bile bu konuların ne kadar karmaşık ve zorlu seçimler içerdiği, seçimlerin ise salt teknik analizle (ya da yöneylem araştırmasıyla) çözülemeyeceğini göstermektedir. Savunma çalışmaları bu karmaşıklığı düzenlemeye, zorlu seçimleri sistematik bir şekilde incelemeye ve bunu teknik analizle politik ekonomi arasında bir bağ kurarak yapmaya çabalamaktadır. Zaten savunma çalışmalarının alan olarak gücü de bu bütüncül yaklaşımından gelmektedir.

31 Son dönemde bu konudaki tartışma lojistik hizmetlerinin ordunun kendisinin mi yapması yoksa özel şirketler tarafından yapmasının mı daha verimli olacağı sorusu etrafında dönmektedir. Bkz.: William D. Hartung, *How Much Money Did You Make on the War, Daddy?* (Milsons Point, N.S.W.: Bantam, Australia, 2004); Peter W. Singer, "Corporate Warriors: The Rise of the Privatized Military Industry and Its Ramifications for International Security", *International Security*, c. 26, no. 3, Aralık 2001, s. 186-220.

Türkiye'de Savunma Çalışmaları: Genel ve Özel Sorunlar

Savunma çalışmaları alanında yaşanan önemli sorunlardan biri, yukarıda da değindiğimiz üzere, stratejik çalışmalar ve savaş çalışmaları alanlarıyla eş anlamlı olarak kullanılmasıdır. Bu sorun günümüzde giderek azalsa da, hâlâ bunları aynı araştırma alanı olarak görenler bulunmaktadır.

Bir diğer sorun ise, savunma çalışmaları, stratejik ve savaş çalışmaları gibi, öncelikli olarak askeri kurumlarda otonom bir çalışma alanı olarak kabul edilmiş, sivil alana yansıması birkaç istisna dışında çok sınırlı kalmıştır. Stratejik ve savaş çalışmaları alanlarının askeri kurumlarda daha baskın olması eleştirilmişse de,[32] Schmitt'e göre 2000'den sonra bu iki alan sivil kurumlarda daha çok yer bulmaya başlamıştır.[33] Fakat savunma çalışmaları için durum pek fazla değişmemiştir.

Savunma çalışmalarındaki ilk dışarıya açılım Imperial Defence College'ın asker ve bürokrat odaklı eğitiminin zaman içinde diğer sivilleri de programa katacak şekilde değişmesidir. Sivillerin Kolej'e katılımının, okulun ve savunma çalışmalarının entelektüel ortamını zenginleştireceği düşünüldüğünden, kolej dışarıya açılmış, gazeteciler ve savunma sanayi çalışanları okulun programlarına ilgi göstermiştir. Kolejin dışarıya açılması aynı zamanda savunma çalışmalarındaki değişimi de ortaya koymaktadır. Kolej, King's College London'la kurduğu ortaklık sayesinde dışarıya bir nebze daha açılmış, King's College London altındaki Defence Studies Department (Savunma Çalışmaları Bölümü) tarafından açılan yüksek lisans programları, bürokratlar ve askerlerin yanı sıra, sivillerin de bu alanda eğitim almasını sağlamıştır. King's College London'ın yanı sıra, Australian National University, Massey University, University of Ljubljana, University of Malaya, University

32 Betts, "Should Strategic Studies Survive?"; Duyvesteyn ve Worrall, "Global strategic studies: a manifesto".

33 Schmitt, "Defence as War".

of New South Wales ve Durham University'de de savunma çalışmaları alanında muhtelif lisans ve yüksek lisans programları bulunmaktadır. Türkiye'de ise Milli Savunma Üniversitesi'ndeki (MSÜ) Alparslan Savunma Bilimleri Enstitüsü savunma çalışmaları alanında yüksek lisans ve doktora programları yürütmektedir. Savunma çalışmaları MSÜ dışında sivil üniversitelerde bir program olarak sunulmamakta, sadece belli üniversitelerde çalışan akademisyenlerin araştırma alanları örtüştüğü derecede var olabilmektedir.[34] Bu üniversitelerde savunma çalışmaları konuları güvenlik ve strateji çalışmaları ve uluslararası ilişkiler programlarının altında yine de sınırlı bir şekilde işlenmektedir.[35] Bundan

34 Yayınları savunma çalışmaları alanı içerisinde olan fakat üniversitelerinde Savunma çalışmaları alanı bulunmayan akademisyenlerin küçük bir örneklemi: Dilek Barlas ve Serhat Güvenç, "To Build a Navy with the Help of Adversary: Italian-Turkish Naval Arms Trade, 1929-32", *Middle Eastern Studies*, c. 38, 2002, s.143-69; Serhat Güvenç ve Dilek Barlas, "Atatürk's Navy: Determinants of Turkish Naval Policy, 1923–38", *Journal of Strategic Studies*, 2003; Serhat Güvenç ve Lerna K. Yanık, "Turkey's Involvement in the F-35 Program: One Step Forward, Two Steps Backward?", *International Journal*, c. 68, no. 1, 2012, s. 111-29; Çağlar Kurç, "The Puzzle: Multi-vector Foreign Policy and Defense Industrialization in Central Asia", *Comparative Strategy*, c. 37, no. 4, 2018, s. 316-30; Çağlar Kurç, "Between Defence Autarky and Dependency: The Dynamics of Turkish Defence Industrialization", *Defence Studies*, c. 17, no. 3, Temmuz 2017, s. 260-81; Sıtkı Egeli, "Making Sense of Turkey's Air and Missile Defense Merry-Go-Round", *All Azimuth*, c. 8, no. 1, Ekim 2018, s. 69-92; Vahit Güntay, "Siber Uzay ve Güvenlik Politikası Üzerine Teorik Bir Yaklaşım", *Cyberpolitik Journal*, c. 2, no. 4, 2018, s. 9-21; Mustafa Kibaroglu, "Isn't it Time to Say Farewell to Nukes in Turkey?", *European Security*, c. 14, no. 4, 2005, s. 443-57; Selami Sezgin ve Jülide Yıldırım, "The Demand for Turkish Defence Expenditure", *Defence and Peace Economics*, c. 13, no. 2, Ocak 2002, s. 121-28; Metin Gürcan, "Drone Warfare and Contemporary Strategy Making: Does the Tail Wag the Dog?", *Dynamics of Asymmetric Conflict*, c. 6, no. 1-3, Ekim 2013, s.153-67.{\\i{}International Journal} 68, sy 1 (2012

35 Savunma çalışmalarının Türkiye'deki kurumsal izinin düşük olması ve belli üniversitelerde diğer alanların altında işlenmesinden dolayı, bu alanın Türkiye'de altyapısının olmadığı bazen iddia edilmektedir. Bkz.: *S400 Meselesinde Neredeyiz ?* (EDAM, 2020), https://www.youtube.com/watch?v=LWhFtndBO_o&ab_channel=EDAM.

dolayı da savunma çalışmalarının birçok üniversitede kurumsal bir devamlılığı ve bütünlüğü olamamaktadır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi savunma çalışmaları daha çok araştırma merkezleri ve düşünce kuruluşlarında kurumsal bir yer edinmektedir. Savunma çalışmaları alanında öne çıkan bazı araştırma merkezleri: RAND, IISS, RUSI, Norwegian Institute for Defence Studies, International Centre for Defence and Security ve Manohar Parrikar Institute for Defence Studies and Analyses'dir. Türkiye'de ise bu alanın en iyi örnekleri Ekonomi ve Dış Politika Araştırmalar Merkezi'ndeki (EDAM) Güvenlik ve Savunma Çalışmaları Programı ve STM tarafından kurulan STMThinkTech'tir. Ancak bu örneklerden görüleceği üzere, savunma çalışmaları çok sınırlı sayıda kurumda doğrudan yer almaktadır. Savunma çalışmalarının kurumsal olarak yaygınlaşmaması, çoğu zaman akademisyenlerin ve uzmanların kişisel inisiyatiflerine bağlı olması ve çok disiplinli doğası, alanın sınırlarının çizilmesinde belli sorunlar ortaya çıkarmaktadır.

Savunma çalışmaları alanında yaşanan üçüncü bir sorun ise, alanın temellerini oluşturan konular arasındaki bağların kopması ve bundan dolayı da bütüncül analize ulaşılamamasıdır. Bir başka deyişle temel sorun, araştırmacıların teknik araştırma ve geliştirme ile yöneylem analizine aşırı odaklanırken, özellikle politik ekonomi analizine hiç yer vermemeleridir. Alanı oluşturulan temeller arasındaki bağ ve özellikle politik ekonomi temelinin dahil edilmemesi, teknik analizin alanı ele geçirmesine neden olmaktadır. Bundan dolayı alan, işletme, iktisat ve mühendislerin eline geçmekte ve savunma tekil bir rasyonalite üzerinden incelenmektedir.

Savunma çalışmalarında, özellikle ABD'deki şekliyle, yöneylem ve sistem analizinin baskın hale gelmesinin altında RAND Corporation ve ABD'nin sekizinci Savunma Bakanı Robert McNamara'nın önemli etkisi bulunmaktadır. İngiltere tarafından 2. Dünya Savaşı sırasında kullanılan yöneylem analizi, savaş sırasında da ABD tarafından artan bir şekilde kullanılmaya başlamıştır.

Askeri operasyonları ve lojistiği planlamak için kullanılan yöneylem analizi, savaş sırasında ABD Kara Kuvvetleri Hava Kolordusu'nda istatistiki kontrol subayı olarak görev yapan Robert McNamara'nın ABD Savunma Bakanı olmasıyla birlikte savunma planlamasının her alanında kullanılmaya başlanmıştır.[36]

Robert McNamara, savunma planlamasına ekonomik bir sorun olarak yaklaşmıştır. McNamara'nın Savunma Bakanı olmasıyla birlikte RAND Corporation'da matematikçi, fizikçi ve ekonomistlerin geliştirilmekte olduğu rasyonel seçim kuramının bir parçası olan oyun kuramı temelli analitik teknikler ordunun optimizasyonu için kullanılmaya başlanmıştır. Bu teknikler sadece bütçe ve kuvvet planlamasında kullanılmamıştır. Aynı zamanda ulusal güvenlik planlanması ve konvansiyonel ve nükleer stratejiyi belirlerken de yöneylem ve sistem analizi metotları kullanılmıştır.[37] Savunma planlamasında kullanılan bu teknikler ve yaratılan modeller bütün aktörlerin benzer bir karar alma şekline sahip olduğunu ve veriler ışığında aynı kararların alınacağını varsaymaktadır.

McNamara'nın savunma politikalarına yaklaşımı ve kullandığı metotlar siyasetin etkisini göz ardı etmiştir.[38] Bu metotlar etrafında şekillendirilen politikalar da siyasetin etkisi karşında başarısızlıklara uğramıştır. Mesela, Vietnam Savaşı'nda ABD, operasyonlarının etkinliğini ölçmek için kullanılan zayiat ölçümü kullanmıştır. Bu ölçümün temel varsayımı, eğer ABD kuvvetleri Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin (Vietkong) yüksek oranda zayiat vermesini sağlarsa, Vietkong kayıplarını telafi edemeyeceği için askeri gücü zayıflayacak ve savaşı kaybedecekti. Fakat ABD birlik komutanlarının yükselmesi zayiat ölçümüne bağlandığından dolayı karşı tarafın zayiatlarını abartmasına neden

36 Abhijnan Rej, "The Other Legacy of Robert McNamara", War on the Rocks, 10 Haziran 2016, erişim 13 Ağustos 2020 https://warontherocks.com/2016/06/the-other-legacy-of-robert-mcnamara/.

37 Rej, a.g.e..

38 Matthew Fey, "Rationalizing McNamara's Legacy", War on the Rocks, 05 Ağustos 2016, erişim 13 Ağustos 2020 https://warontherocks.com/2016/08/rationalizing-mcnamaras-legacy/.

olmuş ve metot, gerçekleri yansıtmaktan uzaklaşmıştır. Dahası Vietkong'un zayiat ölçümünün beklentisinin aksine yüksek zayiatları kabul etmesi ABD'nin askeri stratejisini boşa çıkarmıştır. Bu örnekte de görüldüğü üzere, verilen kayıpların, savaşma isteğine ve savaşın devamına olan etkisi, savaşan tarafların siyasi hedefleri çevresinde belirlenmektedir ve ulusal bağımsızlık için savaşan tarafın ve bu uğurda yüksek kayıpları kabullenmesi, tekil bir rasyonalite olmadığını, tarafların farklı rasyonalite düzlemlerinde hareket ettiğini göstermektedir.

Oyun kuramı ve iktisat temelleri modellerin bazı alanlardaki başarısızlığı, bunların tamamen etkisiz olduğunu göstermemektedir. Özellikle ordu hazırlık ve bütçe planlamasında, McNamara döneminde geliştirilen bu modeller, farklı şekillerde de olsa, hâlâ kullanılmaktadır. Dahası, yukarıda da belirtildiği üzere, yöneylem analizi, savunma çalışmalarının önemli bir alanını oluşturmaktadır. Buradaki önemli nokta, siyasi etkenlerin göz ardı edilip, yöneylem analizinin alanda baskın hale gelmesi ve siyasi etkenlerin göz ardı edilmesidir. Her ne kadar, siyasi etkenlerin etkisi savunma çalışmalarının temelini oluştursa da, ABD'nin bir dönem aşırı derecede yöneylem ve sistem analizi kullanması sadece ABD'deki karar alıcıları ve uzmanları etkilemekte kalmamış, diğer ülkelere de yansımıştır. Türkiye'deki savunma çalışmalarının güncel tanımlanması bu etkiden muaf değildir.

Türkiye'de yürütülen ve savunma çalışmaları olarak atfedilen çalışmalar (tezler ve yayınlar), bu alanın Türkiye'de nasıl tanımlandığını ortaya koymaktadır. YÖK Ulusal Tez Merkezi'ndeki konulara göre sunulan verilere göre, 939 tez (yüksek lisans ve doktora dahil) savunma ve savunma teknolojileri konusunda hazırlanmışken, siyaset biliminde 8.141 ve uluslararası ilişkilerde 10.227 tez çalışması tamamlanmıştır.[39] Fakat savunma ve

39 13 Ağustos 2020'de YÖK Ulusal Tez Merkezi tarafından yayınlanan istatistiklere göre. YÖK, "İstatistik", Yükseköğretim Kurulu Başkanlığı Tez Merkezi, erişim 13 Ağustos 2020, https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/IstatistikiBilgiler?islem=3.

savunma teknolojileri konu dizini aslında savunma çalışmaları alanında yapılan çalışmaları gerçek anlamda yansıtmamaktadır. 1975-2020 arasında hazırlanan 939 tezin diğer alanlarla olan ortaklıklarına baktığımızda, mühendisliklerin ağırlıkta olduğunu görmekteyiz. Savunma ve savunma teknolojileri konu başlığı altında hazırlanan tezlerin 257'si (%27) aslında farklı mühendislik alanlarında yapılan çalışmalardır. Sosyal bilimler ise bu alana çok az nüfuz edebilmiştir. Hazırlanan tezlerin 75'inin uluslararası ilişkiler, 22'sinin siyaset bilimi, 50'sinin kamu yönetimi, 40'ının iktisat ve 9'unun ekonometri alanlarıyla ilişkili olduğunu görüyoruz.[40] Bu durum sadece Ulusal Tez Merkezi'nde kayıtlı tezler için geçerli değildir. Mühendislik alanında yapılan çalışmaların benzer bir ağırlığını *Savunma Bilimleri Dergisi*'nde yayınlanan makalelerde de görmekteyiz. 2002 yılından bugüne kadar dergide 252 makale yayınlanmış ve bunların 65'i (%26) aslında savunma çalışmaları araştırmasından ziyade farklı mühendislik alanlarındadır.[41] Her ne kadar mühendislik temelli çalışmalar

40 YÖK, "Ulusal Tez Merkezi", Yükseköğretim Kurulu Başkanlığı Tez Merkezi, erişim 13 Ağustos 2020, https://tez.yok.gov.tr/UlusalTezMerkezi/.

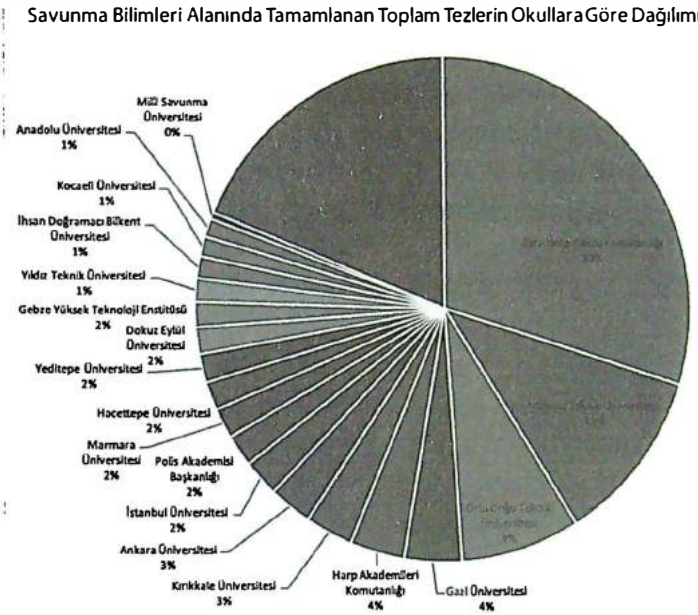
41 Bu yayınların bazıları şunlardır: Çiğdem Susantez, "Vallier-Heydenreich Metodu ile Silahların Namlu İç Balistiğinin İncelenmesi", *Savunma Bilimleri Dergisi*, c. 19/1, no. 37, Mayıs 2020, s. 73-94; Hayrani Ulutürk, Uğur Malayoğlu, ve Kadir Cihan Tekin, "Savunma Sanayisinde Aşırı Koşullara Maruz Kalan Hafif Yapısal Malzemelerin Yüzey Modifikasyonu", *Savunma Bilimleri Dergisi*, c. 18, no. 36, Kasım 2019, s. 67-90; Levent Urtekin ve Ömer Keleş, "Biyomedikal Uygulamalar İçin TiN Kaplı Ti6Al4V Alaşımının Mekanik Özelliklerinin Araştırılması", *Savunma Bilimleri Dergisi*, c. 18, no. 36, Kasım 2019, s. 91-108; Tolga Demircan ve Erdem Özdemir, "Askerî Sistemlerin Yüksek Sıcaklıklara Çıkan Devre Elemanlarının Etkin Olarak Soğutulması", *Savunma Bilimleri Dergisi*, c. 18, no. 1, Mayıs 2019, s. 27-54, Mustafa Bozdemir, "Havalı Silah Sistemleri İçin Tek Parçalı Susturucu Tasarımı", *Savunma Bilimleri Dergisi*, c. 18, no. 1, Mayıs 2019, s. 55-73, Oğuzhan Erbaş, "Kabarcıklı Akışkan Yataklı Bir Reaktörde Isı Geçişini Etkileyen Parametrelerin İncelenmesi", *Savunma Bilimleri Dergisi*, c. 18, no. 1, Mayıs 2019, s. 161-75; Ayhan Aytaç vd., "AISI 1008 1040 ve 4140 Çeliklerinde Isıl İşlem, Karbon Oranı ve Alaşım Elementlerinin Mikroyapı ve Mekanik Özelliklere Etkisinin

silah teknolojileri hakkında olsa da, bu çalışmalar yukarıda tanımladığımız savunma çalışmalarının bir parçası değildir. Diğer taraftan bu teknik çalışmaların hem YÖK tarafından hem de Savunma Bilimleri Dergisi tarafından savunma çalışmalarının bir parçası olarak algılanması, Türkiye'de bu alanın nasıl anlaşıldığını da göstermektedir.

Türkiye'de savunma çalışmaları çok dar bir şekilde tanımlanmıştır. Savunma çalışmaları ağırlıklı olarak teknik bir konu olarak anlaşılmakta ve bunun doğal sonucu olarak da apolitik görülmektedir. Askeri teknik olarak atfedilmeyen konular ise ağırlıklı olarak işletme alanı içerisinde çalışılmaktadır fakat kullanılan yöntemler ve kuramlar siyasetin etkisini hâlâ göz ardı etmektedir. Bundan dolayı da alan büyük oranda siyaset dışılığını korumaktadır. Dolayısıyla teknik detaya aşırı odaklanılan bir alan olarak çalışılmaktadır. Savunma çalışmaları olarak değerlendirebileceğimiz çalışmaların YÖK tarafından savunma ve savunma teknolojileri konu dizini altına alınması ve mühendislik araştırmalarının önemli bir yüzdeyi oluşturması, alanın teknik yönüne olan vurguyu ortaya çıkarmaktadır. Mühendislik alanındaki araştırmaların böyle bir gruplandırmaya tabi tutulmasının ve bunun *Savunma Bilimleri Dergisi*'ne yansımasının ötesinde, yapılan araştırmaların çok kısıtlı bir bölümü savunma kararlarının ortaya çıkısındaki politik ekonomi faktörlerini analizin bir parçası olarak değerlendirmektedir. Bu bağlamda öne çıkan bir diğer alan ise işletmedir. İşletmeden alınan modeller savunmaya uygulanmaktadır. Dolayısıyla savunma çalışmaları olarak değerlendirebileceğimiz konulardaki, mesela tedarik, insan kaynakları, eğitim, güvenlik ve savaş, araştırmaların çoğunda karar alma süreçlerini siyasetten bağımsız olarak incelemekte, karar alma süreçlerindeki ya da savunma çıktılarındaki sorunlar teknik sorunlar olarak anlaşılmaktadır. Alanın genel olarak apolitik anlaşılması

İncelenmesi", *Savunma Bilimleri Dergisi*, c. 17, no. 2, Kasım 2018, s. 139-65; Mustafa Kılıç, "Askerî Sistemlerde Nanoakışkan Uygulamalarının Sayısal İncelemesi", *Savunma Bilimleri Dergisi*, c. 17, no. 1, Mayıs 2018, s. 101-130.

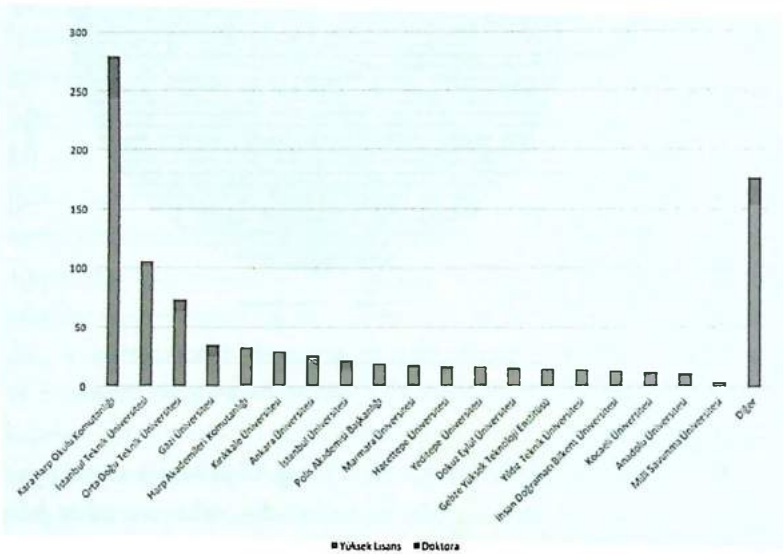
ve dolayısıyla bu şekilde çalışılmasının altında yatan temel sebep olarak alanın mühendis ve asker baskın olmasını gösterebiliriz.

Şekil 1. YÖK Ulusal Tez Merkezi verilerine göre Savunma ve Savunma Teknolojileri konusunda hazırlanan tezlerin okullara göre dağılımı

Savunma çalışmaları yaygınlaşamadığı ölçüde, bu alanda yapılan araştırmalar ağırlıklı olarak mühendis, asker ve asker kökenli akademisyenler tarafından yapılmakta; sivillerin, özellikle savunma politikası ve politik ekonomiyi bir araya getirmek isteyenlerin katkısı ise daha kısıtlı kalmaktadır. Askerlerin alandaki baskınlığı Türkiye'de yapılan yüksek lisans ve doktora çalışmalarında da görülmektedir. Şekil 1'de görüldüğü üzere, YÖK Ulusal Tez Merkezi'nde bulunan tezlerin (yüksek lisans ve doktora) %30'u Kara Harp Okulu'nda ve %4'ü ise Harp Akademileri'nde yazılmıştır. Geriye kalan tezler ise muhtelif sivil üniversitelerde tamamlanmış olup, hiçbir sivil üniversite TSK okullarının toplam üretimine yetişememiştir. Şekil 2'de de görüleceği üzere,

Kara Harp Okulu hem yüksek lisans hem de doktora tezlerinde diğer üniversitelerin açık ara önündedir. Kara Harp Okulu'nun en yakın iki takipçisinin de mühendislik fakülteleriyle öne çıkan İstanbul Teknik Üniversitesi ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi olması şaşırtıcı değildir. Bu üniversitelerde hazırlanan tezlerin çoğunluğunun aslında savunma çalışmalarından ziyade mühendislik temelli çalışmalar olduğu görülmektedir. Sivil üniversitelerdeki çok az sayıdaki tez çalışmasının, savunma çalışmaları alanı içinde olduğunu söyleyebiliriz.

Şekil 2. YÖK Ulusal Tez Merkezi verilerine göre Savunma ve Savunma Teknolojileri konusunda yapılan yüksek lisans ve doktora tezlerinin okullara göre dağılımı.

Türkiye'de savunma çalışmaları alanındaki yayınları yakından incelediğimizde, asker kökenli akademisyenlerin ağırlıklı olarak askeri doktrin, teknoloji, operasyon ve lojistik konularına, sivillerin ise savunma ekonomisi, sivil-asker ilişkileri, zorlayıcı diplomasi, nükleer silahlar, savunma ve güvenlik politikaları

konularına yöneldiklerini görüyoruz. Dahası mühendislerin bu alanda baskın olmaları, mühendislerin silah sistemlerini üretmeleri, araştırma ve geliştirme faaliyetleri içinde yer almalarıyla açıklanabilir. Bir başka deyişle mühendislerin, tıpkı askerler gibi aslında deneyimlerini alana yansıttıkları farz edilebilir.

Sivil kurumlarda ve özellikle sosyal bilimler fakültelerinde savunma çalışmalarının kısıtlı olması ve yaklaşım olarak teknik bir şekilde çalışılmasının altındaki en önemli nedenlerden biri, Türkiye'de ordu ve savunma politikalarıyla ilgili bilgiye ulaşmanın zorluğudur. Gürcan'a göre Türk Silahı Kuvvetleri sivil akademiden bilerek ve isteyerek uzak durmaktadır. Ordu ve sivil akademisyenler arasındaki güvensizlik ortamı, iş birliği ortamının oluşmasını engellemektedir. Güvensizlikten doğan abartılmış gizlilik sınırlamaları sivillerin orduya ve askeri verilere erişimini azımsanamayacak derecede kısıtlamıştır.[42] Bunlar, bu alanda araştırma yapılmasının karşısına yüksek engeller koymaktır. Mesela, sivil araştırmacılar kullanımdan kalkmış olsa bile üzerinde gizlilik derecesi olan hiçbir belgeye, mesela eski talimnamelere ya da ders kitaplarına erişememektedir.

Daha da ötesi örneğin Amerika Birleşik Devletleri ordusunun aksine, TSK eski operasyonlarla ilgili ne detaylı bilgi ne de "alınan dersler" raporlarını yayınlamaktadır. Hatta, başka ülkelerin savaşları hakkında hazırlanan ders raporları bile sivillerin erişimine kapalıdır. Sivil ve asker arasındaki güvensizlik ortamının sadece akademiyi kısıtlamakla kalmamakta, sivil ve asker bürokrasi arasındaki iletişimi ve koordinasyonu da olumsuz etkilemektedir. Bunun en güzel örneklerinden biri 2015 yılı itibariyle Savunma Bakanlığı (asker etkin) ve Savunma Sanayi Müsteşarlığı[43] (sivil etkin) birbirinden bağımsız Ar-Ge dairelerinin bulunmasıdır. Aynı görevi üstlenen iki kurumun birbirlerinin planlama ve proje yönetim panellerine katılmamaları ve savunmayla ilgili Ar-Ge'nin

42 Metin Gürcan, "A Snapshot of the Blackbox: A 2015 Survey of the Turkish Officer Corps", *Turkish Studies*, c. 19, no. 1, 2018, s. 98-99.

43 Şu anda Savunma Sanayi Başkanlığı.

koordinasyonunun daha da zorlaşmasına yol açmaları,[44] sivil ve asker arasındaki güvensizliğin ne kadar derinlere indiğini de göstermektedir. TSK'nın sivil akademiden ve sivillerden uzak durması madalyonun bir yüzüdür. Diğer yüzü ise, özellikle politikacıların savunma politikasının teknik tarafına olan ilgisizlikleridir.

Politikacıların savunma politikasının teknik tarafına olan ilgisizlikleri, 2000'lere kadar olan dönemde ordunun savunma bütçesi ve tedariki konusunda politikayı belirleyen yegâne aktör olmasını sağlamıştır. Sivillerin kendilerini bu alandan çektiği derecede, savunma bütçeleri mecliste derinlemesine bir tartışma olmadan onaylanmıştır. Dahası, asker kökenliler hariç, savunma bakanlarının birçoğu askeri strateji ve savunma tedariki konularına hakim olmadan bu göreve gelmişlerdir.[45] Bundan dolayı da ordunun aldığı kararlar ve yaptıkları sorgulanamaz hale gelmekte, ordunun sivil kontrolü bu bağlamda zayıflamaktadır. Türkiye'de bu durum savunma sanayine olan ilginin artmasıyla birlikte değişmekte, Savunma Sanayi Başkanlığı'nın tedarik konularında 2004'ten itibaren yeniden artan etkisi görülmektedir.[46] Sivillerin etkisi, ilk dalga olarak 1980'li yılların sonunda, ikinci ve daha kuvvetli bir şekilde 2000'lerde artmaya başlaması, sivillerin, özellikle de uzman ve akademisyenlerin savunma konularında dolaylı yollarla uzak tutulma araçlarını ortadan kaldırmamıştır.

Bu manada, sivillerin alana uzak tutulması veriye olan erişimin farklı yollarla kısıtlanmasıyla yapılırken, diğer bir yöntem de savunmanın teknik seviyeye indirgenerek sivillerin uzaklaştırılması ve konunun siyaset üstüleştirilmesidir.[47] Konunun teknik seviyeye

44 Arda Mevlütoğlu, "Commentary on Assessing the Turkish Defense Industry: Structural Issues and Major Challenges", *Defence Studies*, c. 17, no. 3, Temmuz 2017, s. 287.

45 Bu durum Hulusi Akar'ın Savunma Bakanı olduğu tarihe kadar geçerlidir. Ali L. Karaosmanoglu, "The Evolution of the National Security Culture and the Military in Turkey", *Journal of International Affairs*, c. 54, no. 1, 2000, s. 215.

46 Kurç, "Between Defence Autarky", a.g.e., s. 268.

47 Ya da siyaset dışı göstermektedir. İki argüman yapısı da konunun siyasetle olan ilişkisini gözden kaçırmayı ve alanı kamuoyu gözünde salt teknik alana çekerek dışarıdan gelebilecek eleştirileri önalmayı hedeflemektedir.

indirgenmesinin iki temel nedeni vardır. Birincisi silah sistemlerinin kullanımı ve bakım-idamesi konularındaki teknik bilgiye daha hakim olan ordu mensuplarının alanda bu bilgiye sahip olmayan sivillere karşı üstünlük elde çabasıdır. Siviller genel teknik bilgiye hakim olsalar da askerlerin sahip olduğu bilgiye, yukarıda da bahsettiğimiz üzere, sivil-asker diyalogunun kısıtlı olması nedeniyle erişememektedir.[48] Bu da sivillerin, özellikle mühendis olmayanların, alandan uzaklaşmasına neden olmaktadır.

İkincisi ise savunma politikasının ve onun alt başlıklarının (mesela savunma tedarikinin) siyasi yönünün yok sayılması ve alınan kararların salt teknik nedenlerden alındığını imajının yaratılma çalışılmasıdır. Bu durum savunma alanındaki karar alma süreçlerinin gerçek doğasını yansıtmamaktadır fakat kararların salt teknik nedenlerden alındığının savunulması, kararların politik doğasını vurgulayan sivillerin söylemlerini zayıflatarak, alandan uzak tutmada önemli bir araç haline gelmektedir. Özellikle savunma sanayinin belli grubun başarı simgesi haline dönüştüğünde,[49] kararların politik ekonomi doğasına odaklanan sivillerin uzaklaştığı ve süreçlerin orduya ya da bir grup elite bırakıldığı oranda şeffaflığını ve hesap verilebilirliğini yitirmektedir. Ordunun ya da bir grup elitin kendi otonom alanının oluşmasında savunma çalışmalarının kısıtlanması ve konunun sivil üniversitelerce derinlemesine çalışılmaması da, hem bu alandaki çokseslilliği ortadan kaldırmakta hem de eleştirel görüşleri boğmaktadır. Sonuçta, veriye ulaşmadaki engeller sivillerin en temel bilgilere ulaşmak için bile çok fazla emek ve zaman harcamasına neden olduğundan, araştırmacıları bu alandan uzaklaştırmakta ve sonuç olarak savunma çalışmaları yaygınlaşamamakta ve çeşitlenememektedir.

48 Bu durum Türkiye'de bu bilgiye sahip sivil yoktur anlamına gelmemektedir. Kişisel bağlantılar üzerinden bilgiye erişen ya da sivil-asker ilişkilerinin daha uyumlu olduğu başka bir ülkede eğitim alan siviller bu teknik bilgiye ulaşabilmektedir.

49 Hüseyin Bağcı ve Çağlar Kurç, "Turkey's Strategic Choice: Buy or Make Weapons?", *Defence Studies*, c. 17, no. 1, 2017, s. 54-57.

Sonuç

Türkiye'de savunma çalışmaları genel olarak askeri teknik alana indirgenmiş durumdadır. Teknik analizin baskınlığı, politik ekonomi analizini görmezden gelerek alana askerlerin ve mühendislerin hakim olması sonucunu doğurmaktadır. Dahası, savunma politikalarında alınan kararların rasyonel ve apolitik olduğu varsayımına da yaygın şekilde rastlanmaktadır. Savunma çalışmalarındaki asker hakimiyetinde, askerlerin olduğu kadar sivillerin de sorumluluğu bulunmaktadır. Sivillerin, özellikle de politikacıların alana olan ilgisizlikleri ve bilgisizlikleri bu boşluğu yaratmıştır. Bu durum son zamanlarda değişmeye başlasa da, savunma çalışmalarının sivil üniversitelere yayılması mevcut şartlarda hâlâ mümkün görülmemektedir. Halbuki, savunma çalışmalarının askeri eğitim kurumları dışında kalan üniversitelerde otonom kurumsal bir yer edinememesi, savunma politikaları hakkındaki tartışma ortamını ve eleştirel yaklaşımları da zayıflatmaktadır. Bundan dolayı savunma çalışmalarının Türkiye'de yaygınlaşması ve entelektüel tartışma ortamının zenginleşmesi gereklidir. Bunu yaparken de savunma çalışmalarının temel yapı taşları ve ortaya çıkış gerekçeleri her zaman göz önünde bulundurulmalıdır.

Bu vesileyle tekrar hatırlatmak ve vurgulamak gerekirse; savunma çalışmaları askeri teknikle politik ekonomi arasında bir bağ kurarak savunma politikalarının oluşumunu, etiklerini ve değişimini incelemektedir. Bunu yaparken 5 temel analiz alanını kullanmaktadır. Bunlar teknik araştırma ve geliştirme, yöneylem araştırması, sistem analizi, kavramsal analiz ve politik ekonomi analizidir. Savunma çalışmaları bu farklı seviyelerde ve farklı yöntemler kullanan analizlerin bir bütündür. Herhangi bir savunma politikası parçası incelenirken, ister savunma bütçesi olsun isterse savunma sanayi politikası olsun, bu beş temel yapıtaşının her zaman birbirleriyle iletişim içinde olması ve analizcinin bunları dikkate alması gereklidir. Bunlardan birinin eksik olması ya da görmezden gelinmesi, savunma çalışmalarının analitik etkisini azaltmaktadır. Sonuçta, savunma çalışmaları birbirinden ayrı görünen fakat birbirlerini tamamlayan etkenlerin bütüncül analizinin yapılmasını sağlamak için ortaya çıkmıştır.

İSTİHBARAT ÇALIŞMALARI

*Emrah Özdemir**

İstihbarat gerek edebiyat gerekse sinema ve televizyon üzerinden popüler kültürde oldukça geniş yer etmiş bir kavramdır. En bilinen örneklerinden birisi, Ian Fleming'in romanlarından sinemaya uyarlanan *James Bond* serisidir. Bu filmlerin ana karakteri olan İngiliz Gizli Servisinin en etkin ajanı James Bond, Soğuk Savaş döneminde hem İngiltere'yi hem de çoğunlukla tüm dünyayı kurtaran bir karakter olarak resmedilir. Yine daha yakın zamanlardan bir örnek vermek gerekirse, başrolünde oynayan Tom Cruise'un gizli ajan Ethan Hunt karakterini canlandırdığı, Görevimiz Tehlike (*Mission Impossible*) akla ilk gelenlerdendir. Bu iki filmde de istihbarat kavramı oldukça gizemli ve ilgi çekici bir şekilde sunulmaktadır. Popüler kültürün bir diğer alanı olan bilgisayar oyunları arasında da Tom Clancy ve *Rainbow Six* serisi benzer özellikleriyle ön plana çıkmaktadır. Üstün yeteneklere sahip ve iyi eğitilmiş ajanlar özel silah, teçhizat ve teknolojik ekipmanlarla en gizli bilgilere ulaşabilmekte, mütecaviz unsurların arasına sızarak onları yanıltmakta ve örtülü operasyonlarla tehlikeli planlarını bertaraf etmektedir.

İstihbarat kavramının etrafında oluşan bu mistik hava, kavramın bilimsel bir disiplin içerisinde tahayyül edilebilmesinin önündeki en büyük engel olarak görülmektedir. Bu bakış açısı istihbaratın, ulusal güvenlik ve dış politika ile ilgili özel uzmanlık

* Doç. Dr., Çankırı Karatekin Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.

gerektiren, teknik bir alan olarak inşa edilmesine neden olmaktadır. Bu anlamda diğer disiplin ve alt disiplinlerle kıyaslandığında stratejik çalışmalarla benzer bir kaderi paylaştığı ifade edilebilir. Stratejik çalışmalar alanı da genellikle askerlere ve realist perspektife sahip bürokratlara özgü katı ve teknik bir alan olarak değerlendirilmektedir. Ancak alanda çalışan akademisyenlerin çabalarıyla (her ne kadar ciddi eleştirilere maruz kalsa da) uluslararası ilişkiler disiplini altında akademik bir alt disiplin olarak kabul edilmektedir.

İstihbaratla ilgili çalışmalarda ifade edilen en eski örneklerinden birisi Hz. Musa'nın Kenan iline gönderdiği on iki casus olmakla birlikte, modern anlamda istihbaratın ortaya çıkışı 1. Dünya Savaşı öncesi döneme rastlamaktadır. İstihbaratın temel amacı askeri ve politik karar vericilerin karar verme süreçlerinde ihtiyaç duydukları bilgilerin sağlanması ve bu suretle süreçteki belirsizliklerin mümkün olduğunca ortadan kaldırılmasıdır.[1] Genel olarak askeri kararlar ve güvenlik ile ilgili konulara odaklanılması ve devlet bekasını ön plana alması sebebiyle realist bakış açısına yakın bir kavram olduğu ifade edilebilir. Dolayısıyla modern devletin anarşik uluslararası ilişkiler ortamında hayatta kalabilmesinin kaynağı olarak değerlendirilen güç ve tehdit kavramları ile yakından ilintilidir.

Modern devletlerin 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başlangıcı itibariyle varlığını sürdürebilmesine yönelik en büyük tehdit yine diğer devletlerin askeri güçleridir. Bu nedenle potansiyel düşmanların imkân ve kabiliyetlerinin bilinmesi, dış politikalarındaki niyet ve maksatları ile uzun vadeli planlarının ortaya konabilmesi güvenliğin temel ihtiyaçlarından birisi olarak görülmektedir. Bu noktada istihbarat kavramı, uluslararası ilişkiler

1 James R. Clapper, "Remarks at the Business Executives for National Security & INSA Event," news release, 2016, https://www.dni.gov/index.php/newsroom/speeches-interviews/speeches-interviews-2016/item/1637-dni-clapper-s-as-delivered-remarks-at-the-business-executives-for-national-security-insa-event (Erişim Tarihi: 24.05.2021).

ortamında karar vericilerin önünü aydınlatan bir kavram olarak değerlendirilebilir. Yine istihbarat muharebe meydanlarında askeri karar verme mekanizmaları ve komutanlar için de savaşın belirleyici unsurlarından birisidir. Düşman imkân ve kabiliyetleri, muhtemel planları, arazi ve coğrafi yapı ve hatta hava durumu gibi kritik bilgilere vakıf olan taraf büyük avantaj elde etmektedir. Kolluk kuvvetleri de gerek emniyet ve asayişin sağlanması gerekse adli olayların aydınlatılması anlamında istihbarata ihtiyaç duymaktadırlar. İstihbarat kavramı güvenlik ve uluslararası ilişkiler alanında olduğu kadar kamu güvenliği alanında da farklı seviye ve bağlamlarda da olsa önemli bir ihtiyaçtır.

Bu anlamda temelde uluslararası ilişkiler ve güvenlik çalışmalarının etkisi altında ortaya çıkan bir alan olarak istihbarat, zaman içerisinde ciddi değişimler geçirmiştir. Gerek toplama yöntemleri gerekse analiz aşaması itibariyle zamanla sistematik bir uzmanlık alanı haline gelerek, sadece uluslararası ilişkiler ortamında değil ulusal güvenlik konularında da önemli bir unsur olarak görülmektedir. Değişen güvenlik algılamaları ve çeşitlenen uluslararası aktörler, istihbaratın kapsamını genişlettikleri kadar bir o kadar da karmaşık hale getirmiştir. Bu duruma bir de teknolojik gelişmeler, küreselleşme ve yoğun insan hareketleri eklendiğinde kavramı, basitçe karar vericilerin ihtiyacı olan bilgilerin temini olarak değerlendirmek oldukça yetersiz kalmaktadır. Bu gelişim süreci içerisinde, uluslararası ilişkilerin bir alt disiplini olarak görülen istihbarat, farklı alanların kesiştiği disiplinler arası bir özellik de kazanmıştır. Bu anlamda kamu güvenliği ve yönetiminden sosyolojiye, uluslararası güvenlikten psikolojiye, coğrafya, tarih ve antropolojiden stratejik çalışmalara kadar birçok farklı ana ve alt disiplinin bir arada kullanıldığı zengin bir alan olarak da görülmektedir.[2]

Literatüre bakıldığında istihbarat kavramını tarihsel gelişimi, ne anlama geldiği, güvenlik ve uluslararası ilişkiler başta olmak

2 Peter Gill ve Mark Phythian, "What Is Intelligence Studies?," *The International Journal of Intelligence, Security, and Public Affairs*, c. 18, no. 1, 2016, s. 7.

üzere diğer alanlarla nasıl bir ilişkisi olduğuna yönelik çok sayıda çalışma olduğu görülmektedir. Bu nedenle bu çalışmada istihbarat kavramı ve gelişiminden ziyade istihbarat kavramının bir akademik disiplin içerisinde değerlendirilmeye başlanması ve gelişiminin incelenmesi amaçlanmaktadır. Çalışma daha çok istihbaratın sadece derin uzmanlık gerektiren teknik bir alan olarak kalmayıp bir akademik disiplin haline gelmesinin temellerinin ortaya konulmasına yöneliktir. İstihbarat kavramının İstihbarat Çalışmaları adı altında akademik bir alt disiplin haline geliş süreci, hangi ana ve alt disiplinlerle ne tür ilişkiler içerisinde olduğu, akademik kurum ve yayınlar açısından geldiği nokta ve en önemlisi istihbaratın disiplinler arası özelliği çalışma içerisinde değinilecek temel konulardır.

İstihbarat Çalışmalarının akademik bir disiplin haline geliş süreci ve temel özelliklerinin incelendiği bu çalışma kaçınılmaz olarak kavramsal bir tanımlama ile başlamaktadır. Tanımlama açısından zor bir kavram olan istihbarat, farklı bakış açılarından farklı birtakım tanımalara sahip olmakla birlikte, temel özellikler dikkate alınarak kapsayıcı bir tanımlama yapılabileceği değerlendirilmektedir. Bu nedenle çalışmanın başında, istihbarat ve İstihbarat Çalışmalarının ne anlam ifade ettiğinin ortaya konulması ciddi bir gerekliliktir. Yine bu gerekliliğe istinaden gerek seviye gerekse alan anlamında istihbarat çeşitlerine yer verilerek temel kavramlara kısaca değinilecektir. Bir sonraki başlık altında ise çalışmanın asıl odak noktasını oluşturan akademik disiplin olma süreci incelenmektedir. Bu bölüm içerisinde akademik disiplin haline gelmesini hazırlayan sebepler ve gerekçeler, temel çalışma alanları, literatür, önde gelen isimler ve araştırma kuruluşları üzerinden bir değerlendirme yapılacaktır. Yine disiplinler arası niteliği ve Uluslararası İlişkiler, Siyaset Bilimi, Kamu Yönetimi, Savaş Çalışmaları ve Güvenlik Bilimleri gibi temel ve alt disiplinler başta olmak üzere hangi disiplinler altında değerlendirilebileceği ve ne tür ilişkiler kurulabileceği de bu başlık altında

incelenecektir. Son olarak uluslararası literatürde takip edilen süreç ve yapılan tanımlamalarının ulusal literatürde ne derece takip edildiği değerlendirilerek akademik bir disiplin olarak İstihbarat Çalışmaları için betimleyici bir çerçeve çizilecektir.

Kavramsal Açıdan İstihbarat ve İstihbarat Çalışmaları

İstihbarat Çalışmaları, istihbarat kavramını akademik anlamda analitik bir bakış açısı ile ele alan bir alt disiplin olarak görülmektedir. Bu kavramın net bir şekilde ortaya konabilmesi ve kapsadığı araştırma alanlarının ifade edilebilmesi için, öncelikle kısa da olsa istihbarat kavramının tanımı ve çeşitlerinin ortaya konulması gerekmektedir. Bu sayede, bir akademik at disiplin olarak nasıl tanımlanabildiğinin ve diğer alanlarla ilişki ve ortaklık kurma potansiyelinin incelenebilmesi mümkün olacaktır. Belirtildiği üzere istihbarat, tanımlaması ve kapsamının belirlenmesi oldukça zor bir kavramdır. Kaldı ki etrafında bulunan mistik ve gizemli hava yanlış kanaatlere varılmasına da neden olmaktadır. Bu sebeple istihbaratı sadece teknik bir uzmanlık alanı olarak değerlendiren kısıtlayıcı bakış açısı yerine kavramın bilimsel ve analitik bir tabanda farklı açılardan ele alınmasının gerekliliğini vurgulayan bu çalışmada, kavramsal bir başlangıcın yerinde olacağı değerlendirilmektedir.

İstihbarat Kavramı ve İstihbarat Türleri

Literatürde, faaliyet alanları bilginin toplanması ve analiz edilmesi, örtülü operasyonlar ve istihbarata karşı koyma olarak üç ana başlıkta toplanabilen istihbaratın temel kavramları, güvenlik ihtiyacı, tehdit ve belirsizlik olarak değerlendirilmektedir. Karar verme süreçleri içerisinde yer alan ana aktörler olarak devlet liderleri, bürokratlar ve komutanların isabetli kararlar verebilmeleri için yeterli seviyede bilgilendirilmeleri ve durumsal farkındalığa sahip olmaları önemli bir avantaj ve gereklilik olarak

görülmektedir.[3] Literatürde istihbaratın tanımlanmasına yönelik birçok farklı girişim bulunmaktadır. Akademik anlamda çalışmaların başladığı değerlendirilen 1950'lerde girişilen tanımlama tecrübelerine bakılacak olursa; Random ve Bimfort'a ait tanımlar dikkat çekicidir. Random istihbaratı, dış politikanın ortaya konulması ve uygulanmasına yardımcı olmak maksadıyla yabancı ülkelere yönelik resmi bilgi toplama faaliyeti, işlem süreci ve bu politikanın uygulanması için icra edilen örtülü operasyonlar olarak tanımlamaktadır.[4] Bimfort ise bu tanımda eksiklik olarak değerlendirdiği ifadeleri ekleyerek genişletilmiş bir tanım önermektedir. Buna göre, istihbarat yabancı ülkeler ve onlarla ilişkili unsurlar hakkında, hükümetin dış politika ve ulusal güvenliği için ihtiyaç duyduğu bilginin toplaması ve işlenmesi süreci, dış politikanın uygulanmasına yönelik örtülü faaliyetler ve son olarak ilgili kişiler ve kurumlara yönelik yetkisiz erişimlere karşı alınan tedbirler olarak tanımlanmaktadır.[5]

Bu şekilde kapsamlı tanımlama girişimleri yanında daha basit ve genel tanımlamalara da rastlanmaktadır. Örneğin, istihbarat bir hareket tarzı ya da önlem geliştirmeyi gerektiren durumlardan önceden haberdar olmak şeklinde ifade edilmektedir. CIA'in 1999 yılında yapmış olduğu tanımda da benzer bir yaklaşım görülmektedir; "en basit anlamıyla istihbarat, ABD siyasi karar mekanizmalarının karar vermeleri ve harekete geçmelerini sağlayacak, çevremizdeki dünya ile ilgili bilgi ve öngörülerdir."[6] Bu tanımlar incelendiğinde istihbaratın karar mekanizmalarının

3 Loch K. Johnson, "The Development of Intelligence Studies," (ed) Robert Dover, Michael S. Goodman, ve Claudia Hillebrand, *Routledge Companion to Intelligence Studies,* (New York: Routledge, 2014), s. 3.

4 R. A. Random, "Intelligence as a Science," *Studies in Intelligence,* c. 2, no. 2, 1958, s. 76.

5 Martin T. Bimfort, "A Definition of Intelligence," *Studies in Intelligence* 2, no. 4, Fall 1958, s. 78.

6 Michael Warner, "Wanted: A Definition of "Intelligence"," *Studies in Intelligence,* c. 46, no. 3, 2002.

karar vermeleri için ihtiyaç duydukları bilgi ve bu bilginin hazırlanma süreci ile mütecavizin benzer faaliyetlerinin engellenmesi olarak tanımlanmaktadır. Tanımlama çabaları kapsamında 11 Eylül Terör Saldırıları sonrasında ulusal güvenlik vurgusunun arttığı ve ülke içerisinde de aynı faaliyetlerin yürütülmesinin istihbarat tanımına dahil edildiği görülmektedir.

Literatürde en çok kabul gören tanımlama girişimi ise istihbaratı, ulusal güvenlik ve dış politika ile ilgili bilgi üretim süreci, bu süreç sonucunda oluşan ürün ve bu bilgiyi üreten kişi ve kurumlar olarak ifade etmektedir. Bu açıdan bakıldığında istihbarat, üç farklı boyuta sahip bir kavram olarak değerlendirilebilir.[7] Tanımlamalarda başlangıçta görülen dış politika ve ülke dışı faaliyetler vurgusunun tanımlamayı yapan kurumların bakış açısına göre değiştiği de görülmektedir. Dış istihbarat ya da stratejik istihbarat olarak değerlendirilen faaliyetlerin yanında iç istihbarat, askeri istihbarat ve kolluk istihbaratı şeklinde farklı tanımlamaların da bulunduğu belirtilmelidir. Genel anlamda işleyiş biçimi ve amaçları benzer olmakla birlikte kavramlar arasında seviye ve kapsam açısından farklılıklar bulunmaktadır.

Modern istihbarat kavramının temeli askeri istihbarata dayanmakta olup istihbarat teşkilatlarının ilk örnekleri de askeri yapılanmalardır. Bu noktada askeri istihbarat ve muharebe istihbaratı kavramları arasında da fark olduğunu vurgulamak gerekmektedir. Askeri istihbarat stratejik istihbarata benzer şekilde diğer ülkelerin silahlı kuvvetleri, planları ve yürüttükleri askeri harekâtlar hakkında çeşitli kaynak ve yöntemler kullanılarak elde edilen istihbaratı nitelemektedir. Bu nedenle 19. yüzyıl sonlarında uluslararası ilişkiler ve güvenliğin en temel tehdit değerlendirmesi olan diğer ülkelerin askeri kapasiteleri, uluslararası politikada askeri istihbaratı ön plana çıkarmıştır. Yine genel istihbarat tanımında olduğu gibi mütecavizin bu tür bilgilere ulaşmasını

7 Carl J. Jensen, David H. McElreath ve Melissa Graves, *Introduction to Intelligence Studies* (Boca Raton: CRC Press, 2013), s. 3-5.

engellemek ve yanıltmak maksadıyla uygulanan tedbirler de istihbarata karşı koyma ifadesi ile askeri istihbarat tanımı içerisinde yer alır. Savaş ve muharebelerde mütecavizin imkân ve kabiliyetlerinin, niyet ve maksatlarının bilinebilmesi önemli bir avantaj olarak değerlendirilir. Muharebe istihbaratı kavramı ise savaş ve çatışmalarda komutanın düşman, hava durumu, coğrafi yapı gibi unsurlar hakkında harekâtın planlama ve uygulama aşamasında ihtiyacı olan istihbari bilgileri kapsamaktadır. Bu istihbari bilgileri birlik kendi imkân ve kabiliyetleri ile elde edebileceği gibi üst komutanlık tarafından da sağlanabilmektedir. Muharebe istihbaratı, birlik komutanına sahip olduğu imkân ve kabiliyetleri en iyi şekilde kullanabilmesi için olanak sağlamaktadır.[8] Muharebe istihbaratının oluşum süreci içerisinde yine genel istihbarat kavramı ile benzerlikler görülmekle birlikte toplama safhasında keşif ve gözetleme gibi askeri harekât nevilerinin de eklendiği görülmektedir.[9] Bu anlamda muharebelerde komutana zamanında ve doğru bir şekilde sağlanan istihbarat, savaşın sisi (*fog of war*) olarak belirtilen belirsizliklerin ortadan kalkmasına ve en doğru kararı vermesine yardımcı olmaktadır.

İstihbaratın en genel ve üst seviyesi olarak ifade edilebilecek stratejik istihbarat kavramı ise devletin en üst kademe sivil ve askeri yönetim mekanizmaları için uluslararası güvenlik ortamı ve dış politika konularında bilgi temini ve analiz süreci olarak tanımlanabilir. Bu anlamda stratejik istihbarat dış istihbarat olarak da ifade edilir. İç istihbarat ise bir ülkenin ulusal güvenliğini ilgilendiren konulara yönelik ülke içerisinde bilgi toplama, analiz ve yorumlama süreci olarak nitelendirilebilir. Küreselleşme ve iletişim imkânlarının artması ile birlikte ulus-devlet sınırlarının çok bir anlam ifade etmediği güncel güvenlik ortamında, iç ya da dış ayrımının büyük ölçüde silikleştiği söylenebilir.[10] Ülke içerisindeki tehdit

8 *FM 30-5 Combat Intelligence*, (Washington D.C.: Headquarters, Department of the Army, 1973), s. 7.

9 Warner, a.g.e., s. 5.

10 Gill and Phythian, a.g.e., s. 10.

unsurları ile dışardaki unsurlar iş birliği yapabilecekleri gibi bir ortaklık içerisinde de olabilmektedirler. Kaldı ki terör ve sınır aşan örgütlü suçlar gibi kavramlar birden çok ülkeyi hatta tüm küresel toplumu ilgilendiren birer tehdit olarak görülmelerinin ötesinde, istihbarat anlamında da kapsayıcı bir bakış açısı ile ele alınmaları gerekmektedir. Bunun yanında iki farklı istihbarat kavramı için farklı uzman kuruluşların teşkili bir gereklilik olarak görülse de kurumlar arasında uyumsuzluk ve olumsuz anlamda bir rekabet ortamının ortaya çıkması gibi bir sorun da doğurabilmektedir. Bu konudaki en ciddi örnek olarak 11 Eylül Saldırıları öncesinde CIA ve FBI arasındaki bilgi paylaşımında yaşanan aksaklık gösterilebilir.[11] Bu nedenle iç ve dış istihbarat ayrımı istihbarat yapılanmaları arasında muazzam bir koordinasyon ve uyum sağlanması yönünde bir gerekliliği de beraberinde getirmektedir.

Tanımlama ve fonksiyon anlamında bir diğer istihbarat türü de kolluk istihbaratıdır. Kolluk açısından istihbaratın tanımı muhtemel bir suçun önlenmesine yönelik yürütülen önleyici kolluk faaliyetleri ve işlenen bir suçun aydınlatılması ile şüphelilerin yakalanmasına yönelik adli faaliyetler olmak üzere iki farklı şekilde yorumlanabilir. Her iki faaliyet alanı için de istihbarat farklı kaynaklardan elde edilen ham verilerin analitik bir bakış açısı ile analiz edilerek anlamlı ve güvenilir çıktılara dönüştürülmesini ifade etmektedir. Önleyici kolluk faaliyetleri açısından, örgütlü suçlar gibi nitelikli suçların geçmişte nasıl bir trend izledikleri, yöntemlerinin neler olabileceği, yoğunlaştıkları zaman aralıkları gibi hususlar göz önünde bulundurularak, elde edilen bilgiler ışığında muhtemel faaliyetler öngörülebilir ve tedbir alınabilir. İstihbarat temelli polislik olarak da tanımlanan bu kavram son dönemlerde kolluk literatüründe oldukça popülerlik kazanmıştır.[12] İşlenen bir suçun aydınlatılmasında ve şüphelilerin yakalanmasında ise istihbarat, hukuki mevzuatın müsaade ettiği iletişimin takip ve dinlenmesi gibi

11 Jensen, McElreath, ve Graves, a.g.e., s. 47.

12 Jerry H. Ratcliffe, *Intelligence-Led Policing*, (Devon: Willian Publishing, 2013), s. 6.

teknolojik yöntemleri de kullanılarak suç ve şüpheliler hakkında bilgi elde etme ve analiz sürecini ifade etmektedir.[13]

İstihbarat kavramının tanımlanmasında göz önünde bulundurulan bir diğer sınıflandırılma da seviye üzerinden yapılmaktadır. Buna göre istihbarat stratejik, operatif ve taktik seviye olarak sınıflandırılabilir. Taktik seviye istihbarat, sahada görevli birimler tarafından doğrudan kullanılan ve harekâtı etkileyen istihbarat türüdür. Örneğin devriye görevi yürüten bir askeri birliğin güzergâh üzerinde bulunan tehditlerden haberdar olması ya da örgütlü suçla mücadele eden kolluk kuvvetlerinin suç gruplarının günlük faaliyetleri hakkında bilgi sahibi olmaları ve bunu planlamalarında kullanmaları bu seviyede değerlendirilebilir. Taktik istihbarat tanımından farklı olarak daha alt seviyede personel tarafından günlük görev rutininin bir parçası olarak icra edilen istihbarat faaliyetleri de bulunmaktadır. Bu faaliyetler temel harekât nevilerinin ve icra edilen devriyelerin esasını oluşturan durumsal farkındalık kavramı ile de ilişkilendirilebilir. Bu seviyede istihbarat toplama faaliyetleri teknik seviyede faaliyetler olarak tanımlanabilir. Daha önce değinildiği üzere stratejik istihbarat, üst düzey yönetim kademelerinin istihbarat ihtiyaçları doğrultusunda yönlendirilen ve uzun vadeli ulusal güvenlik ve dış politika planlamalarında dikkate alınan istihbarat türüdür. Operatif istihbarat seviyesi ise genel anlamda askeri yapılar tarafından kullanılan ve taktik ile stratejik istihbarat arasındaki ilişki ve uyumu sağlayan kademedir.[14]

Bu seviyeler üzerinden yapılan sınıflandırmada istihbari bilgi ve değerlendirmelerin kapsadığı zaman dilimi de tanımlama yapmakta kullanılabilecek bir yaklaşım olarak görülebilir. Kısa vadede hatta derhal değerlendirilmesi gereken bir konu taktik ya da teknik seviyede istihbarat olarak nitelendirilirken daha uzun vadede kullanılabilecek ve geleceğe yönelik çıkarımları kapsayan bir istihbari

13 David L. Carter, *Law Enforcement Intelligence: A Guide for State, Local, and Tribal Law Enforcement Agencies*, (Michigan: US Department of Justice of COPS, 2004), s. 10-11.

14 Jensen, McElreath ve Graves, a.g.e., s. 6-7.

bilgi stratejik seviyede görülebilir. Bu bakış açısına göre taktik ve operatif seviyede istihbaratın geçerlilik süresinin daha kısa olduğu yorumu yapılabilir. Elde edildiği dönem itibariyle henüz gerçekleşmemiş bir tehdit ve olgu üzerine bir istihbari bilgi, bu durumun gerçekleşmesi halinde geçerliliğini yitirmektedir. Örneğin el Kaide'nin ABD başta olmak üzere Batılı ülkelere karşı bir tutum içerisinde olduğu ve bu yönde gerçekleştireceği eylemlerde bazı ülkelerce desteklendiği konusu geniş bir zaman dilimini kapsamaktadır. Ancak ABD'de bu yönde bir eylem gerçekleştirileceğine ve bu eylemlerde ticari uçakların kullanılacağına dair bir bilgi taktik bir istihbarat olarak değerlendirilebilir. Böyle bir bilginin daha önce ellerine ulaşmış olduğunun CIA tarafından fark edilmesi eylem sonrasında olduğunda, istihbarat bir anlam ifade etmemektedir.

Veri toplama yöntemleri üzerinden yapılan bir istihbarat sınıflandırması daha bulunmaktadır. Bu sınıflandırmada veri kaynağı olarak insanların kullanıldığı, yani istihbarat toplama vasıtası olarak profesyonel görevliler yanında sıradan insanların da değerlendirildiği istihbarat türü İnsan İstihbaratı (İNİS-*HUMINT* [*Human Intelligence*]) olarak tanımlanmaktadır. Teknik ekipmanlarla yapılan toplama faaliyeti Teknik İstihbarat, iletişim ve iletişim dışı kullanılan elektronik cihazların sinyallerini takip ederek veri toplama yöntemine de Sinyal İstihbaratı (*SIGINT* [*Signal Intelligence*]) denilmektedir. Sinyal istihbaratı muhabere sistemlerinin gelişimi ile ortaya çıkmış olup teknolojik gelişime paralel olarak önemi giderek artmıştır. Bu anlamda özellikle 2. Dünya Savaşı döneminde oldukça önemli bir kaynak haline gelmiştir. Alman şifreleme sistemi *Enigma*, İngilizlerin sinyal istihbaratı takibi için kurdukları *Bletchley Park* İletişim Karargâhı ve Müttefiklerin *Ultra Projesi* bu dönemde sinyal istihbaratının en bilinen örneklerindendir.[15] ABD'nin 1952 yılında kurduğu Ulusal Güvenlik Ajansı (*National Security Agency - NSA*) Soğuk Savaş dönemine damgasını vuran

15 Nigel West, *Historical Dictionary of World War II Intelligence*, Historical Dictionaries of Intelligence and Counterintelligence, (Lanham: Scarecrow Press, 2008).

istihbarat yapılanması olmuştur. Her türlü iletişimin dinlenmesi ve tespitinin imkânlı hale gelmesi sinyal istihbaratını literatürde önemli bir yere taşırken, özel hayatın gizliliği, kendi vatandaşlarına karşı sinyal istihbaratı faaliyetlerinin etik boyutu gibi tartışmaları da beraberinde getirmiştir. Bu tartışmaların en bilineni Watergate Skandalı olarak bilinen Başkan Nixon tarafından insan hakları aktivistleri, öğrenci grupları ve savaş karşıtlarına yönelik sinyal istihbaratı faaliyetlerine onay verilmesi olayıdır.[16]

Veri toplama aşamasında en fazla kullanılan yöntem ise herkesin kolaylıkla ulaşabileceği kaynakların değerlendirilmesi olarak nitelenebilen Açık Kaynak İstihbaratı (*OPINT* [*Open Intelligence*])'dır. Açık kaynak istihbaratı içeresinde son dönemdeki kullanım oranı ve verimliliği nedeniyle ön plana çıkan Sosyal Medya İstihbaratı (*SOCINT* [*Social Media Intelligence*]) da önemli bir yöntem olarak değerlendirilmektedir. Farklı kaynaklara göre istihbarat sürecinde %80 civarında bir oranla Açık Kaynak İstihbaratı alanda en fazla kullanılan yöntemdir. Ancak tüm etkinlik ve katkılarına rağmen, elde edilme yönteminin basitliği sebebiyle diğer yöntemler arasında ikinci planda kaldığı ifade edilebilir.[17] Gizli bilginin daha değerli olduğuna dair kanının bir sonucu olarak bu anlamda sinyal istihbaratı daha fazla ön plana çıkmaktadır.

Bilgi toplama yöntemlerini baz alan bu sınıflandırma, elde edilen bilgilerin analizi aşamasını daha geri plana itmektedir. Her ne kadar verilerin toplanması aşaması istihbarat sürecinin önemli bir parçası ve aktif bölümünü oluştursa da bu toplanan verilerin analizi ve yorumlanması da en az o kadar önemli bir süreçtir. Toplanan bilginin yorumlanması ve analizi asıl istihbaratı ortaya çıkartan aşamadır. Bu aşamada analiz uzmanlarının yetenekleri ve yetişmişlikleri ön plana çıkmaktadır. Karşılaşılan en önemli sorun, teknolojik imkânlar sayesinde artan bilgi akışı içerisinden

16 Jensen, McElreath ve Graves, a.g.e., s. 213.

17 Stevyn D. Gibson, "Open Source Intelligence," (ed) Robert Dover, Michael Goodman ve Claudia Hillebrand Hillebrand, *Routledge Companion to Intelligence Studies*, (London: Routledge, 2015), s. 125.

nitelikli bilginin seçilerek yorum ve analizinin yapılmasıdır. Her ne kadar yapay zekâ konusunda yaşanan gelişmelerden bu anlamda faydalanılsa da son tahlili yapacak olan insan unsuru en önemli sorumluluğu taşımaktadır.

Kavramsal tanımlamalar içerisinde son olarak değinilmesi gereken bir diğer kavram da Kültürel İstihbarat kavramıdır. Gerek kolluk istihbaratı gerek askeri istihbarat alanında sorumluluk bölgesinin kültürel özelliklerinin anlaşılmasının harekât gerçekleştirmek ve istihbarat elde etmek açısından önemli bir yaklaşım olduğu üzerine kurulmuştur.[18] Daha geniş bir perspektiften, istihbarat sürecinin toplama ve analiz aşamasında kültürel özellikler, etnik ve mezhepsel yapı, sosyal değerler, siyasi görüşler gibi sosyal bilimler konularının göz önünde bulundurulması istihbarat açısından büyük bir gerekliliktir. Özellikle analiz sürecinde toplanan bilgilerin yorumlanması ve istihbarata dönüştürülmesinde tarihsel süreç, sosyal yapı ve kültürün bilinmesi önemli bir avantaj sağlamaktadır. Ancak indirgemeci bir bakış açısı ile halka pragmatik ve samimiyetsiz bir yakınlık kurmak adına yerel kültüre uyum sağlama çabaları çok da inandırıcı görünmemektedir. Aksine tarihsel süreç, sosyolojik, siyasi ve ekonomik açıdan bir coğrafyayı ve insanlarını tanımaya çalışmak yerine yüzeysel bir şekilde yerel kıyafetler ve gelenekler üzerinden yakınlık kurma çabaları olumsuz ve yanıltıcı sonuçlar doğurmaktadır. Bu nedenle, kültürel yaklaşımlar ve sosyal bilimler istihbarat süreçlerinde mutlaka göz önünde bulundurulmalı ancak bu unsurların pragmatik kullanımlarının uzun vadede yararı olmadığı bilinmelidir.[19]

Akademik Bir Çalışma Alanı Olarak İstihbarat

İstihbarat Çalışmaları, bir kavram ve süreç olarak istihbaratın akademik bir zemine oturtulmasını ifade etmektedir. Genel itibariyle

18 Kerry Patton, *Sociocultural Intelligence: A New Discipline in Intelligence Studies*, (New York: Continuum International Publishing, 2010).

19 Roberto J. González, "Human Terrain," *Anthropology Today*, c. 24, no. 1, 2008.

diğer akademik alanlarda olduğu gibi, istihbarat alanında bilimsel araştırma, kavramsallaştırma ve akademik bir eğitim verilmesi üzerine yoğunlaşmaktadır. Ulusal güvenlik ve diplomatik konularda karar verme süreçleri üzerine istihbaratın etkisi ve gerekliliği yine bilimsel bir bakış açısı üzerinden değerlendirilmektedir. Akademik bir disiplin olarak görülmesi için önemli bir kriter de diğer alanlarla olan ilişkisinin ortaya konulmasıdır. Bu anlamda Uluslararası İlişkiler, Siyaset Bilimi, Güvenlik Çalışmaları, Savaş Çalışmaları, Kamu Yönetimi, Adli Bilimler gibi farklı alanlar altında değerlendirilmesinin yanı sıra tarih, Psikoloji, Sosyoloji ve Antropoloji ile de yakın ilişki içerisinde olduğu ifade edilebilir. Yakın ilişki içerisinde olduğu ve içerisinde değerlendirildiği akademik alanlarda olduğu gibi temel bilimsel araç ve süreçleri takip etmesi de akademik bir alan olarak değerlendirilmesinde önemli bir kriterdir. Bu araç ve süreçler, analitik ve kritik düşünme, teorik bir çerçeve kazanması, bilimsel yazım ve etik kurallarının takip edilmesi ve akademik bir literatür oluşturabilme kapasitesi olarak sıralanabilir.[20]

Akademik disiplin kavramı, en basit tanımı ile yüksek öğretimde çalışılmakta olan bilim alanı olarak ifade edilebilir. Bu açıdan başlangıçta sanat, hukuk, tıp ve teoloji en temel akademik disiplinler olarak kabul edilmekle birlikte, 19. yüzyıl itibariyle doğa bilimleri ve sosyal bilimler alt dalları ile birlikte alana dahil edilmeye başlamıştır. 20. ve 21. yüzyılda da yeni alanlar akademik disiplin olarak kabul edilmektedir. Ancak akademik disiplin kavramının net bir tanımı olduğunu söylemek pek mümkün değildir.[21] Bununla birlikte Krishnan'a göre altı temel karakteristik özellik genel olarak akademik disiplinlerde bulunmaktadır. Bunlar; (1) farklı disiplinlerle ortak da olsa belirli bir araştırma amacı olması,

20 Kobi Michael ve Aaron Kornbluth, "The Academization of Intelligence: A Comparative Overview of Intelligence Studies in the West," *Cyber, Intelligence and Security*, c. 3, no. 1, 2019, s. 118.

21 Tobias O. Vogt, "Defining the Discipline of Intelligence Studies," *American Intelligence Journal*, c. 31, no. 2, 2013, s. 50.

(2) bu araştırma amacı üzerine diğer disiplinlerden farklı bir bilgi birikimi oluşması, (3) bu bilgi birikimini organize edebilecek teori ve konseptlerin varlığı, (4) spesifik bir terminoloji ve teknik bir dil oluşması, (5) alana özel araştırma gereksinimlerini karşılamak üzere özgün araştırma metotları geliştirilmesi ve (6) okul, bölüm ya da akademik bir kuruluş şeklinde kurumsal bir yapının varlığıdır.[22] Bu kriterler göz önünde bulundurulduğunda Savaş Çalışmalarında olduğu gibi İstihbarat Çalışmalarının da bir alt disiplin olarak değerlendirmesi mümkündür.[23] Bu anlamda farklı disiplinler tarafından sahiplenmekle ve disiplinler arası bir alan olarak görülmekle birlikte literatürdeki genel kanı İstihbarat Çalışmalarının Uluslararası İlişkilerin bir alt disiplini olduğu yönündedir.

İstihbarat Çalışmaları alanındaki önemli bir tartışma bu diğer disiplinlerle olan ilişki bağlamında yaşanmaktadır. Marrin'in de ifade ettiği gibi genel bir kanıya göre İstihbarat Çalışmaları uluslararası ilişkiler başta olmak üzere siyaset bilimi, tarih, antropoloji, sosyoloji, psikoloji ve iletişim gibi ana bir disiplin altına yerleştirilebilir.[24] Ancak bunun karşısında, her ne kadar İstihbarat Çalışmaları metodoloji anlamında farklı disiplinlerden faydalanmış olsa da kendine özgü bir alana sahip olma konusunda da oldukça yeterlidir. Bu açıdan karşıt görüş, diğer disiplinlerle arasındaki uyum ve ilişki dikkate alındığında, disiplinin bir alt disiplin olarak görülmesinden çok disiplinler arası bir özellik taşıdığı yönündedir.[25] Bu disiplinler arası özellik de İstihbarat Çalışmalarına zenginlik ve özgünlük katmaktadır.

İstihbarat Çalışmaları alanında eserler veren araştırmacıların ciddi bir kısmı uygulama alanının uzmanları olarak değerlendirilen

22 Armin Krishnan, *What Are Academic Disciplines?: Some Observations on the Disciplinarity vs. Interdisciplinarity Debate* (Southampton: Southampton National Centre for Research Methods, 2009), 9.

23 Vogt, a.g.e.

24 Stephen Marrin, "Improving Intelligence Studies as an Academic Discipline," *Intelligence and National Security*, c. 31, no. 2, 2016, s. 278.

25 Gill ve Phythian, a.g.e., s. 12.

istihbarat teşkilatı çalışanlarından ya da asker kökenli araştırmacılardan oluşmaktadır. Alanı çevreleyen teknik uzmanlık gereksinimi ve gizem düşüncesine rağmen akademik ilginin son dönemde arttığı da görülmektedir.[26] Bu alanı akademik bir disiplin haline getiren gelişme, ortaya konan çalışmaların sadece istihbarat profesyonellerine hitap eden çalışmalar olmaktan çıkıp farklı alanlardan da araştırmacıların ilgisini çekmeye başlaması ve kendi akademik birikimini inşa edebilmesidir. Dolayısıyla akademik bir metodoloji takip etmesi, alan dışından farklı disiplinlerde çalışan akademisyenleri de alana dahil edebilmesi ve iş birliği önemlidir. Aksi halde kendi içine kapanık teknik bir alan olma özelliğinin ötesine geçemeyecektir.[27] İstihbarat Çalışmaları, genel olarak bu problemi aşmış olsa da kapsadığı tüm araştırma alanları için aynı şeyi söylemek pek mümkün değildir. Örneğin halen siber istihbarat ve teknik istihbarat konuları oldukça dar ve kapalı alanlar olarak görülmektedir. Bu çalışma alanları doğaları gereği mühendis ve teknik personele özgü bir alan olarak kalmakta ve kendine ait bir jargon oluşturmuş olması nedeniyle genele hitap etmekte zorluklar yaşanmaktadır. İstihbarat Çalışmalarının temel yapısını uluslararası ilişkiler gibi sosyal bilimler kaynaklı bir bilimsel bakış açısının oluşturması, mühendislik bilimleri ile sıkı bir iletişim kurulabilmesini olumsuz etkilemektedir. Bu nedenle istihbaratın bu boyutu kısmen de olsa alan dışı kalmaktadır. Yine istihbarat faaliyetlerinin büyük bir kısmı devlet sırrı bakış açısı ile bilimsel araştırmaya açık tutulmamakta olup bu da akademik gelişim açısından önemli bir engel teşkil etmektedir. Gizlilik ve örtülü operasyon eğilimli istihbarat yaklaşımları Soğuk Savaş döneminde Amerikan İstihbaratında olduğu gibi akademik çalışmaları bir denetleme yöntemi olarak görerek mesafeli durmaktadır.

---

26 Loch K. Johnson ve Allison M. Shelton, "Thoughts on the State of Intelligence Studies: A Survey Report," *Intelligence and National Security*, c. 28, no. 1, 2013.

27 Gill ve Phythian, a.g.e., s. 6.

İstihbarat kavramının akademik bir temele oturtularak İstihbarat Çalışmaları haline gelmesinde ve hâlâ alana hakim olma anlamında ABD'nin büyük etkisi olduğu kabul edilmektedir.[28] İstihbarat Çalışmalarının temelleri, 1950'li yıllarda ortaya çıkan birkaç bilimsel çalışmaya dayanmakta olup bunların da büyük çoğunluğu yine Amerika kaynaklıdır. Örneğin bu çalışmaların ilki olan *Strategic Intelligence for American World Policy* (1949) önde gelen bir CIA analisti ve Yale Üniversitesi tarih profesörü Sherman Kent'e aittir. Kent, bu eserinde bu çalışmanın da temel amaçlarından birisi olan istihbaratın casuslar tarafından icra edilen teknik bir alan olmanın çok ötesinde analitik ve entelektüel bir alan olduğunu vurgulamaktadır.[29] Bilginin toplanması ve analizi olarak tanımlandığında, ulusal politikalar ve güvenliğin önemli bir boyutunu oluşturduğunu, sivil ve askeri bürokratlar için hayati öneme haiz olduğunu belirtmektedir. Yine tanımlama çabaları içerisinde oldukça sık atıf yapılan istihbaratın bilgi, organizasyon ve bir faaliyet süreci olarak farklı anlamları ifade ettiğine dair bakış açısının da ilk örneğini vermektedir.[30]

İstihbarat Çalışmalarının ilk örnekleri arasında, Amerikan Dış İşleri Bakanlığı İstihbarat ve Araştırma Bürosu eski müdürlerinden Roger Hilsman'ın *Central Intelligence and National Security and The Intelligence Establishment* (1956), 1960'larda Harvard Üniversitesi'nde dersler vermeye başlayan siyaset bilimci Harry Howe Ransom'un *Central Intelligence and National Security* (1958) ve *The Intelligence Establishment* (1970), İngiliz istihbaratının önemli isimlerinden H. Montgomery Hyde'nin 2. Dünya Savaşı'nda İngiliz istihbaratının ABD'deki temsilci Sir William Stephenson üzerine çalışması *The Quite Canadian* (1962), araştırma kuruluşu RAND'ın üyelerinden Roberta Ross'un *Pearl*

28 Michael ve Kornbluth, a.g.e., s. 119.

29 Sherman Kent, *Strategic Intelligence for American World Policy* (Princeton: Princeton University Press, 1949).

30 Hans J. Morgenthau, "Review of Strategic Intelligence for American World Policy, Sherman Kent", *The American Political Science Review*, c. 43, no. 5, 1949.

Harbor: Warning and Decision (1962), gazeteciler David Wise ve Thomas Ross'un *The Invisible Government* (1964), M. R. D. Foot'un İngiliz İstihbarat tarihi açısından ufuk açıcı eseri *SOE in France: An Account of the Work of the British Special Operations Executive in France, 1940–1944* (1966), Amerikalı gazeteci ve tarihçi David Khan'ın *The Codebreakers* (1967) ve İngiliz istihbarata karşı koyma faaliyetlerinin önde gelen isimlerinden ve Oxford Üniversitesi Worcester Koleji müdürlüğü de yapan J. C. Masterman'ın *The Double-Cross System in the War of 1939 to 1945* (1972) adlı eserleri sayılabilir.[31] Bu çalışmalardan görüldüğü üzere alanın ilk yazarları tecrübeli istihbarat çalışanları, tarihçiler, siyaset bilimciler ve gazetecilerdir. Konu olarak bakıldığında istihbaratın tarihsel gelişim süreci, özellikle 2. Dünya Savaşı dönemi sinyal istihbaratı ve insan istihbaratı çabaları ile güvenlik ve istihbarat ilişkisi üzerinde yoğunlaşılmaktadır. Ülke bazında değerlendirildiğinde ise İstihbarat Çalışmalarının öncelikli olarak ABD, Kanada ve İngiltere'de ortaya çıktığı belirtilebilir. İspanya, Almanya ve Fransa gibi ülkelerde İstihbarat Çalışmalarının akademikleşme sürecinin daha yavaş ilerlemekte olduğu ve bunun başlıca sebebinin istihbarat servisleri hakkında edinilmiş olan olumsuz kanaat ve çekince olduğu ileri sürülmektedir.[32] Daha net bir ifade ile istihbarat alanı akademik çalışmalar açısından uzunca bir süre bir tabu olarak değerlendirilmiştir. Bunun nedeni istihbarat ile ilgili edinilmiş genel kanıdır. Bu kanıya göre istihbaratla ilgili her şey doğası gereği gizli kalmalıdır; aksi takdirde istihbarattan söz etmek mümkün değildir.[33] Bu açıdan genel itibariyle gizlilik derecesini yitirmiş ve kamuya mal olmuş tarihsel olaylar ile kontrol dışı bir şekilde ya da bir başarısızlık ve skandal sonucu ortaya çıkan istihbari bilgi üzerinden çalışmalar yapılabilmiştir.

31 Johnson, a.g.e., s. 4.

32 Michael ve Kornbluth, a.g.e., s. 117.

33 Christopher Andrew, "Intelligence, International Relations and 'Under-theorisation'," *Intelligence and National Security*, c. 19, no. 2, 2004.

1980'lere gelindiğinde de akademik çalışmaların yine benzer özelliklere sahip araştırmacılar tarafından yürütüldüğü görülmektedir. ABD'de akademik çalışmalar daha çok CIA'den ayrılan uzmanların ya da askeri istihbarat alanında çalışan emekli subayların akademik pozisyonlara geçmesi ile gelişim göstermiştir. Bu dönemde içerisinde farklı kamu kurumlarından ayrılan uzmanların da bu gruba katıldıkları görülmektedir. Georgetown Üniversitesi Profesörü Roy Godson tarafından bu tarihlerde kurulan İstihbarat Çalışma Konsorsiyumu (*Consortium for the Study of Intelligence*), alanla ilgili konferanslar, yaz okulları düzenlemiş ve inceleme makaleleri yayımlamıştır. Yine akademik anlamda ve İstihbarat Çalışmaları alanında tecrübeli Mark M. Lowenthal'ın, *Intelligence: From Secrets to Policy* isimli eseri Birleşik Devletler ve diğer ülkelerde istihbarat eğitimi amacıyla yaygın olarak kullanılmıştır. Lowenthal, bu çalışma ile istihbarat hakkında kavramsal bir çerçeve çizerek tarihsel süreçteki gelişimini ortaya koymuş ve ulusal güvenlik politikaları ile istihbarat arasındaki ilişkiyi açıklamaya çalışmıştır. Bu bağlamda örtülü operasyondan analiz yöntemlerine bilgi toplama yöntemlerinden etik meselelere ve denetim sorunlarına kadar istihbaratla ilgili hemen hemen her alana değinilmektedir.[34] Birleşik Devletler, yine bu kişilerce istihbarat eğitiminin ve alan araştırmalarının yapılabilmesi ve alanda farkındalığın artırılması maksadıyla kurulan Eski İstihbarat Görevlileri Derneği (*Association of Former Intelligence Officer*) ve Uluslararası İstihbarat Eğitimi Derneği (*International Association for Intelligence Education*) gibi kurumlara da ev sahipliği yapmıştır.[35]

Benzer çabalar İngiltere'de de 1960'lı yıllarla birlikte hız kazanmaya başlamıştır. İngiltere'deki bu gelişmede, Savaş Bakanı John Profumo ile bir mankenin ilişkisinin ortaya çıkmasının önemli etkisi olduğu belirtilmektedir. Bu mankenin Sovyet

34 Mark M. Lowenthal, *Intelligence: From Secrets to Policy*, 4. Edition, (Washington, D.C.: CQ Press, 2009).

35 Michael ve Kornbluth, a.g.e., s. 122.

askeri ataşesi ile de yakınlığının bulunması bir güvenlik ve istihbarat skandalı olarak yorumlanmış ve birçok gizli belgenin bu süreçte ortaya çıkmasına neden olmuştur. Gizlilik dereceli bilgi ve belgelerin açığa çıkması, etkin bir yönetim için istihbarat alanında da belirli seviyede bir hesap verilebilirlik ve şeffaflık olması gerektiği tartışmasını zaman içerisinde gündeme getirmiştir.[36]

Benzer şekilde Küresel Terörle Mücadele söylemi doğrultusunda Irak'ta nükleer silahlar bulunduğu iddiasına dayanılarak, Irak'ın işgali de bir istihbarat skandalı ve etik sorunu olarak değerlendirilmektedir.[37] Bu tarz istihbarat skandalları uluslararası ilişkilerde güvenlik ve istihbarat kavramları arasındaki ilişkinin ne kadar hayati olduğunun daha net anlaşılmasını sağlamıştır. Irak İşgali öncesinde de bu ihtiyacı zaman zaman gözler önüne seren örnekler yaşanmıştır. Özellikle Soğuk Savaş döneminde yaşanan politik suikastlar, yabancı ülkelerdeki darbelerin desteklenmesi, ülke içerisinde yapılan yasadışı telefon dinlemeleri gibi çok sayıda durum ABD için başta örtülü operasyonlar olmak üzere istihbarat alanının kamuoyu önünde sorgulanmasına neden olmuştur. Bu durumların en bilinen örnekleri Watergate Skandalı ve Fidel Castro'ya karşı yapılan çok sayıda başarısız suikast girişimidir. Bu gibi konuları incelemek maksadıyla Amerikan Senatosu bünyesinde kurulan Church Komitesi gibi yapılar, istihbarat kavramı üzerindeki bilinmezlik ve dokunulmazlık düşüncesini ortadan kaldırırken akademik çalışma yapma niyetinde olan araştırmacıları da cesaretlendirmiştir. Watergate Skandalı daha önce de belirtildiği gibi devlet mekanizmalarının güvenlik gerekçesi ile kendi vatandaşlarının temel hak ve özgürlüklerine müdahalede bulunmasını tartışma zeminine taşımıştır. Özellikle 11 Eylül Saldırıları sonrasında güvenlik ve özgürlük dengesi oldukça tartışılan bir konu başlığı haline gelmiştir. Sadece

36 Johnson, a.g.e., s. 6.

37 Frank Cain, "Australia," (ed) Robert Dover, Michael S. Goodman, ve Claudia Hillebrand, *Routledge Companion to Intelligence Studies*, (London: Routledge, 2015), s. 167.

iletişimin dinlenmesi ve takibi konularında değil, kamusal alana yerleştirilen güvenlik kameraları, kredi kartları, cep telefonları ve kimlik numaraları ile yapılan işlemler üzerinden de devletlerin vatandaşlarını takip etmeye başladığı ve giderek gözetim toplumuna geçildiğine yönelik güncel eleştiriler de alanda yer almaya başlamıştır.[38] Doğru, analitik bir sürece dayalı ve belirli bir metodolojiyi takip eden istihbari değerlendirmelerin dış politikadaki belirleyiciliğinin kavranması oldukça önemlidir. Bunun yanında güvenlik başta olmak üzere iç politikada da hesap verilebilirliği yüksek ve özgürlüklere saygılı bir yapı oluşturulmasının önemi de literatürün temel konularından birisidir. Bu nedenle istihbarat kavramının akademik bir disiplin haline gelmesinde önemli istihbarat başarısızlıklarının ve skandalların ortaya çıkışının doğrudan etkisi olduğu kabul edilmektedir.[39]

İngiltere'de gelişen İstihbarat Çalışmalarının da çoğunluğu istihbarat tarihi üzerine yoğunlaşmakta olup, bu çalışmalar İstihbarat Çalışmaları İngiliz Okulu olarak adlandırılmaya başlanmıştır. Bu doğrultuda Ken Robertson tarafından kurulan Güvenlik İstihbaratı Çalışmaları Grubu (*the Security Intelligence Studies Group - SISG*) önemli bir gelişme olarak değerlendirilmektedir. Robertson'a göre İngiliz Okulu 2. Dünya Savaşı ve Soğuk Savaş dönemi İngiliz istihbarat yapılanmalarının başarıları üzerinde duran tarihsel bir bakış açısına sahipken ABD'de ise siyaset bilimi ve uluslararası ilişkiler disiplini alana hakimdir.[40] İngiliz İstihbarat Çalışmalarının ABD'den farkı siyaset bilimciler, tarihçiler, sosyologlar ve İstihbarat Çalışmaları ile ilişkili diğer alanlardan araştırmacıların katıldığı daha geniş bir çevreye yayılmış olmasıdır. Diğer bir farklılık olarak, istihbarat tarihi yanında sinyal

38 Aaron Pulver ve Richard M. Medina, "A Review of Security and Privacy Concerns in Digital Intelligence Collection," *Intelligence and National Security*, c. 3, no. 2, 2018, s. 252.

39 Michael ve Kornbluth, a.g.e., s. 118.

40 Ken Robertson, "Editorial Comment: An Agenda for Intelligence Research," *Defense Analysis*, c. 3, no. 2, 1987, s. 96.

istihbaratı ve kriptoloji ile ilgili çalışmaların yoğunlaştığı da görülmektedir.

2000'li yılların başında İngiltere'de istihbarat ile ilgili ders ya da kurs veren, farklı seviyede programlar bulunan on altı üniversite bulunmaktadır. Sinyal İstihbaratı Kurumu (*Government Communications Headquarters* – GCHQ) eski istihbarat görevlisi olan Michael Herman tarafından Oxford Üniversitesi Nuffied College bünyesinde 2004 yılında kurulan *Oxford Intelligence Group* (OIG) istihbarat alanında akademik çalışmalar yürütmektedir. Herman, İstihbarat Çalışmalarının İngiltere'de gelişimini sağlayan önde gelen isimlerdendir. Sadece GCHQ görevlisi olarak değil aynı zamanda Soğuk Savaş döneminde askeri istihbarat teşkilatında da görev yapmayı müteakip akademisyenliğe geçişi İstihbarat Çalışmaları alanında oldukça önemli bir birikime sahip olmasını sağlamıştır.[41] Tarih temelli bir akademik eğitim alan Herman'ın 1996 yılında yazdığı *Intelligence Power in Peace and War* isimli kitabı İstihbarat Çalışmalarının kaynak eserleri arasında sayılmaktadır.[42] Bu yapıya benzer bir merkez de yine aynı isimle King's College bünyesinde kurulmuştur. *King's College Intelligence Group* içerisinde oldukça tanınmış akademisyen ve eski istihbarat görevlileri bulunmaktadır. Michael S. Goodman, Lawrence Freedman, Joe Maiolo, Sir Percy Cradock, Sir Richard Dearlove, Michael Herman ve Sir David Omand bu isimlerin başta gelenleridir. Yine Aberystwyth Üniversitesi bünyesinde R. Gerald Hughes, Peter Jackson ve Len Scott tarafından 2008 yılında kurulan İstihbarat ve Uluslararası Güvenlik Merkezi (*Centre for Intelligence and International Security Studies*) istihbarat ile ilgili akademik çalışmalar yanında lisansüstü programları da desteklemektedir.[43]

41 Mark Phythian, "Profiles in Intelligence: An Interview with Michael Herman," *Intelligence and National Security*, c. 32, no. 1, 2017, s. 96.

42 Michael Herman, *Intelligence Power in Peace and War* (Cambridge: Cambridge University Press, 1996).

43 Johnson, a.g.e., s. 7.

İstihbarat Çalışmalarının ilk ortaya çıktığı ve halen alanda önde gelen ülkelerden bir diğeri de Kanada'dır.[44] Burada da 1970'lerle birlikte gelişim gösteren İstihbarat Çalışmaları alanında tarihçilerin baskın olduğu görülmektedir. New Brunswick Üniversitesi'nden David Charters, Avam Kamarası çalışanı ve Simon Fraser Üniversitesi'nden A. Stuart Farson, Calgary Üniversitesi'nden John Ferris, Otawa Üniversitesi'nden Martin Rudner ve Wesley K. Wark ve York Üniversitesi'nden Reg Whitaker önemli isimlerdendir.[45] Kanada Güvenlik ve İstihbarat Çalışmaları Derneği (*Canadian Association for Security and Intelligence Studies – CASIS*) ülkenin alanda en önemli merkezi konumundadır. Derneğin amacı, akademisyen ve alan uzmanlarına istihbarat alanı ile ilgili konuların tartışılabileceği bir platform sağlamak ve akademik kurumlarda istihbarata alan açabilmektir. Kanada Carleton Üniversitesi bünyesinde kurulmuş olan Güvenlik, İstihbarat ve Savunma Çalışmaları Merkezi (*Center for Security, Intelligence, and Defense Studies*) de istihbarat alanında politika odaklı akademik çalışmalar yürütmektedir.[46]

Daha sınırlı kalmakla birlikte Fransa ve Almanya'da da benzer çabalar görülmektedir. Fransa'da 2000 yılında kurulan İstihbarat Araştırmaları Merkezi *(Centre Français de Recherche sur le Renseignement)* ve Almanya'da 1993'ten beri faaliyet gösteren Uluslararası İstihbarat Tarihi Derneği *(International Intelligence History Association)* bu önemli çabalara örnek verilebilir. Almanya'da subaylara sivil akademik eğitim vermek amacıyla Alman Silahlı Kuvvetleri bünyesinde kurulmuş olan *Universität der Bundeswehr München* içerisinde Eylül 2017 itibariyle İstihbarat ve Güvenlik Çalışmaları Merkezi kurulmuştur. Üniversite bünyesinde İstihbarat ve Güvenlik Çalışmaları yüksek lisans programları bulunmaktadır.[47] Bu girişim, Alman üniversitelerinde

44 Herman, a.g.e., s. 2.

45 Johnson, a.g.e., s. 7.

46 Michael ve Kornbluth, a.g.e., s. 122.

47 "Courses of Study," 2021, https://www.unibw.de/home-en/studies/courses-of-study/view (Erişim Tarihi: 28.05.2021).

İstihbarat Çalışmalarının teşvik edilmesinde önemli bir adım olarak değerlendirilmektedir.

İsrail'de ise üniversite ve eğitim kurumlarından ziyade istihbarat alanındaki çalışmalar daha çok araştırma enstitüleri ve düşünce kuruluşları bünyesinde sürdürülmektedir. Alanda en bilinen kuruluş Ulusal Güvenlik Çalışmaları Enstitüsü (*Institute of National Security Studies*) olarak görülmektedir. Enstitü istihbarat ve güvenlik konularına yönelik online ve basılı halde bilimsel araştırma ve kitaplar yayımlamaktadır.[48] Akademik prestij anlamında oldukça iyi durumda kabul edilen IDC Herzliya bünyesinde Uluslararası Terörle Mücadele Enstitüsü *(International Institute for Counter-Terrorism)*, Haifa Üniversitesi'nde Ulusal Güvenlik Çalışmaları Merkezi *(the National Security Studies Center)*, Begin-Sadat Stratejik Çalışmalar Merkezi (*the Begin-Sadat Center for Strategic Studies*) ve Kudüs Kamu Yönetimi Merkezi *(the Jerusalem Center for Public Affairs)* İsrail'de bulunan araştırma enstitüleri arasındadır. Ancak İsrail'deki en etkin merkez İsrail İstihbarat Mirası ve Anma Merkezi (*the Israel Intelligence Heritage & Commemoration Center - ISIPR)* olarak bilinmektedir. Bu merkez hayatını kaybeden istihbarat görevlilerine ithafen kurulmuş olup istihbarat alanında eğitim verilmesi, araştırmalar yapılması ve tarihi çalışmalar yürütülmesi amacını gütmektedir.[49]

Alanın önemli akademik dergileri ise 1986 yılından beri yılda altı sayı olarak yayımlanmakta olan *Intelligence and National Security* (INS) ve 1987 yılından beri yılda dört sayı olarak yayımlanan *International Journal of Intelligence and Counterintelligence* (IJICI)'tır. Doğrudan istihbarat konusu üzerine odaklanmamakla birlikte dış politika ve güvenlik alanlarındaki bazı dergilerde de istihbaratla ilgili ciddi çalışmalara rastlanmaktadır. *Comparative Strategy, Conflict Resolution, Diplomatic History, Foreign Affairs, International Security, International Studies Quarterly, Political*

48 Eyal Pascovich, "Security and Intelligence Studies in Israel," *The International Journal of Intelligence, Security, and Public Affairs*, c. 19, no. 2, 2017, s. 137.

49 Michael ve Kornbluth, a.g.e., s. 124.

Science Quarterly, *Polity*, *the Journal of Military History* ve *World Politics* bu dergilerin önde gelenlerindendir. İstihbarat Çalışmaları içerisinde daha spesifik alanlara yönelen akademik dergiler de bulunmaktadır. Kriptoloji üzerine yoğunlaşan Uluslararası Kriptoloji Araştırmaları Derneği (*The International Association for Cryptologic Research*) tarafından çıkartılan *Journal of Cryptology* bu örneklerden birisidir. İstihbarat tarihçilerince Almanya'da çıkartılan *Journal of Intelligence History*, Paris'te çıkarılan *Journal of Intelligence Propaganda and Security Studies*, Uluslararası İstihbarat Etiği Derneğince *(International Intelligence Ethics Association)* çıkartılan *Journal of Intelligence Ethics* diğer bazı önemli dergilerdir. Yine CIA İstihbarat Çalışmaları Merkezince çıkartılan *Studies in Intelligence*, Ulusal Askeri İstihbarat Vakfı *(National Military Intelligence Foundation - NMIF)* tarafından çıkartılan *American Intelligence Journal* ABD'de yayımlanan örneklerdendir.[50]

1955 yılında Sherman Kent tarafından kurulan *Studies in Intelligence*, alanın en köklü dergisi olarak sayılabilir. Derginin ilk makalesinde Kent, İstihbarat Çalışmalarının akademik bir alan haline gelebilmesi için bir literatüre, kendisine ait tanımlamalara, teorik bir çerçeve ve doktrine ihtiyaç duyduğunu belirtmektedir.[51] 1974 yılında kurulan NMIF ise, istihbarat konusunda uzman askeri personelin eğitimini ve bilgisini artırmanın yanında kurumlar arası diyaloğun geliştirilmesini de amaçlamaktadır. Özel olarak askeri istihbarat alanına yönelen kurum, yılda iki defa olarak çıkarttığı dergiyle de teknik bir konu olarak algılanan askeri istihbaratı akademik bir zemine oturtmayı, ilgili konuları bilimsel tartışmalar çerçevesinde ele alarak referans verilebilecek kaynaklar oluşturmayı amaçlamaktadır. Bu doğrultuda, dergi içerisinde ele alınan temel konular; bölgesel istihbarat değerlendirmelerinden tarihsel analizlere, kitap değerlendirmelerinden

50 Johnson, a.g.e., s. 8.

51 Sherman Kent, "The Need for an Intelligence Literature," *Studies in Intelligence*, c. 1, no. 1, 1955, s. 3.

yapay zekâ uygulamalarına kadar geniş bir alanı kapsamaktadır.[52] Simon Fraser Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü ve CASIS ortaklığında 2018 yılında kurulan *Journal of Intelligence, Conflict, and Warfare* dergisi de Kanada menşeli önemli bir akademik yayındır. İsrail'de yayımlanan bilimsel çalışmalar arasında ise INSS tarafından çıkartılan siber güvenlik ve istihbarat alanına odaklanan *Cyber, Intelligence, And Security* ve ISIPR tarafından yayımlanan ve istihbarat metodolojisi üzerine makalelere yer veren *Intelligence in Theory and Practice* örnek verilebilir.[53]

İstihbarat Çalışmaları alanında çalışan akademisyenlerin ilgi alanlarına ve yayınlarda incelenen konulara bakıldığında, istihbarat sürecinin temel basamakları olan ve tanımlamanın da esasını oluşturan toplama, analiz ve dağıtım konularına odaklanıldığı görülmektedir. Daha spesifik olarak da organizasyon, liderlik ve yönetim, askeri istihbarat, örtülü operasyon, istihbarata karşı koyma, hesap verebilirlik, tarihsel örnek olay incelemeleri, teori ve metodoloji, biyografi ve yabancı istihbarat servisleri gibi geniş bir alanda yayımlar yapılmaktadır.[54] Yapılan çalışmalar genel anlamda İstihbarat Çalışmalarının disiplinler arası özelliğini yansıtmaktadır. Wesley Wark'a göre istihbarat alanında çalışmalar sekiz farklı proje ya da yöntem üzerinden yürütülebilmektedir. Bunlar; (1) arşivi kaynak olarak gören araştırmalar, (2) örnek olay incelemesini esas alan tarihsel yaklaşım, (3) istihbarat ve temel kavramların tanımlanmasına yönelik çalışmalar, (4) sosyal bilimlere özgü araştırma yöntemlerinin istihbarata uygulanmasına yönelik metodoloji, (5) birincil kaynaklara yoğunlaşmak maksadıyla anıları esas alan yaklaşım, (6) istihbarat faaliyetleri ile etik, sivil hak ve özgürlükler ilişkisi, (7) güncel olaylar ve konular üzerine yoğunlaşan araştırmalar ve (8) istihbaratın James

52 Bill Spracher, "Editor's Desk," *American Intelligence Journal,* c. 37, no. 2, 2020, s. 3-7.

53 Michael ve Kornbluth, a.g.e., s. 122-24.

54 Johnson, a.g.e., s. 13.

Bond örneğinde olduğu gibi popüler kültür yansımaları olarak sıralanabilir.[55] Bu çalışma alanları son dönemde ortaya konan eserler üzerinden değerlendirildiğinde; arşiv araştırmaları/tarihsel araştırmalar, kavramsal tanımlar/metodoloji, organizasyonel/fonksiyonel çalışmalar ve yönetim/politik faaliyetler olarak dört ana başlık altında da toplanabilir.[56]

Scoot ve Jackson'a göreyse İstihbarat Çalışmalarının disiplinler arası özelliği nedeniyle hem epistemolojik açıdan hem de metodoloji olarak farklı yaklaşımlar içerisinde görülmesi mümkündür. Bu farklı metodolojik yaklaşımların alana zenginlik kattığını ve İstihbarat Çalışmalarının en özgün özelliği olduğu yorumunu da yapmaktadırlar. Onlara göre, İstihbarat Çalışmaları alanında faaliyet gösteren akademisyenler üç ayrı perspektiften konuyu ele almaktadır. İlk perspektif özellikle siyasi tarihçiler tarafından benimsenmekte olup, barışta ve savaşta siyasi otoritelerin karar verme süreçlerinin anlaşılabilmesinde istihbaratı bilgi edinebilmenin bir aracı olarak görmektedir. Daha açık bir ifadeyle devletlerin dış politikadaki karar verme mekanizmalarının anlaşılması ve istihbaratın bu mekanizmaların işleyişindeki işlevi üzerine yoğunlaşmaktadırlar. Daha çok örnek olaylar, biyografiler ve anılar üzerine odaklanması nedeniyle araştırmacı gazetecilikle örtüştüğü söylenebilir. İkinci perspektif istihbarat süreçlerinin başarı ve başarısızlıkları üzerine odaklanan siyaset bilimcilerin bakış açısıdır. Bu yaklaşım daha çok karar verme süreçlerinde istihbaratın etkinliğini kısıtlayan kurumsal, kişisel ve siyasi engel ve önyargılar üzerinde durmaktadır. Bu her iki perspektif de istihbaratı dış politika ve güvenlik politikasının bir aracı olarak ele almaktadır. Üçüncü perspektif ise İstihbarat Çalışmalarının alanını daha da genişletmektedir. Bu perspektif istihbaratın devlet mekanizmasının kontrol fonksiyonunu

55 Wesley K. Wark, "Introduction: The study of espionage: Past, present, future?," *Intelligence and National Security*, c. 8, no. 3, 1993.

56 Gill ve Phythian, a.g.e., s. 8.

artırmaya yönelik kullanımı üzerinde durmaktadır. Örneğin 2. Dünya Savaşı ve Soğuk Savaş Döneminin güvenlik teşkilatlarının sosyal ve siyasal yaşamdaki etkileri, İngiliz ve Fransız gizli servislerinin sömürgelerin elde bulundurulmasındaki etkinlikleri ya da İngiliz ve Amerikan gizli servilerinin popüler kültürdeki yeri bu perspektife dahil edilebilir.[57]

Alanın temel kitapları incelendiğinde de son yıllarda İstihbarat Çalışmaları alanına giren birçok çalışma olduğu görülmektedir. Doğrudan İstihbarat Çalışmalarını konu alan dört önemli el kitabı niteliğinde çalışma dikkat çekmektedir. Bu kitaplar Johnson'un *The Oxford Handbook of National Security Intelligence* (2010), Andrew, Aldrich ve *Wark'in Secret Intelligence: A Reader* (2009), etik konusu üzerine yoğunlaşan Goldman'ın *The Ethics of Spying* (2006) ve yine Johnson tarafından istihbarat üzerine klasikleşmiş makalelerin derlendiği *Intelligence, Vols I–IV* (2011)'dir.[58] Dünyanın önde gelen yayınevlerinden birisi olan Routledge İstihbarat Alanında Çalışmalar (*Studies in Intelligence*) kitap serisi kapsamında bugüne kadar 72 kitap yayımlamıştır. Seri editörlüğünü Richard Aldrich, Christopher Andrew ve Claudia Hillebrand'ın yaptığı bu kitaplar arasında en eski tarihli olan 1989 yılında yayımlanmıştır. Genel itibariyle yayınlar arasında istihbarat tarihi, etik meseleler, dijital çağda istihbarat, istihbarat organizasyonlarında yönetim, Soğuk Savaş dönemi istihbarat teşkilatları, 1. Dünya Savaşı esnasında istihbaratın rolü, Antik Çağda istihbarat, ülke incelemeleri, savaş ve strateji üzerine istihbaratın etkisi, teorik bakış açıları ve sinyal istihbaratı gibi konularında eserler bulunmaktadır.[59]

İstihbarat Çalışmaları çeşitli açılardan eleştiri de almaktadır. Alana yöneltilen ciddi eleştirilerden bir tanesi, istihbarat

57 Len Scott ve Peter Jackson, "The Study of Intelligence in Theory and Practice," *Intelligence and National Security*, c. 19, no. 2, 2004, s. 143-44.

58 Johnson, a.g.e., s. 13.

59 "Studies in Intelligence," 2021, https://www.routledge.com/Studies-in-Intelligence/book-series/SE0788?pd=published,forrhcoming&pg=2&pp=12&so=pub&view=list (Erişim Tarihi: 28.05.2021).

konusunda çalışan akademisyenlerce benzer ve aynı konularda tekrara düşüldüğü ve daha önce çalışılan konuların tekrar tekrar ele alındığı yönündedir. Ancak tarihsel süreçte değişen bakış açıları ve geliştirilen yeni metodoloji sayesinde ya da ortaya çıkan yeni bilgiler ışığında çalışılan konular aynı olsa dahi farklı bir yön ve bakış açısı bulunabilmektedir. Akademik disiplinlerin önemli özelliklerinden birisi de farklı fikir akımları ve düşünce okulları arasındaki tartışmalar çerçevesinde alanın şekillenmesi gerektiğidir. İkinci bir eleştiri de bu noktadan gelmektedir. İstihbarat Çalışmaları alanında henüz bu kadar net fikir akımı ve okullar oluştuğu söylenemez. İstihbarat Çalışmalarının akademik bir alt disiplin olarak literatürde daha geniş bir kabul görmesinde ve kapsamlı, birikimsel bir literatür oluşturabilmesinde bu iki sorunun çözümü önemli bir gereklilik olarak görülmektedir.[60]

İstihbarat alanında yaşanan bir diğer önemli sorun aynı zamanda İstihbarat Çalışmaları için de geçerlidir. Bu sorun, bazen yürütülen tüm faaliyet ve analizlere rağmen karar mekanizmaları üzerinde etki oluşturma potansiyelinin kısıtlı kalmasıdır. İstihbarat alanında özellikle geleceğe yönelik yapılan çıkarımlarda çoğunlukla tam bir kesinlik bulunmamaktadır. Bu durumlarda takınılacak tutum ya da uygulanacak hal tarzlarının sorumluluğu karar mekanizmalarına yüklenmektedir. Kimi zaman asli amacı karar mekanizmalarının içinde bulunduğu belirsizlik ve riski azaltmak olan istihbarat, daha da çelişkili bir durum yaratabilmektedir.[61] Bu durumun en bilinen örneği 9/11 saldırılarının engellenememesi olarak verilebilir. Ülkedeki istihbarat yapılanmaları karar mekanizmalarını el Kaide'nin ciddi bir saldırı hazırlığı içerisinde olduğunu ancak metot ve zaman konusunda netlik olmadığı konusunda daha önceden bilgilendirmişlerdi. Ancak bu ve benzeri tehditler o kadar çok dile getirilmekte ve sonuçsuz kalmaktaydı ki konu üzerinde

60 Marrin, a.g.e.

61 Scott ve Jackson, a.g.e., s. 154.

hassasiyetle durulamadı.[62] Bu nedenle geleceğe yönelik öngörüler istihbaratçılar için ciddi yanılma potansiyeli taşımaktadır. İstihbarat Çalışmaları için de geleceğe yönelik çıkarımlar ve analizler içeren çalışmalar yerine olup biten süreçler üzerine tarihsel değerlendirmeler yapmak daha rasyonel görünmektedir.

İstihbarat Çalışmaları alanının, Türkiye'de de gecikmeli de olsa yabancı ülke örneklerindekine benzer bir gelişim gösterdiği ifade edilebilir. Yakın zamana kadar, istihbarat resmi güvenlik kuruluşları tarafından yürütülen teknik bir faaliyet alanı olarak görülmekte ve bu konularda anı ve değerlendirme tarzı eserler de daha çok eski devlet görevlileri ve askerler tarafından kaleme alınmaktaydı. Alanda eğitim veren kurumlar ise yine devlet görevlilerine açık olan askeri ve sivil resmi kurumların bünyesinde bulunmaktaydı. Ancak 2000'li yıllarla birlikte askeri kurumlar ve emniyet bünyesinde faaliyet gösteren enstitülerin lisansüstü programlarında istihbaratla ilgili programların açıldığı ve derslerin verilmeye başlandığı görülmektedir. İlerleyen süreçte istihbaratla ilgili bağımsız programlar açılmamış olsa da güvenlik terörizm ve uluslararası ilişkiler programları içerisinde özellikle stratejik istihbarat üzerine dersler açıldığı görülebilir.

Yüksek Öğretim Kurumu Tez Merkezi üzerinden yapılan incelemede adında "istihbarat" geçen toplam tez sayısı 190 olup bunların 21'i doktora tezidir. İçlerinde doğrudan istihbaratla ilgisi olmayanlar çıkartıldığında 1988-2020 yılları arasında dönemde 142 tez yazıldığı görülmektedir. Akademik disiplinler anlamındaysa dağılım şu şekildedir; 51 Kamu Yönetimi, 45 Uluslararası İlişkiler, 13 Tarih, 12 Hukuk, 7 Siyasal Bilgiler, 6 Savunma ve Savunma Teknolojileri ve 7 diğer disiplinler. Bu tezler tarihsel örnekler, siber istihbarat, stratejik istihbarat, insan istihbaratı, terörle mücadelede istihbaratın rolü, etik, farklı istihbarat yapılanmaları ve istihbarata karşı koyma gibi konularda yoğunlaşmaktadır.

62 Michael Herman, "Counter-Terrorism, Information Technology and Intelligence Change," *Intelligence and National Security*, c. 18, no. 4, 2003, s. 41.

Güncel durumda bağımsız istihbarat lisans programı bulunmamakta, lisansüstü eğitim olarak da Milli Savunma Üniversitesi, Polis Akademisi ve Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi bünyesinde yüksek lisans programları bulunmaktadır. Bünyesinde Uluslararası İlişkiler ve İstihbarat İncelemeleri adıyla istihbarat isimli yüksek lisans eğitimi verilen tek vakıf üniversitesi ise Aydın Üniversitesi'dir. Milli İstihbarat Teşkilatı bünyesinde ise dünyadaki akademik gelişmeleri takip etmek ve alana katkı sağlamak amacıyla İstihbarat Araştırmaları Merkezi kurulmuştur.

Türkiye literatüründe istihbarat alanında ortaya konan eserlerde tarihsel örnekler, istihbaratın işeyiş süreci, stratejik istihbarat kavramı, yabancı istihbarat teşkilatları gibi konulara ağırlık verilmektedir. Ülke genelinde üzerinde fikir birliğine varılabilmiş bir müfredat olmadığı da görülmektedir. Program ve derslerin verildiği kurumların istihbarata bakış açıları müfredat ve ders içeriklerini de etkilemektedir. Yurt dışı örneklerine bakıldığında henüz başlangıç aşamasında olan istihbarat çalışması literatürü zaman içerisinde farklı alanlardan akademisyenlerin ilgisi arttıkça ve çalışmalar ortaya konuldukça gelişeceği değerlendirilmektedir.

Sonuç

İstihbarat Çalışmaları, teknik bir alan ya da bir uzmanlık sahası olarak görülen istihbarat kavramının akademik bir disiplin çerçevesine oturtulmuş hali olarak yorumlanabilir. İstihbarat Çalışmaları, akademik disiplin tanımı için genel kabul gören kriterleri sağlamakla birlikte yaşanan en büyük tartışma farklı disiplinlerle olan ilişkileridir. Bu durum Savaş Çalışmaları alanı için de geçerlidir. Disiplinler arası bir alan olarak kabul görmek, İstihbarat Çalışmalarının zenginliği ve farklı alanlardan akademisyenleri de bünyesinde dahil edebilmek açısından olumlu bir özellik olarak değerlendirilmektedir. Alan ve metodoloji anlamında farklı disiplinlerle ortaklık içerisinde olmasına rağmen, İstihbarat Çalışmaları kendisine özgü bir alan, literatür ve teorik çerçeve oluşturmayı

başarmıştır. Bir alt disiplin olarak yine farklı tanımlamalar nedeniyle uluslararası ilişkiler, siyasal bilimler ve kamu yönetimi gibi disiplinlerin altında konumlandırılabilmektedir. Genel itibariyle sosyal bilimler araştırma metotları benimsenmiş olmakla birlikte sinyal istihbaratı ve siber güvenlik gibi konularda nicel yöntemlere de başvurulduğu görülmektedir. Ancak bu tür alanlar çok teknik olmaları sebebiyle kısmen alan dışında kalmaktadır.

İstihbarat Çalışmaları, oldukça geç bir zamanda teşkil edilen bir alt disiplin olmakla birlikte nispeten hızlı bir gelişim göstermektedir. Alandaki gizlilik ve bilmesi gereken prensibi gibi kısıtlamalar her konunun rahatlıkla çalışılmasını engellemektedir. Ancak değişen ve karmaşıklaşan güvenlik ve uluslararası ilişkiler ortamı istihbarat yapılanmalarının da bilimsellik ve analitik değerlendirme ihtiyacını artırmakta ve akademik çevrelerle işbirliği geliştirilmesini gerekli kılmaktadır. Yine başlangıçta eski istihbarat görevlileri, askerler ve bürokratların alana hakimiyetleri de zaman içerisinde farklı akademik disiplinlerden akademisyenlerin çalışmaları ile kırılmaya başlamıştır. İstihbarat, ulusal güvenlik ve dış politika açısından teknik bir uzmanlık alanı olarak vazgeçilmez bir gereklilik olmakla birlikte, İstihbarat Çalışmaları olarak akademik bir disiplin haline gelmesi bir literatür oluşması, akademik metodoloji ile desteklenmesi ve analitik bir süreç takip etmesi açısından oldukça olumlu bir gelişmedir. Uluslararası ilişkiler disiplini altında güvenlik, çatışma, kamu güvenliği ve terörizm gibi alanların artan popülerliği göz önüne alındığında istihbarat çalışmalarının da disiplinler arası karakteri ile ilgi çeken verimli bir alan olması beklenmektedir.

ASKERİ SOSYOLOJİ

*Barış Ateş**

Askeri sosyoloji, 2. Dünya Savaşı sırasında temelleri atılan ve orduyu bilimsel araştırmanın merkezine yerleştiren bir alt disiplindir. Savaştan sonra gelişimi özellikle Amerikalı sosyologlar tarafından şekillendirilmiştir. Bu disiplinin Türkiye'de kurumsal düzeyde tanınması ise ancak 2018'de gerçekleşmiştir. Doğal olarak, askeri sosyolojinin ne olduğu, neyi amaçladığı, yöntemleri ve araştırma konuları üzerinde Türkçe yazında yeterli çalışma yoktur. Bu makale disiplinin tutarlı bir zemine oturtulması amacıyla askeri sosyolojinin tanımı, ortaya çıkışı, gelişimi, araştırma konuları ve diğer disiplinlerle ilişkisini ele alacaktır. Ayrıca diğer ülkelerde ve Türkiye'de askeri sosyolojinin izlediği gelişim çizgisinin farklılık ve benzerlikleri de incelenecektir.

Türkiye'de askeri sosyolojinin henüz emekleme aşamasında olması ve alana ilgi duyan uzman eksikliği[1] nedeniyle anlaşılması zor bir alan olarak görülmektedir. Öncelikle bu alt-disiplinin araştırma konuları diğer disiplinler ile örtüşür. Dolayısıyla, bu

* Dr.Öğr.Üyesi, Milli Savunma Üniversitesi

1 İngilizce literatürde askeri sosyolojinin tarihi ile ilgili çok sayıda yayım vardır. Bu makalenin kaynakçasında söz konusu yayınlarla ilgili bilgiye ulaşılabilir. Türkçe yazında doğrudan askeri sosyolojiyi konu edinen ve açıklayan örnekler için bkz.: Adem Başpınar, "Sosyolojinin Konusu Olarak Ordu ve Asker: Askeri Sosyoloji", *Sosyoloji Dergisi*, 3. Dizi, 24. Sayı, 2012/1, s. 279-314. Barış Ateş, "Askeri Sosyoloji: Kuruluş, Gelişim ve Gelecek Üzerine Bir Değerlendirme", Türk Savaş Çalışmaları Dergisi, c. 1, no. 1, Nisan 2020, s. 53-74.

alanın disiplinler arası yapısı ve ayrıca savaş sosyolojisi,[2] sosyal psikoloji[3] gibi alanlarla ortak paydası, Türkiye gibi alanın yeni geliştiği ülkelerde kavram kargaşası yaratmaktadır. Askeri sosyolojinin ilk ders kitabı olarak kabul edilen çalışmada Coates ve Pellegrin bu alanı, "sosyolojinin genel bakış açısı ve analiz yöntemlerinin orduyu incelemek için kullanılması" olarak tanımlamaktadır.[4] Günümüz askeri sosyologlarının tanımlamalarında da benzer bir vurgu olmakla birlikte ilave detaylar bulmak mümkündür. Örneğin David R. Segal,[5] bu alanı "askeri örgütün doğası ve silahlı kuvvetler ve toplum arasındaki ilişki üzerine bilimsel çalışma" olarak tanımlamaktadır. Bu alanda en kapsamlı tanımlama Irving Smith'ten gelmiştir ve alana ilgisi nispeten taze olanlar için doyurucu bir cevap sağlar: "Askeri sosyoloji, silahlı kuvvetlerin içyapısını, uygulamalarını, algılamalarını ve ayrıca ordunun diğer sosyal kurumlarla arasındaki ilişkilerini analiz etmek için sosyolojik kavramları, teorileri ve yöntemleri kullanan disiplinler arası bir sosyoloji alt alanıdır."[6]

Askeri sosyolojinin bir tıkanma yaşadığını ve yeni bir tanıma ihtiyaç olduğunu ifade eden akademisyenler de mevcuttur. Örneğin Eric Ouellet, "askeri sosyoloji örgütlü şiddetin sosyolojisidir" önermesinde bulunmuş ve gerekçesini de şu şekilde açıklamıştır: "Şiddet sosyolojisi fikri yeni bir fikir değil ancak çeşitli nedenlerden ötürü, tarihsel olarak, şiddetin siyasi sonuçları olmadığında

2 Belli başlı kaynaklar için bkz.: Molly Clever, https://www.oxfordbibliographies.com/view/document/obo-9780199756384/obo-9780199756384-0161.xml, Erişim tarihi: 29 Mayıs 2021.

3 Sosyal psikoloji araştırma konuları ve alana dair genel bilgi için bkz.: www.socialpsychology.org/social.htm, Erişim tarihi: 29 Mayıs 2021.

4 Charles H. Coates and Roland J. Pellegrin, *Military Sociology: A Study of American Military Institutions and Military Life*, (University Park, Maryland: The Social Science Press, 1965), s.3

5 David R. Segal, "Military Sociology", *21st Century Sociology*, (ed) Clifton D. Bryant, Dennis L. Peck, (California: Sage Publications, 2007), s. 357.

6 Irving Smith, "Military Sociology", *The Blackwell Encyclopedia of Sociology*, (ed) George Ritzer, (Malden: Blackwell Publishing, 2007), s. 3040.

kriminolojiye ve politik bir amacı olduğunda politik sosyolojiye atfedilmiştir. Bununla birlikte hem kriminoloji hem de siyaset sosyolojisi, şiddete maruz kalanlar üzerinden analiz yapar, yani şiddet mağdurları üzerindeki etkiyi vurgular. Ancak askeri sosyoloji, spektrumun diğer ucundaki şiddet çalışmasını, yani organize şiddeti bir şekilde kullananları -askerleri- ele almaktadır."[7] Fakat buradaki önermenin sorunlu olduğunu belirtmek gerekir. Her şeyden önce alanın geliştirilmesi ve genişletilmesi amacını taşıyan bu tanımlama aslında halen mevcut birçok araştırma konusunun kapsam dışında kalmasına neden olabilir. Nitekim akademik çevrelerde bu tanıma pek rağbet edilmemiştir.

Askeri sosyoloji araştırma konuları her geçen gün genişlemekte ve çeşitlenmektedir. Bu konular genel olarak iki ana başlık altında değerlendirilebilir: Birincisi, kurum olarak ordunun araştırılması, ikincisi ise sivil-asker ilişkileridir. Nitekim alanın ilk antolojilerinden birisinde bu ikili sınıflandırma göz önünde bulundurulmuştur.[8] Bunun dışında kabul gören üçlü bir sınıflandırma söz konusudur: Askeri örgüt ve askerlik mesleği, ordu ve toplum ilişkisi çalışmaları, savaş ve çatışma üzerine araştırmalar.[9] Daha detaylı bir liste vermek gerekirse etnik, dini, cinsiyet farklılıkları, çeşitlilik, uyum (*cohesion*), motivasyon, liderlik, askeri kurumlar sosyolojisi, zorunlu askerlik-profesyonel ordu, askeri kültür, askeri değişim, subay eğitim-öğretimi, askeri eğitim, asker aileleri, sivil-asker ilişkileri, ordunun diğer ordularla, uluslararası örgütlerle ve STK'larla ilişkisi, örgütlü şiddetin kullanımı ve kontrolü gibi alanlar başlıca araştırma konuları olarak ön plana çıkmıştır.

Ayrıca, mevcut araştırma kurumlarından birisi olan Ordu ve Toplum Üzerine Avrupa Araştırma Grubu (*European Research*

7 Eric Ouellet, *New Directions in Military Sociology*, (Whitby, Ontario: de Sitter Publications, 2005), s. 23-24.

8 George A. Kourvetaris, Betty A. Dobratz (ed.), *World Perspectives in the Sociology of the Military*, Transaction Books, New Jersey, 1977.

9 Gwyn Harries-Jenkins, Charles Moskos, "Trend Report: Armed Forces and Society", *Current Sociology*, c. 29, no 3, 1981, s. 6.

Group on Military and Society -ERGOMAS) bünyesinde kurulan çalışma grupları da genel bir fikir verebilir: Askerlik mesleği; kamuoyu, medya ve ordu; moral, uyum ve liderlik; asker aileleri; ordunun sivil kontrolü; cinsiyet ve ordu; barış gücü askerleri; ordu ve polis ilişkileri; şiddet ve ordu; personel temini ve muhafazası; emekliler ve toplum; çatışma yönetimi ve barış ekonomisi; eleştirel askeri çalışmalar.[10] Son olarak kapsamlı savunma kuvveti (total defence force) çalışma grubu eklenmiştir. Bu son grubun amacı savunmanın bir parçası olan ihtiyat kuvvetleri, savunma sektöründe çalışan sivil kamu personeli ve sözleşme esasına göre görev yapan özel sektör personelini incelemektir.

Askeri sosyoloji ne işe yarar? Yukarıdaki tanımlar okuyucunun kafasında bir resim oluşturmak için yeterli görünebilir ancak pratikteki uygulamalara dair örneklerin bu resmi berraklaştıracağı aşikârdır. Askeri sosyoloji örneğin ordunun personel politikalarının şekillendirilmesine yardımcı olur. Bu sayede ordu gibi büyük kurumların değişiminde yap-boz tahtası gibi kullanılması engellenerek hem maddi hem de manevi bedellerin ödeneceği yanlış adımlar atılmamış olur. Mesela zorunlu askerlik modelinin ne olması gerektiği meselesi sosyolojik perspektif ihmal edilerek ele alınamaz. Aynı şekilde askeri değişim hareketleri sadece siyaset bilimi, iktisat veya stratejik gereksinimler açısından irdelenirse orduyu oluşturan büyük insan kitlesinin vereceği tepki, değişimi kabullenme derecesi ve değişimin niteliği konusunda karar alıcılara eksik bilgi verilmiş olur.

Mikro seviyede bir örnek için mesela tim kuruluşu nasıl olmalıdır sorusuna yine en doyurucu cevap askeri sosyolojiden gelir. Çünkü bu sayede birincil grup uyumu, muharebe motivasyonu ve etkinliği arasındaki ilişki anlaşılabilir. Bir diğer örnek ise Türkiye'de de oldukça rağbet edilen sivil-asker ilişkileri ile ilgilidir. Genelde siyaset bilimcilerin tekelinde kalan bu çalışmalar örneğin askeri darbeleri tüm yönleri ile incelemek için yetersiz

10 https://ergomas.ch/index.php/working-groups, Erişim tarihi: 31 Mayıs 2021.

kalmaktadır çünkü sadece güç ilişkilerine odaklanmaktadır. Subaylar grubunu incelemeye çalışan sınırlı sayıdaki birkaç çalışma ise askeri okul müfredatlarında kusur arama ya da o müfredatları aklama derdindedir.[11] Halbuki sivil-asker ilişkilerinin en önemli aktörlerinden olan subaylar grubunu anlamak için askeri okullardaki habitusu ve bu habitus içindeki izole sosyalleşmeyi analiz etmek elzemdir. Bu tarz bir analiz için askeri sosyoloji gereken tüm teorik ve kavramsal altyapıyı sağlar. Dolayısıyla askeri sosyoloji hem ordunun kendisi, hem siyasi karar alıcılar, hem de toplum için vazgeçilmez bir işlevi yerine getirir.

Neden Askeri Sosyoloji?

Sosyolojik yaklaşım ordunun araştırılması için sağlam bir kavramsal ve teorik çerçeve sağlar ve bu çerçeve sosyal tarih, sosyal psikoloji, kültürel antropoloji ve siyaset bilimi tarafından da desteklenebilir.[12] Bu cümle tek başına askeri sosyolojinin neden gerekli olduğunu açıklamaktadır ancak konunun anlaşılması açısından detayları irdelemekte fayda vardır. Sosyolojinin birçok alt disiplini vardır. Sağlık, şehir, çevre, ekonomik sosyoloji veya siyaset sosyolojisi bunlardan sadece birkaçı olarak sayılabilir. Bu durumda askeri sosyoloji adında bir alt-disiplinin olması çok yadırganmamaktadır. Çünkü orduyu ve onun üyesi askerleri toplumun geri kalanından ayıran oldukça önemli farklılıklar vardır.

Öncelikle askerlik mesleği doğası gereği bir ölüm-kalım meselesidir. Bu elbette her asker için meslek hayatının her döneminde

11 Örnekler için bkz.: M. Uluçakar, A. Çağlar, "Turkish Professional Military Education and Civilian Control", *Bilig*, no. 79, Sonbahar 2016, s. 173-198; Barış Celep, *Türkiye'ye Amerikan Askeri Yardım Kurulu (JAMMAT) ve Türkiye'deki Faaliyetleri*, (Ankara: ATAM, 2020); Doğan Akyaz, *Askeri Müdahalelerin Orduya Etkisi: Hiyerarşi Dışı Örgütlenmeden Emir Komuta Zincirine*, (İstanbul: İletişim Yayınları, 2002).

12 Giuseppe Caforio, "Introduction", (ed) Giuseppe Caforio, Marina Nuciari, *Handbook of the Sociology of the Military*, 2. Basım, (Cham, Switzerland: Springer, 2018), s. 3.

geçerli değildir. Ancak attığı her adım, aldığı her türlü eğitim ve tüm kıyafet ve teçhizatı askere bu ölüm-kalım meselesi perspektifini hatırlatır. Dolayısıyla askerin diğer meslek grupları ile aynı esaslarla değerlendirilmesi sağlıklı sonuçlar vermez. Ayrıca askerlerin kışlalarda sivil dünyadan izole edilmiş gizlilik ortamında çalışması ordunun anlaşılmasını zorlaştırır. Bunun üzerine silahlı kuvvetlerin son derece karmaşık teşkilat ve sosyal yapısı eklenince analiz ve inceleme daha da zorlaşır. "Örgütlü şiddet kullanma" tekelini elinde bulunduran ordunun hemen hemen her eyleminin toplum üzerinde de ciddi etkileri vardır. Joseph Soeters, Patricia M. Shields ve Sebastiaan Rietjens araştırma metotlarını ele aldıkları çalışmada[13] özellikle şiddet kullanma tekelinin en fazla ve öngörülemez şekilde etki eden sosyal dinamiklerden olduğunu belirtmektedirler. Tüm bu etkenler bir araya gelince orduyu, askerleri ve bunların toplumla ilişkisini analiz etmek için askeri sosyoloji kaçınılmaz olarak bir gereklilik haline gelmiştir.

Caforio, konuyu biraz daha ileri taşıyarak askeri sosyolojinin "özellikle özel" olduğunu belirtmektedir. Hem yukarıda belirtilen askerin sivillerden ayrı dünyasını anlamaya adanmış bir bilim dalı olması hem de askeri sosyoloji ile ilgilenen farklı disiplinlerden sivillerin ve askerlerin bulunmasını askeri sosyolojinin bu "özel" haline gerekçe olarak göstermektedir.[14] Askeri sosyolojiyi, sosyolojinin diğer alt dallarından ayıran bir diğer önemli yönü ise diğerlerinin sınırları pek belli olmayan "gayri resmî kurumları" inceliyor (eğitim, spor, aile sosyolojisi gibi) olmasıdır. Halbuki askeri sosyoloji sınırları belli spesifik resmi bir kurumu incelemektedir.[15] Sadece bu bile askeri sosyolojiye neden ihtiyaç duyulduğunu açıklamak için kuvvetli bir gerekçedir.

Askeri sosyolojinin önemli karakteristiklerinden birisi disiplinler arası yapısıdır. Bu özellik disiplinin temellerinin atılmaya

13 Joseph Soeters, Patricia M. Shields ve Sebastiaan Rietjens, *Routledge Handbook of Research Methods in Military Studies*, (Abingdon: Routledge, 2014), s. 3.

14 Caforio, a.g.e., s. 4.

15 Ouellet, a.g.e., s. 6.

başladığı dönemlere kadar gider. İlk geniş kapsamlı askeri sosyoloji çalışması olarak kabul edilen araştırmayı yöneten Stouffer'in ekibinde psikolog, tarihçi, istatistikçi ve sosyologların yer alması bunun en büyük örneğidir.[16] Kümmel farklı disiplinlerden bilim insanlarının bulunmasını şu şekilde açıklamaktadır: "....disiplinler arasılığın nedeni, ordunun kendi içinde oldukça karmaşık bir sosyal fenomen olması ve bu fenomenin toplumun çeşitli seviyeleri ile kesişen ve birkaç farklı bağlama dokunan ve böylece birden fazla sürecin iç içe geçmesi olduğu gerçeğinde yatmaktadır."[17] Nihayetinde inceleme konusu olan ordu tek bir disiplinin çabalarıyla anlaşılamayacak kadar büyük ve karmaşık bir yapıdır.

Soeters, konuyu bir kademe daha ileri taşıyarak bütüncül bir sosyal bilimden bahseder. Ona göre, karar alıcılar ordunun problem sahaları ile ilgili araştırma talep etmektedir ve bunu yaparken askeri sosyolojinin sınırlarını dikkate almazlar. Dolayısıyla sosyologlar çabalarını sosyal ve örgütsel psikologlar, siyaset bilimciler, kamu yönetimi uzmanları ve hatta antropologlarla bütünleştirmelidirler.[18]

Yukarıdaki açıklamalardan da görüldüğü üzere askeri sosyoloji, sosyologlar kadar siyaset bilimciler, sosyal psikologlar, tarihçiler, ekonomistler, uluslararası ilişkiler uzmanları gibi geniş yelpazedeki akademisyenlerin ve askerlerin katkı sağladığı bir alan olarak kabul edilmektedir. Ancak bu durum askeri sosyolojinin

16 Giuseppe Caforio, "Introduction: The interdisciplinary and cross-national character of social studies on the military –the need for such an approach", *Social Sciences and the Military: An Interdisciplinary Overview*, (ed) Giuseppe Caforio, (Abingdon: Routledge, 2007), s. 1; Joseph W. Ryan, *Samuel Stouffer and the GI Survey: Sociologists and Soldiers during the Second World War*, (Knoxville: University of Tennessee Press, 2013), s. xiv-xv.

17 Gerhard Kümmel, "A Soldier Is a Soldier Is a Soldier!? The Military and Its Soldiers in an Era of Globalization", *Handbook of the Sociology of the Military*, (ed) Giuseppe Caforio, (New York: Springer, 2006), s. 417.

18 Joseph Soeters, "Military Sociology in the Netherlands", *Military Sociology: The Richness of a Discipline*, (ed) G. Kümmel ve A. D. Prüfert, (Baden-Baden: Nomos, 2000), s. 136.

beraber yola çıktığı diğer disiplinlerden farkının olmadığı anlamına gelmez. Örneğin psikoloji bireylere; sosyal psikoloji küçük grup süreçlerine odaklanırken siyaset bilimciler savaşın genel uluslararası ilişkiler içindeki yerine odaklanır. Ancak farklı aktörler arasında ortaya çıkan şiddet biçimleri ile ordu üzerinde yapılan yapısal ve operasyonel değişikliklerin bileşenleri, iç dinamikleri, diğer sosyal aktörlerle olan ilişkileri üzerindeki etkilerini ve sonuçlarını incelemek askeri sosyolojinin görevidir.[19]

Askeri sosyolojinin Türkiye'de en fazla karıştırıldığı alan savaş sosyolojisidir. Halbuki diğer ülkelerde bu şekilde bir karışıklık söz konusu değildir.[20] Dolayısıyla her iki alt disiplin arasındaki farkı etraflıca açıklamak gereklidir. Öncelikle savaş sosyolojisi[21] genel olarak savaşın toplumda sahip olduğu anlam, devlet yapısı ile savaş arasındaki ilişkiye ve toplumların savaşa nasıl hazırlandıkları ve dahil olduklarına odaklanır. Ayrıca devletlerin savaş kararlarına etki eden faktörleri sosyal olgularla açıklamaya çalışır. Bu anlamda organize şiddetin meşru sahibi devlet ve baskın ideolojiyi ve bunun toplumdaki yansımasını göz önünde bulundurur. Askeri sosyoloji ise orduyu bir kurum olarak inceler ve ayrıca ordu-toplum ilişkisini ele alır. Burada bahsedilen ordu-toplum ilişkisi sivil-asker ilişkilerinin ötesinde çok daha kapsamlı ve karmaşık sorulara cevap aramaktadır. Mesela ordu toplumdan ne kadar farklılaşabilir, kamuoyu desteği, subay eğitimi ve bunun ordu-toplum ilişkisine etkisi, zayiatı kabullenme gibi hususlar askeri sosyolojinin değişmeyen araştırma konularıdır.

19 Giuseppe Caforio ve Marina Nuciari, "Conclusion: Themes and Issues of the Sociology of the Military", *Handbook of the Sociology of the Military*, (ed) Giuseppe Caforio, Marina Nuciari, İkinci Basım, (Cham, Switzerland: Springer, 2018), s. 615.

20 Coates ve Pellegrin, a.g.e., s. 10.

21 Konuyla ilgili daha önce Türkçe yayımlanmış kitaplar olmasına rağmen bu yayınlar disiplinin özünü anlamak için yetersizdir. Son dönemde Türkçeye çevrilen şu eser alana ilgi duyanlar için doyurucu bilgi sağlar: Sinisa Malesevic, *Savaşın ve Şiddetin Sosyolojisi*, (çev) Suzan Sarı, (Ankara: Hece Yayınları, 2018).

Benzer şekilde, ordunun kurum olarak incelenmesinde, ordu modeli ne olmalı, farklı ordu modellerinin benimsenme nedenleri, zorunlu askerlikten profesyonel orduya geçiş sonrası ilişkiler, subaylık mesleğinin özellikleri, personel çeşitliliği gibi konular da önemli bir yer tutar. Tüm bunlar askeri sosyolojinin alanına girer. Moskos ve Jenkins bir üçüncü alan olarak savaş ve çatışma sosyolojisini de askeri sosyolojinin içine dahil eder.[22] Ayrıca askeri sosyolojinin temel çalışmalarını toplayan dört ciltlik derlemede de içerik bu durumu yansıtır.[23] Bu durum ilk bakışta yanıltıcı görünebilir, yani askeri sosyolojinin savaş sosyolojisinin alanına girdiği izlenimi verebilir. Ancak savaş sosyolojisi, askeri sosyologların temas ettiği ama derinlemesine incelemediği devlet-ideoloji-toplum-savaş ilişkilerini araştırmanın merkezine alır. Sonuç olarak her iki alanın geniş bir ortak paydası ve çakışan konuları olsa da temel farklılık olarak; savaş sosyolojisi araştırmanın merkezine savaşı ve savaş-toplum ilişkisini, askeri sosyoloji ise orduyu ve ordu-toplum ilişkisini yerleştirir. Bir başka şekilde ifade etmek gerekirse savaş sosyolojisi genelde savaştan etkilenenleri merkeze alırken askeri sosyoloji ağırlıklı olarak savaşı icra edenleri araştırma konusu yapar.

Araştırma Yöntemleri

Askeri sosyolojinin incelediği temel araştırma konuları ve bu inceleme için kullandığı teori ve yöntemler genel sosyoloji yöntemleri ile benzerlikler gösterse de ordunun kapalı bir yapıda olması ve askerlikle ilgili bilgi toplama zorlukları farklılık yaratan faktörler olarak ortaya çıkmaktadır. Özellikle ordu dışından araştırmacıları ilgilendiren bu zorluklar ordu mensubu sivil-asker araştırmacılar için başka şekillerde tezahür etmektedir. Hem kurumsal

22 Harries-Jenkins ve Moskos "Trend Report: Armed Forces and Society", *Current Sociology*, c. 29, no. 3, 1981.

23 David R. Segal ve James Burk, *Military Sociology*, (Londra: SAGE Publications, 2012).

sınırlamalardan dolayı her araştırma bilimsel bir çalışmaya dönüştürülememekte hem de araştırmacının mensubu olduğu kuruma dair sübjektif yaklaşım geliştirme riski ortaya çıkmaktadır. İşte bu tarz zorlukların üstesinden gelmek ve araştırmacılara yol göstermek için son yıllarda artan sayıda araştırma yöntemleri kitapları yayınlanmaktadır.

Askeri araştırmalarda araştırma yöntemleri konusunda en doyurucu örnek Soeters, Shields ve Rietjens tarafından yayımlanan el kitabıdır. Çalışma pratik örnekler üzerinden araştırmacılara yol göstermekte ve ordu üzerine çalışmanın zorluklarını aşmak için yardımcı olmaktadır.[24] Bir diğer çalışma ise Carreiras, Castro ve Frederic tarafından yayımlanan derleme kitaptır.[25] Özellikle askeri sosyologların refleksivite ile olan ilişkisini ele alan bölümler alana ilgi duyanlar için gereklidir. Bu çalışmalar haricinde genel savunma araştırmaları içerisinde yer alan sosyolojik yöntemlere ilişkin bölümler bulmak mümkündür. En güncel örneğinde Richter, savunma çalışmalarında kullanılan sosyolojik yöntemleri açıklamaktadır.[26]

Askeri Sosyolojinin Ortaya Çıkışı ve Gelişimi: Neden Amerika Birleşik Devletleri?

Askeri sosyoloji kozmik bir boşluktan ortaya çıkmamıştır.[27] Aksine sosyolojinin gelişmeye başladığı 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın ilk yarısında yapılan çalışmalardan faydalanmış ve bunları daha

24 Joseph Soeters, Patricia M. Shields and Sebastiaan Rietjens, *Handbook of Research Methods in Military Studies*, (Abingdon: Routledge, 2014).

25 Helena Carreiras, Celso Castro, Sabina Frederic, *Researching the Military*, (Abingdon: Routledge, 2016).

26 Gregor Richter, "Sociological Methods in Defence Studies", (ed.) Delphine Deschaux-Dutard, *Research Methods in Defence Studies: A Multidisciplinary Overview*, (Abingdon: Routledge, 2020), s. 93-105.

27 Giuseppe Caforio ve Doo-Seung Hong, "Some Historical Notes", (ed) Giuseppe Caforio, Marina Nuciari, *Handbook of the Sociology of the Military*, 2. Basım, (Cham, Switzerland: Springer, 2018), s. 9.

ileriye taşımıştır. Bu kapsamda Auguste Comte, Alexis de Tocqueville, Herbert Spencer, Gaetano Mosca ve Max Weber[28] ilk akla gelen sosyologlardır. Örneğin, Tocqueville tarafından incelenen ordu-toplum ilişkisi, subayların sosyal kökenleri, kariyercilik gibi konular halen askeri sosyolojinin en önemli araştırma konuları olma özelliğini korumaktadır. Mosca'nın "ordu ve tarihsel evrimi, mevcut dönemde en uygun ordu yapısının ne olması gerektiğini anlamak için ciddi çalışmalara değer bir alandır" tespitiyle âdeta o günden askeri sosyolojinin gerekliliğini vurgulamıştır.[29] Herbert Spencer'in modern toplumların askeri biçimlerden endüstriyel biçimlere evrimi, Emile Durkheim'ın askerlik hizmetinin intihar üzerindeki potansiyel etkisini ve Max Weber'in Prusya Ordusunu ideal bürokratik organizasyona örnek olarak ele aldığı çalışması[30] diğer örnekler olarak gösterilebilir. Bu alanda yapılan en son çalışmalardan birinde Soeters,[31] sosyolojinin geçmişteki kurucu ve etkili isimlerinin ortaya koyduğu teorik ve kavramsal altyapının günümüz ordularının analizi için ne şekilde kullanıldığını açıklamaktadır. Kurucu sosyologların çalışmalarında kullandığı kavramlar ve teoriler bugünün ordularının karşılaştığı sorun alanları için önemli bir altyapı oluşturmaktadır.

Elbette bu noktada önemli bir gerçeğin altını çizmek gereklidir. İlk sosyologlar analizlerinde askerliği ve orduyu merkeze alan

28 Söz konusu kaynaklar için bkz.: Auguste Comte, *Pozitif Felsefe Dersleri ve Pozitif Anlayış Üzerine Konuşma*, (çev) Erkan Ataçay, (Ankara: BilgeSu Yayıncılık, 2015); Alexis de Tocqueville, *Amerika'da Demokrasi*, (çev) Seçkin Sertdemir Özdemir, (İstanbul: İletişim Yayınları, 2016); Herbert Spencer, *The Principles of Sociology*, 3 cilt (New York: D. Appleton and Company, 1898); Gaetano Mosca, *The Ruling Class*, (New York: McGraw-Hill Book Company, 1939); Max Weber, *Ekonomi ve Toplum*, (çev) Latif Boyacı, (İstanbul: Yarın Yayınları, 2012).

29 Caforio ve Hong, a.g.e., s.10-14.

30 David R. Segal, Morten G. Ender, "Sociology in Military Officer Education", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008, s. 3.

31 Joseph Soeters, *Sociology and Military Studies: Classical and Current Foundations*, (New York: Routledge, 2018), s. 5.

çalışmalar yapmamışlardır. Ordu her ne kadar ilk sosyologların gündemine girmiş olsa da bir kurum olarak ordu ve savaşın sosyal boyutuna kısıtlı ilgi ve onu sosyal bir süreç olarak inceleyen çalışma yok denecek kadar azdır. Yukarıda belirtilen örneklerde dahi ordu ile ilgili sınırlı bilgi vardır ve bu uzmanlar genellikle ideolojik veya insan temelli sorunlarla ilgilenirken orduyu da doğal olarak analizlerine dahil etmişlerdir.[32] Ancak bu çalışmalarda kullanılan kavramsal ve teorik çerçeve askeri sosyologlar tarafından bir temel veya başlangıç noktası olarak alınmış ve dolayısıyla askeri sosyolojiye bilimsel derinlik kazandırmıştır.

2. Dünya Savaşı'ndan önce sosyolojinin orduya olan ilgisi sınırlıdır.[33] Nitekim Bernard Boene'in Amerikan askeri sosyolojisini incelediği çalışmasında elde edilen bulgular da bu durumu doğrulamaktadır. Bu çalışmaya göre 1892-1992 arasında yayımlanan 4.228 akademik çalışmanın sadece %5'i 1942'i öncesine aittir. Üstelik bunların büyük çoğunluğu sosyolojiden ziyade psikolojinin alanına girmektedir.[34] Bir kısmı ise siyaset bilimcilere aittir. Bu durum alanın disiplinler arası karakterinin köklerini açıklamakla beraber o dönemde ordu ve savaşın analizinde sosyolojik bakış açısının nispeten eksik olduğunu göstermektedir. Benzer şekilde 20. yüzyılın ilk yarısında yapılan çalışmalar yayımlandıkları dönemde sosyoloji yerine sosyal tarih olarak kabul edilmiştir.[35]

---

32 Segal ve Ender, a.g.e., s. 4; Segal, "Military Sociology", *21st Century Sociology*, s. 353-354.

33 Morris Janowitz, "Armed Forces and Society: A World Perspective", (ed) Jacques van Doorn, *Armed Forces and Society: Sociological Essays*, (Lahey: Mouton, 1968), s. 15.

34 Bernard Boene, "Social Science Research, War and the Military in the United States: An Outsider's View of the Field's Dominant National Tradition", (ed) G. Kümmel ve A. D. Prüfert, *Military Sociology: The Richness of a Discipline*, (Baden-Baden: Nomos, 2000), s. 149.

35 Nehama Ella Babin ve David R.Segal, "Institutional Change in Armed Forces at the Dawning of the 21st Century", (ed) Leena Parmar, *Military Sociology: Global Perspectives*, (Jaipur: Rawat Publications, 1999), s. 53-54.

Askeri sosyolojinin 2. Dünya Savaşı sonrası dönemde ve özellikle 1960-1980 arasındaki yıllarda bilimsel bir alt disiplin olarak ortaya çıktığı üzerinde genel bir görüş birliği vardır.[36] Ancak bu durumda bile askeri sosyoloji planlı bir akademik çabanın sonucunda ortaya çıkmamıştır. Aksine dönemin pratik ihtiyaçlarının sonucu olarak gelişmiştir.[37] Bu dönemde başı çeken ülke Amerika Birleşik Devletleri'dir (ABD) ve yukarıda bahsedilen pratik ihtiyaçlar tamamen Amerikan ordusunun savaş sırasında karşılaştığı problem sahaları ile ilgilidir. Bundan dolayı disiplin bu ülkede ortaya çıkmış ve Soğuk Savaş dönemi boyunca Amerikalı akademisyenler tarafından geliştirilmiştir.

2. Dünya Savaşı sırasında ABD daha önce hiç karşılaşmadığı bir sorunla yüz yüze gelmiştir. Birkaç yüz bin askerden oluşan ve sınır ötesine nadiren gönderilen ordunun yerinde artık 7 milyonluk bir kuvvet ile dünyanın değişik bölgelerinde savaşan bir ordu vardı ve bu devasa yapı aynı büyüklükteki sorunları da beraberinde getiriyordu. ABD ordusu, bu sorunların çözümü için Birlik Tutumları Araştırma Programı (*U.S. Army Troop Attitude Research Program*) oluşturmuş ve sosyolog, antropolog, sosyal psikolog ve istatistikçilerin de bulunduğu bir grup akademisyeni seferber etmiştir.[38]

Yaklaşık 500.000 askere 200'den fazla anket ve mülakat uygulaması ile birçok problem sahasının çözümü için karar alıcılara raporlar hazırlanmıştır. Bu dönemde örneğin Panama'daki askerlerin çamaşır yıkama sisteminin analizinden ateşkes sonrası kimin önce terhis olacağına kadar çok çeşitli konularda çözüm önerileri sunulmuştur.[39] En önemli bulgulardan birisi ise alt ka-

36 Segal ve Ender, a.g.e., s.5

37 Giuseppe Caforio, "Introduction", *Handbook of the Sociology of the Military*, s. 4.

38 Coates, a.g.e., s. 10; James Burk, David R. Segal, "Editor's Introduction", *Military Sociology*, (ed) David R. Segal ve James Burk, c. 1, (Londra: SAGE Publications, 2012), s. XXVI-XXVII; Caforio ve Hong, "Some Historical Notes", *Handbook of the Sociology of the Military*, s. 14-15.

39 Samuel A. Stouffer vd., *The American Soldier: Adjustment During Army Life, Studies in Social Psychology in World War*, c. 1, (New York: Science Editions,

deme birliklerin muharebe etkinliği için birincil grup uyumunun (*primary group cohesion*) öneminin ortaya çıkmasıdır. Doğal olarak bu uyumun bozulmasına neden olacak hiçbir adımın atılmaması için ordunun üst kademe yönetimine tavsiyelerde bulunmuşlardır. Başını Samuel A. Stouffer'in çektiği bu araştırmacıların birçoğu savaştan sonra da çalışmalarına devam etmişlerdir. Nihayet 1949'da savaş sırasında elde edilen bulgular dört ciltten oluşan *Studies in Social Psychology in World War* adı altında yayımlanmıştır. Bu serinin ilk iki cildi (*The American Soldier: Adjustment During Army Life ve The American Soldier: Combat and Its Aftermath*) askeri sosyoloji için özel bir öneme sahiptir.

Askeri sosyolojinin pratik ihtiyaçların bir sonucu olarak ortaya çıkması disiplinin gelişim çizgisini de etkilemiştir. Öncelikle askeri sosyoloji, en kalabalık grup olan kara kuvvetlerinin muharip unsurları ve zorunlu askerlik sistemi nedeniyle erlere yönelik muharip kara unsurları sosyolojisi olarak ortaya çıkmıştır. Nitekim bu trend 1960'lara kadar devam etmiştir. Ayrıca açıkça ordunun ve savaşın yönetilmesine yardımcı olmayı amaçladığı için, öncelikle ulusal veya ulus ötesi kaygılara değil örgütsel ve küçük grup süreçlerine yönelik bir uygulamalı alan olmuştur.[40]

Zaten ilk 20 yıldaki çalışmalarda genellikle bu alanlarda olduğundan dolayı ordunun diğer kurumlarla ilişkileri ve ordunun topluma etkileri sınırlı bir yer almıştır.[41] İlk dönemdeki çalışmaların sosyal psikoloji uygulamaları ağırlıklı olması askeri sosyolojinin daha geniş teorik, yapısal ve kurumsal meselelerinin göz ardı edilmesine neden olmuştur.[42] Sonraki yıllarda ordunun pratik

1965), s. 3-22. İlk baskısı 1949 yılında Princeton University Press tarafından yapılmıştır.

40 Burk ve Segal, "Editor's Introduction", *Military Sociology*, (ed) David R. Segal ve James Burk, c. 1, (Londra: SAGE Publications, 2012), s. XXVI-XXVII.

41 Coates ve Pellegrin, a.g.e., s.12.

42 George A. Kourvetaris, Betty A. Dobratz (ed.), *The Present State and Development of Sociology of the Military, World Perspectives in the Sociology of the Military* (New Jersey: Transaction Books, 1977), s .4.

ihtiyaçlarının askeri sosyolojiyi ve askeri sosyolojinin ordunun politikalarını etkileme geleneği devam etmiştir.[43] Örneğin Kore Savaşı sırasında ırk entegrasyonu meselesi esas odak alanlarından birisi olarak karşımıza çıkmaktadır, çünkü 2. Dünya Savaşı sırasında bu konuda başlayan çabalar yetersiz kalmıştır.

Vietnam Savaşı ve sonrasında, Amerika'daki sosyal eğilimlerin ordu üzerinde bir etkisi olduğu kabulü artmıştır. Uyuşturucu kullanımı Amerikan genç nüfusu arasında büyük ölçüde artmış ve bu durum doğal olarak orduya giren gençlere de yansımıştır. Kadınlar artan sayıda Amerikan işgücüne girmiştir ve ordu doğal olarak cinsiyet entegrasyonu meselesiyle yüzleşmek zorunda kalmıştır. Bu eğilimlerin ordudaki tezahürleri askeri sosyoloji konusunun bir parçası haline gelmiştir.[44]

1960'lı yıllarda Huntington[45] ve Janowitz[46] askerlik mesleği ile ilgili çalışmalar yayımlamışlar ve subayın sosyal rolü ile ordu ile sivil kurumlar arasındaki yapısal ilişkiyi analiz etmişlerdir. Dolayısıyla askeri sosyolojinin kapsamı zorunlu askerlerden sonra subaylar grubuna ve askerlik mesleğinin incelenmesine geçerek yeni bir araştırma konusu eklenmiştir. Benzer şekilde Kore Savaşı ile Vietnam Savaşı arasında ordu ile ev sahibi ülke arasındaki ilişkiler yeni bir konu olarak askeri sosyolojiye dahil edilmiştir.[47]

Askeri sosyolojinin ortaya çıkışı ve gelişiminin anlaşılması için bu alanın babası olarak kabul edilen Morris Janowitz'in akademik kariyerinin de ele alınması gereklidir. Savaş sırasında

43 ABD Güvenlik bürokrasisi ile askeri sosyologlar arasındaki "işbirliği" için bkz.: Adem Başpınar, "Sosyolojinin Konusu Olarak Ordu ve Asker: Askeri Sosyoloji", *Sosyoloji Dergisi*, 3. Dizi, no. 24, 2012, s. 279-314.

44 Burk ve Segal, "Editor's Introduction", *Military Sociology*, s. XXVIII-XXX; Babin ve Segal, a.g.e., s. 56.

45 Samuel P. Huntington, *The Soldier and the State: The Theory and Politics of Civil-Military Relations*, (New York: Vintage Books, 1957).

46 Morris Janowitz, *The Professional Soldier: A Social and Political Portrait*, (New York: Free Press, 1960).

47 Babin ve Segal, a.g.e., s. 55.

ABD ordusunda propaganda biriminde görev yapan Janowitz, daha sonra savaş esirlerinin sorgusuna katılmıştır.[48] Aslında siyaset sosyolojisi ile ilgilenmesine rağmen 1950'lerden itibaren savaştan elde ettiği tecrübelerle askeri sosyolojinin kurumsal bir kimliğe kavuşturulması yönünde ciddi çaba sarf etmiştir.

Bu amaçla 1961'de ilk resmi seminer grubunu (*Inter-University Seminar on Armed Forces and Society* - IUSAFS) toplamıştır. Sadece yedi sosyologla başlayan bu grubun üye sayısı her geçen gün artmaktadır. Aralarında tarihçiler, siyaset bilimciler, sosyologlar, psikologlar, ekonomistler ve uluslararası ilişkiler uzmanları vardır. Grubun finansmanı için fon sağlamak dahil olmak üzere hemen her konuda başı çeken akademisyen Janowitz'den başkası değildi. James Burk, Janowitz'in IUSAFS'yi ordu ile üniversiteyi birbirine bağlayan bir köprü, siviller ve askerlerin bir araya geleceği bir forum olarak gördüğünü aktarmaktadır. Janowitz'e göre "ordu ile üniversiteler arasında yeni bir entelektüel, eleştirel ve tam anlamıyla akademik bir ilişki geliştirilmelidir. Bu hem ordu üzerinde etkili bir sivil kontrol hem de anlamlı bir askeri politika için elzemdir."[49]

Janowitz'in etkisi ABD ile sınırlı kalmamıştır. Mesela Hollanda'da askeri sosyolojiyi kurumsallaştırmada etkili olan Jacques van Doorn, Janowitz'le beraber çalışmıştır. Aynı şekilde Fransız Bernard Boene ve İsveç'ten Bengt Abrahammson gibi dönemin Avrupalı sosyologları onunla çalışmak için Chicago'ya gitmiş, Fransa ve İsveç'te askeri sosyolojinin gelişimini sağlamışlardır. Kendisinden sonraki Amerikan askeri sosyologları (örneğin,

48 Shils ile beraber yayımladığı makale bugün dahi askeri sosyolojinin en önemli araştırma konularından olan uyum (*cohesion*) meselesinin klasikleri arasındadır. Edward A. Shils ve Morris Janowitz, "Cohesion and Disintegration in the Wehrmacht in World War II", *The Public Opinion Quarterly*, c. 12, no. 2, Yaz 1948, s. 280-315.

49 James Burk, "Morris Janowitz and the Origins of Sociological Research on Armed Forces and Society", *Armed Forces and Society*, c. 19, no 2, 1993, s. 169-178. Janowitz'in ısrarla "askeri sosyolog" unvanını kullanmak istemediğini de belirtmek gerekir.

David Segal, Mady Segal, James Burk ve Brenda Moore), halef kuşağı olarak lisansüstü eğitimlerini Chicago'da almıştır.[50] Onun bu kişisel çabası olmadan askeri sosyolojinin derli toplu bir gelişim çizgisi izlemesi ve kurumsallaşmasının imkânsız olmasa bile çok daha uzun zaman alacağı değerlendirilmektedir.

Amerikan askeri sosyolojisi IUSAFS sayesinde kurumsallaşmayı başarmış ve birçok farklı disiplinden sivil akademisyenler ile askerleri bir çatı altında toplamıştır. Üyeler tarihçiler, siyaset bilimciler, sosyologlar, psikologlar, uluslararası ilişkiler, hukuk gibi çok farklı alanlardan gelmektedir. Bu durum Janowitz'in en başından beri ısrarla üzerinde durduğu disiplinler arası yapının doğal bir sonucudur. Dolayısıyla ordu üzerine uzmanlaşmış araştırmacılar için bir merkez olarak adlandırılmaktadır.[51] IUSAFS, önemli sosyoloji dergilerinin bu disiplinin Vietnam Savaşı'na karşı ideolojik muhalefetinden dolayı savaş sırasında askeri meseleler üzerine makaleler yayınlamak istememesinin de etkisiyle 1974'de *Armed Forces and Society* dergisini çıkarmaya başlamıştır.[52] Askeri sosyolojinin en etkili yayın organı olan bu dergi, 1974'den beri aralıksız olarak yayımlanmakta ve askeri sosyoloji alanındaki temel bilimsel tartışmaların odağında yer almaktadır. 1973'de yayın hayatına başlayan *Journal of Political and Military Sociology* dergisi ise 2012-2017 arasında *Political and Military Sociology: An Annual Review* (cilt 39-45) olarak devam etmiştir. Daha sonra University of Florida Press tarafından devralınmış ve eski ismiyle yayın hayatına devam etmektedir.[53]

IUSAFS, sadece Amerikan askeri sosyolojisi için çok önemli bir fonksiyonu yerine getirmekle kalmamış aynı zamanda Morris Janowitz, Jacques van Doorn ve Gwyn Harries-Jenkins'in

50 Segal ve Ender, a.g.e., s. 6.

51 Burk, "Morris Janowitz and the Origins of Sociological...", s. 169-170.

52 Burk ve Segal, "Editor's Introduction", *Military Sociology*, s. XXXI.

53 Jonathan Swarts, *Journal of Political and Military Sociology*, elektronik posta görüşmesi, 16 Ocak 2020.

çabaları ile Uluslararası Sosyoloji Derneği (*International Sociological Association*–ISA) bünyesinde Silahlı Kuvvetler ve Toplum Araştırma Komitesi'nin kurulmasına da yardımcı olmuştur.[54] ISA'nın 1970 yılında Bulgaristan'da icra edilen kongresinde kuruluşu onaylanan komite 1980'de, barış ve barışı koruma ile ilgili konuların askeri sosyolojinin gündemine girmesiyle birlikte "Silahlı Kuvvetler ve Çatışma Çözümü Araştırma Komitesi" adını almıştır.[55] Şu anda bu komite ISA altında *Research Committee* (RC01) olarak faaliyetlerini sürdürmektedir.[56]

Avrupa'da Askeri Sosyolojinin Gelişimi

Askeri sosyolojinin Avrupa'daki gelişimi özellikle Soğuk Savaş'ın sona ermesinden sonra ivme kazanmıştır. Soğuk Savaş döneminde, Batı Avrupa ülkelerinin ABD askeri sosyoloji çevreleri ile olan ilişkisinin sonucu olarak bu ülkelerde kısıtlı da olsa bir askeri sosyoloji varlığından söz etmek mümkündür. Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde ise bu çabalar Sovyetler Birliği'nin çökmesi ile birlikte komünizm sonrası problemlerinin çözümüne yönelik olarak devreye girmiştir. Zorunlu askerliği sona erdirme, ordunun sivil demokratik kontrolü, modernizasyon, cinsiyet entegrasyonu ve asker aileleri gibi konular ön plana çıkmıştır. ABD'de olduğu gibi Avrupa'da da bu alanın disiplinler arası özelliğini koruduğu görülmektedir. Ayrıca, Avrupa ülkelerinde askeri sosyolojinin gelişiminde kişisel çabaların etkisi büyüktür.

54 1966 yılında Fransa'da yapılan "Altıncı Dünya Sosyoloji Kongresi"nde Silahlı Kuvvetler ve Toplum çalışma grubunun yaptığı sunumların bir kısmı Jacques van Doorn'un editörlüğünde *Armed Forces and Society: Sociological Essays*, (Lahey: Mouton, 1968) yayımlanmıştır. Janowitz, IUSAFS'nin bu konudaki katkısını kitabın önsözünde açıkça belirtmektedir.

55 Segal ve Ender, a.g.e., s. 5.

56 ISA, https://www.isa-sociology.org/en/research-networks/research-committees/rc01-armed-forces-and-conflict-resolution/ , Erişim Tarihi: 01 Haziran 2021.

İngiltere'de askeri sosyolojinin başlangıçta engellemelerle karşılaştığı öne sürülmektedir. Ancak burada bahsedilen hukuksal veya idari engellemelerden ziyade İngiliz kimliğinin bir yansıması olan hususlardır. İngilizlerin merkezi hükümete ve dolayısıyla onun temsilcisi olarak gördükleri orduya şüpheyle yaklaşmaları doğal olarak ordu ile ilgili disiplinlere karşı antipati ile yaklaşılmasına yol açmıştır. Bir diğeri, otoriter ve militarist oldukları anlaşılan Avrupalı rakiplerinin aksine, İngilizlerin kendilerini liberal ve serbest piyasayı destekleyici olarak görmesidir. Bu bakış açısı, 18. ve 19. yüzyıllarda İngiliz yükselişi için kültürel bir açıklama sunarak bu yükselişin askeri ve ekonomik temellerini görmezden gelir. Dolayısıyla sosyolojik araştırmayı etkileyen temel teoriler ağırlıklı olarak ekonomikti ve ordu ile ilgili olayları daha önemli sosyal güçlerin bir yan ürünü olarak görme eğilimi vardı.[57] Bu hususlara ilave olarak Dandeker, sosyoloji dışındaki akademisyenlerin askeri sosyolojiye eleştirel bakış açısının da olumsuz etkileri olduğunu öne sürmektedir. Bununla birlikte Gwyn Harries-Jenkins gibi uzmanlar askeri sosyolojinin gelişimi için ciddi çaba sarf etmiştir.[58]

İngiltere için yukarıda belirtilen karamsar tablonun aslında son yıllarda değişmeye başladığını belirtmek gerekir. Hem dünya çapında askeri sosyologlar yetiştirmeyi başardılar hem de birçok üniversitede bu alana olan ilginin artmasını sağladılar. 2019 yılı itibari ile Genelkurmay Başkanının danışmanlarından birisi önde gelen bir askeri sosyologdur. Üstelik son yıllarda küçük birlik

57 Tyler Crabb ve David R. Segal, "Comparative Systems of Analysis: Military Sociology in the United States and Europe", (ed) Giuseppe Caforio, Marina Nuciari, *Handbook of the Sociology of the Military*, 2. Basım, (Cham, Switzerland: Springer, 2018), s. 63.

58 Christopher Dandeker, "Armed Forces and Society Research in the United Kingdom: A Review of British Military Sociology", (ed) G. Kümmel ve A.D. Prüfert, *Military Sociology: The Richness of a Discipline*, (Baden-Baden: Nomos, 2000), s. 68-70.

eğitimi, uyum ve komuta-kontrol konularında en kapsamlı araştırmalar İngiltere'den çıkmıştır.[59]

Almanya'da orduyu merkeze alan sosyolojik araştırmalar özellikle 20. yüzyılın ilk yarısında görülmektedir. Ancak Nazilerin iktidara gelmesiyle birlikte bu alan neredeyse tamamen unutulmuştur. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra alana olan ilgi tekrar ortaya çıkmış ve 1959'da Protestan Çalışma Grubu (*Evangelische Studiengemeinschaft*) kurulmuştur. Bu grup Alman Ordusu üzerine sosyolojik araştırmalar yapmıştır. Yine 1961'de Ordu ile İlgili Sosyolojik Araştırma Grubu (*Wehrsoziologische Forschungsgruppe*) oluşturulmuştur.[60] Günümüzde üniversitelerden ziyade araştırma merkezlerinin Alman askeri sosyolojisinin gelişimine katkı sağladığı görülmektedir. Askeri Tarih ve Sosyal Bilimler Merkezi (*Zentrum für Militärgeschichte und Sozialwissenschaften der Bundeswehr*-ZMSBw) bu merkezlerin başında gelir. 2013 yılında Alman Silahlı Kuvvetler Sosyal Bilimler Enstitüsü *(Das Sozialwissenschaftliche Institut der Bundeswehr-SOWI)* ile Askeri Tarih Araştırma Ofisinin *(Militärgeschichtlichen Forschungsamt-MGFA)* birleşimiyle kurulan merkez Potsdam'da çalışmalarına devam etmektedir. Ancak bu merkezlerde yapılan araştırmaların sivil üniversitelerde ve toplumda aynı karşılığı bulmadığı dile getirilmektedir.[61] Buna rağmen askeri sosyoloji ders kitapları da

59 Anthony King, *The Combat Soldier: Infantry Tactics and Cohesion in the Twentieth and Twenty-First Centuries,* (Oxford: Oxford University Press, 2013); Anthony King, *Command: The Twenty-First-Century General*, (Cambridge: Cambridge University Press, 2019); Anthony King, *Frontline: Combat and Cohesion in the Twenty-First Century*, (Oxford: Oxford University Press, 2015) askeri sosyoloji okuma listelerine eklenmesi gereken çalışmalardır.

60 Paul Klein, "Sociology and the Military in Germany", (ed) G. Kümmel ve A.D. Prüfert, *Military Sociology: The Richness of a Discipline*, (Baden-Baden: Nomos, 2000), s. 44-45.

61 Heiko Biehl, "History Looms... Resources, Restrictions, and Perspectives on Military Sociology in Germany", *Sõjateadlane (Estonian Journal of Military Studies)*, c. 3, 2016, s. 168; Crabb ve Segal, "Comparative Systems of Analysis: Military Sociology in the United States and Europe", s. 64.

dahil olmak üzere birçok yayın yapılmış ve uluslararası saygınlığa sahip askeri sosyologlar yetiştirmeyi başarmıştır.

Biehl, diğer ülkelerden farklı olarak Almanya'da askeri sosyoloji çalışmaları arasında yer alan iki önemli husus olduğunu vurgulamaktadır. Bunlardan birincisi *Innere Führung* (liderlik gelişimi ve yurttaşlık eğitimi) çalışmalarıdır. Ancak bu çalışmalar geniş bir sosyal bilim kitlesinden ziyade kurumsal politikaları yönlendirmek amacıyla yapılmaktadır. Almanya'ya özgü bir diğer alan ise askeri papazlığın rolü ile ilgili çalışmalardır. Biehl'e göre bu çalışmalar, Almanya'da askeri kuvvettin kullanımı tartışmasıyla ilgili belirli bir duyarlılığın da göstergesidir.[62]

Her ne kadar sosyolojinin kuruluşunda Fransa'nın önemli bir rolü olsa da ilk sosyologların orduyu piyasa toplumu içerisinde alakasız ve ikinci planda görmeleri nedeniyle askeri sosyolojinin gelişimi ancak Cezayir Savaşı ve sonrasında yaşanan olaylarla başlamıştır. Bu savaştan sonra sivil-asker ilişkilerinde yaşanan sorunlar ve darbe girişimi neticesinde 1960 ve 70'li yıllarda disiplin hızlı bir gelişme göstermiştir. Ancak bu gelişim ordunun dışında gerçekleşmiştir. Fransız askeri akademilerinde sosyoloji öğretimi 1982'ye kadar ciddi bir şekilde ele alınmamıştır. Genellikle kriz dönemlerinde bazı gelişmeler olmuş ancak bunlar kurumsallaşamamıştır. 1980'lerin başında çeşitli reformlar, Fransız Harp Okulu Saint-Cyr'e sosyolojinin dahil edilmesi için fırsat yaratmıştır. Öğrenim süresi üç yıla çıkarılmıştır. Bu reformlar subaylara ordunun ekonomik ve sosyal boyutları hakkında daha geniş bir bilgi sağlayarak sivil akranları seviyesine yaklaştırmayı hedeflemiştir. Sosyolojiyi 1960'ların siyasi istikrarsızlığı ve anti-militarizmiyle ilişkilendiren yaşlı subaylar, bu reformlara şüpheyle yaklaşmaktaydı. Ancak bu reformları denetleyen komite hem generaller hem de seçkin sivil üniversitelerden gelen akademisyenlerden oluşuyordu. Bu komitenin en genç üyesi Bernard Boëne, ABD'deki askeri sosyolojinin gelişimi üzerine kapsamlı

62 Biehl, a.g.m., s.178.

bir araştırma yayımlamış ve üretilen raporların çoğunun yönünü etkilemiştir. Nihayetinde üç başlangıç dersi müfredata eklenmiştir; genel sosyoloji, askeri sosyoloji ve insan kaynakları yönetimi. Sonraki yıllarda, Fransa'da askeri sosyoloji araştırmalarında ciddi artış olmuş ve müfredat zenginleşmiştir.[63]

İtalya'da askeri sosyolojinin gelişimi faşist dönem nedeniyle sekteye uğramış ve bu duraklama dönemi 2. Dünya Savaşı sonrasında da devam etmiştir. 1970'lerde bir ilerleme sağlanmış olsa da yapılan çalışmaların çoğu, siyasi, ideolojik sebepler ve karşılıklı şüpheden dolayı ordunun kendisini dış dünyaya kapatmasına yol açmıştır. Dolayısıyla ordu üzerine yapılan tüm araştırmalar resmi izin veya destek olmadan ordu dışından yürütülmüştür. Bu durum 1980'lerin sonunda azalmış ve Askeri Stratejik Araştırmalar Merkezi (*Military Center for Strategic Studies*-Ce.Mi.S.S.), ordu üzerine sosyal araştırmalar için resmi bir merkez olarak kurulmuştur. Bu merkez, ordu ve sivil araştırmacılar arasında bağlantılar kurmaya, bilimsel çalışmaları yayınlamaya ve güvenlik bürokrasisine danışmanlık yapmaya başlamıştır. Askerlerin motivasyonları ve koşulları ile ilgili araştırmalar, CeMiSS'in ilk birkaç yılı için temel çalışma alanı olmuştur. ERGOMAS'ın kurulması İtalyan araştırmacıların Amerikalı sosyologlar tarafından üretilen modellerin ötesine geçmelerine yardımcı olmuştur. ERGOMAS'ın desteğiyle, İtalyan araştırmacılar 1990'lar boyunca başta subay eğitimi olmak üzere çeşitli ulusal çalışmalar yapmışlardır.[64]

63 Bernard Boëne, "Teaching Sociology at Saint-Cyr, 1983-2004 and Beyond A Personal Account", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008, s. 18; Crabb ve Segal, "Comparative Systems of Analysis: Military Sociology in the United States and Europe", s. 64; Michel Louis Martin, "French Military Sociological Research: A Still Promising Field", (ed) G. Kümmel ve A. D. Prüfert, *Military Sociology: The Richness of a Discipline*, (Baden-Baden: Nomos, 2000), s. 22-23.

64 Crabb ve Segal, "Comparative Systems of Analysis: Military Sociology in the United States and Europe", s. 65; Giuseppe Caforio, "Military Sociological Research in Italy", (ed) G. Kümmel ve A. D. Prüfert, *Military Sociology: The Richness of a Discipline*, (Baden-Baden: Nomos, 2000), s. 116-118.

Hollanda askeri sosyolojinin Avrupa'da belki de en fazla rağbet gördüğü ülke olmuştur. Bunun önemli sebeplerinden birisi Jacques van Doorn gibi önde gelen bir sosyoloğun ABD'li meslektaşları ile hemen hemen aynı dönemde bu alanda çalışmaya başlamasıdır. Ayrıca Cornelius Lammers ve Ger Teitler bu alandaki ilk Hollandalı öncüler olarak sayılabilir. 1920'lerden itibaren askeri okullarda sosyal konulara yer veren Hollanda ordusu 1960'lardan itibaren sosyoloji derslerini müfredata dahil etmiştir. Jacques van Doorn'un 1962'den 1972'ye kadar Hollanda Kraliyet Akademisi'nde askeri sosyoloji profesörü olarak görev yapması sayesinde bu alan güçlü ve bağımsız bir disiplin haline gelmiştir. Son yıllarda, müfredat daha entegre ve disiplinler arası bir yaklaşıma geçmiştir.[65] Jacques van Doorn'un açtığı yolda ilerleyen askeri sosyologlar sayesinde bu ülkenin dünya çapında askeri sosyologlar yetiştirdiğini görülmektedir.

ABD'de 1960 gibi çok erken bir tarihte kurumsallaşan askeri sosyoloji Avrupa'da ancak 1986 yılında ERGOMAS'ın kurulmasıyla bu süreci tamamlayabilmiştir. ERGOMAS şu anda dünyanın dört bir yanından bütün araştırmacılara açık, ordu ve toplumla ilgili ortak araştırmalar yürütmektedir. Elbette bu kuruluş da disiplinler arası bir niteliğe sahiptir. ERGOMAS'ın 2010 yılında resmi yayın aracı olarak kurduğu *Res Militaris* iki dilde (İngilizce, Fransızca) yayım yapan hakemli bir dergidir. Başlangıçta Fransız Harp Okulu Saint Cyr tarafından finanse edilen dergi şu anda Cenevre School of Governance tarafından desteklenmektedir.[66] 2018 yılında yayın hayatına başlayan *The Scandinavian Journal of Military Studies* dergisi de Avrupa merkezli yayınlar arasında sayılabilir.

65 Crabb ve Segal, "Comparative Systems of Analysis: Military Sociology in the United States and Europe", s. 65; René Moelker, Joseph Soeters, "Van Doorn and Beyond: From Teaching Sociology to Interdisciplinary, Problem-Based Learning in Dutch Officer Training", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008, s. 36-48; Soeters, "Military Sociology in the Netherlands", s. 128-130.

66 https://www.ergomas.ch/, Erişim tarihi: 20 Aralık 2019.

Rus Askeri Sosyolojisi

Rusya'da askeri sosyolojinin gelişimi ile ilgili İngilizce literatürde çok az sayıda yayın vardır ve bunlar genellikle birkaç askeri sosyoloğun elinden çıkmıştır. Buna rağmen Rus askeri sosyolojisinin gelişimine yer ayırmak gerekir. Her şeyden önce Ruslar askeri sosyolojinin Rusya'da 19. yüzyılda kurulduğunu iddia etmektedir.[67] Hatta Obraztsov, askeri bilimleri sosyal bilimler ile ilişkilendirmeye çalışan ve "askeri sosyoloji"nin gerekliliğini vurgulayan ilk uzmanın Nikolay Andreevich Korf (1866-1924) olduğunu öne sürmektedir. Buna göre Korf, 1897'de yayımladığı bir çalışmasında sosyal olguların askeri bir bakış açısıyla incelenmesi için yeni bir disiplin oluşturulması gerektiğini öne sürmüştür. Hatta ordu ve sosyal olgular üzerine çalışacak bu alanın adının askeri psikolojiye paralel olarak askeri sosyoloji olması gerektiğini belirtmiştir. Dolayısıyla "askeri sosyoloji" teriminin ilk defa Korf tarafından 1897 gibi oldukça erken bir tarihte gündeme getirildiği öne sürülmektedir. Ancak yazara göre Korf'un askeri sosyoloji olarak önerdiği alan aslında askeri etkinliğin hizmetinde bir bilim dalından başka bir şey değildi.[68]

19. yüzyıl sonu ile 20. yüzyıl başında Rus İmparatorluk Ordusu subayları arasında bir askeri sosyoloji geleneği başlamıştır. Bu bilim dalının ordunun içinden gelişmeye başlaması nedeniyle son zamanlara kadar askeri şosyoloji ya bizzat askerler tarafından ya da ordu için çalışan siviller tarafından yürütülmüştür. Örneğin iki albay 20. yüzyılın başında binlerce üst rütbeli askerin (1.300'den fazla general ve 3.000'den fazla albay)

67 Sociological center of the Russian Federation Armed Forces, Ministry of Defence of the Russian Federation https://eng.mil.ru/en/science/sociological_center.htm, Erişim tarihi 18 Aralık 2019

68 Igor Obraztsov, "The Institutionalization of Military Sociology: The Russian Path of Gains and Losses", *Journal of Political & Military Sociology*, 2018, c. 46, no. 1, s. 129–168, 136; Igor V. Obraztsov, "Military Sociology in Russia: Origins, Traditions, and Prospects", (ed) Eric Ouellet, *New Directions in Military Sociology*, (Whitby, Ontario: de Sitter Publications, 2005), s.66.

şahsi dosyalarını inceleyerek ordunun sosyo-demografik yapısını, değişimlerini ve kariyer çizgisini analiz etmişlerdir.[69] Bu çalışmanın en azından amaç ve kapsam olarak Janowitz'in 1960 yılında yayımladığı ve askeri sosyolojinin temel eserlerinden birisi olan "The Professional Soldier" ile benzer olduğunu belirtmek gerekir. Janowitz, bu çalışmasını ABD Ordusundaki 760 general/amiral ve 113 subayın biyografik bilgileri, anketler ve mülakatlar üzerinden gerçekleştirmişti.

19. yüzyıl sonunda gelişmeye başlayan Rus askeri sosyolojisi, akademisyenlerin birçoğu 1. Dünya Savaşı'ndan veya 1917 devriminden sağ çıkamadığı için yok olmaya yüz tutmuştur. Ayrıca 20. yüzyılın ilk yarısında, Marksist ideoloji savaş ve ordu hakkındaki öğretilere aykırı olabilecek ampirik araştırmaları yasaklamıştır. Disiplinin 1960'larda yeniden ortaya çıkmasına izin verilmiş ancak kurumsal gizlilik devam etmiştir. Örneğin yabancı yazarların askeri sosyoloji kitapları, Sovyetler Birliği'nin ana kütüphanesi olan Lenin Devlet Kütüphanesi tarafından satın alınmış ama bunlar sadece çok sınırlı sayıda ve "güvenilir" akademisyenlere verilmiştir. Obraztsov'a göre Sovyet askeri sosyolojisinin hem teorik hem de ampirik gelişiminin zayıf kalmasının nedenlerinden birisi bu kaynaklara erişim problemidir. Sosyoloji kongrelerinde yabancı meslektaşlarla (hem Amerikan hem de Batı Avrupa) iletişim sadece "ideolojik olarak onaylanmış" çok sınırlı bir gruba emanet edilmiştir. Her Sovyet heyeti genellikle bir veya iki katılımcıdan oluşmuş ve Sovyet katılımcıları tarafından hazırlanan tüm raporların içeriği ordu tarafından onay sürecinden geçirilmiştir. Raporlar Sovyetler Birliği silahlı kuvvetlerindeki gerçek durum hakkında herhangi bir bilgi içeremezdi.[70]

Sovyetlerin çökmesinden sonra Rusya'da çoğunlukla askeri araştırma birimleri ve akademilerde yarı bağımsız bir askeri sosyolojinin geliştiği belirtilmektedir. Büyük Rus sosyal bilim dergileri

69 Obraztsov, a.g.e., s. 67.

70 Igor V. Obraztsov, "Teaching Sociology in Military Educational Institutions of Russia", *Armed Forces & Societ*, c. 35, no 1, Ekim 2008, s. 166-167.

askeri sosyolojiye geniş yer ayırmıştır ancak araştırma yapmak için tam bir akademik özgürlük yine sağlanamamıştır.[71] Obraztsov'a göre de Rus askeri sosyolojisi askeri etkinliği arttırmak için toplumu askeri bir bakış açısı ile ele alır ve askeri sosyoloji ordunun hizmetinde yarı bağımsız bir disiplin olarak görülür.[72] Demokratikleşmeye rağmen, Rusya'daki askeri sosyoloji ordu içi bir bilim olmaya devam etmektedir. Orduya yönelik araştırmalar yine ordu için oluşturulan özel araştırma kurumlarındaki askeri sosyologlar tarafından yürütülmektedir. Bu nedenle bu araştırma alanı üzerinde askerlerin tam bir tekeli vardır.[73] Ordu içinde ise tek sosyoloji birimi Sosyoloji Merkezidir. Bu merkez siyasi iktidarın ve ordunun, Rusya Federasyonu Silahlı Kuvvetlerinin inşası, eğitimi ve ahlaki ve psikolojik meselelerini çözmek için silahlı kuvvetler içindeki sosyal süreçleri takip eder. Merkezin bir diğer önemli görevi, komutanlar, personel ve ilgili birimlere askeri personel ile çalışmaları için bilgi ve metodolojik destek sağlamaktır. Merkezin araştırma laboratuvarları tarafından yapılan sürekli görevler arasında, askerlerin ve aile üyelerinin sosyo-ekonomik ve yasal durumlarının yıllık olarak izlenmesi de bulunmaktadır. [74]

Rus askeri sosyolojisinin ne kadar bağımsız olduğu bu çalışmanın sınırları dışındadır. Ancak şunu belirtmek gerekir ki ABD dahil tüm ülkelerde askeri sosyoloji askeri etkinliğin arttırılması ve ordunun pratik ihtiyaçlarının çözümü için çalışmaktadır. ABD'de 2. Dünya Savaşı, Kore ve Vietnam Savaşları, profesyonel orduya geçiş, 21. yüzyılın yeni güvenlik gereksinimleri daima askeri sosyologlara yeni araştırma konuları olarak sunulmuş

71 Crabb ve Segal, "Comparative Systems of Analysis: Military Sociology in the United States and Europe", s. 82.

72 Obraztsov, "Military Sociology in Russia: Origins, Traditions, and Prospects", s. 78.

73 Obraztsov, "Teaching Sociology in Military Educational Institutions of Russia", s. 174.

74 Sociological Center of the Russian Federation Armed Forces, Ministry of Defence of the Russian Federation, https://eng.mil.ru/en/science/sociological_center.htm, Erişim tarihi: 31 Mayıs 2021.

ve alanın genişlemesine neden olmuştur. Benzer bir durum Batı Avrupa ülkeleri için de geçerlidir. Soğuk Savaş'ın sona ermesi ile ortaya çıkan yeni tip görevler, profesyonelleşme, çeşitlilik gibi konular askeri sosyologlara olan ihtiyacı arttırmış ve bu durumda da doğal olarak ordunun hizmetinde bulunmuşlardır. Yine doğu Avrupa ülkeleri komünizm sonrası ortaya çıkan ve yukarıda kısaca ele alınan sorun alanlarının çözümü için çalışmış ve bunun karşılığında da kendi akademik alanlarını genişletmişlerdir. Bu noktada Rus ve Batı askeri sosyolojisi arasında fark olarak ortaya konulabilecek hususlar akademik özgürlük ve teorik, metodolojik çalışmaların Rusya'da daha sınırlı olması olarak açıklanabilir. Nitekim Rus askeri sosyoloji araştırmaları akademik bir üründen ziyade çoğunlukla ordunun ya da siyasi iktidarın hizmetinde raporlar olarak kalmıştır.

Türkiye'de Askeri Sosyoloji Çalışmaları

Türk sosyolojisinin tarihsel gelişimini inceleyen çalışmalarda birçok konu veya sosyoloğa yer verilmesine rağmen ordu veya asker ile ilgili hemen hemen hiç bilgi yoktur.[75] Üstelik bu çalışmalarda sosyologların ana araştırma konularından birisi olan Türk modernleşmesinde ordunun rolü açıkça belirtilmesine rağmen orduyu veya subaylar grubunu doğrudan araştırmanın merkezine koyan çalışma tespit edilememiştir. Hatta askeri meseleler üzerine askeri okullarda ders vermiş[76] sosyologlar olmasına rağmen bu eserler de askeri sosyoloji kapsamında değerlendirilecek türden değildir. Elbette bu durum dönemin sosyologlarının veya onların

75 İlgili kaynaklar için bkz.: Baykan Sezer, *Sosyolojinin Ana Başlıkları*, (İstanbul: Doğu Kitabevi, 2019); Yücel Bulut, *Türk Sosyolojisinin Kısa Tarihi*, (İstanbul: Alfa, 2021); H. Bayram Kaçmazoğlu, *Türk Sosyoloji Tarihi*, 3 cilt, (İstanbul: Doğu Kitabevi, 2010); Levent Ünsaldı, Ercan Geçgin, *Sosyoloji Tarihi, Dünya'da ve Türkiye'de*, (Ankara: Heretik Yayınları, 2019); Çağatay Özdemir (ed), *Türkiye'de Sosyoloji*, (Ankara: Phoenix, 2008).

76 Turhan Yörükan, "Ayda Yörükan (245-267)", (ed) Çağatay Özdemir, *Türkiye'de Sosyoloji*, (Ankara: Phoenix, 2008), s. 250.

çalışmalarını inceleyen günümüz sosyal bilimcilerinin hatası değildir. Bu eksiklikte, askeri sosyoloji veya en azından askerlik ile ilgili teorik ve kavramsal çerçevenin gelişmemesi kadar ordu ile ilgili bilgi toplama ve yayımlama kısıtlamalarının da etkisi söz konusudur. Buna rağmen sosyologların en azından Alexis de Tocqueville örneğinde olduğu gibi orduya veya subaylar grubuna ilişkin gözlemlerine genel Türkiye meselelerini inceledikleri çalışmalarında yer vermesi beklenirdi. Bu hususta da çok zorlama yaparak birkaç örnek bulmak mümkün olabilir.[77] Ancak bu örnekler bile Türkiye'de bir askeri sosyoloji disiplininin olmadığı gerçeğini değiştirmez. Yani askerler ve sosyolojinin bir köprünün uzak iki ucunda konumlandığı bir durum söz konusudur.

Bu uzak konumlanmaya yol açan bir diğer etken ise ordunun kısa vadeli ihtiyaçları ile ilgilidir. Lang, ordunun, etkinlik ve mevcut insan gücünden maksimum düzeyde yararlanma amacında olmasının doğal sonucu olarak sonuçları kolayca uygulamaya dönüştürülebilen psikolojik, psikiyatrik ve operasyonel araştırmalara büyük yatırımlar yaptığını belirtmektedir.[78] Özellikle Batı ordularını ilgilendiren bu tespit bir yönüyle Türk Silahlı Kuvvetleri için de geçerlidir. 2. Dünya Savaşı etkisiyle moral, motivasyon ve savaşçılık özelliklerinin geliştirilmesi amacına paralel olarak birçok yayın yapılmış ve Genelkurmay Başkanlığı tarafından teşvik edilmiştir.[79] Bu tür yayınlar psikolojinin askeri sosyoloji ile karıştırılmasına yol açmıştır. Yani aslında orta ve uzun vadede çok daha tutarlı plan ve programlar yaratabilecek

77 Özellikle subaylar grubuna ilişkin değerlendirmeleri ile Niyazi Berkes'in yayını bir örnek olabilir: *Türkiye'de Çağdaşlaşma*, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2012).

78 Kurt Lang, "Military Sociology", *Current Sociology*, c. 13, no. 1, 1965, s. 4.

79 Bu alandaki bazı çalışmalar: Nureddin Fuat Kartal, *Silahlı Kuvvetlerde Moral*, (Ankara: Genelkurmay Basımevi, 1951); Remzi Yiğitgüden, *Askerlik Psikolojisi*, (Ankara: Genelkurmay Matbaası, 1941); Baha Arıkan, *Komutanlığın Psikolojisi*, (İstanbul: Bozkurt Kütüphanesi, 1941); Baha Arıkan, *Ordu Psikolojisi*, (İstanbul: Anıl Yayınevi, 1960); Faik Türkmen, *Manevi Silah: Moral*, (Ankara: Medeniyet Matbaası, 1959).

potansiyeli olan askeri sosyoloji çalışmaları günlük ihtiyaçların gölgesinde kalmıştır.

Türk askeri sosyolojisinin gelişememesinin bir diğer nedeni ise araştırmaların genelde kurum içerisinde kalması ve bürokratik rapor formatında karar alıcıların tekelinde bırakılmasıdır. Yani askeri liderler sosyal araştırmaya tamamen karşı çıkmamışlardır ancak bu araştırmaların akademik bir ürüne dönüşmesine izin verilmemiştir. Özellikle personel konuları ile ilgili bazı dönemlerde düzenli araştırmalar yapıldığı ve bunların kurum içi uygulamaları belirlemek amacıyla kullanıldığı görülmüştür. Doğal olarak bu çalışmaları yürütecek birimlerin kurulduğu da belirtilmiştir.[80] Bu durum Türkiye'de -tam anlamıyla askeri sosyoloji olarak adlandırmak mümkün olmasa da -sosyal araştırmanın ordu tarafından istifade edilen bir alan olduğunu göstermektedir. Bu açıdan bakınca Rus askeri sosyolojisine benzer bir çizgi takip ettiğini söylemek mümkündür. Ancak çalışmaların bir önceki paragrafta belirtilen dar bir alana sıkıştığı görülmektedir.

Günümüzde ise askeri sosyolojiye giderek artan bir ilgi söz konusudur. Bunun en önemli göstergesi 2018 yılında Milli Savunma Üniversitesi'nde bu alanda yüksek lisans programının açılmasıdır. Yani askerler ve sosyoloji ve doğal olarak sosyologlar artık bir köprü kurabilmiştir. Bu duruma gelinceye kadar askeri sosyoloji örnekleri olarak değerlendirilebilecek bireysel çabalardan söz edilebilir. Bunların bir kısmı dönem itibariyle tamamen sürpriz niteliğinde eserlerdir. Bir kısmı ise sosyoloji disiplinine akademik bir katkı amacı dışındaki saiklerle yazılmıştır. Bu noktada gazeteci kökenli yazarlar ön plana çıkmaktadır. Son yıllarda özellikle sivil-asker ilişkileri, subaylar grubu, zorunlu askerlik gibi konular üzerine önemli araştırmalar yayımlanmıştır. Ancak bu çalışmanın kapsamı itibariyle sadece askeri sosyolojinin Türkiye'deki durumunu yansıtan bazı çalışmalara yer verilecektir.

80 Em.Kur.Alb. O. K. ile e-posta görüşmesi, 31 Mayıs 2021.

Türkiye'de askeri sosyoloji teriminin ilk defa kullanıldığı yayım 1939 yılında bir subay tarafından yazılan ve Genelkurmay Başkanlığı tarafından faydalı görüldüğü ibaresi taşıyan *Ordu Sosyolojisi Yolunda Bir Deneme* adlı kitaptır.[81] Kitap, bugünün standartlarıyla bir askeri sosyoloji çalışması olarak adlandırmak için zayıf bir çalışma ancak bu değersiz olduğu anlamına gelmemektedir. Henüz ortada böyle bir disiplin yok iken ordu sosyolojisini yazmak önemli bir çabadır. Kitabın temel amacı askeri sosyolojinin gerekliliğini ve ordu için faydalı olacağını vurgulamak olarak belirtilmiştir. Hatta, ordu sosyolojisinin Harp Okulu müfredatına eklenmesi gerektiğini öne sürmüştür. Yazar, alay kuruluşunu orduda bir aile modeli olarak kabul etmiş ve alay komutanının en önemli vazifesini de alay ailesini kurmak olarak belirlemiştir. Bu tespitlerden sonra alayın subay ve erleri arasındaki ilişkiler, subayın evliliğine dair esaslar, kurmay olmanın önemi gibi hususlar ön plana çıkarılmıştır.

Ancak bilimsel metodolojinin eksikliğinden dolayı mevcudun analizinden ziyade temennilerin ön plana çıktığını söylemek mümkündür. Özetle, o dönem türünün tek örneği ve kişisel bir çaba olarak değerlendirilebilir. Her ne kadar bunun birinci cilt olduğu belirtilse de devamının gelmediği bilinmektedir. Yazarın bu başlığı ve konu seçimini nasıl yaptığına dair bir bilgiye ulaşmak da mümkün olmamıştır. Dolayısıyla bu konuda spekülasyondan öte bir yorumda bulunmak mümkün değildir. Yazarın teklif ettiği askeri sosyoloji dersi olmasa bile en azından sosyoloji, psikoloji ve liderlik dersleri Davranış Bilimleri adı altında ancak 1969'da Harp Okulu müfredatına eklenmiştir.[82]

Türk askeri sosyolojisinin ciddi ilk örnekleri olarak kabul edilebilecek çalışmalar genellikle ordunun profesyonel asker

81 Ş. G. Erker, *Ordu Sosyolojisi Yolunda Bir Deneme*, c. 1, (İstanbul: Bürhaneddin Matbaası, 1939).

82 Mesut Uyar, A. Kadir Varoğlu, "In Search of Modernity and Rationality: The Evolution of Turkish Military Academy Curricula in a Historical Perspective", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008, s. 193.

grubunu oluşturan subay ve astsubaylar üzerine yapılmıştır. Örneğin Ahmet Taner Kışlalı'nın subay ve astsubayların toplumsal kökenleri üzerine araştırması bu alanda ilklerden birisidir. Bu çalışma üniversitede okuyan asker çocukları vasıtasıyla gerçekleştirilmiş ve ancak 239 subay ve 531 astsubaya ulaşılabilmiştir.[83] Daha sonra 80'li yıllarda gazeteci kökenli araştırmacıların çalışmaları gündeme gelmiştir. Örneğin Mehmet Ali Birand'ın *Emret Komutanım* kitabı her ne kadar yazar bu amaçla yola çıkmış olmasa da birçok yönüyle bir askeri sosyoloji çalışması olarak değerlendirilebilir. Birand'ın giriş bölümündeki şu ifadesi sarih bir şekilde bunu ortaya koyar: "....oysa aynı toplum, bu dev kuvveti yöneten yaklaşık 70 bin kişilik subay-astsubay çekirdeğini pek tanımaz. Dünyanın başka hiçbir uygar ülkesinde, bu kadar iç içe yaşanan, ancak az tanınan bir başka ordu yoktur."[84] Benzer şekilde "astsubay sınıfını kamuoyuna tanıtmayı" amaçlayan Nail Güreli'nin *Astsubaylar*[85] kitabı da örnek gösterilebilir. Bu dönemde üzerinde durulması gereken bir başka çalışma ise Bozdemir'e aittir.[86] Yazarın da belirttiği üzere "tarihsel olaylara toplum bilimsel bir bakış" olan çalışma özellikle Batı'daki askeri sosyoloji çalışmalarına yaptığı atıflarla dikkat çekmektedir.

Sonraki yıllarda karşımıza bir doktora tezi çıkmaktadır. 1998 yılında hazırlanan tez, *Savaş Sosyolojisine Türkiye Açısından Bir Yaklaşım* ismini taşımaktaydı. Her ne kadar tezin başlığı savaş sosyolojisi olsa da aslında içerik itibariyle askeri sosyolojiden bahsetmektedir ve kullanılan tüm kaynaklar askeri sosyologlara aittir. Yazar giriş kısmında "Janowitz ve Moskos gibi önemli isimlerin temsil ettiği savaş sosyolojisi, yepyeni bir bilimsel disiplindir.

83 Ahmet Taner Kışlalı, "Türk Ordusu Toplumsal Kökeni Üzerinde Bir Araştırma", *Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*, c. 29, no. 2, 1974, s. 89-105.

84 Mehmet Ali Birand, *Emret Komutanım*, (İstanbul: Milliyet Yayınları, 1986).

85 Nail Güreli, *Astsubaylar*, (İstanbul: Milliyet Yayınları, 1991).

86 Mevlüt Bozdemir, *Türk Ordusunun Tarihsel Kaynakları*, (Ankara: SBF Yayınevi, 1982).

Türkiye'ye tanıtılması ve Türkiye açısından teori ve metodolojisi yerine oturtularak derinlemesine gelişimi, acil bir bilimsel gereklilik olarak ortaya çıkmaktadır"[87] tespiti ile aslında askeri sosyoloji için bugün de arzu edilen hedefi ortaya koymaktadır. Ancak o dönemin şartları içerisinde muhtemelen askeri sosyoloji yerine savaş sosyolojisi teriminin kullanıldığı değerlendirilmektedir.

Bu dönemden sonra kurumsal çabaların başladığı görülmektedir. Ancak bu çabaların birkaç asker-akademisyenin kişisel gayretleri sonucunda ortaya çıktığını belirtmek gerekir. Bu kapsamda Kara Harp Okulu öğretim üyeleri ilk defa 2002'de yabancı askeri sosyologlarla temas kurmuşlardır. Daha sonra 2003'te her ne kadar adı bilinçli bir biçimde "Uluslararası Liderlik Sempozyumu" olarak konulmuş olsa da tam anlamıyla bir askeri sosyoloji sempozyumu olarak disiplinler arası bir yaklaşımla Kara Harp Okulu bünyesinde düzenlenmiştir. 2004'te RC01 "*Armed Forces and Conflict Management*" ara toplantısı Ankara'da yapılmıştır.[88] Askeri sosyolojinin Türkiye'de çok büyük oranda "sivil-asker ilişkileri"nden ibaret görülmesinin bir sonucu olarak 2005 yılında Huntington'ın *The Soldier and State* kitabının Türkçe baskısı yayımlanmıştır.

Halen ordu ile ilgili yapılan çalışmaların çok büyük çoğunluğu sivil-asker ilişkileri ile ilgilidir. Askeri sosyolojinin diğer araştırma konuları ile ilgili pek yayın olmaması bu alt-disiplinin eksik ve yanlış yorumlanmasına neden olmaktadır. Örneğin, asker aileleri, emekliler, subay eğitimi, askeri kültür-milli kültür ilişkisi, uyum (*cohesion*), kadın askerler gibi konularda neredeyse hiç çalışma yapılmamıştır. Bu konu bir yönü ile Türkiye'de ordunun araştırmaya nispeten kapalı olması ve dolayısıyla bilgiye erişim zorluğu ile alakalıdır diğer yönü ile sivil-asker ilişkileri alanında kalem oynatmanın kolaylığından kaynaklanmaktadır. Sonuçta sivil-asker ilişkileri alanında ordu içinden izin alma ihtiyacı duymadan veya ordunun

87 Sinan Çaya, *Savaş Sosyolojisine Türkiye Açısından Bir Yaklaşım*, (Ankara: Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yayınlanmamış Doktora Tezi, 1998).

88 Uyar ve Varoğlu, a.g.e., s. 196-197.

birincil kaynaklarına pek muhtaç olmadan araştırma yapılabilir. Hele bu araştırma, üst yönetim seviyesindeki karar alma mekanizmaları ile ilgili ise çok daha kolay yürütülebilmektedir.

Askeri sosyolojinin sivil-asker ilişkilerinden ibaret bir alan olarak algılanması beraberinde başka sorunları da getirmiştir. Öncelikle Türkiye'deki sivil-asker ilişkileri çalışmaları genelde siyaset biliminin tekelinde kalmaktadır. Bu alanda hem yerli hem de yabancı uzmanlar tarafından yapılan çalışmalar askeri darbelerin sebepleri ve sonuçlarını analiz etmekte ve doğal olarak siyasi-askeri elitler arasındaki ilişkilere odaklanmaktadır. Ancak ordunun bütüncül bir yapı olmadığı, tam aksine olaylara ve olgulara farklı perspektiften yaklaşan etten kemikten insanlardan oluştuğu göz ardı edilmektedir. Halbuki kuvvet farklılığı bir yana farklı askeri sınıfların dahi kendine özgü kültürü, bakış açısı ve çalışma şekillerinin olduğu bir yapı söz konusudur. Üstelik bu durum zorlama yöntemlerle gelişmemiştir. Aksine her kuvvet ve sınıfın yaptığı işin niteliği doğal olarak farklı düşünce biçimleri geliştirmelerine yol açmıştır. Buna rağmen bazı sivil-asker ilişkileri çalışmaları genelde ideolojik kaygılarla orduyu tek bir bütün olarak ele almış ve olumsuz bir imaj yaratmak için çaba sarf etmiştir. Benzer bir ton, militarizm çalışmalarında da görülmektedir. Orduyu darbe meraklısı olan ve zulüm yapan durumuna sokan bu çalışmaların aksine daha objektif çalışmalar ise genellikle batılı yazarlardan gelmiştir.

Sonuç olarak, mevcut durumda Türkiye'de askeri sosyolojinin sivil-asker ilişkilerinin dar kapsamlı[89] çalışmalarının önüne geçemediğini söylemek çok iddialı bir tespit olmayacaktır.

89 Sivil-asker ilişkilerinin geniş tanımında ordu ile hükümet arasındaki ilişkinin yanı sıra ordu ile toplum, subaylar grubu ile elitler ve silahlı kuvvetler ile ekonomik çıkarlar arasındaki ilişkiler de ele alınır. Türkiye'deki sivil-asker ilişkileri araştırmaları ise çoğunlukla ordu ile siyasi irade arasındaki karar alma mekanizmalarına odaklanmaktadır. Detaylı bilgi için bkz.: Jacques van Doorn, "Armed Forces and Society: Patterns and Trends", (ed) Jacques van Doorn, *Armed Forces and Society: Sociological Essays*, (Lahey: Mouton, 1968), s. 39-51 ve James Burk, "Theories of Democratic Civil-Military Relations", *Armed Forces & Society*, c. 29, no 1, 2002, s. 7-29.

Dolayısıyla bir Türk askeri sosyolojisinden bahsetmek için henüz çok erkendir. Askeri sosyoloji el kitabının 2017 gibi çok geç bir tarihte Türkçeye çevrilmiş olması da bunun bir göstergesidir. Hatta ilk askeri sosyoloji doktora tezi olarak sunulan çalışmanın da "ABD Sivil-Asker İlişkileri"[90] üzerine yapıldığı görülmektedir. Türkiye'de askeri sosyolojinin içinde bulunduğu bu durumun kurumsal seviyede üniversiteler ve ordunun ve doğal olarak askerler ve akademisyenlerin ortak çabası ile gelişeceği değerlendirilmektedir. Nitekim 2018 yılında Milli Savunma Üniversitesi bünyesinde askeri sosyoloji yüksek lisans programının açılması bu alanda umut verici bir gelişme olarak ortaya çıkmıştır. Askeri sosyolojinin gelişmesi hem ordu için hem de üniversite için faydalı sonuçlar ortaya çıkarabilir. Ordu, daha isabetli düzenlemeler yaparak etkinliğini arttırabilir, üniversite ise bu alanda görünürlüğünü artırarak diğer ülkeler seviyesine ulaşabilir. Örneğin uyum (*cohesion*), muharebe motivasyonu, askeri kültür, subay eğitimi, profesyonel orduya geçiş ile ilgili araştırmalar hem kurumsal ihtiyaçları karşılayabilir hem de askeri sosyolojinin gelişimini sağlar. Bu tarz çalışmaların bir diğer önemli faydası ise birbirini anlayan sivil ve asker uzmanların yetiştirilmesidir. Eğer geleceğin askeri sosyologları bugüne kadar olduğu gibi alanı sadece sivil-asker ilişkileri ile sınırlı tutarsa muhtemelen bir Türk askeri sosyolojisinden bahsetmek mümkün olmayacaktır.

Sorunlar ve Gelecek Üzerine

Başlangıçtan bu yana askeri sosyoloji sivil akademisyenler ile ordu arasındaki güvensizlikten etkilenmiştir.[91] Bundan dolayı askeri örgütlenmeye ilişkin araştırmaların çoğu, silahlı kuvvetlerin doğrudan sponsorluğu altında olmuş ve ilgili bilgilere erişim, araştırmanın kendi çıkarlarına hizmet edip etmemesine büyük ölçüde

90 Adem Başpınar, *Amerika Birleşik Devletleri'nde Sivil-Asker İlişkileri*, (İstanbul; İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sosyoloji Programı, 2019).

91 Crabb, Segal, a.g.e., s. 66.

bağımlı kalmıştır.[92] Alanın doğum yeri olan ABD'de Vietnam Savaşı ve sonrasındaki ortam bu yaklaşımı daha da güçlendirmiştir. Ordu, her şeyden önce askeri sosyolojinin kendisi açısından sağlayacağı faydayı fark etmemiş veya görmezden gelmiştir. Üniversiteler ise askeri sosyolojiyi toplumun militarizme kaymasına yol açacak bir bilim dalı olarak algılamışlardır.[93] Bu durum o dönemlerde askeri sosyoloji ile ilgilenen uzman sayısının diğer alanlarla karşılaştırıldığında ne kadar az olduğunu da açıklamaktadır.[94]

Bu hususla bağlantılı olan bir diğer sorun alanı ise ordu üzerine araştırma yapmanın güçlüğüdür. Bunun en önemli nedeni orduların gizlilik politikaları ve araştırma sonucunda ortaya çıkması muhtemel istenmeyen sonuçların yayımlanmasından kaynaklanmaktadır. Ancak birçok ülkede bu durum ordu ile üniversiteler arasındaki iş birliği sayesinde çözülmüştür. Akademisyenler hem disiplinin gerektirdiği özgürlük içinde çalışmalarını yayımlayabilmişlerdir hem de ordunun veya siyasi iktidarların ihtiyaç duyduğu raporları sağlamışlardır. Bazı ülkelerde bu disipline karşı var olduğu söylenen ön yargıyı aşmak için askeri okullarda askeri sosyoloji ders konuları farklı branşların altına eklenmiştir.

Askeri araştırmalarda doğrudan ordunun ya da ordu destekli araştırma kurumlarının baskın olduğu görülmektedir. Ancak bu durum askeri sosyolojinin bağımsız bir disiplin olmadığı ya da artık ömrünü doldurduğu anlamına gelmez. Gittikçe artan oranda profesyonel orduya geçişle birlikte toplumların ordunun sivil kontrolü üzerindeki rolünün azalması askeri sosyologlara olan ihtiyacı arttırmaktadır. Zorunlu askerlik döneminde toplumun ordu ile ilgili meselelere olan doğal ilgisi nedeniyle bu durum siyasi iradenin askeri konulardaki kararları üzerinde bir

92 Lang, a.g.e., s. 4

93 Gerhard Kümmel, Andreas D. Prüfert, "The Richness of Military Sociology: An Introduction", (ed) G. Kümmel, A. D. Prüfert, *Military Sociology: The Richness of a Discipline* (Baden-Baden: Nomos, 2000), s. 7-8; Segal ve Ender, a.g.e., s. 9; Moelker ve Soeters, a.g.e., s. 45-46.

94 Kourvetaris ve Dobratz, a.g.e., s. 7-8.

baskı oluşturmaktaydı. Bu durumun değişmesi ile birlikte ortaya çıkan boşluğu doldurmak için askeri sosyologlara daha çok iş düşmektedir.[95] Askeri sosyoloji veya genel anlamı ile silahlı kuvvetler ve toplum arasındaki ilişkilere odaklanan uzman sayısındaki artış yukarıdaki tespiti desteklemektedir. 2005 itibariyle IUS, ERGOMAS ve ISA RC01 toplam üye sayısı 500 civarında[96] iken bu rakam günümüzde 1.500'ün üzerine çıkmıştır.[97]

Yeni araştırma alanları veya farklı teorik ve metodolojik gelişimler de bu anlamda disiplinin geleceği için gündemdedir. Mesela Eric Ouellet[98] ve Yagil Levy[99] disiplinin gelişimi için eleştirel askeri sosyolojinin devreye girmesi gerektiğini öne sürmektedirler. Ayrıca Ouellet, askeri sosyolojinin, güvenlik çalışmaları ile birleşerek kendine yeni bir yön çizebileceğini belirtmektedir. Askeri sosyolojinin teorik altyapısının geliştirilmesi ise başka bir fırsat olarak ortaya çıkmaktadır. Siebold, disiplinin tek teorik tartışmasının Moskos tarafından ortaya atılan kurum/meslek *(institutional/occupational)* modeli olduğunu ancak bunun yeterli olmadığını ve askeri sosyolojinin sağlıklı gelişimi için yeni teoriler ve başlıca araştırma konularının geliştirilmesi gerektiğini beyan etmektedir. Bu şekilde askeri sosyolojinin özü olarak tanımlanabilecek teori ve temalar ile birlikte disiplinin genel sosyolojiye katkı sağlayabileceğini belirtmektedir.[100] Soeters karşılaştırmalı analizlerin önemini vurgulamaktadır. Askeri görevlerin anlaşılması ve analizi için

95 Yagil Levy, "Time for Critical Military Sociology", *Res Militaris*, c. 5, no 2, Yaz 2015, s. 4.

96 Obraztsov, "Military Sociology in Russia: Origins, Traditions, and Prospects", s. 62.

97 IUSAFS Sekreteryası (Eric S. Morse) ile e-posta görüşmesi, 15 Ocak 2020. Sadece IUSAFS'in üye sayısı 1421'dir. Bu üyelerin dörtte biri sosyolog, dörtte biri siyaset bilimci, diğerleri ise psikolog, tarihçi, uluslararası ilişkiler uzmanları, istatistikçiler gibi farklı alanlardan oluşmaktadır.

98 Ouellet, a.g.e., s. 16.

99 Levy, a.g.e., s. 4.

100 Guy Siebold, "Core Issues and Theories of Military Sociology", *Journal of Political and Military Sociology*, c. 29, 2001, s.141.

farklı seviyelerde (mikro-mezo-makro) aynı anda meydana gelen olayların gözlemlenmesi ve bunun ancak askerlerin ve bu alanda çalışan akademisyenlerin iş birliği ile mümkün olabileceğini öne sürmektedir. Kısaca gerçek bir araştırma için teori ve pratik arasındaki boşluğun doldurulması gerekmektedir. Bu durumda muharebe alanında sıcak çatışma sırasındaki sosyolojik araştırmalara yer verilmesi gerektiğini belirtmektedir.[101]

Türkiye açısından bakıldığında çok daha geniş akademik fırsatlarla dolu bir manzara ortaya çıkmaktadır. Geçmişteki araştırmaların neredeyse tamamının sivil-asker ilişkilerine odaklanması nedeniyle diğer araştırma konuları bakir kalmıştır. Bu alanlarda sayısız fırsat akademisyenlerin önünde durmaktadır. Ayrıca son yıllarda yürütülen ülke içi ve dışı askeri operasyonlar özgün araştırmalar için fırsat sunmaktadır. Dolayısıyla Türk askeri sosyolojisinin mevcut duruma rağmen yakın gelecekte önemli bir disiplin olarak ortaya çıkma potansiyeli vardır. Bu alanda akademik bir platformun kurulması disiplinin gelişimini hızlandıracaktır. Ayrıca sivil-asker karma akademisyen gruplarının oluşturulması ve ortak çalışmaları daha doyurucu ve objektif çalışmaların yapılmasına da katkı sağlayacaktır.

Sonuç

Temelleri 19. yüzyılın ikinci yarısı ile 20. yüzyılın başında atılan ve kuruluşunu 2. Dünya Savaşı sonrası dönemde tamamlayan askeri sosyolojinin Avrupa ve Amerika'da hem üniversiteler hem de ordular tarafından bir alt-disiplin olarak kabul edildiği ve bu alandaki araştırmaların her geçen gün artış gösterdiği görülmektedir. Bu bölgeler haricinde dünyanın değişik ülkelerinde de bu alanın gelişimi için çalışmalar yapılmaktadır. Birçok ülke askeri sosyoloji derslerini hem askeri okullarda hem de üniversitelerde müfredata dahil etmiştir. Ayrıca birçok ordunun kendi bünyesinde kurduğu veya dışarıdan desteklediği araştırma merkezleri

101 Soeters, "*Sociology and Military Studies: Classical and ...*", s. 201.

askeri sosyoloji araştırmalarına fırsatlar sunmaktadır. Buna ilave olarak, doğrudan askeri sosyologları bünyesinde toplayarak iş birliği imkânlarını geliştiren bağımsız akademik kuruluşların varlığı da disiplinin gelişimine ivme katmaktadır. Askeri sosyolojinin disiplinler arası yapısı diğer alanlarla birlikte çalışma imkânlarını da arttırmaktadır.

Ancak Türkiye'de askeri sosyolojinin henüz emekleme aşamasında olduğu bir gerçektir. Hem üniversitelerin hem de ordunun alana gösterdiği ilgi ancak 2000'lerden sonra canlanmaya başlamıştır. Bu dönemden önce de ordu içerisinde sosyal araştırma yapılmıştır, ancak bunlar karar alıcıların hizmetinde resmi raporlar olarak kalmıştır. Günümüzde konuyla ilgilenen sivil veya asker akademisyen sayısı yeterli düzeyde değildir. Bununla birlikte lisans üstü programların açılması sayesinde gelecekte durumun değişeceği öngörülmektedir. Bu gelişme sadece ulusal literatüre katkı sağlamayacak, ordunun kendisi ve siyasi karar alıcılar açısından da faydalı olacaktır. Ordu ile ilgili meselelerde herkesin bir fikri vardır ama gerçekte ne olduğunu çok az kişi bilir. İşte bu bilgisizliği telafi etmenin yollarından birisi askeri sosyolojinin gelişimidir. Türkiye'de sivil-asker ilişkilerinin dar kapsamlı çalışmalarına sıkışan askeri sosyolojiyi genişletmek ve geliştirmek zorlu ancak bir o kadar da akademik fırsatlarla dolu bir süreç olarak değerlendirilmektedir.

ASKERİ ETİK

İbrahim Sani Mert[*]

Askeri güce sahip olmak bir şeyleri korumak ile ilgilidir. Bu koruma; sahip olunan toprağı, varlıkları, değerleri, yaşamı, bir ideoloji veya inancı içerebilir. Kısaca, değerli olan her şeyin korunmasında, askeri güç kullanılabilir. Fakat her korumada olduğu gibi, askeri güçle amaçlanan korumada da, bazı sınırlamalar söz konusudur. Diğer bir ifade ile, her zaman ve her şeye karşı kendimizi korumamız söz konusu olamaz. Korumak, bazen yaşamsal olabilirken, bazen ölümcül olabilir.

Başka bir deyişle, koruma bazen değerli ve faydalı, bazen ise zararlı bir hale gelebilir. Bu açıdan bakıldığında, ikisi arasında, yani kendimizi güvenli kılmak ile elde edilecek fayda ile güvenliğin sınırını aşan bir şekilde ortaya konmasıyla meydana gelebilecek zarar arasında bir denge kurulması gerekir. Bu noktada "askeri etik" bir ihtiyaç, bir çözüm, hatta bir gereklilik olarak kendini gösterir. Askeri etik bazen, güvenin kazanılması ve sağlanması ile güvenliğin alınmasından doğabilecek yanlışların engellenmesi uğruna, kendimizi daha güvenli hale getirecek bazı kararların alınmasından vazgeçilmesini gerektirir.[1] İlerleyen teknoloji ve bunun askeri alana yansıması, savaştaki tarafların güçlerini geçmişle kıyaslandığında büyük oranda artırarak, savaşa yeni bir karakter katmıştır. Bu

* Prof. Dr., Antalya Bilim Üniversitesi.

1 Henrik Syse, "Between Vulnerability and Control", *Journal of Military Ethics*, c. 17, no. 4, 2018, s. 187-187.

nedenle, savaş etiğinin en önemli hedefi olan, ahlakilik ile gereklilik arasındaki dengenin sağlanması, geçmişle kıyaslandığında daha hassas ve zor erişilebilir bir hale gelmiştir.[2]

Askeri etik ve dolayısıyla askeri gücün kullanılmasındaki etik standartları tek bir bilimsel disiplinin altında toplamak mümkün değildir. Askeri etik, en genel yaklaşımla uluslararası ilişkiler ve felsefe alanlarındaki disiplinlerin konusudur.[3] Bu kapsamda felsefenin çalışma alanında olan etik ve etiğin askeri alana yansıması, disiplinler arası bir yaklaşımı ve çalışmayı gerektirir. Bu durum, askeri etik ve savaş etiği çalışmalarının kapsam ve işleyişiyle ilgili olarak hem hassasiyetine hem de zorluğuna işaret etmektedir.

Askeri etik söz konusu olunca, ilk başta gelen, hangi konuların ve hususların askeri etik kapsamında değerlendirileceği ve askeri etik çalışmalarının hangi konuları kapsayacağıyla ilgilidir. Askeri etik alanında en saygın dergi olan *Journal of Military Ethics* editörleri askeri etik dergisinin makale seçmesinde kullandığı ölçüt/test olarak ve basit değerlendirme kriterleri olarak aşağıdaki hususlara işaret etmektedirler. Eğer bir makalede/yazıda;

- Gerçek yaşam için bir rehber olma,
- Politika oluşturanlar için bir yol gösterme,
- Askeri komutan ve liderler için yol gösterme,
- Operasyonel karar verilmesinde yardımcı olma var ise bu askeri ettiğin inceleme alanına girer.[4]

Askeri etik, profesyonel askerlik mesleğinin ahlaki temellerini içerecek şekilde, tarih boyunca ve dünya çapında, askeri

2 Benjamin R. Banta, ""The Sort of War They Deserve"? The Ethics of Emerging Air Power and the Debate over Warbots", *Journal of Military Ethics,* c. 172, no. 3, 2018, s. 156-171.

3 Davis Brown, "A Typology of War Ethics", *Journal of Military Ethics,* c. 163, no. 4, 2017, s. 145.

4 Deane-Peter Baker, "Introduction," (ed) Deane-Peter Baker, *Key Concepts in Military Ethics,* (Sydney: UNSW Press, 2015), s. 3.

teşkilatlarda bu mesleğe hizmet etmiş veya şu anda bu mesleğe hizmet edenlerin temel değerleri ve yol gösterici ilkeleri kapsar. Dolayısıyla askeri etik, yüzyıllar boyunca askeri uygulamalarda ortaya çıkan ortak ahlaki değerler ve rol sorumlulukları ile ilgilidir.[5]

Çalışmanın bundan sonraki bölümlerinde, ilk olarak askeri etiğin büyük resim içerisindeki yerinin daha iyi anlaşılabilmesi için ahlak konusu ve askeri etik ilişkilendirilerek incelenmiş ve etik teorilere yer verilmiştir. Çünkü askeri etiğin anlaşılması için, her şeyden önce ait olduğu temel bilimsel disiplini ve onunla arasındaki ilişkiyi gösteren bahse konu büyük resme, etik ahlak ilişkisi ve etik alanındaki ana teorilere kısaca da olsa değinilmesine ihtiyaç vardır. Müteakiben, yapılan bu çalışmanın amacı olan askeri etiğin ihtiva ettiği temel konular kapsamında; asker-sivil ilişkisi askeri değerler ve toplum değerleri, zorunlu askerlik sistemi, insani müdahale pozitif ayrımcılık, ordu ve medya ilişkisiyle son olarak askeri etiğin tipolojisine değinilmiştir. Bu konuların seçilme sebebi askeri etik literatürü incelendiğinde en çok üzerinde durulan başlıca konular olmasıdır.

Ahlak ve Askeri Etik

Ahlak, mutlak olarak iyi ya da kötü olduğu kabul edilen, belli bir yaşam anlayışından kaynaklanan davranış kurallarını belirleyen kurallar bütünüdür. Her ne kadar bazı araştırmacılar etik ve ahlak arasındaki ayrımın yapılmasının suni olduğunu ve birbirleri yerine kullanılabileceğini vurgulasalar da, genel kabul olarak, etiğin ahlak felsefesi olduğunu söylemek, daha temkinli ve doğru bir yaklaşım olacaktır.

Etik, ahlaki davranışın kendisini değil, bu davranışın olmasını sağlayan temel ilkenin bilgi yapısını, özünü ve doğasını incelerken; ahlak, ahlakın ne olduğunu, insan davranışlarının

5 George R. Lucas, "Introduction," (ed) George R. Lucas, *Routledge Handbook of Military Ethics,* (New York: Routledge, 2015), s. xvi.

dayandığı temelleri, iyi ve kötü eylemlerin nedenlerini incelemektedir. Bu kapsamda, etik normatif bir disiplindir.[6]

Etik, felsefenin bir branşı olarak; insan eylemlerinin iyi-kötü, adil-adil olmayan, değerli-değersiz olmaları açısından sorgulanmasını içeren bir dalıdır.[7] Seçim yapma, etiğin özündedir.[8] Organize bir disiplin olarak etik, sistematik olarak belirli seçimleri yaparken veya ilgili politikaları yürütürken en iyi nedeni bulmayı, aramayı vurgular.[9] Bu kapsamda değerlendirildiğinde, bir seçim söz konusu değilse etikten de söz edilemez. Askeri etiğin söz konusu olması da, bir seçimin söz konusu olmasına bağlıdır. Askeri etik vardır; çünkü gerek uluslararası ilişkilerde gerekse savaşta bazı seçimler vardır ve bazı seçimler diğerlerinden daha iyi ve doğrudur.[10]

Yukarıda kısaca vurgulandığı gibi, seçim etik açısından bir ön şarttır. Ancak seçim tek başına iyi ve doğru olanı diğer bir ifadeyle iyi bir yaşam için gerekli olanı bize sunmaz. İyi bir yaşam için, en az iki yeteneğiniz olmalıdır;[11] iyi olanı seçmeniz ve bu seçime özgü gereken şekilde davranmanız. Bu kapsamda değerlendirildiğinde, askeri etik ve genel olarak etik sadece iyi doğru olanın seçilmesiyle ilgili değil, aynı zamanda bir o kadar belki de daha baskın bir şekilde, bu doğru seçime uygun gerekli davranışların gösterilmesiyle, kararların verilmesiyle ilgilidir.

Kısacası, etik konusu farklı disiplinler altında çalışılan bir konu olsa da, etik felsefenin bir araştırma alanıdır. Bu nedenle uyarlamacı felsefe açısından karşımıza çıkan zorluk, askeri etik için de söz konusudur. Bu kapsamda, askeri etik karmaşık, belirsiz bir uygulama alanına sahiptir. Askeri etik konusun iyi anlaşılabilmesi için, ilk olarak, felsefenin bir araştırma alanı, alt konusu

6 Bill Rhodes, *An Introduction to Military Ethics* (Santa Barbara CA: ABC-CLIO/Praeger, 2009), s. 4.

7 Stephen Coleman, "Ethical Dilemmas and Test of Integrity," (ed) Deane-Peter Baker, *Key Concepts in Military Ethics*, (Sydney: UNSW Press, 2015), s. 8.

8 Rhodes, a.g.e., s. 2

9 A.g.e., s. 2

10 A.g.e., s. 4

11 A.g.e., s. 9

olan etiğin iyi anlaşılması gereklidir. Etik konusunun ve etik yaklaşımlarının, teorilerinin en azından genel çevrede bilinmeden, askeri etiğin anlaşılması ve uygulamaya konması mümkün değildir. Bu kapsamda, bir sonraki bölümde, genel olarak etik konusu felsefenin bir alt dalı olarak incelenmiş ve askeri etiğin büyük resim içindeki, diğer bir ifadeyle, içinde bulunduğu disiplindeki yeri anlatılmaya çalışılmıştır.

Etik her şeyden önce bir seçim olduğunda söz konusudur ve bu seçimin ön koşulu ise özgür iradedir. Yani etikten, etik davranışlardan söz edebilmemiz için alternatiflerimiz olması ve bu alternatifler arasından seçim yapabilme ve özgür irademizin olması gerekir. Bir disiplin olarak etik, öncelikle bir karar verirken veya politikalar üretilirken en doğru olanı, en uygun olanı bulmaya yönelik bir sistematiği ifade eder. Bu anlamada etik, bireyin özgür iradesini kullanarak yapacağı seçimlerdeki bir yol göstericidir. Etik çalışmaları veya etik üzerine çalışmak kişilere iyi olanla kötü olanı ayırt etme yetkinliği verebilir. Askeri etikte bir etik uygulaması, uyarlaması olarak spesifik bir şekilde askeri ortam ve durumlarda yol gösterici bir kılavuz olarak uygulamaya dönük bir içerik ihtiva eder.[12]

Etik Teoriler ve Askeri Etik

Etik teoriler denilince birçok kaynakta farklı kategorileri görebiliriz. Burada etik teoriler açısından genel kabul görmüş iki ana yaklaşıma, faydacılık diğer bir ifadeyle sonuçsallık ve demotolojik etiğe kısaca değinilecektir. Genel olarak etik teorilerin en bilineni ve çok uygulananı "faydacılıktır". Faydacılık/sonuçsallık, 18. yüzyılda İngiltere'de gelişmiştir. Jeremy Bentham (1748-1832) faydacılık/sonuçsallık ahlakının babası olarak kabul edilir. Aynı şekilde John Stuart Mill (1806-1873) de bu yaklaşımın temel düşünürleri arasında yer alır.[13]

12 Armin Krishnan, *Military Neuroscience and the Coming Age of Neurowarfare*, (New York: Routledge, 2016), s. 2.

13 Baker, a.g.e., s. 12.

Faydacılığın oldukça yaygın ve kabul görmesinin temel nedeni, etiğin temel sorusu olan "ne yapmamız gerekir"e net ölçülebilir cevaplar vermesidir. Ne yapmamız gerekir? Sorusuna cevap olarak eylemden etkilenenlerden;[14]

- En fazla sayıda/maksimum haz/mutluluk elde etmek, yani hazzı/mutluluğu maksimize etmek,
- En az acı duyulmasını sağlamak, yani acıyı minimize etmek,
- Dolayısıyla da yararı/faydayı maksimize etmek (ihtiyaç, istek, tercih) şeklinde alınacak cevaptır. Diğer bir ifadeyle, eğer yaptığınız veya yapacağınız eylem, o eylemden etkilenenlerden en fazla sayıda kişiyi mutlu ediyor, acıyı minimize ediyor ve sonuç olarak en fazla mutluluk ve/veya faydayı yaratıyor ise, bu eylem faydacılık yaklaşımı açısından etiktir. Bazı eleştiri, çelişki ve zorluklarına rağmen "faydacılık" uygulama etiğinin en etkili, belki de tek yaklaşımıdır.[15] Nitekim askeri etik konusunda da faydacılık yaklaşımı en çok uygulama alanı bulan etik teorisidir.

  Etik teorilerinin ikinci ana yaklaşımı deontolojik etiktir. İkinci yaklaşım olarak vurgulansa da faydacılık yaklaşımıyla yarışabilir niteliktedir. Deontolojik etik Immanuel Kant (1724-1804) tarafından geliştirilmiştir.[16] Kant'ın ödev etiği, yani deontolojik etik, iki formülasyonla özetlenebilir. Diğer bir ifadeyle, eğer bu formülasyonla uygun davranılıyorsa ve davranılacaksa, bu davranış etik bir davranıştır:
- Birinci formülasyon; senin davranışının, isteğinin evrensel bir yasa olmasını kabul ediyor ve/veya istiyorsan,
- İkinci formülasyon; hiçbir zaman, sadece amaca/sonuca giden bir araç gibi değil, bir sonuç gibi davranıyorsan.[17]

14 A.g.e., s. 12-13.

15 A.g.e., s. 17.

16 Paula Keating, "Deontological Ethics", (ed) Deane-Peter Baker, *Key Concepts in Military Ethics,* (Sydney: UNSW Press, 2015), s. 19-20.

17 A.g.e., s. 19-20.

Yukarıda kısaca değinildiği gibi deontolojik etikte, faydacılık yaklaşımının bir anlamda tersi olarak, sonuca değil başlangıçtaki niyete odaklanılır. Eğer bir davranış veya karar, başlangıç olarak uygulanacağı eylemden bağımsız olarak etik değilse veya etik kabul edilmiyorsa, sonucunda yarattığı faydaya bakılmaksızın, etik dışı kabul edilir. Örneğin, yalan söylemek etik dışı bir davranışken, sonucu faydalı olsa da, hiçbir şekilde yalan söylemek etik bir davranış olarak kabul edilmez.

Etik söz konusu olduğunda ilk olarak bir seçim aşamasında olduğunun ve bu seçimin kolay, sıradan bir seçim olmayacağının bilinmesi gerekir. Etik durum, genellikle zor ve/veya karmaşık bir durumu ifade eder. Zor/karmaşık bir kararla karşılaştığımızda veya onu incelediğimizde, zorluğun nerede yattığını anlamak önemlidir. Böylece kararın içeriğindeki problemi tanımamız veya tanımlamamızda yardımcı olur.[18]

Bahse konu bu noktada kişisel farkındalık önemli unsur olarak karşımıza çıkar. Bireyin, karşılaşılan veya içinde bulunan durumunun etik bir sorumluluk ve gereklilik içerdiğinin farkında olması önemlidir. Özellikle askerlere verilecek etik eğitimlerinin bir farkındalığı, hatta sorgulamayı arttıracağı söylenebilir. Etik karar vermenin zor olmasının sebebi;[19] içinde hem bilgiye dayanan bir farkındalığı hem de etik davranmanın kolay olmamasını ihtiva etmesidir. Elbette, etik davranma zorluğu göreceli olsa da genellikle etik davranış özünde cömertliği içerir. Etik karar vermede bahse konu bu zorluğun, yani gerek durumun farkındalığının zorluğu gerekse gereken şekilde yapılmasının zorluğuna rağmen, doğru olanı yapabilmenin aşağıdaki iki testi, basit olarak bireye yol gösterici olacaktır:

(1) Etik ikilem/etik testi: Doğru olanı ne olduğunun bilinmesidir. Birbirinden farklı düşünceler olabilir, az veya çok bunların hepsi önemlidir veya hepsi zor olabilir.

18 Coleman, a.g.e., s. 8.

19 A.g.e., s. 9-10.

(2) Dürüstlük testi: Doğru olanı farklı nedenlerle de olsa yapmanın zor olabilmesidir. Doğru/yapılması gereken çok net belirgin olsa da yaparken zorlukları olur.[20]

Sivil Asker İlişkisi

Askeri etiğin incelendiği ve incelenmesi gerektiği konuların başında sivil-asker ilişkisi veya diğer bir ifade ile sivil-asker işbirliği gelir. Bu konunun, tarihsel süreç içerisinde sürekli toplumlar tarafından kültürel boyutla da ilişkilendirilerek ele alınan bir konu olduğu söylenebilir. Bu ilişkinin toplumsal manada anlaşılması ve açıklığa kavuşturulması, o toplumdaki askeri etiği de doğru zemine oturtur. En genel manada, sivil ve asker arasında bir sosyal kontrat, anlaşma vardır. Bu kontrat, kendini psikolojik bir sözleşme şeklinde gösterir. Belki bir yerde yazılı olarak bulunmasa da toplum, askerden onu korumasını gerektiğinde canını feda etmesini beklerken, bunun karşılığında da askerin toplum içinde saygın bir konuma sahip olmasına söz verir.[21]

Askerlik mesleğinin kendine has rol ve normlarından dolayı, ordu ve hizmet ettiği toplum arasında kaçınılmaz bir ayrım vardır.[22] Bu ayrım, asker sivil iş birliğinin de temeline işaret eder. İş birliği, ancak farklı rol ve davranış hatta güç ve yetkinlik söz konusu olduğunda, taraflar arasında söz konusudur. Fakat bu gücün ve yetkinin iki taraf açısından nasıl görüldüğü yukarıda da kısmen açıklandığı gibi, toplumun kültürel öğeleri, gelenek ve görenekleri, tarihi yaşanmışlıklarıyla şekillenecektir.

Askeriye/Ordu bir gereklilik olarak, mutlak itaatin söz konusu olduğu, en az demokratik olan kurumlardan biridir.[23] Bu durum askerlik mesleğinin ve onun nihai amacı olan caydırıcılık ve bir savaştan zaferle çıkmak, başarılı olmakla ilişkilidir.

20 A.g.e., s. 9-10.
21 Baker, a.g.e., s. 45-46.
22 A.g.e., s. 45-46.
23 A.g.e., s. 45-46

Sonuçta savaş bir ölüm kalım meselesidir. İnsanların diğer bir ifadeyle askerlerin savaş alanlarında psikolojik sözleşmenin gereği olarak, gerektiğinde canını vermeleri, elbette çok demokratik bir ortam ve seçimde olmayacaktır. Askerden gerektiğinde canını feda etmesinin istenmesi, bir anlamda demokrasinin de üzerine çıkan bir seçimi gerektirir. Askeri kural ve prosedürler, bireysel özgürlük, insan hakları gibi, demokratik bir toplumun en yüksek değerleri ile çakışır.[24]

Bu manada, asker ve sivil arasındaki bu ayrım, çeşitli düşünür ve araştırmacılar tarafından farklı olarak ele alınan bir konu olarak, askeri etikte karşımıza çıkmaktadır. Örneğin ana yaklaşımlardan birisi olarak kabul edilen "*sui generis*" kapsamında, tek ve eşsiz askerlik mesleği, sivil diğer tüm mesleklerden farklıdır.[25] Bu yaklaşımda, askerlik mesleğini diğer tüm mesleklerden farklı tutarak ona kendine has, hatta meslekler üstü bir statü verilmesi söz konusudur. Askerlik mesleği tam olarak meslekler üstü denmese bile, diğer mesleklerle kıyaslanmayacak şekilde ayrı ve kendine has özelliklere sahiptir.

Diğer yandan, Morris Janowitz' e göre; modern ordularda askerlik sıradan bir meslektir, piyasa prensipleri ile yönetilen, ömür boyu olmayan bir meslektir.[26] Bu yaklaşım ise, yani askerliği sıradan bir meslek olarak gören bir yaklaşım, yukarıda da değinildiği gibi toplumsal kültür değerler ve tarihle şekillenen ve bazı toplumlarda daha çok kabul gören söz konusu bir yaklaşımdır ki nitekim demokratik toplumlarda bu yaklaşımın daha çok ön plana çıktığı söylenebilir.

Bu iki ana yaklaşımın ötesinde, asker ve sivilin birbirinden farklı olması, az veya çok her toplumda belirgindir. Diğer bir ifade ile sivil ve asker arasında bir boşluk vardır. Bu boşluk sadece kaçınılmaz değil, aynı zamanda gereklidir. Aşırı derecede sivilleşmiş bir ordu çoğu akademisyenin de belirttiği gibi etkisizleşecek

24 A.g.e., s. 45-46

25 Coleman, a.g.e., s. 70.

26 A.g.e., s. 70.

ve kendisine biçilen rolü oynayamayacaktır. Diğer yandan eğer sivil-asker arasındaki boşluk çok geniş, büyük olursa, ordu sivil toplumun gerisinde olduğu görüşünü kaybederek, sivil toplumun efendisi olmayı arar. Bu durum darbelere kadar gider, askeri diktatörlükler insan hakları açısından olumsuzdur.[27]

Sivil asker ayrımını, boşluğunu fazla büyütmemek etik açıdan önemlidir.[28] Bu boşluk, eğer gereğinden fazla büyürse bahsi geçen psikolojik sözleşme unutulacak ve gerek askerin topluma karşı olan sorumlulukları ve elinde bulundurduğu güç kötü, etik dışı kullanılabilecek, gerekse diğer taraftan askerin beklentisi olan saygınlık zedelenebilecektir.

Bu kapsamda etki yaratabilecek önemli bazı faktörler aşağıdaki gibi sıralanabilir:[29]

- Milli bayramlar ve bunun gibi ritüellerde halkın orduyu anması, tanıması ve onurlandırması,
- Şehit ve gazilerin anılması,
- Askerlere orduevi vb. gibi haklar vermesi,
- Özel cenaze töreni gibi imkânlar,
- Zorunlu askerlik sistemi ("en büyük asker bizim asker")

Asker sivil ilişkisi hakkındaki tartışmayı "Askeri Değerler ve Toplumun Değerlerini" de kapsayacak şekilde genişleten bir başka tartışmada ise Samuel Huntington; "Ordunun değerleri ile toplumun/milletin değerleri ayrıdır" derken, Morris Janowitz: "Ordunun değerleri toplumun/milletin değerlerini yansıtır" şeklinde bir yaklaşım takınmaktadır.[30]

Sivil asker ilişkisinin askeri etiğin tutunacağı zemin açısından önemini daha öncede vurgulamıştık. Bu kapsamda, sivil asker arasındaki ayrımın en uygun şekilde belirlenmesi ve bu ayrımın büyütülmemesi açısından zorunlu askerlik sistemi bir araç olarak ortaya konulmuştur. Ancak zorunlu askerlik sisteminin tartışılan

27 Baker, a.g.e., s. 45-46.

28 A.g.e., s. 46.

29 A.g.e., s. 46-47.

30 A.g.e., s. 48.

bir husus olduğunu da gözden kaçırmamak gereklidir. Bu konu fayda açısından aşağıdaki hususları içerir. Zorunlu askerlik:[31]

- Ahlaki görevleri gerçekleştirir.
- Ait olma ihtiyacını giderir.
- Milleti inşa eder farklı yerlerdeki, yöredeki vatandaşları birbirine tanıtır.
- Ordu açısından riskli görevlere toplum pek razı olmaz (çünkü kendi evladı).

Zorunlu askerlik sisteminin uygulanması da ülkelere göre farklılık gösterir. Eğer zorunlu askerlik sistemi uygulanıyorsa burada karşımıza çıkan ve askeri etik açısından dikkate alacağımız bir alt konu pozitif ayrımcılık şeklinde belirmektedir. "Eşit olmayanlara eşit davranmak kadar eşit olmayan bir şey yoktur" demektedir Aristo. Nitekim Aristo'nun bu sözü, zorunlu askerlik sisteminde bütün vatandaşlara aynı şartların ve sürelerin uygulanmaması gerektiğine yönelik değerli ve yerinde bir anlam ifade etmektedir.

Bu kapsamda, kadınlara, eğitim seviyesi yüksek olanlara[32] veya sayılabilecek başka özellikteki grup veya kişilere farklı zorunlu askerlik hizmetleri ve sorumlulukları ve hatta muafiyetleri yüklenebilir.

Savaş Etiği

Askeri etik ve savaş etiği bazen birbiri yerine kullanılabiliyor olsa da, bu iki kavram birbirinden farklıdır. En genel anlamda, askeri etiğin savaş etiğini kapsadığı, içine aldığı değerlendirilebilir. Dolayısıyla, askeri etik savaş etiğinin ötesinde, daha geniş bir alanı kapsar. Asker kişilerin sadece savaş, düşük yoğunlukta çatışma vb. silahlı davranışlar göstermelerinin dışında, barış zamanında da, profesyonelliğin bir gereği olarak gösterdikleri mesleki davranışlar ve ilişkilerde de, etik söz konusudur. Nitekim, bu çalışma kapsamında yer alan sivil asker ilişkileri buna güzel bir örnek

31 A.g.e., s. 53.

32 Lisa Lines, "Representativeness and Positive Discrimination," (ed) Deane-Peter Baker, *Key Concepts in Military Ethics*, (Sydney: UNSW Press, 2015), s. 56-58.

teşkil eder. Kısaca, diğer mesleki etik alanlarında olduğu gibi, askeri etik de içinde savaş etiğini barındıran mesleki bir etik olarak da düşünülebilir. Ancak kapsadığı savaş etiği, askeri etiğe başka hiçbir mesleki etikte olmayan bir önem ve dikkat yükler.

Burada, ayrıca savaş etiği ile silahlı çatışma hukuku arasındaki ilişkiye de değinmekte fayda vardır. Çünkü savaş ile ilgili hususlar, ayrı bir hukuk dalının, Silahlı Çatışma Hukukunun *(Law of Armed Conflict)* ana inceleme alanıdır. Dolayısıyla, savaş etiği ile savaş hukuku (Silahlı Çatışma Hukuku) arasındaki ilişki, etik ve hukuk arasındaki ilişki ile açıklanabilir. Her ikisi de, doğru ve yanlışla ilgilenir. Ancak hukuk, kanunlar/kurallar çerçevesinde ne yapılabileceğinin; etik ise, ne yapılması gerektiğini ortaya koyar. Bir davranış, hukuka uygun olabilirken, etik olmayabilir. Bazı durumlarda, bunun tersi de söz konusudur. Fakat genel olarak, etik hukuksal kanuları kapsadığı gibi, hukuka aykırı olmayan ancak yanlış olan gri alandaki davranışları da kapsar.

Önceden de değinildiği üzere, askeri etiğin en önemli konusu savaş etiğidir. Nitekim askeri etik kendini, en ciddi ve sonuçları itibariyle en olumlu veya olumsuz etkisi olarak kendini savaş veya çatışma alanlarında gösterecektir. Gerek savaşın kararı gerekse savaş süresindeki tutum davranış ve daha somut bir ifadeyle, eylemlerin ve kararların askeri etik açısından incelenip değerlendirilmesi, savaş etiğinin konusu olmuştur.

Savaş ettiğine yönelik üç genel görüş vardır:[33]

- Pasifistler
- Realistler
- Haklı Savaş teorisi

Pasifistlere göre, savaş veya öldürmek hiçbir zaman haklı görülemez. Realistlere göre etik, uluslararası ilişkilere, çatışmalara uygulanamaz. Haklı Savaş teorisine göre ise, bazı şartların sağlanması durumunda, savaş haklı bir seçimdir.[34] Haklı Savaş Teorisi (*Just War Theory*) bünyesinde:

33 George Lucas, *Military Ethics,* (Oxford: Oxford University Press, 2016).

34 A.g.e.

(1) *Jus ad bellum (justice of war)*: Savaşın haklılığı/doğruluğunu ve

(2) *Jus in bello (justice in war)*: Savaştaki doğruluğu içerir.

Haklı savaş *(justice of war)* savaşın ilanı ve sona ermesinde etkilidir. Savaşta haklılık *(justice in war)* ise, savaşın nasıl yapıldığıyla, yani savaş esnasında uyulması gereken kurallar ile ilgilidir.

Haklı savaşın ön şartları ise aşağıdaki gibi sıralanabilir;

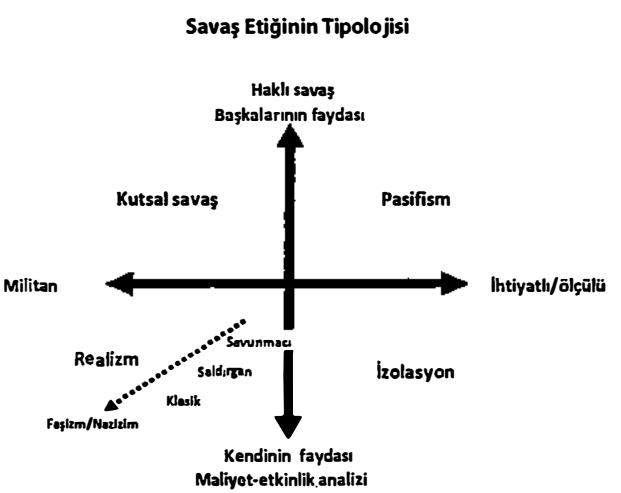
- Doğru niyet
- Haklı/doğru bir sebep (nefsi müdafaa, kendini veya başkasını koruma haklarını geri almaya almak bir yanlışı düzeltme engelleme veya cezalandırma)
- Uygun otorite
- Kamuoyuna duyurulmalı
- Son çare
- Orantılılık
- Başarılı olma (askeri gücü ve sivilleri gereksiz tehdit etmeme)[35]

1991 Kuveyt işgaline karşı yapılan savaş otoriteler tarafından bu kriterlerin sağladığı bir savaş olarak düşünülmektedir.[36] Ancak bu savaşı bile tartışmalı bulan otoriteler vardır. Haklı savaş teorisinin yukarıda sıralanan ön şartları bir savaşın gerekli ve haklı sayılabilmesi için olmazsa olmaz şartları niteliğindedir. Buna göre, mutlaka, bir savaş doğru ve haklı bir niyetle ve bu niyetle neticede erişeceği faydayla ilişkilendirilmelidir. Bunun için sebebin haklılığı özellikle nefsi müdafaa veya başkalarını koruma şeklinde veya yapılan bir yanlışı telafi etme, engelleme, durdurma veya cezalandırmayla mümkündür. Ayrıca savaş bu konuda yetki ve sorumluluk sahibi yasal bir otorite tarafından başlatılmalıdır. Mutlaka kamuoyuna duyurulmalı, kamuoyunun bir anlamda onayı alınmalıdır. Buradaki kamuoyu, gerektiğinde meclis, senato veya ülkelerin iç siyasi işleyişlerine göre değişebilir olsa da,

35 A.g.e.

36 Anthony Burke, "Jus ad bellum (just war theory)," (ed) Deane-Peter Baker, *Key Concepts in Military Ethics,* (Sydney: UNSW Press, 2015), s. 109.

buradaki netlik ve niyetin önceden belli edilmesi esastır. Ayrıca, savaş son çare olarak düşünülmelidir. Diğer bir şart olarak, belki de en önemli olanlardan birisi ise, orantılılıktır. Haklı bir niyet ve sebep doğrultusunda yapılacak müdahalenin ve güç kullanımının mutlaka gerektiği oranda yapılması önemli bir şarttır. Son olarak da, kalkışılan askeri güç kullanımının, diğer bir ifadeyle savaşın, başarılı olması öngörülmelidir. Diğer bir ifadeyle, çok fazla zayiat veya sivilleri tehdit etme, zarar verme ihtimali, elde edilecek faydanın kesinlikle önüne geçmemelidir.

Şekil 1: Savaş Etiğinin Tipolojisi

Günümüzdeki çatışma ve savaşların niyet veya amaçları duyurulurken sıklıkla "insani müdahale" kavramına rastlanmaktadır. İnsani müdahale kavramı, savaş etiği konusunda giderek ön plana çıkan bir kavram olmuştur. Çünkü özellikle son yıllarda haklı savaş neredeyse insani müdahale kavramıyla ilişkilendirilmeye başlanmış uluslararası siyasette insani müdahale oldukça sık işitilir olmuştur. Bir güç kullanımının, diğer bir ifadeyle savaşın insani müdahale amacıyla yapılması veya insani müdahale sayılması için aşağıdaki şartları kapsaması gerekir:

- Uluslararası sınırları aşan
- Uygun bir güç veya askeri kuvvet kullanımı
- Hedef ülkenin isteği dışında bir operasyon
- Amaç vatandaşların insan haklarını kurtarmak, kendi hükümetlerinden veya Hükümetin desteklediği bir gruptan kurtarmak.[37]

Dolayısıyla insani müdahale, iki soru ortaya çıkartır; ilki "İnsanı müdahale sadece insani, saf bir motif mi olmalı? Ahlaken uygun bir alternatif mi olmalı? Ekonomik, politik bir çıkar olabilir mi?" ve ikincisi ise "İnsan hakları ihlalinin ciddiyeti ve yaygınlığı nasıl olmalı?"[38]

Haklı Savaş Teorisi (*Just War Theory*)

Etik zaten kendi başına karmaşık bir kavram iken, onun spesifik bir uzantısı ve uygulaması olan savaş etiğini de, sadece yukarıdaki anlatılanlar çerçevesinde net bir şekilde ifade etmek ve çerçevelemek elbette zordur. Bu kapsamda biraz daha açıklayıcı olması amacıyla, savaş etiğinin tipolojisi çıkarılmaya çalışılmıştır. Aşağıda, savaş etiğinin tipolojisi görülmektedir.[39]

Bu tipolojide şimdiye kadar bahsi geçen farklı savaş etiği yaklaşım ve/veya kuramlarının toplu bir şekilde, tek bir şekille ifade edilmesi söz konusudur. Buna göre, fayda açısından başkalarının faydası ve güç sahibinin kendi faydası olarak haklı savaş ve maliyet etkinliği ifade eden bir boyut diğer taraftan da daha ihtiyatlı ölçülü davranmakla daha militan ve aktif bir davranışın söz konusu olduğu bir boyut söz konusudur. Bu boyutlar arasındaki ilişkiden çıkan dört yaklaşım pasifizm, izolasyon, realizm ve kutsal savaş şeklinde ifade edilmiştir. Realizmde, yani realist yaklaşımda derecesine göre savunmacı yaklaşımdan faşizm, Nazizme ulaşan dört aşamalı bir boyuta sahip olduğu söylenebilir.

37 Ned Dobos, "Humanitarian Intervention," (ed) Deane-Peter Baker, *Key Concepts in Military Ethics*, (Sydney: UNSW Press, 2015), s. 122-123.

38 A.g.e., s. 122-124.

39 A.g.e., s. 122-124.

Sonuç

Günümüzde, belki de tarih sürecinde hiçbir dönemde kıyaslanmayacak şekilde, askeri güç kullanımı ve çatışmalar yaygınlaşmıştır. Bunun bir sebebi olarak gelişen teknolojiyle birlikte, artık eskiye nazaran askeri gücün çok kolay kullanılabilir hale gelmiş olmasıdır. Diğer taraftan, silah sistemleri küçük gruplara hatta terörist örgütlerin çok kolay bulup kullanacağı bir hale gelmiştir. Bu durum, askeri etik ve savaş etiği konusunun sadece profesyonel askerler tarafından değil, nispeten daha kapsamlı bir kitle hatta toplumun bütünü tarafından farkında olunması ve en azından genel çerçevede de olsa anlaşılmasını ve sorgulanmasını gerektirir olmuştur. Nerede ise bir gün yoktur ki akşam haberlerinde, az veya çok ölçüde, askeri etik çerçevesinde ele alınabilecek bir haberle karşılaşmıyor olalım.

Yapılan bu çalışmada askeri etik konusu yukarıda bahsi geçen ihtiyaca az da olsa bir katkı sağlaması hedeflenerek incelenmeye çalışılmıştır. Bu kapsamda, giriş bölümünde de vurgulandığı gibi yabancı yazında oldukça önemli bir yer kapsamasına rağmen yerli yazında askeri etik konusunun hakkettiği ilgi ve değeri görmediği düşünülmektedir. Bu kapsamda, yapılan bu çalışmayla askeri etik kavramı ve askeri etiğin başlıca içerdiği alt konulara değinilmiştir. Elbette askeri etik bu çalışmada değinilen konulardan farklı konuları da ihtiva etmektedir. Ancak çalışmanın bir çerçeve çizebilecek şekilde sınırlı tutulması maksadıyla, sadece önemli ve askeri etik literatüründe en çok üzerinde durulan konular seçilmiştir. Böylece yapılan bu çalışmanın, bundan sonraki çalışmalara en azından kavramsal açıdan ışık tutması ve konunun önemine dikkat çekilmesi amaçlanmıştır.

ASKERİ HAREKÂT ARAŞTIRMASI

Uğur Ziya Yıldırım[*]

Bu makale, Harekât Araştırması'nın (HA) (Türkiye'deki yaygın ismiyle yöneylem araştırması veya harekât analizinin) kökenine, yakın geçmişine ve mevcut uygulamalarına ilişkin bir özet sunmayı amaçlamaktadır. Bu gözden geçirme makalesinin iddiası, HA'nın kökenlerinin 2. Dünya Savaşı öncesindeki yıllarda askeri problemlere bilimsel yöntemler ve genel mantık çerçevesinde çözüm bulma arayışlarında olduğudur. Bazı yayınlarda Arşimet (MÖ 287-213), Leonardo da Vinci (1452-1519), Galileo Galilei (1564-1642) ve diğer bazı bilim insanlarından HA'nın ilk kurucuları olarak bahsedilmektedir. Ancak birçok dâhi insan yüzyıllar boyunca askeri araç ve gereçlerin daha etkili ve verimli olmasını sağlamak için yaratıcı yollar bulmuş olsa da bu bireysel gayretler bilimsel bir disiplin olarak adlandırılamaz. Bu nedenle, yazarın "daha eski daha iyidir" anlayışından uzak durduğunu not ederek, makalenin 2. Dünya Savaşı esnasında ve hemen öncesinde HA'nın "uygulamalı bir bilim" olarak ortaya çıkışı ve buna ait pratikteki uygulamalara odaklanacağını belirtmek gerekir. 2. Dünya Savaşı sonrasında işsiz kalan HA analistleri yeteneklerini sivil hayattaki endüstrinin sorunlarına daha iyi, daha etkin ve daha verimli çözümler üretmede kullanmaya başladılar ve bu günümüzde de büyük bir başarı ile devam etmektedir. HA'nın tüm uygulamalarını ve katkılarını tek bir makalede özetlemeye

[*] Dr., NATO.

çalışmak çok mümkün olmayacaktır. Bu yüzden, buradaki amaç askeri harekât araştırmasının kökeni, yakın geçmişi ve mevcut uygulama alanları hakkında özet bilgi sunmaktır.

2. Dünya Savaşı Öncesindeki Yıllarda Harekât Araştırması

Harekât Araştırması (Yöneylem Araştırması veya Harekât Analizi olarak adlandırılan ve 2. Dünya Savaşı sırasında İngiltere'de konulan orijinal ismiyle *Operational Research*), Alman Hava Kuvvetleri'nden (*Luftwaffe*) gelmesi muhtemel olan hava saldırılarına karşı İngiltere'nin savunulması ihtiyacından ortaya çıktı. HA İngiltere'nin savunulması için radar ile yakından ilişkiliydi. Radarın geliştirilmesi ve savunma maksatlı kullanılmasında görevli bilim insanları HA'nın öncüleri oldu. Hitler'in 1933'te iktidara gelmesinden ve Fransa ile İngiltere'nin Hava gücünün toplamına denk gelecek veya onu geçecek güçte bir hava kuvveti kurmaya karar vermesinin ardından, İngiltere'nin ortaya çıkmakta olan bu tehdide karşı yeterli savunma inşa edip edemeyeceği konusunda zamana karşı bir yarış başlamış oldu. Britanya Adaları, Avrupa kıyılarından yaklaşık 70 mil uzakta olduğundan ve daha sonra inşa edilecek olan Alman bombardıman uçakları için yalnızca 17 dakikalık bir uçuş mesafesinde olduğundan, İngiliz bombardıman uçaklarına havalanıp saldıran düşman uçakları Britanya ana karası üzerine gelmeden onları karşılayacak yeterli irtifaya ulaşmalarına zaman tanıyan bir erken ihbar ve takip sistemi yoktu.[1]

Böyle bir erken ihbar sistemi bugün Komuta, Kontrol ve Bilgi Sistemi olarak adlandırılırdı. 1935'e gelindiğinde, Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin (RAF) Hava Savunma Bilimsel Araştırma Komitesi, pilotu etkisiz hale getirmek/öldürmek veya uçağı devre dışı bırakmak için Alman uçaklarına karşı deyim yerindeyse bir "ölüm ışını" kullanılıp kullanılamayacağını bilmek

1 Harold Larnder, "OR Forum—The Origin of Operational Research.", *Operations Research*, c. 32, no. 2, 1984, s. 465-476.

istedi.[2] Böyle bir teknoloji mevcut değildi ve olsaydı bile, gelen uçağın ışınla hedeflenmesi için konumu, irtifası ve yönünün belirlenmesi gerekmekteydi. Bu zorunluluk, savaşın başlamasından önceki yıllarda radarın daha da geliştirilmesi ve erken ihbar amacıyla karada ve uçaklarda kullanılması ihtiyacını arttırdı. Böylece radar teknolojisi üzerine kapsamlı araştırmalar başladı. Araştırma ekipleri farklı disiplinlerden bilim insanlarından oluşmaktaydı.

1936 yılına gelindiğinde, Bawdsey Araştırma İstasyonu, İngiltere'nin doğu kıyısında, Felixstowe, Suffolk yakınlarında kuruldu. Burası savaş öncesi yıllarda tüm radar araştırmalarının merkezi haline geldi ve deneysel radar ekipmanı daha güvenilir ve 100 mil öteden uçakları tespit edebilecek hale geldi. 1937'de bu deneysel radar istasyonu faal hale geçti ve hava savunma ihbar ve kontrol sistemine bilgi beslemeye başladı. 1938'de dört istasyon daha faaliyete geçti, teknik olarak uygun durumda olmalarına rağmen, bu ilave radar istasyonları aracılığıyla alınan bilgileri ilişkilendirmeye ve çelişkileri gidermeye ihtiyaç vardı. Bu nedenle, bu yeni cihazın teknik yönlerinden ziyade harekâtla ilgili yönlerini araştırmak gerekiyordu. Böylece, Ordunun harekât ihtiyaçlarını karşılamak maksadıyla meydana gelen bu yeni uygulamalı bilimi tanımlamak için İngiltere'de "Harekât Araştırması" (Operational Research) terimi bu şekilde ortaya çıktı. Birçok bilim insanından oluşan ekipler radarlardan ve yerdeki gözlemcilerden alınan bilgilerin çelişkisini gidermek veya ilişkilendirmek, öncelikle gün ışığında Alman bombardıman uçaklarına karşı avcı uçağı filolarını kontrol etme tekniklerini araştırmak ve daha sonrasında da gece uçuşlarında tek Alman avcı uçağına karşı tek Britanya avcı uçağının önleme uçuşunu kontrol etmek gibi harekât ihtiyaçlarının farklı yönlerini incelediler.[3]

Radarın ve hava savunma uyarı ve kontrol sisteminin harbe hazırlığını test etmek için 2. Dünya Savaşı öncesindeki yıllarda

2 A.g.e., s. 469.

3 A.g.e., s. 471.

üç büyük saha deneyi yapıldı. Bunların en büyüğü "33.000 personel, 1.300 uçak, 110 uçaksavar silahı, 700 arama ışığı ve 100 baraj balonunun" katılımıyla 1939 yazında yapıldı.[4] Diğer ikisi 1936-1938 yılları arasında yapılan bu deneyler sonucunda radar, hava ve kara erken ihbar sistemlerine ve savaş uçaklarının yön ve kontrol sistemlerine entegre edilmiştir. HA ekipleri tarafından erken ihbar ve kontrol sisteminin işleyişinde yapılan iyileştirmelerden etkilenen RAF Avcı Uçakları Komutanlığı'nın komutanı, ekiplerin kendisinin Stanmore'daki karargâhına bağlanmasını ve "Stanmore Araştırma Bölümü" adının verilmesini istedi. Bu, 3 Eylül 1939'da Britanya Savaşı'nın Temmuz 1940'ta başlamasından önce gerçekleşti. Bölüm yeniden düzenlendi ve "Harekât Araştırması Bölümü" olarak adlandırıldı ve terim resmen tanınarak kabul edildi. İlerleyen yıllarda farklı RAF komutanlıklarında ve ayrıca Sahil Komutanlığı, Kraliyet Donanması, Ordu Komutanlıkları ve Britanya'nın asker bulundurduğu denizaşırı ülkelerde benzer bölümler kuruldu.[5]

Harekât analistleri tarafından bu noktaya kadar sağlanan desteğin çoğu, doğası gereği taktik sorunların çözümüyle ilgiliydi. Ayrıca bu destek ekipmanlardaki teknik eksiklikler veya güvenilirlik sorunlarının giderilmesi hakkında da önerileri içermekteydi. Veriler gözlemlenmiş, toplanmış, analiz edilmiş ve performans farklılıkları dikkate alınarak uçakların, uçaksavar (AA) silahlarının ve radarların istihdamı konusunda önerilerde bulunulmuştur. HA tarafından daha büyük politika kararlarını etkileyen destek, daha sonra savaş sırasında gelecekti.

2. Dünya Savaşı Sırasında Harekât Araştırması ve İlave Uygulamalar

Başlangıçta, İngiltere'de HA, savunma harekâtını geliştirmek için uygulandı. Britanya Muharebesi, karada ve kıyı şeridinde

4 A.g.e., s. 471.

5 A.g.e., s. 471.

bulunan radar istasyonlarının, iç kısımdaki gözcü birliklerinin, uçaksavar silahlarının, yüksek değerli hedef bölgelerinde devriye gezen avcı uçaklarının ve kıyı şeridini geçen düşman uçaklarını karşılamak ve önlemek için kaldırılan savaş uçaklarının koordineli kullanımını içeriyordu. Avcı uçağı pilotları davetsiz misafirlerle karşılaştıklarında kendi başlarınaydılar ve yer istasyonlarından yardım alamadılar. Bu taktik, Britanya Savaşı'nın bir aydan sadece biraz fazla sürdüğü ve neredeyse hiç değişim şansı sunmadığı için çok fazla değişemedi. Bu taktikler, gündüz angajmanları için yeterliydi. Yine de Luftwaffe'nin birkaç başarılı gece saldırısı, düşman gece saldırılarına ağırlık verdiğinde radar istasyonları zincirinin yeterli olmayacağını kanıtladı. Bu nedenle, Avcı Uçağı Komutanlığı, 3-4 mil menzile sahip yeni bir Hava Önleme Radarı ile kullanılacak Yer Kontrol Önleme ekipmanı ve tekniklerinin geliştirilmesini önerdi. Bunlar, Eylül ve Ekim 1940'ta Blitz adı verilen gece savaşlarında mevcut değildi. Ancak 1941 baharında kullanıma sunuldu. Neyse ki Almanlar, artan ve Mayıs 1941'de %7'ye varan bombardıman uçağı kayıpları nedeniyle Blitz'i iptal etmek zorunda kaldı.[6]

Savaş ilerledikçe, Savaş Uçağı Komutanlığı'nın HA Bölümü'nün katkıları, İngiliz savaş makinesinin taarruz yeteneklerine destek sağlamaya yöneldi. 1941'de Blitz'in sona ermesi ve bu esnada alınan dersler, HA'nın savaş çabalarına katkısı açısından temel olarak üç şey anlamına geliyordu. Birincisi, mevcut radar ekipmanının modifikasyonu ve irtifa ölçüm ekipmanının eklenmesi yoluyla avcı uçağı yönlendirme istasyonunun oluşturulmasıydı. Bu temelde Britanya Savaşı sırasında kullanılan savunma sisteminin aksine taarruz uçaklarına yön ve kontrol sağlayan radar tabanlı bir sistemdi. İkincisi, Alman ihbar sistemlerine karşı karıştırma ekipmanlarının geliştirilmesi ve üçüncüsü, temelde ABD Hava Kuvvetleri'nin taarruzlara artan katılımının güvenli

6 Joseph F. McCloskey, "OR Forum-British Operational Research in World War II," *Operations Research*, c. 35, no. 3, 1987, s. 453-470.

bir şekilde yürütülmesini sağlamak için geliştirilmiş bir IFF (Dost veya Düşmanını Tanımla) sistemiydi.[7]

Başlangıçta, savunma harekâtını desteklemek için yapılan analizler, fizikçiler, iletişim mühendisleri ve muhabere personelinin yardımıyla ekipman geliştirme, güvenilirlik ve bakım konularına odaklandı. Savaşın Fransa'daki Alman hedeflerine karşı taarruz safhasıyla birlikte, analizlerin odak noktası, hava-hava muharebeleri ile kara hedeflerine dalarak avcı uçaklarından yapılan top ve roket atışlarının kamera görüntülerine ait devasa boyutlardaki verilerin analizindeydi. Roket mermilerinin ateşlenmesi, kavisli yörüngeleri, menzile duyarlılıkları ve saldırı sırasında uçağın dalış açısına göre analiz edildi. Harekât analistlerinin dalış açıları ve menzil konularındaki tavsiyeleri, Fransa'nın işgali ve kurtuluşuna hazırlık olarak kuzey Fransa'daki düşman iletişim hatlarına, radar istasyonlarına ve köprülere yapılan saldırılar sırasında düşman hedeflerinin etkisiz hale getirilmesinde çok fayda sağladı. Hava-hava muharebelerinin analizinin bir sonucu olarak 1944'te avcı uçakları için yeni bir nişangâh hizmete alındı. Bu yeni nişangâh; taarruz açısının, yaklaşma menzilinin, pilot deneyiminin ve özel eğitimin etkisini içeren ayarlamalara haizdi.[8]

HA'nın taktik kararların aksine bir politika kararına sağladığı destek, Fransa ve Benelüks ülkelerine karşı Alman saldırısına karşı koymak için Avrupa kıtasına konuşlandırılan 10 avcı uçağı filosu ile ilgili olarak Mayıs 1940'ta gelecekti. İngiliz kayıpları, her iki günde bir yaklaşık üç filo oranında artıyordu; bu sürdürülebilir değildi ve bu tür kayıplar sonunda İngiliz anavatanının savunmasını tehlikeye atacaktı. 14 Mayıs'ta Fransa Başbakanı, Churchill'den ilave 10 filo daha talep etti ve Churchill bu talebi kabul etmeye meyilliydi. Ancak RAF Avcı Uçağı Komutanlığı komutanı Hava Mareşali Hugh Dowding, bunun ölümcül bir

7 A.g.e., s. 455.

8 A.g.e., s. 455.

hata olduğunu düşünüyordu ve bu nedenle harekât analistlerine kendi gerekçesini açıkladıktan sonra, davasını destekleyecek bir belgeyi katılacağı 15 Mayıs'taki Harp Kabinesi toplantısına gitmeden önce iki saat içerisinde hazırlamalarını istedi. Analistler hızla günlük zayiat rakamlarını, yenileme oranlarını ve sabit yenileme oranlarıyla kayıplar ikiye katlanırsa ne olacağını konusunda analiz hazırladılar. Analizi tablo formatında göstermenin yanı sıra, Avcı Uçağı Komutanlığı'nın gücünün kabul edilemez seviyelere ulaşma oranını göstermek için kayıplar, zaman ve kuvvet seviyeleri ile ilgili grafikler de ürettiler. Görüşme sırasında, yorumlarının dinleyicilere ulaşmadığını hisseden Dowding ayağa kalktı, kulakları yerine gözlerini ikna etmek için masanın etrafından dolaşıp başbakanın yanına gitti, grafikleri Churchill'in önüne koydu ve "eğer mevcut zayiat oranı iki hafta daha devam ederse ne Fransa'da ne de bu ülkede başka bir Kasırga (avcı uçağı) kalmayacak" dedi. Sonuç olarak, ilave 10 filo Fransa'ya gönderilmedi ve üç filo hariç tümü İngiltere'ye geri çekildi. Bu harekât analizi çalışmasının gerçek değeri, analistlerin karar vermede ölümcül bir hatayı önlemek için gerçekleri sunma biçimindeydi.[9] Sonuçta, bir resim bin kelime anlattı!

Ordunun diğer tüm komutanlıklarında olduğu gibi, Sahil Komutanlığı'nın da kendi analist ekipleri vardı. Denizaltılara karşı savunma harbi, konvoy koruması ve düşman gemilerine taarruz, İngiliz Kıyı Komutanlığı için önemli görevlerdi. Bunlar öncelikle doğası gereği taarruz içeren harekâtlardı ve harekât araştırması uygulaması için geniş fırsatlar sunuyorlardı. Kısa süreli Britanya Savaşı'nın aksine, denizde Alman satıh gemilerine ve U-botlarına karşı savaş ve dost konvoylar ile gemilerin korunması savaşın sonuna kadar devam etti. İngilizler, Alman Silahlı Kuvvetleri'nin şifreli iletişim kodunu *Enigma* aracılığıyla kırarak toplanan istihbarat sayesinde üstünlük elde etmiş durumdaydı. Yine de seyrüsefer, arama ve tespit, düşman deniz altı ve satıh

9 Larnder, a.g.e., s. 473.

unsurlarının tespiti, bombalama doğruluğu ve muharebe hasar değerlendirmesi konularında çözüm gerektiren sorunlar vardı.[10]

HA analistleri, gemilerden ve uçaklardan atılan su altı bombalarını kullanarak U-botlara yönelik taarruzların etkinliğini artırmak istediler. Gemiler, su altındaki denizaltıları tespit etmede sonar avantajına sahipti ancak patlama alanından uzakta olmaları gerekiyordu. Diğer taraftan Sahil Komutanlığı uçaklarının ise su altında kalan denizaltıları tespit etme imkânı yoktu fakat patlamadan korunmaya ihtiyaçları da bulunmuyordu. Satıhtaki gemilerin patlama alanından güvenli bir uzaklığa ulaşmasına yeterli zaman tanımak için gemilerden atılan bombalar su altında 100 fitte infilak edecek şekilde ayarlandı. Yine de su altı bombaları 100 fit'e ulaştığında, denizaltı daha derine dalacak ve su altı bombalarının düştüğü yerden manevra yaparak uzaklaşabilecekti. Ayrıca, su altı bombalarının etkili yarıçapı sadece 20 fitti ve çok etkili değillerdi. Çözüm, su altı bombalarının 35 fitte infilak edecek şekilde ayarlanması ve 15 saniye ya da daha uzun süre su altında kalmış bir denizaltıya yapılacak herhangi bir taarruz girişiminden vazgeçilmesiydi. Daha sonra fünyede yaşanan teknik gelişmelerle bu derinlik 25 metre olarak ayarlandı. Taarruzun derinliğine ek olarak, su altı bombalarının uçaktan atılması ile ilgili olarak onları uçaktan atmanın en iyi yolu, nişan alma hatalarına ilişkin kamera görüntüleri aracılığıyla da araştırıldı. HA analistleri tarafından su altı bombalarının büyüklüğü, uçaktan hangi aralıklarla atılmaları gerektiği ve nişan alma yöntemlerinin nasıl olması gerektiği belirlendi.[11] Sonuç, Kraliyet Donanması tarafından denizaltıların imhasında %400'lük bir artış ve RAF tarafından %700'lük bir artış oldu. Almanlar, denizaltılarının artan zayiat oranlarının, İngilizler tarafından daha güçlü bombaların kullanılmasından kaynaklandığını bildirmekteydi. Oysa HA analistlerinin tavsiyeleriyle aynı silahlar daha verimli ve etkili bir şekilde kullanılmaktaydı.[12]

10 McCloskey, a.g.e., s. 455.

11 McCloskey, a.g.e., s. 456.

12 Norman Gaither, "Historical Development of Operations Research (1940-1960)". *Academy of Management*, internet yayın tarihi: 13 Aralık 2017.

1941'in ikinci yarısında, Sahil Hava Komutanlığı için Havadan Karaya Gemi (ASV) radarı kullanıma sunuldu. Bu, Alman denizaltılarının Atlantik'e geceleri geçmeye çalışmasına neden oldu. Uçaktaki radar, onu denizaltıya yaklaştırabiliyor ancak yerini tam olarak saptayacak kadar yakınlaştıramıyordu. Bu hassaslık sorunu, uçağa güçlü arama ışıkları takılarak çözüldü. Bu o kadar etkiliydi ki Almanlar gündüzleri Atlantik'ten geçmek için tekrar çalışmaya başladılar. Ancak daha sık suya dalmak zorunda kaldıklarından, Biscay Körfezi üzerinden okyanusa geçiş sürelerini uzadı. Yine de deniz ikmal yollarına ulaşıp saldırabildiler. Buna karşılık Almanlar, denizaltı komutanına gemisinin radar gözetimi altında olup olmadığını söyleyebilecek bir cihaz geliştirdi. Bir karşı önlem olarak, İngilizler ASV radarını boşluk magnetronu kullanacak şekilde değiştirdiler. Böylece artan etkili menzili ile Almanlar tarafından daha az tespit edilebilir hale gelmesini sağladılar. Zamanının bu son teknoloji ürünü Alman denizaltı tehdidinin sonunun başladığını müjdeliyordu.[13]

Kraliyet Donanması, U-bot saldırılarından kaynaklanan kayıpların en aza indirilmesi için ticaret konvoylarının, eskort gemilerinin ve uçakların en uygun büyüklüğünü belirlemek istedi. Genel kanı, ne kadar çok eskort gemisi ve uçağı varsa, kayıpların o kadar az olacağıydı. Ancak bu göreve tahsis edecek ne ilave eskort gemisi ne de ilave uçak mevcuttu ve denenecek tek değişken konvoyların büyüklüğüydü. Böylece konvoyların boyutları mümkün olabildiğince artırıldı.[14]

Benzer bir mantıkla, HA analistleri, avcı eskortlarının eksik sayıda olması nedeniyle gece baskınları için daha çok sayıda uçak içeren bombardıman uçağı taarruz filoları önerdiler. Bu, Mayıs 1942'de Köln'e ilk 1.000 uçaklık saldırıya yol açtı. Bu tür büyük sayıda uçak içeren taarruz gruplarında bir güvenlik endişesi, dost uçakların çarpışma tehlikesiydi. HA analistlerinin tahmini 1.000

13 McCloskey, a.g.e., s. 457.

14 Gaither, a.g.e., s. 71.

uçaklık bir taarruzda sadece bir çarpışmaydı ve doğru bir tahmin olduğu ortaya çıktı.[15]

HA analistleri için sağlam bir analiz ile uygun bir etkinlik ölçütü seçmek önemlidir. 2. Dünya Savaşı sırasında bunun bir örneği, RAF'ın uçakları kullanmasının, uçulması gereken görevlerden ziyade uçabilecek mevcut uçak sayısına dayanması gerçeğiyle ilgiliydi. Kullanılabilir uçakların %70-75'i kriter olarak alınmıştır. Ancak HA çalışmaları, uçulabilecek uçak oranı %50'nin altına düştüğünde bile planlanan görevlerin uçulabileceğini ortaya koydu. Bu, programların uçulacak görevlere dayalı olmasına yol açtı, sonunda bakım personeli gereksinimlerini azalttı ve daha fazla uçuş saatine ulaşılmasına izin verdi.[16]

Günümüzün karadan fırlatılan seyir füzeleri, V1 insansız darbeli yanmalı jet motorlu uçan bombalardı. V1, Ağır Uçaksavar Topları için çok düşük ve Hafif Uçaksavar Topları için çok yüksek bir irtifada uçtuğundan, bu silah sistemleri için bir sınama teşkil etmekteydi. Vurulduğunda bile, hâlâ patlamamış savaş başlığı mevcutsa ciddi hasara yol açabilmekteydi. Dahası, mevcut konumları itibariyle radarlar, kıyı şeridi ile Londra da dahil olmak üzere güney İngiltere'deki şehirler arasındaki engebeli arazi özellikleri nedeniyle Fransa'daki bölgelerden fırlatılan V1'leri tespit edememekteydi. Dikkatli bir analiz ile radar kapsama alanı ve vurulan düşman uçağı anlamında herhangi bir somut ve olumlu sonuç alınamayan yerlere yapılan radar konuşlanmaları sonrasında, radarlar ve uçaksavar topları kısa sürede büyük bir yer değiştirme ile İngiliz Kanalı sahilinde yer alan dar bir kuşağa taşındı. Böylece, deniz üzerinde engelsiz bir görüş hattı sağlandı ve hatta bulutsuz gecelerde V1'lerin Fransa'dan fırlatıldıklarını bile görebiliyorlardı. Bu yeni tertiplenme ayrıca, su üzerinde vurulan V1'ler herhangi bir hasara neden olmayacağından ikincil hasarları da önledi.[17]

15 McCloskey, a.g.e., s. 458.

16 A.g.e., s. 457.

17 George Lindsey, "Some Personal Recollections of Army Operations Research on Radar in World War II," *Canadian Military History*, c. 4, no. 2, 1995).

ABD HA analistleri, İngiliz müttefikleri ile yakın iş birliği içinde yukarıda açıklanan birçok sorunun çözümüne katkıda bulunuyordu. ABD HA analistlerinin bu gayretlerine bir örnek Pasifik'teki savaşın son zamanlarına doğru, kamikaze saldırılarına karşı sağlanan analiz desteği ve tavsiyelerdi. Gemi komutanları, kamikaze saldırısı altındayken, gemideki uçaksavar silahlarıyla daha iyi nişan almak için şiddetli manevralar yapıp yapmama veya sabit bir rotada kalma konusunda emin değillerdi. Dikkatli bir analizle, donanmanın HA grubu, büyük gemilerin şiddetli manevra yapmalarını ve küçük gemilerin yavaş yavaş rota değiştirmelerini tavsiye etti. Bu tavsiyelere uyan saldırı altındaki gemilerin %29'unun, tavsiyelere uymayanların ise %47'sinin isabet aldığı gözlemlendi.[18]

Savaş sırasında bir fark yaratmaya yardımcı olan çok sayıda HA örneği var. Hepsini burada listelemek mümkün değil. Buraya kadar verilen örnekler, okuyucunun HA'nın askeri harekât sorunlarına çok disiplinli çözümler bulma ihtiyacından kaynaklanan uygulamalı bir bilim olduğunu anlamasını ve o günlerde analistlerin uğraşmak zorunda kaldığı farklı sorun türleri hakkında ipucu vermesini sağlamayı amaçlamaktadır. Bu sorunların çoğu bugün hâlâ benzer veya önemli ölçüde farklı biçimlerde devam etmektedir. Günümüzde HA analisti, bunlarla başa çıkmak için daha hazırlıklı ve donanımlıdır.

Askeri Harekât Araştırmasının Yakın Geçmişteki Uygulamaları

Askeri HA, 2. Dünya Savaşı'ndan önceki yıllarda ve savaş sırasında ortaya çıkmasından bu yana çok yol kat etti. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra geliştirilen doğrusal programlama, oyun teorisi, doğrusal olmayan ve dinamik programlama gibi diğer optimizasyon teknikleri, stokastik analiz yöntemleri, bilgisayarların icadı, analistler için sürekli artan hesaplama gücü, deneysel tasarımlar,

18 Gaither, a.g.e., s. 74.

modelleme ve simülasyon, veri bilimi, istatistiksel yöntemler ve günümüzün analistlerinin donanımlarını arttıran diğer birçok araç, eski ve yeni problemlere yönelik artan iç görülerle daha sağlam ve kesin analiz anlamına gelmektedir.

HA analistleri tarafından yapılan analiz türleri, günümüzün ve yakın geleceğin acil çözüm gerektiren konularına ve sorunlarına cevap vermelidir. Askeri HA'nın yakın tarihli uygulamalarına, örneğin 2009 ve 2014 yılları arasındaki uygulamalara bakıldığında, karar vericilerin ve doğal olarak HA analistlerinin başlıca kaygılarının Afganistan ve Irak'taki işgallerden sonra ortaya çıkan ve devam eden isyan bastırma operasyonlarına odaklandığı açıktır. Bu tür büyük çaplı işgaller ve askeri harekâtlar, ulus inşası çabalarını da beraberinde getirdi. Gelecekteki istikrarsızlıkları tahmin etmek, önlemek ve bunlara hazırlanmak, böylece politika yapıcılar ve onları destekleyen analistler için bir ilgi kaynağı haline geldi. Bu sorunlar hâlâ devam etmekte ve analistleri meşgul etmektedir. Okuyucunun HA analistleri tarafından sağlanan farklı ve değişen destek türlerini anlamasına fırsat sağlamak için bu tür son askeri HA uygulamalarının birkaç örneği burada sunulmuştur.

Mark Abdollahian, Brice L. Nicholson, Matthew Nickens, vd. "İstikrar ve Yeniden Yapılandırma Harekatlarının Formal Bir Modeli", Askeri Harekât Araştırması, c. 14, no. 3, 2009, s. 5-30.

Politika yapıcılar, aktif bir başkaldırının bulunduğu işgal edilmiş bir ülkede, ülkeyi istikrara kavuşturmak için hangi faktörlerin değiştirileceği, savaştan sonra ülkenin istikrara kavuşma kapasitesinin nasıl doğru bir şekilde tahmin edileceği, istikrar ve yeniden yapılandırma (İ&Y) harekâtları için hangi faktörlerin en önemli olduğu, İ&Y hedefleri, savaş sırasındaki planlama ve harekâtın icrasının nasıl olması gerektiği, İ&Y harekâtının süresinin ne olabileceği, gereken dış yardım miktarı ve yeniden yapılandırmaya uluslarca yapılan çok taraflı katılım seviyesinin nasıl şekillendirileceği gibi soruları yanıtlamaya çalışıyorlar. Yazarlar, büyük

muharebe operasyonlarından sonra İ&Y'nin diferansiyel denklemlere dayalı bir modelini sunuyorlar. 1945'ten sonra gerçekleşen altı İ&Y operasyonundan elde edilen ampirik verilerle regresyon tekniklerini kullanarak modellerini test ediyorlar. Bunlar Almanya, Japonya, Somali, Haiti, Balkanlar, Afganistan ve Irak'taki İ&Y operasyonlarıdır. Listelenen bu ülkeler için askeri vazife türleri sırasıyla rejim değişikliği-yeniden yapılanma, kısmi rejim değişikliği-yeniden yapılanma, insani yardım-rejim değişikliği, rejim değişikliği- İ&Y, etnik temizliği durdurma- İ&Y, rejim değişikliği- İ&Y ve rejim değişikliği- İ&Y'dir. Değerlendirilen değişkenler toplumun/ekonominin önceki durumu, askeri harekâtın neden olduğu hasar düzeyi, devam eden düşmanca faaliyetler, çatışmaların bitmesinden beri geçen süre, kişi başına düşen asker sayısı, dış yardım ve yatırım, çok taraflı katılım ve başarı derecesidir. Modellerini geliştirirken, İ&Y literatüründeki üç ortak temel varsayıma dayanılmaktadır. Bunlar; yukarıda belirtilen değişkenlerin yeterli seviyelerinin bulunduğunda ulusların istikrara kavuşturulabileceğinin, sonuçların işgalci ülkenin politikası tarafından şekillendirilebileceğinin ve büyük muharebe operasyonlarından sonra önceden var olan koşulların (ilk başlangıç koşulları) İ&Y operasyonları için gerekli kaynakların belirleyicileri olduğudur. Mevcut literatüre ve ampirik kanıtlara dayanarak, modellerinin değişken listesi içsel ve dışsal değişkenler olarak sınıflandırılır. İçsel değişkenle; altyapı hasarı, zayiat sayısı, kurumsal güç, işgal eden ülkede İ&Y harekâtı için yurtiçi destek, bin kişilik nüfus başına gerilla sayısıdır. Dışsal değişkenler; dış yardım yatırımı, bin kişilik nüfus başına asker sayısı, harekâtın süresi ve çok taraflılıktır. Almanya ve Japonya, İ&Y çabaları için harika örnekler olarak gösterilirken, Somali en kötü başarısızlıklardan biridir.

Yazarların modeli de bu başarısızlığı doğru bir şekilde öngördü. Ayrıca, onların modeli, başlangıçtaki kuvvet seviyeleri ve dış yardım seviyesi ilave bir 36 ay boyunca ilk seviyelerinde sürdürülmüş olsaydı, Somali harekâtının başarılı olabileceğini öne sürmektedir. Öte yandan, Bosna-Hersek'teki harekât, 20.

yüzyılın en başarılı İ&Y operasyonlarından biri olarak belirtilmekte, ancak yazarların modeli bu tarihi sonucu yüksek derecede doğrulukla tahmin edememiştir. Irak ile ilgili olarak, belirli vilayetlere ilişkin veri eksikliği nedeniyle, modelleri ülkenin İ&Y çabalarına ilişkin bir bölünme planının sonucu hakkında tahminlerde bulunamamıştır. Model 2009'da 48 ilave ay, genişletilmiş çok taraflılık, 1.000 nüfus başına 15 ila 25 askerlik bir kuvvet büyüklüğü ve kişi başına yılda yaklaşık 600 ila 800 dolar arasında ek dış yardımın ülkede istikrarı sağlayabileceğini öngördü. Ancak ABD'nin ek fonları olmasına rağmen, İ&Y çabası için gereken ek 230.000 askeri sağlayacak durumda değildi. Irak'taki İ&Y çabasından çıkarılan ders, fon ve asker tahsisinde maliyetten erken safhada kaçınmanın, başarılı bir İ&Y operasyonu için gereken kaynakların taahhüdünü eninde sonunda arttıracağıdır. Yazarlar, üç aylık veya aylık tahminler üretebilmek için daha ayrıntılı coğrafi mekân verisi ve zamansal verilerle birlikte harekât açısından daha anlam ifade eden İ&Y faktörlerinin eklenmesiyle modellerini daha doğru hale getirmek için önerilerde bulunarak makalelerini sonlandırıyorlar.[19]

Robert Shearer ve Brett Marvin,
"Çatışmaya Yol Açan Ulus-Devlet İstikrarsızlık Modelleri",
Askeri Harekât Araştırması, c. 15, no. 3, 2010, s. 17-30.

Yazarlar, ABD'deki Kara Kuvvetleri Komutanlığı Analiz Merkezi tarafından uyarlanarak kullanılan ve 2007 yılında Karmaşık Tehditlerin Tahmini ve Analizi (KTTA) çalışmasının bir parçası olarak ortaya konan sınıflandırma metodolojisini açıklamaktadır. Bu çalışmanın varsayımı, istikrarsızlığa bağlı olarak çatışma yaşayan ulus devletlerin benzer bazı faktör ve kalıplara sahip olduğudur Bu çalışma, daha önceki birkaç kara kutu diye tabir

19 Mark Abdollahian, Brice L. Nicholson, Matthew Nickens, vd. "A Formal Model of Stabilization and Reconstruction Operations", *Military Operations Research*, c. 14, no. 3, 2009, s. 5-30.

edilen çalışmanın yerini aldı ve teknik olarak daha az donanımlı karar vericilere, kalıp sınıflandırma algoritmasını anlaması daha kolay olan basit bir geometrik açıklamayla izah etmektedir. Modelin geçerleme çalışmaları neticesinde, bu metodolojinin gelecek yıllarda istikrarsızlık kaynaklı çatışmalara dahil olması muhtemel ulus devletleri belirleyebilmesini sağladılar. Böyle bir tahmin, karar vericilere ve politika yapıcılara, planlama, kaynak tahsis kararları, tedarik programları, askeri birliklerin önceden konumlandırılması, dil eğitimi ve savunma planlaması senaryosu geliştirme ve bunlara benzer konularda hazırlık yaparak bu tür beklenmedik durumları önlemeye ve bunlara hazırlanmayı sağlamaktadır. Yazarlar, Heidelberg Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü ile aynı yerde bulunan Heidelberg Uluslararası Çatışma Araştırmaları Enstitüsü (HIIK) adlı özel bir kuruluştan elde edilen 2010 yılına kadar olan mevcut çatışma verilerini kullanarak 157 ulus-devlet için çatışma tahminleri ve çatışmaya giden yollar hakkında tahminler geliştirmekteler. Yazarlar, makalede belirtilen birçok açık kaynaktan uluslara ait 13 farklı özellik verisini kullanmaktadır. Bunlar; yetişkin erkek okuryazarlığı, kalori alım miktarı, sivil özgürlükler, çatışma geçmişi (HIIK'ten), demokrasi, etnik çeşitlilik, kişi başına GSYİH (Gayri Safi Yurt İçi Hasıla), bebek ölümleri, yaşam beklentisi, erkek işsizliği, siyasi haklar, dini çeşitlilik ve ticari açıklıktır. Yazarlar, k-en yakın komşu ve en yakın merkez gibi klasik kalıp sınıflandırma algoritmalarını kullanarak ve yukarıda belirtilen 13 özellik verisine dayanarak bir arada toplanan çatışmaya eğilimli ülkeleri tanımlamakta ve görsel olarak tasvir etmektedirler.

Algoritmanın sınıflandırma ve tahmin doğruluğu için geçerlemesi ve eğitilmesi, 1993-1997 arasındaki çatışmalar için bir eğitim veri seti ve 1998-2003 arasındaki çatışmalar için bir test veri seti ile sağlanmaktadır. Makalede 157 milletin çatışma tahminleri ve çatışmaya giden yollarına dair analizlerden not edilmesi gereken bir tahmin Ermenistan ile ilgilidir. 2010 yılında,

HIIK veri tabanının Ermenistan'da 1994'ten beri çatışma bildirmemesine rağmen, modellerinin bu ulus-devlet için çatışma tahmininin 2020 yılında yüksek çatışma potansiyeli olarak rapor edildiğini belirttiler.[20] Bu tahmin, 27 Eylül - 10 Kasım 2020 tarihleri arasında Dağlık Karabağ ve civarındaki Ermeni işgali altında olan yerlerde Ermenistan ile Azerbaycan arasında gerçekleşen çatışma ile doğru olarak tecelli etmiştir. Temel Bileşenler Analizi ve Ağırlıklı Hareketli Ortalamalar kullanılarak yapılan tahminin teknik detaylarına makalede verilmektedir.

Robert Shearer,
"Irak'ta Harekât Analizi: Savaş Sisi Arasında Yol Bulma",
Askeri Harekât Araştırması, c. 16, no. 2, 2011, s. 63-71.

Yazar, 2008 yılında Irak'ta altı analiz desteği vakası aracılığıyla bir HA analisti olarak deneyimlerini anlatmaktadır. Bu vakalardan bazılarına burada değinilecektir. İyi bir HA analistinin, HA araçları ve yöntemleri konusunda sağlam bir altyapıya ve ayrıca analiz sonuçlarını askeri personele ve karar vericilere açıklama yeteneğine sahip olması gerektiği sonucuna varmıştır. Yazar Irak görevi esnasında iki farklı kolordu ve dolayısıyla iki farklı karargâh personeli ve komutanla çalışmıştır. Göreve başladığı ilk haftalarda, HA bölümünün kelimenin tam anlamıyla her biri en az 50 çubuk çizelgesi içeren, zayiatlardan, görerek ve görmeyerek ateşlerle (havan ve top atışları gibi) yapılan saldırılardan, El Yapımı Patlayıcılarla (EYP) yapılan saldırılara ve ele geçirilen mühimmat miktarları gibi çok çeşitli eğilimleri gösteren kitapları hazırladığını fark etti. HA Bölümü, Komuta Grubuna aksiyon alabilecekleri karar desteği sağlamak yerine, zamanının ve gayretlerinin çoğunu söz konusu çizelgeleri sürekli olarak güncellemekle harcamaktaydı. Ayrıca Komuta Grubunda veya karargâh personelinden hiç kimse ortaya koydukları bu ürünlerine dikkate

20 Robert Shearer ve Brett Marvin, "Recognizing Patterns of Nation-State Instability that Lead to Conflict", *Military Operations Research*, c. 15, no. 3, 2010, s. 17-30.

almıyor gibiydi. Excel ve standart çizelgeleri yerine, bir coğrafi bilgi sistemi paket programı olan ArcGIS'i kullanarak, örneğin askeri personelin daha aşina olduğu harita üzerinde iki aylık bir dönemde değişen düşman saldırı yoğunluklarını göstermeye karar verdiler. Ayrıca haritada saldırıların yoğunluğunu düşükten yükseğe doğru renklerle kodladılar. ArcGIS'te, saldırıların zaman içinde ne kadar hızlı değiştiğini göstermek için bir ayın yoğunluğunu diğerinden çıkarmalarına izin veren bir özellik kullandılar ve buna "saldırı hızı" adını verdiler. Yaptıkları analizler, tümen komutanlarının kolordu komutanına verdiği brifinglerle uyumluydu. Bu, yaklaşık iki ay boyunca kolordu harekât yarbaşkanının anlamadığını ve "o slaydı bir daha asla görmek istemediğini" söylemesine kadar takdir edildi. Saldırı hızı slaydı bir daha asla gösterilmedi ve analistler çizelgelerindeki açıklamaların karargâh personeli tarafından anlaşılmadığını fark ettiler.

Başka bir durumda HA Bölümü bir generalin talebi üzerine, isyancıların onun çeşitli ileri operasyon üslerine (FOB) yaptığı gezileri hedef alıp almadığını belirlemekle görevlendirildi. Saldırıların ve generalin gezilerinin çakışması hakkındaki verilerin dikkatli bir analizinden sonra, binom dağılımını kullanarak yapılan bir hipotez testi sonucunda saldırılarla generalin gezileri arasında bir ilişki olmadığını ortaya çıkardılar. Neticeyi açıklamak için hipotez testi ve olasılık kütle fonksiyonlarını sunmak yerine basitçe böyle bir olasılığın zar atmada üç sefer üst üste altı atmaya eşit olacağını belirttiler. Bu, generali ikna etmiş gibiydi ancak yine de helikopterdeki yolcunun bir general olduğuna dair herhangi bir emareyi ortadan kaldırmayı veya gizlemeyi tavsiye ettiler. Makale boyunca gözlemlerinden ve öğrenilen derslerden bazılarına da değinilmiştir. Örneğin; "Karar vericiye yakınlık esastır; masada oturmazsanız plan üzerinde bir etkinizin olması zordur" veya "Sabah ikide bile üst düzey bir karar vericiye 30 dakikalık sınırsız erişim paha biçilmezdir".[21]

21 Robert Shearer, "Operations Analysis in Iraq: Sifting Through the Fog of War", *Military Operations Research*, c. 16, no. 2, 2011, s. 63-71.

Paul Kucik ve Elisabeth Paté-Cornell, "İsyan Bastırma Harekâtları: Farklı Stratejilerin Fayda Tabanlı Analizi", Askeri Harekât Araştırması, c. 17, no. 4, 2012, s. 5-23.

Şu anda dünyanın birçok ülkesinde devam eden isyanlar bulunmaktadır. Bu makale, bir isyanı kontrol etmek veya yenmek için stratejileri değerlendirmek maksadıyla, bir köyün mikro seviyesinde, bir hükümet ve bir isyancı grup arasındaki etkileşim dinamiklerinin bir modelini sunmaktadır. Model, her iki tarafın da rasyonel karar vericiler olduğunu varsaymakta ve hükümet politika yapıcılarının ve isyancı liderlerin eylemlerinin olasılıksal alt modellerini sunmaktadır. Politika yapıcılar veya hükümettekiler, bir isyanla karşı karşıya kaldıklarında yalnızca siyasi olarak hayatta kalabilmeyi amaçlayarak, politikalarının uzun vadeli etkilerini göz önünde bulundurmadan ve isyanın temel nedenlerini ele almadan yıkıcı şiddeti önlemek için kısa vadeli ve öngörülü müdahalelere odaklanabilirler. Bu yazıda sunulan etmen tabanlı simülasyon modeli, fayda fonksiyonlarının kullanımı yoluyla bu ikilemi açıklamakla ilgilenmektedir. Model, kısa vadeli ve uzun vadeli çözümlerin uygulanmasına ilişkin bu stratejik sorunu ele almak maksadıyla risk analizini ve oyun analizini aynı anda kullanmaktadır. Model 2000-2003 yılları arasında Filipinler'deki Nalapaan köyünün bir modeli üzerinde test edilmiştir. Model, topluluk düzeyindeki liderlere (il valileri) bazı sezgisel gözlemlerinin arkasındaki dinamikleri anlamak için bir araç sunmaktadır. Model ayrıca il valilerine, isyan bastırma politikasındaki değişikliklerin olası etkilerini simüle etmeleri ve neticelerini görmeleri için bir araç sağlamaktadır.[22]

Jonathan Schroden, Rebecca Thomasson, Randy Foster, vd. "İsyan Bastırma Harekâtında Değerlendirme İçin Yeni Bir Paradigma", Askeri Harekât Araştırması, c. 18, no. 3, 2013, s. 5-20.

22 Paul Kucik ve Elisabeth Paté-Cornell, "Counterinsurgency: A Utility-Based Analysis of Different Strategies", *Military Operations Research*, c. 17, no. 4, 2012, s. 5-23.

Makale, yazarların, isyan bastırma harekâtlarını (düzensiz savaş) değerlendirmek maksadıyla, 2011 yılında o sırada Afganistan'da Uluslararası Güvenlik ve Yardım Gücü'nün (ISAF) bir parçası olarak devam eden operasyonlar için doktrinde mevcut olandan farklı bir değerlendirme metodolojisi tasarlama ve uygulama konusundaki deneyimlerini anlatmaktadır. Bu, ISAF Komutanı'nın (o sırada NATO ve ABD kuvvetleri Komutanı olarak iki şapkalıydı) harekât sahasında bulunan Afgan Değerlendirme Grubu'ndan (AAG) doğrudan bir talebiydi. Askeri harekâtın değerlendirilmesi, komutan için harekât planının işe yarayıp yaramadığına dair bir geri bildirim mekanizmasıdır ve eğer harekât planlandığı gibi gitmiyorsa, değişiklik için önerilerde bulunur. Harekâtların değerlendirilmesine ilişkin NATO doktrini, ABD ordusu tarafından geleneksel operasyonlar için tartışılan ve kısmen reddedilen Etki Tabanlı Harekât (EBAO) terminolojisini ve fikirlerini büyük ölçüde temel almaktadır. Yazarlar kasıtlı olarak bu metodolojiyi kullanmamaya karar vermişler. ABD ve NATO'nun uzun soluklu harekât değerlendirmesi metodolojisi, harekât hedefleri ve bu hedeflere giden harekât hatlarından oluşmaktaydı. Her bir harekât hattında, kısa veya uzun soluklu harekâtların hedeflerine doğru elde edilen ilerlemenin göstergeleri olarak birkaç ara hedef (belirleyici koşullar) koyulmaktadır. Her ara hedefe, amaca ulaşılıp ulaşılmadığını ve buna ne kadar yakın olduğunu belirlemek için çoğunlukla nicel ölçütlerden oluşan bir veya birkaç ölçüt atanır. Bu ölçütler, başarı düzeylerini göstermek maksadıyla bir trafik ışığı şeklinde, yani kırmızının kötü, yeşilin iyi ve sarı/kehribarın ortalarda bir yerde olduğunu göstermektedir. Bu kesin olmayan renk kodlaması her zaman bir tartışma konusu olmuştur.

Yazarlar ayrıca bu metodolojiyi yeterince bütünsel bulmamışlar ve ast komutanların düşünceleri de dahil olmak üzere niteliksel girdiye ihtiyaç olduğunu görmüşlerdir. Ayrıca harekât hatları, ele alınan sorun kümesinin yapay bir ayrıştırmasını oluşturmaktaydı. Yazarlar, ilgili tüm literatürü gözden geçirdikten, analistlerle,

sahadaki komutanlarla konuştuktan ve üst komutanlıktan gelen stratejik seviyedeki emirleri dikkate aldıktan sonra, biri stratejik ve diğeri uzun vadeli harekât üzerine olmak üzere iki tür değerlendirme yapılmasını önerdiler. Her iki değerlendirmeyi de güvenlik, yönetim, sosyo-ekonomi ve bölgesel ilişkiler olmak üzere dört sistem öğesi üzerinden yürüttüler Son öğe yazarlar tarafından önerildi. Stratejik değerlendirme için, bu dördünün her birinin altında alt unsurlar vardı. Uzun vadeli harekâtın değerlendirmesi için bu dört alana karşılık gelen yapılması gereken temel görevler sıralanmıştır. Temel görevlerin yerine getirilmesinin raporlanacağı standartları belirlediler. Bu standartlar 1'den 5'e kadar olan seviyeler, 1 kötü ve 5 iyi şeklinde belirlenmişti. İlerleme performansı, uzun vadeli harekât değerlendirmesi için radar çizelgesi adı verilen bir grafik üzerinde raporlanacaktı ve her bir temel görev için standart raporlama şablonları kullanıldı. Ayrıca, her bir ast birlik komutanı, diğerinin ne rapor ettiğini görebilmekte ve böylece verimli bir tartışma ortamı yaratılmaktaydı. Raporlama nitel ve nicel verilerin sonuçlarını içeren bir karışımdı. Bir saatlik sunumun ardından komutanlar tarafından beş saatlik bir tartışma yapıldı. AAG'nin çıktıları, Müşterek Kuvvetler Komutanlığı-Brunssum'a gönderilecek olan üç aylık stratejik değerlendirme raporu (QSAR) ve ISAF komutanlığı değerlendirme konferansıydı. Makalede yazarlar tarafından belirtildiği gibi, yeni değerlendirme metodolojisinin çeşitli artıları ve eksileri vardı ancak ISAF operasyonlarının bir parçası olarak bir isyan bastırma operasyonundaki ilerlemeyi değerlendirmek için kullanıldı.[23]

Askeri Harekât Araştırmasının Güncel Uygulamaları

2008'de Gürcistan'ın işgali ve 2014'te Kırım'ın işgal ve ilhakı, konvansiyonel güç kullanan daha iddialı bir Rusya ile ilgili olarak

23 Jonathan Schroden, Rebecca Thomasson, Randy Foster, vd. "A New Paradigm for Assessment in Counterinsurgency", *Military Operations Research*, c. 18, no. 3, 2013, s. 5-20.

uyandırma çağrılarıydı. Değişen siyasi ve askeri gerçekler, analizde isyan bastırma operasyonlarından, Soğuk Savaş zamanlarını anımsatan büyük ölçekli, konvansiyonel kuvvetlerin karşı karşıya geldiği harekâtların analizine geçiş ihtiyacını yeniden dikte etti. Aşağıda, okuyucuya HA ve yöntemlerinin bu tür durumlar için karar vermeyi nasıl desteklediğine dair bir fikir vermek maksadıyla bu tür HA çalışmalarından bazı örnekler sunulmuştur. Ayrıca, daha gelişmiş silah sistemleri ile 2. Dünya Savaşı'nın benzer konularını hatırlatan, ateş desteği ve denizaltı savunma harbi hakkında iki teknik analiz örneği de sunulmuştur.

Todd J. Paciencia, Daniel J. Richmond, John J. Schumacher, vd. "Harekât Alanı Hava Harbi Zayiat Modellemesi için Bir Çerçeve ve Sistem", Askeri Harekât Araştırması, c. 23, no. 2, 2018, s. 41-60.

Yazarlar, mavi (dost) hava unsurlarının zayiatını hesaplamak ve karargâh hava kuvvetleri çalışma, analiz ve değerlendirme bölümü tarafından kuvvet yapısı analizi yapmak için istenen ve gerekli detay seviyesine ve makul bir hesaplama süresine sahip bir çerçeve sunmaktadır. Harekât alanı modelleme sistemi (TAMS), yüksek doğrulukta görev verileri sağlamak için mevcut AFSIM'i (simülasyon, entegrasyon ve modelleme için analitik çerçeve) kullanır ve düşman tehditlerine karşı uçak rotasını simüle etmek için ortaya çıkan zayiat verilerini kullanır. Mevcut araçlara kıyasla daha yüksek doğruluğu ve önemli ölçüde daha az hesaplama yükü ile ABD Hava Kuvvetleri için daha hızlı bir analiz yeteneği sağlamaktadır.[24]

Matthew B. Rogers, Brandon M. McConnell, Thom J. Hodgson, vd. "Bir Askeri Lojistik Ağı Planlama Sistemi", Askeri Harekât Araştırması, c. 23, no. 4, 2018, s. 5-24.

24 Todd J. Paciencia, Daniel J. Richmond, John J. Schumacher, vd. "A Framework and System for Theater Air Attrition Modeling", *Military Operations Research*, c. 23, no. 2, 2018, s. 41-60.

ABD Ordusunun tedarik ağı, yaklaşık 86 ülkede 24 toptan tedarik noktasından ve yaklaşık 33.000 perakende tedarik noktasından oluşmaktadır. 10 farklı ulaşım modu kullanır, günlük yaklaşık 50.000 talep alır ve toplamı 109 milyar dolara yakın envantere sahip 2,4 milyon satırlık bir envanteri yönetir. ABD Kara Kuvvetleri, üç farklı kurumsal kaynak planlama (ERP) aracından oluşan bir veri tabanı sistemi kullanır ve bu, ticari kullanıma hazır yazılım sistemi SAP tarafından desteklenir. Üç ERP sisteminden biri Küresel Muharebe Destek Sistemi – Kara Kuvvetleri Komutanlığı'dır (GCSS-Army, http://gcss.army.mil). Bu yazıda sunulan sistem, ABD Ordusu için uçtan uca lojistik gereksinimleri belirlemek için bir planlama aracı oluşturmak maksadıyla GCSS ile kullanılabilir. Yazarlar, askeri yedek parçalara olan talebi tahmin etmek, mevcut bir lojistik ağdaki olası dar boğazları belirlemek ve bu dar boğazları ortadan kaldırmak maksadıyla alternatifler önermek için gelişmiş analitik ve görev tabanlı tahmin yöntemleri kullanan bir askeri lojistik ağı planlama sisteminin (MLNPS) faydasını göstermekte ve sunmaktadır. MLNPS, ABD Kara Kuvvetleri lojistik ağının verimli ve uygun maliyetli bir şekilde çalışmasını sağlamak için günlük olarak çalıştırılabilir. Ayrıca, düşman faaliyeti veya olumsuz hava koşulları gibi olası aksaklıkların lojistik ağ üzerindeki etkisini belirlemek için de çalıştırılabilir. Planın lojistik sonuçlarını belirlemek için acil durum planlaması ve kriz eylem planlaması sırasında kullanılabilir. Modelin geçerlenmesi, modelin işlevlerini göstermek maksadıyla Irak'a Özgürlük Operasyonu (OIF) planlama senaryosuna uygulanarak 2003 Irak işgalinden elde edilen lojistik verileri kullanmayı içermektedir. MLNPS'nin lojistik birikmiş ve karşılanamamış (kuyruğa alınan) taleplerin yerini, zamanlamasını ve büyüklüğünü tahmin etme yetenekleri hem OIF'den alınan veriler hem de Güney Sudan'da sanal bir senaryoya göre Amerika Birleşik Devletleri'nden konuşlandırılan tümen seviyesinde bir birliğin operasyon senaryosu ve lojistik ikmal ağı kullanılarak yapılmıştır.[25]

25 Matthew B. Rogers, Brandon M. McConnell, Thom J. Hodgson, vd. "A Military Logistics Network Planning System", *Military Operations Research*, c. 23, no. 4, 2018, s. 5-24.

Israel David, "Muharebe Harekâtlarında Ateş Desteği için Uyarlanabilir Bir Karışım Düzeltmesi", Askeri Harekât Araştırması, c. 24, no. 4, 2019, s. 23-36.

Top ile bir hedefi vurmak için hesaplamalar yapılırken diğer bazı hususlara ilave olarak aslen, hedefin menzili ve konumu (namlunun yükseliş ve yanını hesaplamak için), namlu çıkış hızı (merminin ilk hızı), rüzgâr yönü ve hızı gibi çeşitli faktörler dikkate alınır. Bu hesaplamalar hiçbir zaman mükemmel değildir ve sonraki atışlarda hedefe yeterince yaklaşmak için hedef civarında paralanan ilk merminin ileri gözetleyici (İG) tarafından gözlenmesi ve düzeltme verilmesi gerekir ki, böylece topçu bataryasındaki tüm topların aynı anda ateş ettiği tesir atışı icra edilebilsin. Yazar, bu birinci hedefe ateş ederken toplanan bilgileri kullanmanın, ateşi farklı bir hedefe kaydırmanın ve ikinci hedefe ateş etmek için ikinci kez düzeltme yapmaya gerek kalmadan ateş etmenin mümkün olduğunu savunuyor. Yazar, optimal karışımın verilen ikinci hedefe bağlı olduğu ve dolayısıyla uyarlanabilir olduğu, fiziksel ve çevresel faktörlerin uygun karışımına göre atış değerlerini (yükseliş, yan ve barut hakkı) belirlemek için doğrusal bir model ve ikinci dereceden kısıtlı bir optimizasyon problemi çözmektedir. Ortaya çıkan kaydırma doğruluğu, hiç düzeltme yapılmamış bir atış görevinin değerleriyle ve aynı zamanda şu anda kullanılan ateş kaydırma algoritmasınınkiyle karşılaştırılmaktadır. Yazar, hâlâ iyileştirilmesi gereken yerleri olsa da, bu uyarlamalı karışım düzeltme algoritmasının, topçu ateşinin düzeltilmesi üzerinde büyük bir etkisi olabileceğini iddia etmektedir.[26]

Roey Ben Yoash, Michael P. Atkinson ve Moshe Kress, "Nerede Daldırmalı? Daldırma Sensörü Kullanan Denizaltı Harbi Helikopteri İçin Arama Modeli", Askeri Harekât Araştırması, c. 23, no. 2, 2018, s. 19-40

26 Israel David, "An Adaptive Mix Correction for Fire Support in Combat Operations", *Military Operations Research*, c. 24, no. 4, 2019, s. 23-36.

Denizaltı harbi, daha önce açıklandığı gibi 2. Dünya Savaşı'nda önemli bir konuydu. Soğuk Savaş'ın sonuna kadar da modaydı. Güney Çin Denizi'ndeki durumun ve iddialı bir Rusya'nın yeniden ortaya çıkmasının ardından ABD için bir endişe haline geldi. Yazarlar, daldırma düzenini ve sıklığını belirlemek maksadıyla denizaltı harbi (ASW) görevleri için bir daldırma sonarı ile donatılmış bir helikopterin etkin kullanımını incelemekteler. Yazarlar, en uygun sonar daldırma paternini bulmak maksadıyla, helikopter hızının ve menzilinin, denizaltı hızının, sensör algılama yarıçapının ve (sonarlı bir yüzey gemisi, P-8 gibi bir denizaltı harbi uçağı veya bir uydu aracılığıyla) bildirilen tespit noktasına intikal süresinin etkilerini dikkate almaktalar. Denizaltı hızının ve denizaltı varış zamanının en kritik değişkenler olduğunu belirlemişlerdir. Denizaltı hızı belli bir olasılıkla bilinmedikçe, sonarın ayrık daldırmalarının daha uygun olacağını tavsiye ediyorlar.[27]

Michael Klipstein Michael ve Kent D. Wall,
"Bir Resim 1000 Kelime Anlatır",
Askeri Harekât Araştırması, c. 25, no. 4, 2020, s. 23-41.

Yazarlar, siber taarruz içeren bir harekât ortamında komutanlar için bir risk yönetimi karar desteği sunmaktadır. Taarruz içeren siber harekâtlarda risk tanımlamada kullanılan dört soru şunlardır: Ne yanlış gidebilir? Yanlış gitme olasılığı ne kadar? Yanlış giderse, sonuçları nelerdir? Sonuçları hakkında nasıl hissediyorum? Makalede sunulan komutanın hedef hiyerarşisinin en üstünde siber taarruz harekâtının etkinliğinin en üst düzeye çıkarılması hedefi bulunmaktadır. Bu hedef, aşağıda belirtilen alt hedeflere sahiptir; verilen hasarı en üst düzeye çıkarmak, elde edilen istihbaratı en üst düzeye çıkarmak, tespit edilmeyi en aza indirmek,

27 Roey Ben Yoash, Michael P. Atkinson ve Moshe Kress, "Where to Dip? Search Pattern for an Antisubmarine Helicopter Using a Dipping Sensor", *Military Operations Research*, c. 23, no. 2, 2018, s. 19-40.

tespit edilirse saldırının nereden geldiğinin belirlenmesini en aza indirmek, tespit edilirse uzlaşmayı en aza indirmek. Yazarlar bunların her biri için komutanın değer fonksiyonlarını geliştirmiştir. Komutanın tercihlerini doğru olarak ortaya koyabilmek için, çok amaçlı bir karar verme metodolojisi kullanmaktalar. Kurumsal konu uzmanlarının yaptığı tahminlerindeki belirsizliği tahmin edebilmek için *bootstrap* (yapılan tüm tahminlerin yerine koyarak tekrar bir torbadan çekilmesi esasına dayanan bir dağılım belirleme yöntemi) yöntemine dayalı bir metodoloji kullanmaktalar. Bu bilgi, her bir risk yönetimi alternatifi için serpme dağılım grafiği diyagramlarında sunulmaktadır (dolayısıyla bir resim bin kelime anlatır!). Makalede gerçek uygulayıcıları kullanarak siber taarruz içeren bir savaşta bir risk yönetimi sorunu ile metodolojilerinin uygulanması gösterilmektedir. Deneyde ABD Savunma Bakanlığı'nın altı muharip komutanlığından 60 siber saldırı planlayıcısı (31 asker ve 29 sivil personel) yer almaktadır.[28]

28 Michael Klipstein ve Kent D. Wall "A Picture Is Worth a 1,000 Words", *Military Operations Research*, c. 25, no. 4, 2020, s. 23-41.

STRATEJİ DÜŞÜNCESİNDE YORUM VE TAHRİFAT: CLAUSEWITZ OLAYI

Ali L. Karaosmanoğlu[*]

Strateji kuramının (teorisinin) ortaya çıkması 19. yüzyılın ilk yarısında teori ve tarih arasındaki ilişkilerin diyalektik bilim felsefesi zemininde yorumlanması ile gerçekleşmiştir. Bu makalenin temalarını oluşturan askeri düşünceler, söz konusu dönemlere damgasını vuran aydınlanma ve karşı Aydınlanma (idealizm veya romantizm) tartışmalarının fikriyatı ile aynı dönemlerde yer alan savaş deneyimlerinin bütünleşmesi sonucunda ortaya çıkmıştır.

Prusyalı askeri reformcular ve Carl von Clausewitz bu kuramsal dönüşümün askeri alandaki öncüleri olarak kabul edilmektedir. Bu tarihi dönüşümle birlikte, Clausewitz'i ve Prusyalı askeri reformcuları yorumlayanlar, onların entelektüel alt-yapılarını yeterince dikkate almamışlardır. Kendi beklentilerini ve kendi klasik değerlerini öne çıkararak yorumlar yapmışlar, hatalı ve kategorik sonuçlara varmışlardır. Clausewitz'in diyalektik akıl yürütmesi yanlış anlaşılmış ve geliştirdiği kavramlar tahrif edilerek kullanılmıştır. Savaş paradokslarının bütünleştirilmesinin yerini ayrıştırmalar ve acımasız savaş düşkünü yakıştırmalar almış, böylece karşımıza bambaşka bir Clausewitz çıkarılmıştır. Bu arada uzun bir süre, Clausewitz'in askeri düşünceye getirdiği yenilikler unutulmuştur.

Şu noktayı hatırlatmak gerekir ki "yenilik" dediğimiz hususlar savaş tarihlerinde olaylar ve uygulamalar şeklinde zaten mevcuttu.

1 * Prof. Dr., Emeritus, Bilkent Üniversitesi.

Clausewitz'in yaptığı, bunları sistematik bir savaş teorisi ile bütünleştirerek kuramlaştırmaktır. Bu noktanın, hâlâ komşu bilim dalları (uluslararası ilişkiler, dış politika analizi, güvenlik çalışmaları, hatta stratejik çalışmalar gibi) tarafından gerektiği kadar idrak edilip edilmediği şüphelidir.

Yeniliklerden bazılarını hatırlatmakta yarar görüyorum. Çünkü yanlış okumalar bu yeni anlatımlar üzerinden ortaya çıkmıştır. Clausewitz'den önce taktik ve strateji sözcükleri birbirine karıştırılarak, biri diğerinin yerini alarak kullanılıyordu. Ne birbirlerinden ayrılarak, iki ayrı kavram gibi ne de bütünleştirilerek uygulanıyordu. Clausewitz bunların hem iki ayrı anlam ifade ettiklerini hem de birbirlerine bağımlı olduklarını açıklamıştır. Taktik ile strateji arasında bir araç-amaç ilişkisi vardır. Taktikler, münferit muharebelerde kazanmak için kullanılan yöntemleri ve davranışları ifade eder. Strateji ise, muharebeleri koordine ederek savaşın siyasi amaca ulaşmasını sağlar. Taktik, stratejiye bağımlıdır. Strateji, askeri kuvvet ile siyaset arasındaki köprüdür. Clausewitz'in o bilinen deyişiyle, "savaş, siyasetin başka araçlarla devamıdır."

Diğer önemli yenilik "Mutlak Savaş/Gerçek Savaş" ikilemidir. Mutlak savaş, bir ideadır; bir soyutlama, bir "ideal-tip"tir. Her türlü değişken ayrıntıdan soyutlanmış ve tarihi bağlamın dışına çıkartılmış savaşı ifade eder. Bu kavramın karşısında tarihi bağlam (zaman ve mekân) içinde yer alan "Gerçek Savaş" kavramı vardır. Gerçek savaşlar, sınırsız şiddete doğru tırmanma eğilimi gösterir fakat hiçbir zaman mutlak savaşa erişemeyiz. Savaşan taraflarda şiddeti tırmandırma potansiyeli vardır ve karşılıklı kuvvet kullanma bu potansiyeli kullanmaları için tarafları teşvik edebilir. Öte yandan, aşırılıklara tırmanmayı engelleyerek tarafların "mutlak"a erişmesini önleyen etkenler daima vardır ve hareket halindedir. Clausewitz, bu etkenlere "sürtünme" (*friction*) ve "savaşın sisi" (*fog of war*) adını veriyor. Ayrıca, siyasi amaçların sınırlı olması aşırılıklara tırmanmayı engelleyen başka bir etkendir. Hatta ilk akla

gelen etkenlerden biridir. Savaş, birdenbire ortaya çıkan, tarihten soyutlanmış bir olay değildir. Siyasi ve toplumsal bir olaydır.[1]

Clausewitz ikili tanımdan sonra üç unsurlu bir tanım da yapmıştır. Bir yanda doğal kör bir güç olan ilkel şiddet, kin ve düşmanlık; diğer tarafta, savaşı ruhun özgür ve yaratıcı bir faaliyeti haline getiren tesadüfler ve ihtimal hesapları, son olarak da savaşı sadece akla (makuliyete) tabi kılan bir siyasi araç kimliği. Bu üçleme (*trinity*) esastır. Esas üçlemenin her bir unsuru genellikle ek üçlemedeki failler tarafından temsil edilir: İlk unsur daha çok halkı, ikinci unsur daha çok komutanları ve orduyu, üçüncü unsur ise daha çok siyasi otoriteyi ilgilendirir. Buradaki "genellikle" ve "daha çok" sözcükleri ikinci üçlemenin tali olduğunu, esas (merkezi) üçlemenin ise birincisi olduğunu gösterir.

Bu iki üçlemenin birleşmesi Clausewitz'in kuramı içinde önemli bir yer tutar. Üçlemelerdeki unsurlar savaştan savaşa derece ve mahiyet farkları göstermelerine rağmen her savaşta vardırlar ve her savaş incelenirken hepsinin değişken özellikleri dikkate alınmalıdır. Unsurlar ve aralarındaki etkileşimler ne şekil alırsa alsın her savaşta mevcuttur. Raymond Aron'un dediği gibi savaşlar "değişir fakat değiştikçe aynı şeydir." Clausewitz üçlü anlatım için "*trinity*" sözcüğünü kullanıyor. *Trinity*, Hristiyanlığın en temel kavramıdır. Clausewitz, oldukça dindar bir aileden gelmesine rağmen bu dini kavramı dindar olduğu için değil, muhtemelen yapıcı unsurları hem ayıran hem bütünleştiren bir ifade arayışı içinde olduğu için kullanmıştır.[2]

Clausewitz, Kant ve Hegel gibi gerçek dünya ile idealar dünyasını bir araya getirmek için çalışmıştır. Bu iki dünyanın

1 Carl von Clausewitz, *Savaş Üzerine*, (çev) H. Fahri Çeliker (İstanbul: Özne Yayın, 1990), Kitap VIII, Bölüm 2; Kitap I, Bölüm 7 ve Kitap II, Bölüm 2. Ayrıntılı bilgi için bkz.: Ali L. Karaosmanoğlu, "Muhteşem Ortaklık: Kant ve Clausewitz," *Uluslararası İlişkiler*, c. 4, no. 14, 2007, s. 172-174. Youri Cormier, *War as Paradox*, (Montreal: McGill University Press, 2010), s. 8-9.

2 "Trinity" (Osmanlıcada Teslis), üçlü birlik anlamına gelir. Hristiyanlıkta Tanrı, bütünleşen üç yapıcı unsurdan doğar: Peder, Oğul ve Kutsal Ruh.

birbirlerinden koparılmaması ve hareketsizleşmemeleri gerekmektedir. Bu ikinci husus onu özellikle Hegel'e daha çok yakınlaştırmış gibi gözükebilir. Ancak Clausewitz, Hegelci diyalektik yöntemi sonuna kadar, yani "mutlak"a kadar götürmeden durur. Clausewitz'in düşüncesinde "mutlak"ın göreceleşmesi özellikle ahlak felsefesinde Hegel'den ayrılmasında göze çarpmaktadır.[3] Clausewitz, savaşı devletin siyasetinin araçlarından biri olarak görür. Savaş siyasetle bütünleşir; devlet ile değil. Savaşı siyasete bağımlı hale getiren ilişki bir yöntem ve araç ilişkisi olmanın ötesinde, bu noktada ontolojik ve aynı zamanda etik bir ilişki haline de gelir. Siyaset savaşı teslim alınca sadece araçlardan değil, amaçlardan da sorumlu hale gelir. Eylem, savaş etiğinin merkez noktası durumuna yükselir ve doğru ile yanlışın (rasyonalitenin) yanında iyi ile kötünün tartışılabilmesi için de zemin hazırlar.

Savaşın doğası ve savaş fenomeniyle ilgili tanımlamaları ve açıklamaları gördükten sonra, erken ve geç Clausewitzler arasındaki çelişkili "vurgulamaları" Andreas Herberg-Rothe'den ödünç almak aydınlatıcı olacaktır. Çünkü bu ikilemler, zamanımızda hâlâ devam eden tartışmaların gündemindedir:[4]

Askeri gücün önceliği/siyasetin önceliği

- Beka veya daha ziyade kimliğini koruma amacıyla savaşmak/savaşı araçsal bir iletişim olarak değerlendirmek
- Sınırsız şiddet uygulayarak askeri başarı elde etmek; yani "yıkım ve yok etme ilkesi"/Şiddetin yumuşatılması; yani sınırlı savaşın önceliği
- Savaşın daha avantajlı hali olan savunmanın önceliği/Kesin sonuç almayı sağlayan taarruz ilkesinin önceliği

3 Savaş etiği ile ilgili bu anlatım, kısmen Youri Cormier'den alınmıştır. A.g.e., s. 137.

4 Raymond Aron, *Penser la Guerre*, Clausewitz (L'age Planetaire), (Paris: Gallimard, 1976), s. 184-185. Ayrıca bkz.: A.g.e., s. 212-218; *Savaş Üzerine*, Kitap I (Savaşın Doğası), Bölüm I (28); Ali L. Karaosmanoğlu, "Yirminci Yüzyılda Savaşı Tartışmak: Clausewitz Yeniden," *Uluslararası İlişkiler*, c. 8, no. 29, 2011, s. 10. Dört ikilem için bkz.: Herberg-Rothe, *Clausewitz Puzzle* (Oxford: Oxford University Press, 2007), s. 3-4.

Clausewitz'in kuramını eleştirenlerin veya kendi fikirlerini desteklemek maksadıyla tahrif edenlerin Prusyalının diyalektik yöntemini anlamadıkları veya anlamak istemedikleri günümüzde artık ortaya çıkmıştır. Bu eleştirilerin çoğu, askeri gücün önceliğinin, beka ve kimlik ilkesinin, taarruz ilkesinin ve yok etme ilkesinin, Clausewitz'in düşüncesine hakim olduğu varsayımına dayanmıştır. *Savaş Üzerine* yayınlanmadan epey önce, Clausewitz bu ihtimali sezmiş ve yanlış anlamalara kapı açacak sözcük ve paragraflarda değişiklikler yapmıştır. Bu değişiklikler, esasla doğrudan ilgili olmaktan çok, bazı vurguların derecesi ile sınırlıdır. Fakat Clausewitz bu meselenin üzerinde ciddiyetle durmuş, kolera salgınındaki ölümünden üç yıl önce, 1827'de eserin metninde yapacağı revizyonla ilgili bir de Rapor (veya Not) yazmıştır. Bu konuya daha ayrıntılı şekilde dönmeden önce, tahrifat olaylarından örnekler vermek yararlı olacaktır.

Sakat Yorumlar

Savaş Üzerine, (Vom Kriege, On War) yazarının ölümünden kısa süre sonra eşi Marie von Brühl'ün gayretleri sayesinde fasiküller şeklinde yayınlanmış ve tedrici olarak etkisini artırmıştır. 1832'de ilk fasiküllerin yayınlanması başta Jomini olmak üzere askerler ve şüpheci yaklaştığı için sert saldırılara uğradı. Aşırı iddialı, tezatlar ve müphemiyetle sakatlanmış bir metin olarak değerlendirildi. Bu eleştirilere rağmen, 19. yüzyılın sonlarından itibaren savaş ve strateji düşüncesinin en vazgeçilmez eserlerinden biri olmaya başladı. Fakat yanlış ve sakat yorumlar ile onlara dayanan ithamlar ve olumsuz görüşler hiç bitmedi.

Uluslararası ilişkilerin ve savaşların radikal değişikliklere, hatta dönüşümlere uğradığı zamanımızda dahi, belki de özellikle böyle dönemlerde, Clausewitz'in teori ve tarih çalışmaları geçerliliğini korumuş ve stratejik akıl yürütmeye yeni pencereler açabilen bir kuram olmuştur. Son yıllarda yayınlanan çalışmalar bu sürekliliğin sebeplerini şu minvalde özetlemektedir: Clausewitz'in

çalışmaları, stratejik ve taktik analizlerin çok ötesinde daha önemli ve kalıcı düşüncelere yer vermektedir. Savaşın paradoksal ve dinamik taraflarını öne çıkartmıştır. Toplumsal ve siyasal bağlantılarını irdelemiştir. Tüm bu hareket halindeki bağlantılar, stratejileri ve taktikleri de etkilemiştir. Savaşı, bu kaotik bağlam içinde ele alma ihtiyacı, stratejik akıl yürütmeyi (*reasoning)* karşıtlıklar, ikilemler ve diyalektik düşünceler dünyasına yöneltmiştir.

Clausewitz'in toplumsal ve siyasal zaruri bir irtibat kurması, onun fikriyatını doğal veya tanrısal bir gerçeklik olmaktan çıkarıp insani bir karşılıklı eylem haline getirmiştir. Bu, Machiavelli'deki gibi insanı merkeze koyan seküler bir düşüncedir. Savaş kararını veren, savaşı sürdüren ve ona son veren insan iradesidir. Dolayısıyla söz konusu kararlar ve eylemler subjektiftir ve sorumluluk insana aittir. Öznel ve iradi oldukları için toplumsal ve kişisel hesap verebilirliğin mantıksal, ahlaki ve siyasi temelini oluştururlar. Savaş karşılıklı iradelerin çatışmasıdır. Bu noktada hemen belirtmem gerekir ki Clausewitz'in iradeciliği (*volontarisme*) mutlak bir normatif içerik ortaya koymaz. Her ne kadar stratejide öznelliğin önemli bir yeri, hatta önceliği, varsa nesnelliğin ve pozitif nedenselliğin de yerine göre önemi vardır. Doğa olaylarının strateji üzerinde de etkisi vardır.

Clausewitz 18. yüzyılın Fransa'da gelişen askeri düşüncesini ve onun Almanya'daki etkisini şiddetle eleştirmiştir. Bu düşünceler taktik düzeye bazı yenilikler getiriyordu. Fakat bunları evrensel ve değişmez normlarmış veya bilimsel bulgularmış gibi sorgulamadan strateji düzeyine taşımanın büyük bir çarpıtma olduğunu her fırsatta vurguluyordu. Revizyonlara rağmen, *Savaş Üzerine* kendi ülkesi Almanya'da dahi 2. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar yanlış yorumlanmıştır. Bu tür yorumların Mareşal Helmuth von Moltke ile başladığını ve askeri gücün siyasi otoritenin üzerinde değerlendirilmesi ilkesine dayandığını söyleyebiliriz. Bu konuda, Bismarck ile Moltke arasında cereyan eden tartışmayı, üstü örtülü de olsa sonunda Moltke kazanmıştır.

İkinci büyük yanlışın kökü, Alman askerlerinin General Erich Ludendorff'tan ilham alarak "Mutlak Savaş"ı "Topyekûn Savaş" şeklinde anlamalarıdır. Alman askeri yorumlarının hatalı olduğunu ilk vurgulayanlar arasında Hans Delbrück önemli bir askeri tarihçi olarak sivrilmiştir. Askerlerden çok daha modern ve liberal bir yaklaşımla, Clausewitz'in savaş ve siyaset ile strateji ve taktik arasındaki ilişkileri teorik ve tarihi açılardan irdelediğini ortaya koymuştur. Delbrück bu sonuçlara varırken doğrudan Clausewitz'in eserlerinden, özellikle *Savaş Üzerine*'nin Kitap I ve Kitap VI'sı ile 1827 tarihli Rapor (Not)'undan yararlanmıştır.[5]

İki dünya savaşı arasında İngiltere'deki askeri düşünürler yanlış ve gaddar eleştirilerle Clausewitz'i kötülemişlerdir. 1. Dünya Savaşı'nın ve vahşetin baş sorumluları arasına Prusyalı generali de koymuşlardır. Ancak hemen belirtmek gerekir ki bu eleştiriler aceleci ikinci el okumalara dayanmaktadır. Çok geçmeden daha doğru okuma fırsatı bulduklarında Clausewitz'in kendi düşüncelerinden fazla uzakta olmadığını muhtemelen görmüşler ve Prusyalıya belli bir ölçüde yaklaşmışlardır.

1827 tarihli Raporunda, ki bu Rapor daha sonra *Savaş Üzerine*'nin Önsözü olmuştur, Clausewitz iki tür savaştan söz eder. Birinci tür savaş, Napoleon'un savaşlarından esinlenen türdür. Düşmanın silahlı kuvvetlerini askeri ve siyasi açıdan tamamen etkisiz hale getirme amacı güder. Diğeri ise düşman ülkenin topraklarından sınırlı bir bölümü işgal ederek barış görüşmelerine avantajlı şekilde katılma fırsatını yaratır. General J. F. C. Fuller (1878-1966) ile Yüzbaşı Basil Henry Liddell Hart (1895-1970) 1. Dünya Savaşı'nı ilk kategori savaşın özelliklerini taşıyan bir savaş olarak yorumlamışlardır; bu muharebelerdeki kıyımların sorumlularından biri olarak da Clausewitz'i göstermişlerdir. Fakat kısa bir süre sonra bu görüşten vazgeçtikleri anlaşılmaktadır.

5 Hew Strachan, "Clausewitz and the Dialectics of War," (ed) Hew Strachan and Andreas Herberg-Rothe, *Clausewitz in the Twenty–First Century*, (Oxford University Press, 2007), s. 23-25; Beatrice Hauser, *Reading Clausewitz* (London: Pimlico, 2002), s. 59-62.

Aynı dönemde Sir Julian Corbett ise deniz stratejisi alanında tamamen Clausewitzien bir yaklaşım benimsemiştir.[6]

Fuller meseleye Batı medeniyetinin sağlam durması açısından yaklaşmıştır. "Britanyalı generale göre, savaşların milli ve global ekonomiyi zayıf düşürmemesi için tedbirler alınmalıydı [...] Aşırı ölçülerde ekonomik ambargo uygulamak gayri ahlaki bir davranıştı [...] Savaşı yumuşatmamalı ve sınırlı [...]" tutmalıydı.[7]

Liddell Hart'ın temel görüşlerinden biri, en doğru zaferin barışı da kapsadığı düşüncesidir. Muhaberelere odaklanıp, barışı unutmak yeni riskler doğurur. Nasıl bir barış elde etmek için savaştığımızı unutmamamız gerekir. Tüm gücümüzü savaşta harcayıp barışta güçsüz kalırsak, barışı yönetemeyiz... Ayrıca, savaştaki yöntemlerimiz acımasız olduğu ölçüde düşmanlarımızı sertliğe ve şiddeti tırmandırmaya teşvik etmiş oluruz. 'Savaş siyasetin başka araçlarla devamıdır' ibaresindeki anlayış (Clausewitz'deki gibi) Liddell Hart'ın kuramının da esasını teşkil etmektedir.[8] Hart, bu kuramına "dolaylı strateji" adını vermiştir. Sözünü ettiğim askeri düşünceler daha çok askeri güç ile siyaset arasındaki irtibat çerçevesinde Clausewitz'e yakınlaşmıştır. Fakat onun felsefi akıl yürütmesini bir kenara itmiştir. Bu kısmi yaklaşım doğru anlayışa büyük darbe vurmuştur.[9]

---

6 Hew Strachan, *The Direction of War* (Cambridge University Press, 2013), s. 126-127.

7 Ali L. Karaosmanoğlu, "Büyük Stratejinin Anlamı ve İşleyişi," (ed) Ali L. Karaosmanoğlu ve Ersel Aydınlı, *Strateji Düşüncesi: Kuram, Paradoks ve Uygulama*, (İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2020), s. 20.

8 A.g.e., s. 21.

9 Hatta bu tür hatalı ve eksik okuma İngiltere'nin bazı üniversitelerinde 21. yüzyılda bile devam etmiş ve uluslararası güvenlik çalışmalarında kullanılmıştır. Bkz.: Ken Booth, *Theory of World Security* (Cambridge University Press, 2007), s. 309-320. Yazar, muhtemelen, en yanlış okumalardan biri olan Anatol Rapoport, "Introduction to *On War*," *On War*, (çev) J. J. Graham, (Baltimore: Penguin Books, 1968), s. 79-80 ve 62'den esinlenmiştir. İngiltere'de yanlış okumalara dayanarak, Clausewitz'i en gaddar şekilde eleştirenlerden biri de John Keegan'dır. Bkz.: *A History of Warfare* (New York: Vintage Books, 1993). Keegan, askeri okullarda ders vermiştir. Clausewitz'i antropoloji açısından

19. ve 20. yüzyıllarda Clausewitz'in kuramı, kavramları ve yöntemiyle sadece askerler ilgilenmedi. Onun diyalektik yöntemi Marksist-Leninistleri büyük ölçüde cezbetti. *Savaş Üzerine,* Sovyetler Birliği'nde, Çin Halk Cumhuriyeti'nde ve Güney Amerika'nın *Guerilla*'ları arasında âdeta bir rehber kitap haline geldi.[10] Marksist-Leninist dünyada geniş bir okuyucu kitlesine hitap edeni etkisi yüksek bir eser olmasına rağmen, sosyalist doktrin iki temel hususta Clausewitzçi düşünceden ayrılmaktadır. Birinci nokta, Clausewitz'in düşüncesinde diyalektik karşıtlıklar sonucunda "devlet" ne kavram ne de fenomen olarak ortadan kalkacaktır. Pek çok farklı değişkenler arasındaki ilişkiler âdeta "devlet"i yaşatmak için yarışacaklardır. Marksist ideolojiye göre ise, diyalektik karşılaşmalar (sınıf mücadelesi) *prolaterya*'nın galibiyeti ile sona erebilecek ve "devlet" tedrici olarak görünürlüğünü kaybedecektir. İkinci büyük farklılığa gelince, Marksizm'e göre, diyalektik çatışmayı meydana getiren sınıf mücadelesi ve üretim araçlarının dağılımı "alt-yapıyı" oluşturur. Ahlak, din, adalet, hukuk, sanat, kültür, irade ve deha, yani manevi değerler alt-yapının meydana getirdiği üst-yapıyı oluştururlar. Clausewitz'de ise, durum Marksizm'dekinin tam tersidir. Marksistlerin üst-yapısı, Clausewitz'in alt-yapısıdır, diyebiliriz.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra akademik yorumlar kendini göstermeye başlamıştır. *Savaş Üzerine*, 1950'li ve 1960'lı yıllarda nükleer strateji ve sınırlı savaş düşüncesini etkilemiştir. Bu dönemde stratejik tercihlerin çeşitlenmesine ilham kaynağı olmuştur. Soğuk Savaş sonrasında da, savaşla ilgili tartışmaların âdeta el kitabı haline gelmiştir. Buna rağmen *Savaş Üzerine* ilk okuyuşta

yorumlamış ve dünya savaşlarındaki vahşetin suçlusu ve rehberi olarak eleştirmiştir. Buna mukabil, zamanımızın en iyi Clausewitz yorumcularının arasında da, gene İngilizler vardır: Michael Howard ve Hew Strachan gibi. M. Howard ve Peter Paret'in *On War* tercümesi bazı noktalarda tartışmalı olsa dahi esas itibariyle yararlı bir tercümedir. Hew Strachan ise, Clausewitz'i 21. yüzyıla en iyi uyarlayanlar arasındadır.

10 Beatrice Hauser, a.g.e., s. 133-143.

zor bir metindir. Kabul etmek gerekir ki hatalı yorumların ikinci sebebi bu kısmi engeller dahi olabilir. Alman felsefe üslubuyla kaleme alınan metin, vecizeler, teşbihler ve paradokslarla doludur. Almanca ile diğer diller arasındaki anlam farklılaşmaları ya da ikileşmeleri de bazı belirsizlikler yaratmıştır. Almanca 'politika' sözcüğünün İngilizcedeki '*politics*' veya '*policy*' sözcükleri gibi. Bunun da ötesinde başka bir zorluk da Clausewitz'in akıl yürütmesinin doğrusal değil fakat diyalektik olmasından kaynaklanmaktadır. Yazar, kullandığı yöntemin diyalektik mantığa dayandığını okuyucunun anlayışına bırakmıştır. Kendini açık seçik vurgulamıştır diyemeyiz.

İlki dünya savaşı arasında, Amerika Birleşik Devletleri'nde, uluslararası ilişkiler ve dış politika analizi bilim dalları gelişmeye başlarken iki eğilim etkili olmuştur: Güç politikası ve liberalizm. Ancak bu iki çatışma halindeki eğilim, farklılıklarını korumuşlar ve Clausewitzci bir yöntemi kullanarak tam bir bütünleşmeye gidememişlerdir. 2. Dünya Savaşı'nın başında ve sonundaki şartlar ABD'yi güç ve hakimiyet siyasetine yönlendirmiştir. Bu siyaset çerçevesinde giriştiği askeri müdahalelerin ve küçük-sınırlı savaşların başarılı sonuçlar getirdiğini söyleyemeyiz. Bu başarısızlıkların en çarpıcı örnekleri Kore ve Vietnam'dır. Her iki savaşta yapılan hatalar, Amerikalı komutanların ve siyasetçilerin Clausewitz'i okumadıklarını veya yanlış ve eksik okuduklarını göstermiştir. Yapılan hatalar, taktiklerle sınırlı kalmamış, stratejiyi de kapsamıştır.[11]

Soğuk Savaş'tan sonra uluslararası sistemin büyük değişiklik geçirmekte olduğu, etnik ve dini kökenli farklılaşmaların savaşlarda ve siyasette ilkel nefret ve şiddeti yaygınlaştırması, transnasyonal nitelik kazanan devlet olmayan birimlerin savaşlarda taraf olmaları, demokratik değerlerin ağırlık kazanması beklenirken siyasetin otoriterleşmesi, savaşın doğasının değiştiği konusunda tartışmalara

11 Kore Savaşındaki hatalar için bkz.: Ali L. Karaosmanoğlu, "Kore Savaşı'nın Siyasi-Stratejik İkilemleri," (ed) Mehmet Ali Tuğtan, *Kore Savaşı: Uzak Savaşın Askerleri,* (İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2013).

yol açmıştır. Savaş kavramının önemli ölçüde değiştiğini ileri sürenler görüş ve önerilerini Clausewitz'i eleştirerek ileri sürmekte ve onun kuramının 'yeni' savaşları anlama ve açıklama noktasında geçerliğini kaybettiğini vurgulamaktadırlar. 19. yüzyılın ilk yarısında ortaya atılan bir savaş kuramı hâlâ geçerli olabilir mi? Günümüzün savaşlarını 'eski' savaşlardan farklı kılan nedir? Clausewitz'in paradigmasının bugün de geçerli olabileceğini savunanların sayısı giderek artmaktadır. Özellikle ABD'de ve Avrupa'da durum böyledir. Ancak yanlış ve önyargılı okumaların maalesef tamamen ortadan kalktığını söylemek de mümkün değildir.

Örnek olarak, Martin van Creveld zamanımızdaki savaşları ve onların eski savaşlardan ne bakımdan ve ne ölçüde ayrıldıklarını yanlış fakat iddialı bir şekilde incelemiştir. Onun temel iddialarından birisi, Clausewitz'in kuramının devletler arası savaşlarla ilgili olmasıdır. Oysa yeni savaşlarda, devlet olmayan aktörler yer almaktadır. Düşük yoğunluktaki savaşlar, konvansiyonel savaşların yerini almaktadır. Bu gelişme, Clausewitz'in üçlü tanımını geçersiz kılmaktadır. Düşük yoğunluktaki çatışmalarda, halkın savaşın ağırlık merkezi haline gelmesi, cephe ve cephe gerisi, muharip ve muharip olmayan gibi kavramları geçersiz hale gelmiştir.[12]

Van Creveld'in Clausewitz üzerine yazdığı eleştiriler pek çok yönden defalarca cevaplandırılmıştır. Önce, Eski Yugoslavya'daki savaşlarda edindiği tecrübeleri dile getiren bir komutanı dinleyelim:[13]

> Bugünün savaşlarında çatışma sivil halklar arasında geçiyor. Askeri güç halkın niyetlerini etkilemek için kullanılıyor. Bu itibarla, Clausewitz'i ve onun üçlemesini ilgisiz gibi değerlendirip eleştiren görüşleri paylaşmam mümkün değildir. Ulusal ve uluslararası

12 Martin von Creveld, *The Transformation of War,* (New York: The Free Press, 1991), s. 192-205.

13 General Sir Rupert Smith, *The Utility of Force: The Art of War in the Modern World* (London: Allen Lane, 2005); Paul D. Williams, "War," (ed) P. D. Williams, *Security Studies: An Introduction,* (London: Routledge, 2008), s. 155 tarafından alıntılanmıştır.

> operasyonlardaki tecrübeler gösteriyor ki üçlemenin üç unsurunu da dikkate almadan...bir askeri operasyonu başarıyla sürdürmek mümkün değildir.

Clausewitz'in ciddiyetle incelediği başka bir konu da devlet olmayan aktörlerin silahlı çatışmalara dahil olmaları ve devletlere başkaldırmalarıdır. *Savaş Üzerine*'nin Altıncı Kitabında "Halk Savaşları"nı inceleyen bir bölüm vardır. Ayrıca Clausewitz, 1811-1812 yıllarında Berlin'deki Harp Okulu'nda (*Kriegsschule*) devlet olmayan aktörlerin dahil olduğu savaşlar ile Vendée, Tirol ve İspanya'daki halk ayaklanmaları üzerine dersler vermiştir. Bunun da ötesinde 1812 yılında Napoleon'un Prusya'yı işgaline son vermek amacıyla ve devlet olmayan örgütler yoluyla mücadeleyi analiz ve tavsiye eden bir risaleyi kaleme almıştır (*Bekenntnisdekschrift*).[14] Clausewitz'in halk savaşlarıyla ilgili görüşlerine son birkaç yıl önce yeni bilgiler eklenmiştir. 1812 tarihli risale, *Savaş Üzerine* üzerindeki çalışmalar için âdeta bir başlangıç tarihi olmuştur. O günlerde Clausewitz'in zihnini, en çok devletlerarası konvansiyonel savaşlar değil, halk savaşları ve başkaldırmalar işgal ediyordu. En acil amaç, Prusya'yı Napoleon'un protektorasından kurtarmaktı. Bu amacı gerçekleştirmekte başrolü, organize bir halk ayaklanması oynayabilirdi. *Savaş Üzerine*'de gördüğümüz gibi halk, savunma ve vatanperverlik gibi manevi değerler ile örgütlenmenin akılcılığı (rasyonalitesi) bütünleşerek öne çıkıyordu.[15]

Colmar von der Goltz

Türkiye'ye gelince, Osmanlı ve Cumhuriyet Türkiyesi Clausewitz'in geliştirdiği askeri teori ile doğrudan ilgilenme fırsatını bulamamıştır.

14 Christopher Daase, "Clausewitz and Small Wars," (ed.) Hew Strachan and Andreas Herberg-Rothe, *Clausewitz in the Twenty-First Century*, (Oxford University Press, 2007), s. 182-195.

15 Christopher Daase ve James Davis (ed.), *Clausewitz and Small War* (Oxford University Press, 2015); Sibylle Scheipers, *On Small War: Carl von Clausewitz and People's War*, (Oxford University Press, 2018).

Karlofça Antlaşması'ndan (1699) sonra Osmanlı Devleti tedricen güç kaybetmeye başlayınca Avrupa'daki askeri yenilikleri sınırlı da olsa, ithal ederken Aydınlanmacı Fransız etkisinden esinlenmiştir. Bu etki 19. yüzyılın ilk yarısına kadar devam etmiş ve sonra siyasi sebeplerden dolayı Fransızların yerini Almanlar almıştır. O dönemde bilinçli veya bilinçsiz üretilen yanlış Clausewitz yorumları, Osmanlı'nın ve Cumhuriyet'in askeri reformlarını Helmuth von Moltke ve Colmar von der Goltz vasıtasıyla etkisi altına almıştır. Bu iki büyük askeri şahsiyet, defalarca Osmanlı topraklarını ziyaret etmiş, sultanlara danışmanlık yapmış ve askeri okullarda dersler vermişlerdir. Moltke misyonunun fazla etkili olduğunu söyleyemeyiz. Resmi kisvesi olmadan Osmanlı ordusunda görev alan Prusyalı subayların çok daha kalıcı etkisi olmuştur.[16] Moltke'nin ve Prusyalı subayların Clausewitz'den ne ölçüde söz ettiğini bilmiyoruz. Fakat taktiklerden ve manevra savaşlarından söz ederken *Savaş Üzerine*'nin pek çok ilgili bölümüne açık veya kapalı göndermeler yaptıkları ihtimal dahilindedir.

Von der Goltz Paşa'nın askeri eğitim ve öğretim alanındaki etkisi çok daha fazla olmuştur. Kurmay subay eğitimi ve müfredat konusundaki katkısı özellikle önemlidir. Üzerinde durduğumuz konu bakımından daha da önemli olan, Goltz Paşa'nın Clausewitz'e karşı özel bir ilgi göstermesi ve *Millet-i Müselleha* (Ordu Millet) başlıklı kitabında Prusyalı generale ve Osmanlı'nın devlet ve askeri tecrübesine defalarca gönderme yapmış olmasıdır.[17] Bu göndermelerde derin bir saygı ve destek göze çarpar. Ancak Prusyalının felsefi tarafı Goltz Paşa tarafından gene de ihmal edilmiştir. Fakat hiç olmazsa, bu kanıta dayanarak vurgulayabiliriz ki Osmanlı Erkân-ı Harbiyesi "Clausewitz" adını defalarca

16 Mesut Uyar ve Edward J. Erickson, *Osmanlı Askeri Tarihi* (İstanbul: Türkiye İş Bankası Yayınları, 2014), s. 414-415.

17 Colmar von der Goltz, *Millet-i Müselleha (Ordu Millet)*, (ed.) İsmet Sarıbal (Antalya: Lotus Yayıncılık, 2016). Bu kitap, (Das Volk in Waffen), 1887 yılında Goltz Paşa'nın yardımcılarından Yüzbaşı Mehmet Tahir Bey tarafından Almancadan Osmanlı Türkçesine tercüme edilmiştir.

duymuşlar ve onun bazı tarihsel taktik ve manevralarıyla ilgili askeri analizlerine aşina olma fırsatını sınırlı da olsa bulmuşlardı.

Sınırlı olmanın sebebi, von der Goltz Paşa'nın askeri düşüncesinin tam olarak Clausewitz'inkilerle örtüşmemesidir. 19. yüzyılın Alman militarizmi, Clausewitz'in görüşlerini ve yöntemini gölgelemiştir. Goltz Paşa, Clausewitz'in aksine, askeri gücün siyasetten önce geldiği ilkesini kabul etmekteydi. Komutanlar, siyasi otorite ve savaş kararını verdikten sonra, serbest bırakılmalıydı. Özellikle taktik ve manevra, hatta askeri strateji tamamen komutanların işi ve sorumluluğu olarak kalmalıydı. Hatta krala savaşın gidişatını rapor eden "Karargâh-ı Umumiler" dahi savaştaki riskleri çoğaltan uygulamalardı.[18]

Millet-i Müselleha adlı kitabında Goltz Paşa'yı Clausewitz'e yaklaştıran hususlar da mevcuttur. Bunlardan belki de en önemlisi her savaşta pek çok bilinmeyenin mevcudiyetiydi. Clausewitz'in deyişiyle, "savaşın sisi" ve "*friction*, sürtünme" kavramları söz konusu oluyordu. Napolyon'un da dediği gibi, hiçbir zaman güvenilir bir sefer planına malik olunamamasıydı. Çünkü savaş süresinde savaşın şartları her daim değişebiliyordu. Goltz Paşa, bu hususu şöyle ifade ediyor:

> Ahval-i harbiye daima bidayet-i seferde tasavvur olunduğunun tamamıyla aksi bir renk gösterir. Hâlbuki bundan tabiî bir şey yoktur. Kendi irademiz bir zaman sonra düşmanın irade-i müstakilesine tesadüf eder. Ahvalin suret-i cereyanını evvelden keşf ve hesap etmek isteyen kimse bir malum ve bir meçhul kemmiyyetten bir netice istihracına mecbur olacağından çıkaracağı netice mutlaka şüpheli olur.[19]

Ancak savaşa başlayacak tarafın ve müttefik askeri birlikleri hangi noktalarda toplanacaklarının "içtimai tertibatı" önceden ve eğer varsa, sefer planı ile birlikte yapılmalıdır. Bu noktada Goltz Paşa siyaset ile de bir bağlantı kurarak Clausewitz'e biraz daha yaklaşıyor:

18 Colmar von der Goltz, a.g.e., "Kargah-ı Umumiler ve Ümerası" başlıklı fasıl, s. 97.

19 A.g.e., "Sefer Planı" başlıklı fasıl, s. 189.

> En evvel ahval ve münesabat-ı siyasiyenin bir suret-i umumiyede beyan ve izahı lazım gelir. Bunda ise ekseriye iki tarafın malik olduğu kuva-yı askeriyenin muvazenesi meselesi dahi halledilmiş olur.[20]

Goltz Paşa'nın, Clausewitz'in savaş tanımlarından en bilineni kabul edip onun üzerinde durduğunu söyleyebiliriz. Savaş, düşman ordusunu tamamen etkisiz duruma getirip, iradeni zorla ona kabul ettirmektir. Fakat bu tanımı diyalektik bir çerçeve içinde düşünmediği için, Clausewitz'in aksine, savaşın aynı zamanda "ticarete" benzediğini de kabul etmek istemiyor. Clausewitz ile bu noktada "*hemefkar*" olmadığını ve "kan dökmeksizin düşmana galebe etmek fikrinde olan başkumandanlara asla ehemmiyet vermediğini" vurguluyor.[21]

Goltz Paşa'nın Clausewitz ile "*hemefkar*" olduğu önemli bir hususun daha belirtilmesinde yarar bulunmaktadır. Clausewitz, hocası General Gerhard von Scharnhorst ve arkadaşı Neidhardt von Gneisenau, Prusya'daki yenilikçi askeri reform hareketinin öncüleriydi. Reform çalışmalarının önündeki en büyük engel, Aristokrat ailelerin ordu içinde, ülke içinde ve Avrupa'nın tümünde devam eden ortak dayanışmaları ve imtiyazlı konumlarıydı. Vatanperver ve milli bir silahlı kuvvetler kurmak için aristokratik dayanışmanın zayıflaması ve imtiyazların kaldırılması gerekiyordu. Reformcular bu amacı gerçekleştirmek için çok çalıştılar ve mücadele ettiler. Kralı ikna etmek için çok uğraştılar fakat başarılı olamadılar. Kral'ın ve Scharnhorst'un karşılıklı yumuşak davranışları sayesinde mesele uzlaşma ile kapandı. Bazı yenilikler yapıldı ancak sınıfsal imtiyazlar tamamen ortadan kalkmadı.[22]

Goltz Paşa, kitabının Birinci ve İkinci kısımlarını ordunun organize edilmesine ve personeline ayırmıştır (toplam sekiz fasıl). Asil ailelerin askeri imtiyazlarının zayıfladığı, liyakatin ön plana

20 A.g.e., s. 193.

21 A.g.e., Sekizinci Fasıl: "Askeri Dağıtmak, Cem Etmek ve Manevra Yapmak," s. 275.

22 Peter Paret, *The Cognitive Challenge of War, Prussia 1806*, (Princeton University Press, 2009), s. 72-103.

çıkmaya başladığı, paşanın metinlerinden anlaşılmaktadır. Yüksek tahsil, ilim ve fen "Heyet-i Zabitan" bakımından elzem hale gelirken terbiye ve ahlaka da önem vermek gerekmektedir. Bu vasıflara sahip olan veya sahip olmaya hazır olan gençler artık sadece en üst sınıflardan değil, burjuva ailelerden de yetişmeye başlamıştır. Ordunun da kendini bu toplumsal değişmeye uyarlaması gerekecektir.

Goltz Paşa kitabının İkinci Kısım Birinci Fasılında "Ordulaın Usul-i Sevk ve Tahriki: Kumandanlık" başlığı altında Clausewitz'in "deha" ve "irade" veya "yüksek irade" kavramlarını Prusyalı generalden alıntılar yaparak kullanıyor:

> Kuvvet-i kalp yalnız şiddetli heyecanlar husule getirmekten ibaret olmayıp belki en şedit heyecanlar esnasında muvazenet-i hissiyatı muhafaza eylemek...(ve) fikir ve mülahazanın iktidarını hıfz ve ispat eylemektir.[23]

Milleti-i Müselleha'nın 19. yüzyılın sonuna doğru Almanya'dan kısa bir süre sonra Osmanlıcaya tercüme edilmesi ve von der Goltz Paşa'nın Osmanlı askeri okullarında ve askeri akademisinde hocalık görevlerinde bulunması açıkça gösteriyor ki başta Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere İstiklal Savaşı'nı kumanda eden Zabitan Clausewitz'e aşinaydı. Ancak bu aşinalığın büyük bir ilgiye dönüştüğünü söylemek mümkün değildir. Genel olarak Goltz'un her iki misyonunun etkisi de önemli olmuştur. Goltz'un önerisi üzerine 1884'te akademik müfredata uygulamalı askeri dersler eklenmiştir. Fakat değişiklikler salt askeri derslerle sınırlı kalmıştır. Gazi Osman Paşa ve Harbiye'deki hocalar ikna edilememiştir. Mesela, onlara göre, yüksek matematik ve fizik derslerinin müfredatta kalması çok önemliydi. Onlara göre pozitif bilimler Osmanlı modernleşmesi ve reformlar bakımından elzemdi. Mesele sadece askeri reform değildi. Aydınlanmadan sonraki Avrupa'yı iyi anlamak ve ülkeye transfer etmekti.[24] Ancak Avrupa'daki re-

23 Goltz, a.g.e., s. 81.

24 Uyar ve Erickson, a.g.e., s. 418.

formların ve Clausewitz'in strateji kuramının felsefi temelini anlamadan salt Aydınlanmaya dayanan reformculuğun temelsiz ve eksik kalacağı da açıktı.

Osmanlı Erkân-ı Harbiyesi Göltz Paşa'nın kitabından ve derslerinden yararlanmış olsalar bile, Clausewitz üzerine araştırma yapabilmeleri maalesef mümkün olamazdı ve olmamıştır. Bu olumsuzluğu takviye eden başka bir husus da şuydu: Osmanlı Sarayı, modernleşme sürecinin baş koruyucusu olarak modernleştirilen askeriyeyi görevlendirmiştir. Osmanlı modernleşmesi bu boyutuyla Cumhuriyet Türkiyesi'nde de iki binli yıllara kadar devam etti. Bu görevlendirme, tabiatiyle, siyaseti askeri kuvvetin hakimiyeti altına sokuyor ve Clausewitz'den epeyce uzaklaştırıyordu.

Atatürk ve İstiklal Savaşı

Mustafa Kemal Atatürk'ün Clausewitz'i okuduğuna dair elimizde bir bulgu yok. Fakat İstiklal Savaşı'nın yönetiminde, Mustafa Kemal Paşa'yı Clausewitz'e yaklaştıran pek çok uygulamanın başarıyla tamamlandığını görüyoruz: Askeri güç kullanmanın siyaset ve diplomasi ile bütünleştirilmesi; Batı'daki yenilgiden (Kütahya-Eskişehir) sonra oldukça düzenli şekilde Sakarya'ya kadar ricat etmek; düşman kuvvetlerini Anadolu'nun içlerine çekmek, "Hattı müdafaa yok, sathı müdafaa vardır. O satıh bütün vatandır" direktifi ile taarruz ve savunmayı bütünleştirmek; taktik, operatif ve stratejik düzeyleri bütünleştirmek; maddi güç ile manevi değerleri bütünleştirmek; deha ve uzun vadeli düşünce (yeni bir devlet kurmak) ile münferit ve güncel düşünceyi bütünleştirmek; liyakat ile toplumsal iradeyi ve hissiyatı bütünleştirmek; meydan muharebelerini kazandıktan sonra kaçan düşman askerlerini ülke sınırlarının dışına kadar izlemek; savaşın siyasi amacı gerçekleşince durmasını bilmek; ve Kuva-i Milliye'ye karşı başlatılan kalkışma hareketlerini Kurtuluş Savaşı'nın bir parçası olarak değerlendirerek onların bastırılmasında düzensiz kuvvetleri kullanmak.

Tüm bu uygulamalar İstiklal Savaşımıza özgü antinomilerdir (paradokslardır). Bunlar, Clausewitz'in savaşı kazanmak için uygulanmasını istediği taktik veya stratejik ilkeler veya düsturlar değildir. Zaten Clausewitz, iyi bir komutanın askeri öğretim ve eğitimde öğrendiği genel kuralları cebine koyup savaş alanına götürmesine hiçbir zaman taraftar olmamıştır. Hele komutan veya başkomutan iyinin de ötesinde bir "dahi" ise savaş alanındaki, ülkedeki ve ülke dışındaki şartlara göre kuralları kendisi koymalıydı. Mustafa Kemal Paşa da zaten bunu yapmıştı. Clausewitz savaşta başarı için özellikle stratejik düzeyde, uyulması zorunlu ilkeler ortaya koymuyordu. Daha ziyade mevcut durumu daha iyi algılamak ve geleceği daha iyi öngörmek için ucu açık bir yöntem geliştiriyordu.

Genel ve kesin bir ifadeyle belirtmek gerekirse, Cumhuriyet Türkiyesi NATO üyesi olana kadar güvenlik konularında Prusya-Almanya etkisi devam etmiştir. Bu Cumhuriyetçi entelektüel ve akademik bir etkiden çok basit militarist bir etki olmuştur. Strateji kavramı "milli güvenlik" kavramının çerçevesi içinde gelişmiş ve ekonomik sorunları da içine alarak genişlemiştir. Bu kavramsal dönüşüm, General Erich Ludendorff'un ortaya attığı "Topyekûn Savaş" kavramının benimsenmesiyle başlamıştır.[25]

2. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar Türkiye kendini daima savaş riski ve güvensizlik altında hissetmiştir. Bir savaşa girmek zorunda kalırsa, bu savaş büyük ihtimalle bir topyekûn savaş olacaktır. Başka bir deyişle, ülke sadece ordusu ile değil, aynı zamanda tüm ekonomisi, tüm kaynakları ve toplum ile savaşa girmiş olacaktır. Türkiye'nin milli güvenlik anlayışı, Soğuk Savaşın sonuna kadar, böyle bir stratejinin hakimiyeti altında şekillendirilmiştir. Günümüze kadar defalarca belirtildiği gibi, topyekûn savaş ile Clausewitz'in mutlak savaş kavramı arasında ayniyet

25 Ayrıntılı bir anlatım için bkz. Gencer Özcan, "Türkiye'de Milli Güvenlik Kavramının Gelişimi ve Ulusal Strateji Arayışları," (ed) Ali L. Karaosmanoğlu ve Ersel Aydınlı, *Strateji Düşüncesi: Kuram, Paradoks ve Uygulama*, (İstanbul: İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2020), s. 123-144.

veya benzerlik söz konusu değildir. Topyekûn savaş bir askeri doktrin veya stratejik tercih iken, mutlak savaş ise, savaşın doğasını anlamak ve anlatmak için kullanılan yöntemsel akli, fakat aynı zamanda, farazi bir modeldir. Savaşan taraflar birbirlerine karşı şiddeti artırmak eğilimi gösterirler. Taraflardan biri şiddeti artırırsa diğeri de karşılık verir. Bu karşılıklılık hareketi şiddeti yukarıya doğru tırmandırarak "mutlak"a erişinceye kadar devam eder. Sonuç, elbette bir felakettir. Ancak "gerçek savaş"ta "savaşın sisi", yani savaştaki bilinmeyenler ve "sürtünme", yani savaş hareketlerini engelleyen maddi ve manevi faktörler, tırmanmayı dumura uğratan unsurlar olarak araya girerler. Gerçek savaştaki başka bir önemli engel de çarpışan tarafların siyasi amaçları ve siyasi ilişkileridir. Fakat unutmamak gerekir ki siyaset şiddetin tırmanmasını sınırlayacağı gibi, harekete de geçirebilmektedir.

Sonuç: Soğuk Savaş'ta Nükleer Strateji ve Türkiye

Türkiye'nin 1952'de NATO'ya üye olmasından sonra, silahlı kuvvetler üzerindeki Almanya-Prusya etkisi tedricen erimeye başlamıştır. Kore Savaşı'nda, farklı talimnameler ve emir-komuta ilişkileri konularında zorlukların çıktığını biliyoruz. 1952'yi takiben ABD silahlı kuvvetlerine ait talimnameler ve askeri terimler benimsenmeye ve tercüme edilmeye başlanmıştır. Fakat bir buçuk yüzyıllık Alman-Prusya etkisi kısa sürede tamamen görünmez hale gelmemiştir. Her iki etkinin mevcudiyeti bir sentez meydana getirmeden düalizm şeklinde devam etmiştir. Yeni yayınlanan bir makale bu sorunu ayrıntılı şekilde ele almaktadır.[26] ABD askeri yardımı ve gönderilen danışmanlar çerçevesinde, hiç şüphe yok ki, tam olmasa da, belli bir işbirliği ortamı yaratılmıştır. Yukarıda gönderme yaptığım Güvenç ve Uyar çalışmasında da belirtildiği gibi, iki devlet arasında güçlü bir dayanışma ve

26 Serhat Güvenç ve Mesut Uyar, "Lost in Translation or Transformation? The Impact of American Aid on the Turkish Military, 1947-60," *Cold War History* (2021), https://doi.org/10.1080/14682745. 2020.1866551.

güven ortamı geliştirilmemiştir. Yazarların inceledikleri tarihi verilere ve olaylara göre, her iki ülkenin silahlı kuvvetleri, askeri ve siyasi işbirliğinin başından itibaren kurumsal, stratejik ve kültürel nedenler dolayısıyla uzlaşma zorlukları çekmişlerdir. ABD'nin Türkiye'ye yaptığı yardımlar askeri kültürün ve kurumların değişmesini de gerektiriyordu. Oysa, yeni kültürün aşılanması kısa bir zaman diliminde yapılacak bir iş değildi. Onun için yeni silahlarla eğitimin bir an önce bitirilmesine öncelik verildi.

Küba Füze Krizi'nde, Washington'un Türkiye'ye konuşlanmış olan orta menzilli ve nükleer başlıklı Jüpiter füzelerini Türk hükümetine danışmadan, hatta haber dahi vermeden geri çekmesi son derece rahatsız edici olmuş ve süper devlete karşı bir güvensizlik doğurmuştur. Ayrıca, 1960 ve 70'lerde alevlenen Kıbrıs sorunu askeri işbirliğinin derinleşmesini daha da zorlaştırmıştı. Zaten eski nesil Türk subaylarının Alman askeri kültürü ile Türk askeri kültürünün, Clausewitz'i dışlayarak örtüşmesinden hiçbir şikâyetleri yoktu. Aynı yıllarda ABD'de Clausewitz'e ilgi artıyordu. En büyük ilgi daha ziyade "Nükleer Strateji" ve "sınırlı savaş" araştırmalarında kendini gösteriyordu. Bernard Brodie, *Savaş Üzerine*'yi savaşı anlatan en büyük eser olarak niteliyordu. Herman Kahn, Brodie ve Wohlstetter gibi isimler Clausewitz'in kuramından ilham alarak muhtemel bir nükleer savaşın nasıl caydırılacağı sorusuna cevap arıyorlardı. Robert Osgood, Clausewitz'in kuramından istifade ederek yeni bir *limited war* (sınırlı savaş) kuramı geliştiriyordu. Kullandıkları terminoloji dahi Prusyalı generali hatırlatıyordu: *massive response* (kütlevi mukabele), *flexible response* (esnek mukabele), *controlled escalation* (kontrollü tırmanma). Bu araştırmalar, nükleer savaş ile teslim olmak arasında çok çeşitli tercihlerin varlığını da ortaya koyarak tarafları iki aşırı tercih arasında seçim yapmak zorunluluğundan kurtardı. Amerika'nın Neo-Clausewitzien'lerinin çalışmaları, böylece iki süper devletin üzerinde anlaştıkları nükleer silahların kontrolü antlaşmalarının da zeminini hazırlamışlardır.

Türkiye NATO üyesi olunca ülkesinde taktik nükleer silahların konuşlandırılmasına izin verdi. Buna rağmen, ABD'deki nükleer strateji çalışmalarıyla, uzaktan da olsa, ilgilenmedi. Oysa, bu çalışmaların ve bilimsel araştırmaların sadece küçük bir kısmı gizli tutuluyordu. Büyük bölümü ise düşünce kuruluşu raporları ve üniversite yayınları şeklinde halka sunuluyordu. Ne yazıktır ki Türkiye bu şeffaflıktan yararlanamadı. Askerimizin o günlerdeki ketumluğu ve üniversitelerimizdeki siyaset bilimi bölümlerindeki askeri tarih ve strateji teorisi derslerinin yokluğu bizi Clausewitz'in çağdaş uyarlamalarının gene epeyce uzağında bırakmıştı.

Carl von Clausewitz'in eserlerindeki tanımlamalar ve kavramlar nükleer silahlar, kıtalararası füzeler, asimetrik savaşlar, terörizm ve durmadan gelişen teknoloji çağında da geçerliğini korumaya devam etmektedir. *Vom Kriege*, teorik yapısı ve akıl yürütmesi ile bir silahlanma, muharebe taktikleri, manevralar ve stratejiler kitabı olmanın ötesinde uzlaşmazlıkların da mantıkçısı ve çözümcüsüdür.

MEDYA VE SAVAŞ

Mehmet Işık[*]

İlk bakışta birbirinden oldukça farklı ve ilişkisiz kavramlar gibi görünen medya ve savaş, uygarlık tarihi boyunca yakın etkileşim içerisinde olur. İnsanlığın yerleşik hayata geçmesi ve ilkel anlamda da olsa devletler kurmaya başlaması ile birlikte yaratılan zenginliklerin (artık değer) neden olduğu sorunlar, ikna ve savunmayı önemli kılar; böylece bu ikili yönetimin dolayısıyla gündelik yaşamın vazgeçilmezleri haline gelir.

Tarih boyunca yöneticiler, yönetimlerinin dolayısıyla da devletin devamını sağlamak için halkı var olan yönetimin kendileri için en iyisi olduğuna ve yapılan etkinliklerin onların yararı için yapıldığına ikna etmek için çaba içerisinde olurlar. Bunun için de kitle iletişim araçlarından yararlanırlar. Yöneticilerin halkı ikna konusunda en çok zorlandıkları konulardan birisi de savaş olur.

Savaşın insanlık tarihi kadar eski bir olgu olduğu yaygın kabul edilen bir görüştür.[1] İnsanlar yerleşik hayata geçtiği ve devletler kurmaya başladığı günlerden bu yana çeşitli gerekçelerle savaşmaktadır. Savaşın yıkıcılığı ve savaşan tarafların özellikle de yenilen tarafın yaşamında neden olduğu kökten değişim, insanların savaştan çok barışı tercih etmesini sağlar. Heredot'un (1973) Lidya Kralı Kroisos'un ağzından döküldüğünü belirttiği "... kimse barış dururken savaşı seçecek kadar deli değildir;

* Doç. Dr., Mardin Artuklu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi

1 Mesut Uyar, *Dünya Askeri Tarihi*, (İstanbul: Doğu Kütüphanesi, 2020), s. 9.

barışta oğulları babalarını gömerler, savaşta babalardır oğullarını mezara indiren" (s. 49) sözleri savaşın halkın hiç de yararına olmadığını açıkça ortaya koyar.

Halkın yararına olanın barış olmasına karşın dünya tarihinde savaşın olmadığı bir döneme rastlamak neredeyse imkânsızdır. İktidarı elinde tutan güçler, bu iktidarlarını sürdürmek ya da genişletmek amacıyla çoğu zaman savaşı en etkili yol olarak görürler, bu da insanlık tarihini âdeta savaşlar tarihi haline getirir. Medya ise karar vericilerin halkın savaşa katılımını ve desteğini sağlamak için başvurduğu en önemli araçlardan birisi olur. Bu çalışmada tarihsel gelişim süreci içerisinde medya ve savaş ilişkilerindeki dönüşüm incelenecektir.

Tarihsel Gelişim Süreci İçerisinde Medya ve Savaş

Daha önce de belirtildiği gibi antik çağlardan bu yana medya savaşın bir parçası olmuştur. Nermin Abadan'ın deyimiyle "harp, öteden beri haberleşme sisteminin babası sayılır."[2] Başlangıçta bu ilişki tek yönlüyken kitle medyasının ticarileştiği 18. yüzyıldan itibaren karşılıklı olarak birbirini besleyen simbiyotik bir ilişkiye dönüşür. İlk yıllarda devlet yöneticileri halkı ikna etmek, savaşta kazandıkları başarıları duyurmak ya da ölümsüz kılmak, savaş alanlarındaki bilgi akışını kontrol etmek veya elde ettikleri tecrübeleri kayıt altına almak gibi amaçlarla medyadan yararlanırken, yaşanan ticarileşme sonrasında medya da savaşa yönelik ilginin yüksekliğinden yararlanarak savaşa dair anlatılara daha fazla yer verir hale gelir.

İlk Çağlarda Medya-Savaş

İlk çağlarda medya-savaş ilişkilerinde genellikle tek yönlü bir etkileşim söz konusudur. Medyanın kitleselleşmediği ve

2 Nermin Abadan, "Gazeteciliğin Gelişim Safhaları", *Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*, c. 16, no. 1, 1961, s. 119.

ticarileşmediği bu dönemde yöneticiler öncelikle zaferlerini duyurmak için medyadan yararlanmaya çalışır. Mezopotamya'da krallar eski zamanlardan itibaren savaşlarda kazandıkları zaferleri, yenilgiye uğrattıkları kabileleri ve aldıkları ganimetleri duyurmak için anıtlar yapmayı gelenek haline getirmiştir. Louvre Müzesi'nde bulunan ve Kral Naramsin'i yendiği düşmanları ayaklar altına almış şekilde resmeden, MÖ 2270 yıllarından kalma, rölyef (kabartma) bu konuda ilginç bir örnektir. Sonraları bu rölyefler kralların savaş seferlerinin tam bir resimsel öyküsüne dönüşür. Kralların kazandıkları zaferleri anlattıkları bir diğer önemli örnek ise *Şartamhari* (Savaşın Kralı) *Metinleri*dir. Anılan metinler Akad Kralı Sargon (MÖ 2334-2279) ve torunu Naramsin'in (MÖ 2254- 2218) Anadolu'ya yaptıkları seferleri ve kazandıkları zaferleri konu alır.

Mezopotamya gibi Antik Mısır'da da firavunlar zaferlerini duyurmaya ve ölümsüzleştirmeye çalışır. Örneğin II. Ramses (hükümdarlığı MÖ 1279-1213), Hititlerle yaptığı Kadeş Muharebesini büyük bir zafer olarak tapınak duvarlarına resmettirmiş; anlaşma metnini kendisini büyük bir zafer kazanmış gösterecek şekilde değiştirerek Mısır hiyeroglifleriyle Karnak'taki Amon-Ra ve Luksor'daki Ramesseum tapınaklarının duvarlarına yazdırmıştır. Halbuki tarihçiler dünyanın ilk barış antlaşması ile sonuçlanan savaşın bir kazananı olmadığını belirtmektedir. II. Ramses Kadeş'i bir zafer olarak resmettirerek savaş alanında kazanmadığı zaferi, propaganda yöntemleri kullanarak kazanmaya, dolayısıyla da iktidarını güçlendirmeye çalışmıştır.

Savaşa dair anlatıları kayıt altına alanlar sadece yöneticilerle sınırlı değildir. Savaşa katılanlar ya da savaşa katılanların anlattıklarını dinleyenler de kendi dönemlerinde yaşanan savaşlar hakkında yazmışlardır. Savaşın yıkıcı etkileri her dönemde savaşa dair bilgilere ilişkin ilginin büyük olmasını beraberinde getirmiştir. Bu ilgi yoğunluğu ise bu konuda yazmak isteyenleri cesaretlenmiştir. Ayrıca savaş alanlarında büyük kayıplar verilmesi

sonucunda elde edilen bilgilerin gelecek nesillere aktarılma isteği de önemli bir motivasyon kaynağı olmuştur.

İlk savaş gazetecisi/muhabiri "tarihin babası" olarak bilinen Herodot'tur (MÖ 494-425). Heredot, kendi adıyla anılan tarih kitabında Pers Savaşları (MÖ 499-449) sırasında yaşanan olaylar hakkında ilginç bilgiler paylaşır. Kendisi gerçekte Pers Savaşlarına katılmamıştır. Bununla birlikte Atina ve Thurioi'nin (Güney İtalya) sokaklarında gayretli bir gazete muhabiri gibi çalışarak ve bilgi alabileceğini düşündüğü herkesle görüşerek öğrendiklerini bir gazeteci gibi[3] kayıt altına alır.

Savaş muhabirliği tarihinde bir diğer önemli isim Heredot ile aynı dönemlerde yaşayan Tükidides'tir. Tükidides (MÖ 472-400), general olarak katıldığı Pelopones Savaşı'na ilişkin çeşitli bilgiler aktarmıştır. David Berry gazetecilik pratiğinin kökenlerinin, Tükidides'in *Pelopones Savaşı Tarihi* kitabındaki yazılarına kadar takip edebileceğimizi ifade eder.[4] Keith Windschuttle da Berry'e benzer şekilde gazetecilik pratiklerini anlamak için Tükidides'in alana katkısını araştırmamız gerektiğini savunur. Ona göre gazeteciliğin kökenleri ile tarihin kökenleri tamamen aynı yerde yatmaktadır ve *Pelopones Savaşı Tarihi*, gazetecilik alanı için ölümsüz bir kaynaktır. Bu nedenle ilk gerçek tarihçi Atinalı Tükidides'in aynı zamanda ilk gazeteci ve savaş muhabiri olarak kabul edilmesi gerekir. Nitekim Tükidides'in yazdıkları ilk elden gözlemlere dayanır ve onun yaptığı hiç şüphesiz gazeteciliktir.[5] Tükidides açıkça gerçeği arar ve adil, doğru ve dengeli raporlar yazmak için elinden geleni yapar.[6]

3 H. Kenneth Waters, *Herodotos the Historian: His Problems, Methods and Originality.* (New York: Routledge, 2014), s. 82.

4 David Berry, *Journalism, Ethics and Society.* (Farnham: Ashgate, 2008), s. 37.

5 Keith Windschuttle, "Journalism and the Western Tradition", *Australian Journalism Review*, c. 21, no. 1, 1999, s. 52-54.

6 Mehmet Işık, "Çatışma Alanlarında Gazetecilik Pratiklerinin Dönüşümü ve Dijital Çağda Savaş Gazeteciliği", *Türk Savaş Çalışmaları Dergisi*, c. 1, no. 1, 2020, s. 37.

Bazı tarihçiler[7] ilk savaş muhabiri olarak bir Tükidides hayranı olan Xenophon'u kabul eder. Kendini tarihçi olarak gören Xenophon (MÖ 431-354), Tükidides'in bitmemiş olduğunu düşündüğü tarihini tamamlama işini üstlenir.[8] Xenophon'un asıl başarısı Pers Prensi Cyrus'un hükümdar abisi II. Artakserkes'e karşı yürüttüğü savaşa ilişkin gözlemlerini oldukça dolaysız ve zengin ayrıntılarla kayda geçirmesidir. Pers prensi Cyrus'un Yunanlılardan kurduğu orduya katılan ve onunla seyahat eden Xenophon, onun fetihlerini hiçbir modern gazetecinin ummadığı ölçüde dengeli bir şekilde kaleme alır. Bir savaşın, birkaç kelimeyle grafiksel bir tanımını yapma yeteneğine sahip olan Xenophon'un anlatısı, halen bir macera romanı gibi kolayca okunmaktadır. Yazılarının her satırında eylem ve yaşam vardır.[9] Cyrus'un ölümü ile sefere katılan Yunanlı paralı askerlerin geri dönüşünü anlatan *Anabasis: Onbinlerin* Dönüşü başlıklı eseri, Büyük İskender'e Anadolu seferinde ilham kaynağı olur.[10]

Halka yaşanan günlük olaylar hakkında bilgi veren ilk gazete örneklerine antik Mısır'da ve Babil'de rastlanmaktadır. İsrail tarihçisi Flavius Josephus, Babil'de kamu ile ilgili olayları günü gününe yazan ve bunları fırınlanmış çamur tabletler halinde duvar gazetesi olarak şehrin çeşitli yerlerine asan görevlilerin bulunduğunu ileri sürer.[11] Louvre Müzesi'nde bulunan bazı Mısır papirüslerinde, Firavun III. Thoutmes döneminde, MÖ 1750'de, bir bakanlarının bir gazetede çıkan yazıyı tekzip ettiğine,[12] Firavun Amarsis'in gazetelerin taşlamalarına dayanamayıp kahrından

7 Joseph James Mathews, "The Genesis of Newspaper War Correspondence", *Journalism Quarterly*, c. 29, no.1, 1952, s. 3.

8 Rosalie F. Baker ve Charles F. Baker, *Ancient Greeks: Creating The Classical Tradition.* (Oxford: Oxford University Press, 1997), s. 153.

9 Thomas Methew Alexander, "General Introduction", *Heredotus: The History of Herodotus-I*, (New York: The Tandy-Thomas Company, 1909), s. viii.

10 Işık, a.g.e., s. 37.

11 Suat Gezgin, Gazeteciliğin ve Türk Yazılı Basınının Kısa Tarihsel Perspektifi. *İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi*, 18, 2003, s. 13.

12 M.Nuri İnuğur, *Basın Yayın Tarihi*, (İstanbul: Çağlayan Kitabevi, 1982), s.32.

öldüğüne[13] ilişkin bilgiler yer almaktadır. Antik Yunan'da ise tarihi olayların kaydedildiği "Ori"ler ve günlük olayların kaydedildiği "Eferit"ler gazeteye benzer işlevler yerine getirir.

Sınırları İspanya'dan Hindistan'a uzanan Roma İmparatorluğu'ndaki haberleşme ihtiyacı, senato kararlarının duyurulması için "Acta Senatus"un ve günlük olayların duyurulması için ise *Acta Diurna*'nın ortaya çıkmasını sağlar. Modern gazeteciliğin öncülü kabul edilen *Acta Diurna*, Julius Sezar döneminde MÖ 59 yılından itibaren yayınlanmaya başlamış ve iki yüzyıl boyunca yayınlanmaya devam eder. *Acta Diurna*, Sezar hükümetinin resmi bir yayını olarak imparatorluktaki zengin ve güçlülere dağıtılır; ayrıca her sayı vatandaşların okuması için halka açık yerlere asılır. *Acta Diurna*'da kararnameler, bildiriler ve kararlar gibi hükümet işleriyle ilgili ayrıntılı bilgilere, imparatorluğun en varlıklı ve güçlü kişileriyle ilgili haberlere, felaket haberlerine (yangınlar ve infazlar) ve hava durumuna ilişkin bilgiler yer alır.[14] Sezar'ın Galya seferleri geliştikçe savaş haberlerine yer verilmeye başlanır ve sonraki yıllarda da Roma ordusunun operasyonlarına ilişkin bilgiler verilmeye devam edilir.[15] *Acta Diurna*'nın yayını kesintisiz şekilde başkentin İstanbul'a taşınmasına (MS 330) kadar devam eder.[16]

Modern gazeteciliğin temellerini atan Julius Sezar, kendi seferlerini ilk elden raporlaştırdığı *Galya Seferi Üzerine Notlar*[17] isimli eseriyle de savaş tarihine önemli katkı sağlar. Onu Ortaçağ'da Fransız şövalyesi Jean de Waurin'in Agincourt Savaşı'na (1415) ve İngiliz George Gascoigne'nin Antwerp'in yağmasına

13 Suat Gezgin, a.g.e., s.13.

14 Rashmi Luthra, *Journalism and Mass Communication*, (Oxford: Eolss Publishers Company Limited, 2009), s. 36

15 Herbert Brucker, *Journalist, Eyewitness To History*, (New York: Macmillan, 1962), s. 47.

16 Wilhelm Sigmund Teuffel, *A History of Roman Literature*. c. 2. (London: George Bell and Sons, 1873), s. 380.

17 Harold Evans, *War Stories: Reporting in the Time of Conflict from the Crimea to Iraq*. (Bunker Hill: Publishing Inc., 2003), s. 17.

(1576) ilişkin anlatıları izler. *Acta Diurna*'nın yayınlarının sona ermesinin ardından gazeteye işlevini yerine getiren elle yazılan haber mektuplarının ortaya çıktığı 13. yüzyıla kadar medya savaş ilişkilerinde önemli bir gelişme yaşanır.

Elle yazılan haber mektuplarının ortaya çıkmasında da savaşlar etkili olur. Haçlı Seferleri ile ortaya çıkan uzak diyarlardan güvenilir haber alma ihtiyacı zaman içerisinde haber mektuplarının ortaya çıkmasına zemin hazırlar. Özellikle 15. yüzyılda Viyana gerek Bohemya'daki mezhep kavgaları gerekse Osmanlı ordularının savaş planları konusunda bilgi yayan önemli bir haber merkezi haline gelir. Örneğin 1456 yılında Nürnberg şehrinde Türkler hakkında askeri bilgiler taşıyan haber mektupları bulunmaktadır ve bu mektuplar Rothenburg, Nördligen gibi çevredeki bağımsız kale şehirlere gönderilir[18].

Modern Gazetelerin Ortaya Çıkışı Sonrasında Medya ve Savaş

15. ve 16. yüzyıllar boyunca iletişim ağları iki önemli gelişmeden etkilenmiştir. İlk gelişme Fransa ve Habsburg imparatorlarının gün geçtikçe daha fazla genel kullanıma girecek olan düzenli posta hizmetleri kurmaya başlaması ikincisi ise haber üretimi ve yayınlanmasında matbaanın kullanılmasıdır. Matbaanın ortaya çıkışından kısa bir süre sonra 15. yüzyıl ortalarından itibaren çok sayıda kitapçık, afiş ve ilan basılmaya başlar. Bu yayınlarda hükümet kararları, resmi bildiriler, doğal felaketler gibi belirli olaylar yanında askeri operasyonları hakkında bilgiler verilir. Binlerce adet basılan ve tellallar ya da seyyar satıcılar tarafından sokaklarda satılan bu tek sayfalık bültenler genelde tek seferlik veya düzensiz yayınlardır.[19] Süreli haber ve bilgi veren düzenli yayınların ortaya çıkması ise 17. yüzyıl başlarında gerçekleşir.

18 Nermin Abadan, a.g.e., s. 118-120.

19 David Crowley ve Paul Heyer, *İletişim Tarihi*, (Ankara, Siyasal Kitabevi, 2014), s. 175.

Düzenli olarak yayınlanan ilk basılı gazete, 1605 yılında Hollanda'nın Anvers limanında yayınlanan *Nieuwe Tijdinyen* olarak kabul edilmektedir. Sivil ve uluslararası savaşların yoğunlaştığı 1600'lü yıllar savaşa ilişkin bilgilerin inandırıcı ancak partizan ve yerel olma eğiliminde olan cephe görevlileri tarafından verilmeye başlandığı yıllar olur. 1800'lere gelindiğinde ise Napoléon Bonaparte gibi meşhur askeri komutanlar bile kamuoyu için bültenler üretir. Fotolitografi gibi teknolojik gelişmeler, 19. yüzyılda gazetelerin kitlesel tirajını mümkün kılar ve gerçek savaş muhabirliğinin ortaya çıkmasını sağlar.[20]

Modern anlamda ilk savaş muhabirinin kim olduğu tartışmalı bir konudur ancak birkaç isim ile sınırlıdır: *Londra Oracle*'dan John Bell, *Morning Post*'dan Charles Lewis Gunei, *The Times*'dan Henry Crabbe Robinson ve William Howard Russell isimleri ilk savaş muhabiri olarak anılanlardan bazılarıdır.[21] Bunlardan ilki *The Oracle* gazetesinin sahibi John Bell'dir (1745-1831). Gazetesinde 5 Ocak 1792'de yayınladığı bir haberde askerlere hakaret ettiği gerekçesiyle yargılanan Bell, Temmuz 1792'de suçlu bulunur ve nerede ise bütün servetini kaybederek, Mayıs 1793'te iflasını açıklar. Elinde kalan tek malvarlığı, yeğeni James Bell tarafından yönetiliyor görünen, gazetesi *The Oracle*'ın tirajını arttıramaya karar verir. Bunun için 1793 yılında başlayan İngiliz-Fransız savaşını bir fırsat olarak görür ve bu savaşa ilişkin haberleri, olay yerinden vermenin tirajı arttıracağını öngörür. Fransız ordusu saflarına katılarak gelişmeler hakkında yazmaya başlar. Mayıs 1794'te York Dükü komutasındaki ordunun Flanders'ı ele geçirmesinin ardından gazetesi *The Oracle*'ın savaş muhabiri olarak bulunur ve Courtrai'den Tournai'ye askerlerle birlikte yürür. Yaptığı haberler nedeniyle rakip gazeteler tarafından radikal bir Fransız hayranı olmakla

20 Jennifer Speake (ed.), *Literature of Travel and Exploration: R to Z.* (New York: Routledge, 2003), s. 1267.

21 Jennifer Speake (ed.), a.g.e., s.1267.

suçlanır.[22] Kendisinin savaş hakkındaki ilk elden haberleri gazetesi *The Oracle*'ın tirajının hızla artmasını sağlar.[23]

Bir savaş bölgesinden görgü tanığı olarak savaş rapor eden ilk kişi, Charles Lewis Gruneison (1806-79) olur. Gruneison Londra merkezli *Morning Post* (Sabah Postası) gazetesi için İspanya İç Savaşı'nı (Carlist War, 1833-1840) izler.[24] Gazetenin dış haberler departmanını yöneten Gruneison, Mart 1837'de Carlist orduyla ilgili haberler yapmak üzere İspanya'ya gönderilir. Monarşi yanlısı Don Carlos'un (kralın kardeşidir ve tahta hak iddia etmektedir) genel merkezine bağlı olarak çalışan Gruneison, çeşitli küçük eylemler bildirir ve 24 Ağustos'ta Carlistlerin *Villar de los Navarros* zaferine tanıklık eder. Gruneison, haberlerini savaşın fiili sahnesinden yazan ilk muhabirdir ve tarafsız konumu nedeniyle, Carlistler tarafından esir alınan birçok Cristino mahkûmunun hayatını kurtarır.[25]

Bazı kaynaklarda savaş haberlerini yayınlamak için görevlendirilen ilk gazeteci, günlük yazarı ve Avukat Henry Crabb Robinson (1775-1867) kabul edilir. Robinson, 1807 yılında Napolyon'un Kıta ordusu hakkında yazmak üzere *The Times* gazetesi tarafından işe alınır. Haber yazılarında Freidland Savaşı'nı, diğer askeri eylemleri anlatsa da savaşa hiç tanık olmaz. Bunun yerine otellerden ve Almanca gazetelerden bilgi toplar.[26] 1808-1809 döneminde ilk yıllarını yine *The Times* adına izlediği Yarımada Savaşı sırasında yazdığı haberler ise temel olarak İspanya'daki yerel kaynaklardan topladığı istihbarata dayanır. Yazdığı haberler,

22 Kalman A. Burnim ve Philip H. Highfill, *John Bell: Patron of British Theatrical Portraiture: A Catalog of the Theatrical Portraits in His Editions of Bell's Shakespeare and Bell's British Theatre*, (Illinois: Southern Illinois University Press, 1998), s. 7-8.

23 Mehmet Işık, a.g.e., s. 38.

24 Michael Sweeney, "War Correspondents", (ed.) Christopher H. Sterling, *Encyclopedia of Journalism*, (Los Angeles: Sage Publications, 2009), s. 1441.

25 Brian Best, *Fighting for the News: The Adventures of the First War Correspondents from Bonaparte to the Boers*, (Yorkshire: Frontline Books, 2016).

26 Sweeney, a.g.e., s. 1441.

görgüye dayalı tecrübelere dayanmaması nedeniyle fazla ilgi görmez ve yaptığı savaş haberciliği, 19. yüzyıl sonlarında, William Howard Russell gibi savaş muhabirlerinin uyguladığı görgü tanıklığına dayalı savaş haberciliği pratiklerinden ayrılır.[27]

Savaş Kahvaltı Masasına Taşınıyor: Kırım Savaşı Sonrasında Medya ve Savaş

Kırım Savaşı, ilk profesyonel savaş gazeteciliği faaliyetlerinin ortaya çıkışına zemin hazırlamaması nedeniyle medya ve savaş ilişkileri açısından bir dönüm noktası olur.[28] Bu gelişmenin temelinde aynı zamanda telekomünikasyon devriminin de temelini oluşturan telgrafın yaygınlaşması bulunur. Telgrafın tarihi, 1790'larda Claude Chappe'nin herhangi bir mesajı, bir atın dörtnala gidebileceğinden daha hızlı bir şekilde, herhangi bir yöne gönderebilecek bir sistem kurmak için yaptığı çalışmalarına uzanır. İnatçı bir bilim insanı olan Chappe, 1790 yılından itibaren birçok uzak mesafeden iletişim yöntemi dener ve en sonunda telgrafın atası sayılan "T" aletini geliştirir. 1793 yılında bir deneme hattı inşa etmek için ödenek alır ve Ağustos 1794'te ilk optik telgraf hattı, Lille hattını, işletmeye başlar. Optik telgraf ağları askeri amaçlarla da kullanılmasının etkisiyle özellikle Napolyon döneminde hızla genişler. Hatta Mısır hıdivi Mehmet Ali Paşa bile Mısır'da Kahire ile İskenderiye'yi birbirine bağlayan bir telgraf hattı kurdurur. 1830'larda bilim insanları elektriğin mesaj iletiminde kullanılabileceğini gösterir ve optik telgrafa göre çok daha büyük kapasiteye sahip olan elektrikli telgrafı geliştirirler.[29]

27 Neil Ramsey, "The Grievable Life of the War-Correspondent: The Experience of War in Henry Crabb Robinson's Letters to The Times, 1808–1809", (ed.) Stephanie Downes, Andrew Lynch ve Katrina O'Loughlin, *Emotions and War: Medieval to Romantic Literature*, (New York: Palgrave Macmillan, 2015), s. 235.

28 Harold E. Raugh, *The Victorians at War 1815-1914: An Encyclopedia of British Military History*. (California: ABC-Clio, 2004), s. xiv

29 Daniel R. Headrick, *When Information Came of Age: Technologies of Knowledge in the Age of Reason and Revolution, 1700-1850*, (New York: Oxford University Press, 2000), s. 200-203.

Telgraf ağları o kadar hızlı genişler ki yaşanan genişlemenin boyutlarını takip etmek neredeyse imkânsızdır.[30] Elektrikli telgraf kapasite ve esneklik bakımından bir kuantum sıçramasına ve optik öncüsüne kıyasla maliyetlerin hızla azalmasına neden olur. Demiryolları, borsacılar, kapitalistler, gazeteler ve nihayet halkın geneli için gerçek zamanlı bilgi edinmenin kapısını açar.[31] 1850'lerin başlarında *telegram* diye adlandırılan mesaj alışverişi kısa zamanda dünyanın her yerinden birçok insanın günlük yaşamının bir parçası haline gelir.[32]

Telgrafın haberleşmeye getirdiği hız gazetecilik pratiklerinde de bir dönüşüme sebep olur ve profesyonel savaş gazeteciliğinin ortaya çıkışının zeminini hazırlar. 1850'li yıllarda telgraf ağlarının savaşın yaşandığı Sivastopol yakınlarına kadar uzanmış olması, Kırım Savaşı sırasında gazetecilerin raporlarını askeri otoriteleri atlayarak doğrudan gazetelerine gönderebilmesine olanak sağlar. Gazeteler, tarihte ilk kez askerlerinin neler yaptıklarını ve yaşadıklarını, bir gecede bunları önemseyen okuryazar ve bilinçli bir orta sınıfın kahvaltı masasına taşır. 1855 yılında gazete vergisinin kaldırılması dolayısıyla da gazete okurluğunun teşvik edilmesi sonucunda, okuryazar sayısı ve gazete tirajları hızla artar. Londra merkezli *Times* gazetesinin Napoleon Savaşları sırasındaki günlük tirajı yaklaşık 5.000 iken, Kırım Savaşı sırasında bu rakam 40.000'in üstüne yükselir.[33] Böylece medya, savaş haberlerinin satış rakamlarının yükselmesinde oynayabileceği rolü keşfetmeye başlar.

Kırım Savaşı ile birlikte cephelere savaş muhabiri ve savaş fotoğrafçısı gönderilmeye başlanır. Modern anlamıyla ilk savaş muhabiri, Kırım Savaşını *The Times* için izleyen William

30 Tom Standage, *The Victorian Internet: The Remarkable Story of the Telegraph and the Nineteenth Century's On-line Pioneers*, (New York: Bloomsbury, 2014), s. 199.

31 Headrick, age, s.206.

32 Standage, age, s.202.

33 Raugh, age, s.xiv.

Howard Russell[34] ilk önemli savaş fotoğrafçısı ise Roger Fenton olur. "Modern savaş gazeteciliğinin babası" olarak bilinen Russell, sonraki 20 yıl içinde 19. yüzyılın önde gelen savaş muhabiri olur. Başlangıçta siyasi işlerle ilgili haberler yapmakla görevlidir. İlk kez savaş takibi ile görevlendirilmesi, 1850 yılında Danimarka ile Kuzey Almanya arasında Schleswig-Holstein dükalığının kontrolü nedeniyle yaşanan İsted Savaşı sırasında gerçekleşir. Russell savaş sırasında hafif bir yara alır.

Kırım Savaşı (1854) patladığında Russell'ın savaş muhabirliği kariyeri de başlar. Gelibolu'da karaya çıktıktan kısa süre sonra İngiliz ordusuna ilişkin eleştirel raporları *The Times*'da yayınlanmaya başlar. Savaş sırasında İngilizlerin, Rus muhalefetinden daha fazla silah, ilaç, yakıt ve kıyafet sıkıntısı çektiğini yazar. "İnce kırmızı hat/ tin red line" kavramını kullanarak aktardığı Balaklava Muharebesi'ne (25 Ekim 1854) ilişkin haberleri ile bu muhabere sırasında gerçekleşen ve fiyaskoyla sonuçlanan Lord Cardigan komutasındaki Hafif Süvari Tugayının taarruzuna ilişkin haber, savaş gazeteciliğinin iki klasik örneği olarak kabul edilir.[35] İlki sonraki yıllarda James Jones'in bir romanının başlığına esin kaynağı olur ve aynı adla ünlü yönetmen Terrence Mallick tarafından sinemaya aktarılır. İkincisi ise taarruz haberi Londra'ya ulaştıktan on beş gün kadar sonra ünlü şair Alfred Lord Tennyson tarafından "*Hafif Süvari Tugayının Hücumu*" başlığıyla şiirleştirilir.

William Russell'ın çatışma alanından yaptığı bu haberler Britanya'nın orta sınıflarını harekete geçirir ve İngiltere'de savaşın gidişatına yönelik memnuniyetsizliğin artmasına neden olur. Buna karşı Hükümet Russell'ı, haberleriyle Britanya'nın dünya çapındaki kamuoyu imajını mahvetmek ve hassas askeri bilgileri düşmanın öğrenmesine neden olmak suretiyle ihanet etmekle suçlar.

34 Ross Eaman, *The A to Z of Journalism.* (Plymouth: Scarecrow Press, 2009), s. 289; Greg McLaughlin, *The War Correspondent. Sterling*, (Pluto Press, 2002), s. 6; Evans, age, s.17.

35 Mitchel P. Roth ve James Stuart Olson. *Historical Dictionary of War Journalism.* (Westport: Greenwood Publishing Group, 1997), s. 266.

Ancak Russell'ın ifşaatları o kadar zarar vericidir ki Başbakan Lord Aberdeen'in yaptığı koalisyon hükümetinin mecliste güven oyunu alamayarak düşmesine yol açar. Bir başbakanın bir gazetecinin yaptığı haberler nedeniyle istifa etmek zorunda kalması, hükümetlerin asla unutamayacağı bir ders olur. Takip eden yıllarda, her savaş olduğunda, katılan devletler ya medyanın iş birliğine başvurmaya ya da onu denetim altında tutmaya çalışırlar.[36]

William Howard Russell, haberlerinde savaşın detayı, uygulanan taktik ve stratejinin teknik özellikleri, savaş alanındaki ölüm ve yaralı sayılarına ilişkin istatistiki bilgiler üzerinde durur. Bununla birlikte yaptığı savaş tasvirleriyle savaşı daha insani bir boyuta taşıyarak, okuyucuya savaşın gerçekte neler içerdiğini hatırlatır ve savaşın çok boyutluluğuna işaret eder.[37] Russell, Kırım Savaşı'na katılan tek muhabir değildir. Ondan kısa süre sonra cepheye *Londra Daily News*'dan Edwin Lawrence Godkin de katılır. Russell, savaş ve savaş stratejisi ve taktikleri ile ilgilenirken, Godkin daha çok insani yönüne, savaşın birey üzerindeki psikolojik etkilerine odaklanarak ondan ayrılır. Her iki gazeteci de İngiliz askeri liderliğindeki yetersizlikler ve birliklerin yaşadığı korkunç koşullar yüzünden dehşete düşer.[38]

Russell, savaş boyunca İngiliz ordusunun yoksunluklarını duyurmaya devam eder.[39] Kırım'daki orduya yönelik eleştirileri cephedeki ve İngiltere'deki askerler arasında protestolara neden olur. Ordu, Rus ordusuna çok değerli istihbarat kazandıracaklarını ileri sürerek, asker ve topçu konuşlandırmalarını ortaya koyan haberlere öfkelenir.[40] Yaptığı haberler pek çok üst düzey

36 William M. Hammond. *Public Affairs: The Military and the Media, 1962-1968*, (Washington, D.C: United States Army Center of Military History, 1990), s. 3.

37 McLaughlin, a.g.e., s. 50.

38 Phillip Knightley, *The First Casualty: The War Correspondent as Hero, Propagandist and Myth Maker* (London: Quartet, 1982), s. 10.

39 Roth ve Olson, a.g.e., s. 266.

40 McLaughlin, a.g.e., s. 50.

İngiliz Ordusu subayını, artık savaş konusundaki haber ve olayları kendi istedikleri şekilde hükümetle yazışarak sunma konusunda tekele sahip olmadıkları için rahatsız eder. Bazı generaller zaferlerinin savaş muhabirleri tarafından çalındığını hisseder. Bu durumun da etkisiyle bu dönemde savaş muhabirine üst düzey İngiliz ordusu subayları tarafından genellikle hınç, şüphe ve hatta iğrenme ile bakılır. Mareşal Earl Frederick S. Roberts gibi askerler ise savaş muhabirleri hakkında daha olumlu görüşlere sahiptir ve onlarla bilgi paylaşma konusunda daha ılımlı davranırlar.[41]

Kırım Savaşı ile birlikte hem askeri hem de sivil yöneticiler yeni iletişim teknolojileri aracılığıyla hızlanan haber akışının denetim altına alınması gerektiğini daha güçlü şekilde hisseder ve hem savaş alanlarında görev yapan muhabirleri hem de dönemin en önemli kitle iletişim aracı durumundaki gazetelerdeki haberleri denetim altına almak için çeşitli tedbirler geliştirmeye başlarlar. İlk akla gelen çözüm ise sansür olur. Kırım cephesinin Başkomutanı Sir William Codrington, Şubat 1856'da muhabirlerin düşmana askeri ayrıntılarını bildirmelerini yasaklayan ve bu emre uymayanların cepheden çıkarılmalarını öngören genel bir emir yayınlar. Savaş, emir yürürlüğe girmeden önce sona ermesine rağmen, sonraki savaşların nasıl rapor edileceğine etki eder.[42]

Kırım Savaşı'nın bir diğer önemli etkisi ise *The Times* gibi savaşa muhabir gönderen gazetelerin savaşa dair özel deneyimlerinin ifadesi için halka açık bir forum sağlaması olur. Resmi "gönderiler" cephedeki askerlerden gelen kişisel mektuplarla birlikte basıldığı için gazete, kamu ve özel seslerin karıştığı bir forum haline gelir. Kırım Savaşı'na ilgi gösteren siviller, gazete editörlerini eşi görülmemiş bir mektup yağmuruna tutar.[43] Böylece kitle iletişim araçları tarafından şekillendirilen dünyada savaşın, bir kamusal alan olarak işlevi görebileceği ortaya çıkar ve Russell'ın

41 Raugh, a.g.e., s. xiv.

42 Knightley, a.g.e., s.15-16.

43 Stefanie Markovits, "Rushing Into Print: "Participatory Journalism" During the. Crimean War", *Victorian Studies*, c. 50, no. 4, 2008, s. 559.

sütunları, daha geniş, etkileşimli bir fenomenin, katılımcı gazeteciliğin temellerini atar.[44]

Kamuoyunun savaşa yönelik ilgisi Kırım Savaşı'ndan ve Amerikan İç Savaşı'ndan sonra da artarak devam eder. Kırım Savaşı'ndan yaklaşık on yıl sonra başlayan 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı tarihe "Kahvaltı Savaşı"[45] (The Breakfast War) olarak geçer.[46] Anılan savaşta çoğunluğu Rusların yanında olmak üzere seksen kadar iyi donanımlı savaş muhabiri cephe hatlarında görev alır. Önceki savaşlardan farklı olarak Rus yetkililer tarafından muhabirlere numaralar verilir ve sansür uygulanır. Tüm gazetecilerden Rus güvenliğinden taviz vermeyeceklerine dair yemin etmeleri ve gazetelerinin tüm kopyalarını Rus yetkililerinin sansüründen geçirmeleri istenir.[47]

Medya Savaş İlişkilerinde Büyük Kırılma: Sarı Gazetecilik ve Sonrası

Kırım Savaşı sonrasında William Howard Russell'ın da aralarında bulunduğu birçok savaş muhabiri Amerikan İç Savaşı'na (1861-1865) katılır ve cepheden haberler yapar. Ancak Russell kısa süre sonra içinde Kuzey'e yönelik sempatisi nedeniyle tarafsızlığını kaybetmesi ve bazı profesyonel ve kişisel problemleri nedeniyle hem Güney yanlısı *The Times*'ın[48] hem de savaş muhabirliğinin itibarı zedelenir. İç Savaş, muhabirlere parıldamak

44 A.g.e., s. 559-584.

45 "The Breakfast War" kavramı, 1958 yılında aynı başlıkla bir kitap da yayınlayan İngiliz yazar Rupert Furneaux tarafından 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı sırasında İngilizlerin kahvaltıda savaşla ilgili en son haberleri gazetelerden okumasına atfen kullanılmıştır. Kitap Türkçeye "Tuna Nehri Akmam Diyor" başlığıyla çevrilmiş ve Milliyet Kitap (1971), Doğan Kitap (1999), İş Bankası Yayınları (2014) tarafından basılmıştır.

46 Robert Auty, J. L. I. Fennell ve I. P. Foote (ed), *Oxford Slavonic Papers: New Series*, c. 9, (Oxford: Clarendon Press, 1976), s. 74.

47 Roth ve Olson, a.g.e., s. 268.

48 McLaughlin, a.g.e., s. 51.

için fırsatlar vermesine karşın onlar bunu kullanamaz ve birçokları için Amerikan İç Savaşı, savaş haberciliği tarihinde düşük bir noktaya işaret eder.[49]

Philip Knightley, İç Savaş'ta görev alan gazetecilerin çoğunun "cahil, dürüst olmayan ve etik dışı davranışlar sergileyen" kişiler olduğunu ileri sürer.[50] Nesnellik, gazetecilik pratiğinde, henüz yol gösterici bir etik ilke olarak gelişmemiştir. Muhabirler genç ve savaş muhabirliği işi için deneyimsizdir ve gazeteler arasındaki yoğun rekabet, sansasyonel ve jingoist (aşırı milliyetçi, saldırgan) bir habercilik kültürünü besler. Gazeteciler, bu dönemde eğer kamuoyunun moralini korumaya ve gazete satmaya yardımcı olacaksa yenilgiyi zafer olarak haberleştirmede sorun görmezler.[51]

Medyanın savaşa ilişkin haber vermenin ötesine geçerek bir savaşa zemin hazırlaması İspanyol-Amerikan Savaşı ile gerçekleşir. Küba'da İspanyol yönetimine karşı 1895 yılında başlayan isyan hareketi, *New York World* ve *New York Journal* gazeteleri arasındaki tiraj çekişmesinin de etkisiyle 1898 yılında Amerika ile İspanya arasında bir savaş çıkmasına neden olur. Bu savaş sırasında yürütülen sansasyonel haberler verme faaliyetleri ise "*sarı gazetecilik*" ya da "*yellow journalism*" olarak tarihe geçer. Günümüzde de sansasyon yoluyla okuyucu sayısını artırmaya yönelik bir gazetecilik faaliyetleri bu isimle anılır. Gazeteler arası savaş William Randolph Hearst'in 1895'te *New York Journal*'ı satın almasıyla başlar. *New York Journal*, Joseph Pulitzer'in sahibi olduğu *New York World* gazetesi ile birlikte dönemin iki büyük gazetesinden birisidir. Gazetenin sahibi ise Joseph Pulitzer'in küçük kardeşi Albert'tir. Her iki gazete de ötekilerden kesin çizgilerle ayrılmaktadır ve diğer gazeteler onların yayın politikalarını ve rekabet stratejilerini rahatsız edici bulmaktadır. Bunda Pulitzer'in 1883'te on beş bin tirajla devraldığı *New York World*'ü üç yıl içerisinde çeyrek milyon tirajı olan bir gazeteye

49 A.g.e., s. 51.

50 Knightley, a.g.e., s. 21.

51 McLaughlin, a.g.e., 51-52.

dönüştürmesinin etkisi büyüktür.[52] Joseph Pulitzer gazetesinin fiyatını bir peniye düşürerek gazetelerin ucuzlamasını ve daha geniş kitlelerle buluşmasını sağlar.

New York World'ün tirajının hızla artmasının asıl nedeni sansasyonel haberlere yer vermesiydi. Burada haberlerin içeriğinden çok sunulma şekli belirleyiciydi. 18. yüzyıl sonlarında gazeteler haber dahil her şeyin gazetenin reklamı olabileceğini keşfetmişti. Pulitzer haberleri abartılı şekilde sunan ve gazetesinin tiraj başarılarını öven gazetecilik anlayışı ile satış rakamları açısından diğerlerine fark atmıştı.[53] William Randolph Hearst'in *New York Journal*'ı satın aldıktan kısa süre sonra *New York World*'ün en iyi gazeteci ve çizerlerini gazetesine transfer etmesiyle iki gazete arasında tarihin en önemli tiraj savaşı başlar. Her iki gazete de Küba'da yaşandığını ileri sürdükleri şiddet olayları nedeniyle Amerikan Hükümeti'nin İspanya ile savaşa girmesi konusunda kamuoyu oluşturmaya girişirler. Bunun için de uydurma haberler vermek dahil birçok strateji uygularlar.

Özellikle Hearst'ün gazetesi *New York Journal*'ın Küba krizi boyunca yürüttüğü yayıncılık Amerikan halkının Küba'ya yönelik sempatisinin savaş talebine dönüşmesine zemin hazırlar. Hearst'ün hayat kadınını kiralayarak Küba'ya göndermesi ve bu kadının Küba'da fuhuş yaparken İspanyol yönetimi tarafından tutuklanmasından sonra "Amerikalı rahibeye İspanyol Askerleri Tecavüz Etti" şeklinde manşet attırması basın tarihine kara bir leke olarak geçer. Bu kadın salıverilip New York'a döndüğünde limanda görkemli bir törenle karşılanır ve *New York Journal*'ın 78 bin olan tirajı bir anda 600 bine ulaşır. İspanya'nın da onayı ile Havana limanına gönderilen Amerikan savaş gemisi *Maine*'in 15 Şubat 1898'de batması Hearst'e tiraj arttırması için yeni bir fırsat verir. Hearst'ün gazetesi *New York Journal*'ın elinde hiçbir delil olmamasına karşın bu patlamanın

52 Crowley ve Heyer, a.g.e., s.210.

53 A.g.e., s. 211.

sorumlusunun İspanyollar olduğunu yazar. Oysa gemi tamamen teknik bir arızadan dolayı gemi batmıştır. Bu yayınlar sonucunda halk arasında İspanyol karşıtlığı güçlenir ve 20 Nisan 1898'de Amerika İspanya'ya savaş açar.[54] Böylece kamuoyunun savaşa hazırlanmasında basının oynayabileceği rol ortaya çıkar. Nitekim dünya savaşı yılları boyunca savaşa katılan tüm devletler elde edilen bu tecrübelerden yararlanarak medyayı halkı yönlendirmek amacıyla etkili şekilde kullanır.

1. ve 2. Dünya Savaşı Yıllarında Medya ve Savaş

Endüstri Devrimi sonrasında silah teknolojilerindeki gelişimin de etkisiyle dünyanın o güne kadar gördüğü en yıkıcı savaş olan 1. Dünya Savaşı, aynı zamanda propagandayla biliş ve davranış yönetiminin kitleler üzerinde uygulandığı ve bu uygulamalardan dersler çıkarıldığı bir dönem olur.[55] Savaşa katılan tüm devletler, medyadan bir propaganda aracı olarak yararlanma çalışır. 1. Dünya Savaşı'nın başlangıcından itibaren, İngiltere ve Fransa 1899'da Boer Savaşı'na ve 1898'in Sudan seferlerine hatta 1879 İngiliz-Zulu Savaşı'na kadar uzanan onlarca yıllık deneyimle beslenir[56] ve geçmişten, öğrendiklerinden ders çıkararak hem gazeteleri hem de gazetecileri, özellikle de çatışma alanlarından haber yapan savaş muhabirlerini, denetlemeye yönelik tedbirler geliştirirler.

Ağustos 1914'te 1. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle, İngilizler ve Fransızlar habercileri savaş alanından dışladılar ancak rakipleri Almanlar muhabirlerin dünya kamuoyunu etkileme fırsatını tanıdığı fark ederek tarafsız ülkelerden gazetecilerin refakatçiler eşliğinde birliklerini ziyaret etmelerine izin verir.

54 Şebnem Soygüder, "Bir Dil Olarak 'Sarı' Rengin Anlamı ve 'Sarı Basın' Neden 'Sarı'?", *Humanities Sciences*, c. 8, no. 2, 2013, s. 201-202.

55 İrfan Erdoğan ve Korkmaz Alemdar, Öteki Kuram: Kitle İletişim Kuram ve Araştırmalarının Tarihsel ve Eleştirel Bir Değerlendirmesi. (Ankara: Erk Yayınları, 2010), s. 54.

56 McLaughlin, a.g.e., s. 56.

Özellikle kamuoyunca bilinen muhabirlere cömertçe davranırlar. İngilizler ve Fransızlar ise cepheden gelen bağımsız haberlerin sürekli olarak bastırılmasının sivil halkın moraline zarar verdiğini kısa süre içerisinde fark ederek gazetecilere yönelik dışlayıcı politikayı yavaş yavaş terk ettiler. Fransızlar, Aralık 1914'te habercilerin refakatçi eşliğinde saha birimlerini ziyaret etmelerine izin verir. Mayıs 1915'te İngilizler de Fransa'daki karargâhlarını takip etmeleri için bir dizi muhabiri akredite ederek aynı şeyi yaparlar. Medya ve askeri makamlar arasındaki ilişkiler çalkantılı kalsa da o tarihlerden itibaren medyanın savaşı haberi yapma hakkı bulunduğuna ilişkin düşüncesi güçlenir.[57]

Dünya Savaşı yılları boyunca gazeteciler propaganda faaliyetlerinin bir parçası olur ve gazeteler hükümetlerin uyguladığı katı sansür kuralları içerisinde yayın yapar. Çok sayıda muhabir cephelere gider ve askeri birliklerle anlaşmalar imzalayarak onların izin verdiği ölçüde tanık oldukları olayları ve elde ettikleri bilgileri gazetelerine gönderirler. Örneğin Avrupa Amerikan Seferi Kuvvetleri Komutanı John J. Pershing, 12 Eylül 1917'de yayınladığı *36 Numaralı Genel Emir* ile savaş muhabirlerinden raporlarını haber kuruluşlarına göndermeden önce bir basın yetkilisine göstermelerini gerektiren bir anlaşma imzalamasını ister. Buna göre muhabirlerin ordu birimlerinin isimlerini veya yerlerini vermeleri, bilinen veya hayali olsalar dahi savunma ya da gelecek planlarını açığa çıkaracak yayınlar yapmaları yasaktır. Cephe bölgesindeki hareketleri bir basın subayı tarafından yönetilecek ve askerlerin moralini ya da disiplinini zedeleyebilecek kişisel veya profesyonel davranışlardan kaçınacaklardır. Mevzuat ihlallerine ise akreditasyon kaybı, operasyon devam ederken gözaltına alınma, kamuya açık bir kınama ile savaş bölgesinden çıkarılma gibi cezalar öngörülür.[58]

57 Hammond, a.g.e., s. 3-4.

58 Jeffery A. Smith, *War and Press Freedom: The Problem of Prerogative Power*. (Oxford: Oxford University Press, 1999), s. 140.

İngiltere'de Savaş Bakanı Lord Kitchener savaşın başından itibaren en katı sansür ve kontrol politikasını benimser. Muhabirler, savaşın ilk yılında resmi akreditasyonu reddetseler de bir süre sonra İngiliz ordusuna ilişkin haberleri basına ve dünyaya vermeden önce sansürleyen Basın Bürosu'nun kurallarına uymak zorunda kalırlar. Savaş döneminde cepheyle ilgili haberlerin temel özellikleri, askeri başarının abartılması, kayıpların azaltılması ve hendek savaşının gerçekliğinin çok az yansıtılması ya da hiç yansıtılmamasıdır.[59]

Mayıs 1915'e kadar muhabirler ve fotoğrafçılar çatışma alanlarından çıkarılır. Ancak bu tarihten sonra Savaş Bakanlığı, beş deneyimli İngiliz muhabir ile bir Amerikalı muhabire cephede orduyla birlikte hareket etme izin verir ve bu uygulama bir süre sonra daha geniş bir resmi akreditasyon planına dönüşür.[60] Terimin ifade ettiği gibi, "Büyük Savaş", savaş muhabirlerinin raporlayacağı birçok cephe hattı ile dünya çapında bir savaş olur. Bütün savaş muhabirleri sansüre uğrar. Bazıları diğerlerinden daha katı sansüre maruz kalsa da kararlı bir savaş muhabirinin bir haber için kazmaya devam etmesi için hâlâ bir alan vardır[61] ve bazıları bunu kullanmayı başarır.

Savaş yıllarında bir sanat dalı olması yanında bir kitle iletişim aracı olan sinema da basılı medya yanında bir propaganda aracı olarak kullanılmaya başlar. Başka bir ifade ile 1. Dünya Savaşı kameranın silah olarak kullanıldığı ilk savaş olur. İngiltere'de 1915 yılının ikinci yarısından sonra sinema bir propaganda aracı olarak kullanılmaya başlar. Başlangıçta ordu sinemacıların ve fotoğrafçıların savaş alanlarına girişine karşıdır. Savaş başladıktan kısa süre sonra Eylül 1914'te Batı Cephesi'nin İngiliz sektöründe fotoğraf ve video çekmek, askeri gizliliğin sürdürülmesi ve ordunun imajının korunmasıyla ilgili resmi kaygıları yansıtarak yasaklanır.

59 McLaughlin, a.g.e., s.57.

60 Michael S. Sweeney, *The Military and the Press: An Uneasy Truce*, (Illinois: Northwestern University Press, 2006), s. 40.

61 Best, a.g.e., s. iii.

Ancak 1915 yılına gelindiğinde, filmin propaganda potansiyelini fark edildikçe, Ordu ve Harp Dairesi'ndeki tutumlar değişmeye başlar. Bu değişim, savaşla ilgili Alman resmi filmlerinin Romanya ve ABD gibi tarafsız ülkelere dağıtılması ve hatta İngiltere'de gösterilmesine yanıt verme ihtiyacıyla hızlanır.[62] Ağustos 1915'te Wellington House Cinema Commiteesi kurulur[63] ve ilk resmi filmi *Britain Prepared: A Review of the Activities of His Majesty's Naval* Aralık 1915'te gösterime girer. İngiliz yönetmenler Geoffrey Malins ve John McDowell'in 1916 yılında çektiği *The Battle of the Somme*, dönemin en önemli propaganda filmlerinden birisi olur.

Uzun süre tarafsızlığını koruyan ABD'de de önemli propaganda filmleri yapılır. Halkı savaşa hazırlamakla görevli Halkı Aydınlatma Komitesi'nin film bölümü Hollywood'un desteği ile küçük film parçalarından uzun metraj filmlere kadar çeşitlenen filmler çektirir. *Kayzer: Berlin Canavarı* (*The Kaiser: The Beast of Berlin*, 1918), *Kültür Kurtları* (*Wolves of Culture*, 1918), *Kayzer ile Cehenneme Git* (*To Hell with The Kaiser*),[64] *Küçük Amerikalı* (The Little American, 1917), *İnanılmaz* (*The Unbeliever*, 1917), *Özgür Olmak İstiyorsan Sam Amca'yı Destekle* (*Stake Uncle Sam to Play Your Hand*, 1918), *Almanya'da Dört Yılım* (*My Four Years in Germany*, 1918), *Dünya'nın Kalpleri* (*Hearts of the World*, 1918)[65] bunlardan bazılarıdır. Almanya, Fransa ve Kanada gibi ülkeler de savaş yılları boyunca sinemayı bir propaganda aracı olarak kullanmaya çalışır.

62 Tobby Haggit, "Official War Films in Britain: The Battle of the Somme 1916, Its Impact Then and Its Meaning", Katherine Isobel Baxter ve Ann-Marie Einhaus, in *Edinburgh Companion to the First World War and the Arts*, (Edinburgh: Edinburgh University Press, 2017), s. 309.

63 Stephen Badsey, "The 'IWM series': A Guide to the Imperial War Museum Collection of Archive Film of the First World War", *Historical Journal of Film, Radio and Television*, c. 13, no. 2, s. 203-204.

64 İrfan Erdoğan ve Korkmaz Alemdar, *Öteki Kuram*, (Ankara: Erk Yayınları, 2010), s. 55.

65 Caner Çakı, vd. "Goebbels Liderliğinde Nazi Almanyası'nda Propaganda Sineması", *Anadolu University Journal of Social Sciences*, c. 19, no. 4, 2019, s. 150.

İki dünya savaşı arası dönem kitle iletişimi alanında yapılan araştırmaların yoğunlaştığı ve medyanın çeşitlendiği bir dönem olur. 1. Dünya Savaşı bittikten kısa süre sona başta ABD olmak üzere tüm dünyada iletişim alanında yapılan araştırmaların yoğunlaştığı görülür. Sosyal bilimcilerin ilgisi 1920'lerdeki Avrupa ve Amerika'daki siyasal ve ekonomik koşullara uygun bir şekilde propaganda ve kamuoyu yönlendirme gibi alanlara kayar. İletişim araçlarının kitleler üzerinde güçlü etkiye sahip olduğu görüşünden hareketle psikoloji temelli uyaran-tepki (*stimuli-response*) kuramı dönemin egemen yaklaşımı haline gelir. Bu egemenlikten kitle iletişimiyle ilgili olarak "pasif izleyici" ve doğrudan etkiyi anlatan "taşıma kemeri" (*transportation belt*), "hipodermik iğne" (hypodermic needle) ve "sihirli mermi" (magic bullet) kuramları türer. Savaş yıllarında Creel Komitesi'nde görev alan Harold Lasswell burada kazandığı deneyiminden de beslenerek, "Dünya Savaşı'nda Propaganda Teknikleri" (1927) kitabını yazarak kitle iletişimine ilişkin ilk önemli eseri verir.[66] Walter Lipman, Paul Lazarsfeld, Louis Leon Thurstone, Bernard Berelson gibi yazarlar öncü araştırmalar yaparlar.

1. Dünya Savaşı'nın sona ermesinden kısa süre sonra radyo, dünyada en etkili medya organlarından birisi haline gelir. 1930'lu yıllarda kullanımı yaygınlaşan radyo özellikle Almanya'da Hitler'in iktidara gelmesi sonrasında bir propaganda aracına dönüşür. Hitler'in başbakan olmasının hemen ardından bütün radyo şirketleri Goebbels'in başında bulunduğu Halkı Aydınlatma ve Propaganda Bakanlığı'na bağlanır. Goebbels radyo aracılığıyla tüm halka nasyonal sosyalizmi benimsetmeyi amaçlar. Bunun için bir yandan radyo yayınlarını denetim altına alırken diğer yandan da nüfusun çoğunluğunu oluşturan geliri düşük kitlelere daha rahat ulaşmak için ucuz radyo üretimine başlanır.[67] Böylece Hitler radyo aracılığı ile sesini geniş kitlelere duyurma olanağı

66 Erdoğan ve Alemdar, a.g.e., s. 57-58.

67 Metin Kasım, "Hitler Döneminde Propaganda Aracı Olarak Radyo", *Selçuk İletişim*, c. 6, no. 4, 2011, s. 66-67.

bulur. Savaşın başlamasından sonra ise Alman ordularının cephelerde elde ettiği başarılar radyo aracılığıyla halka iletilir. Başka ülke radyolarının dinlenmesi ise yasaklanır. İki dünya savaşı arası dönemde ve savaş boyunca sadece Almanya değil savaşın tüm tarafları radyoyu askeri amaçlarla kullanır.

2. Dünya Savaşı'nda da savaş alanlarına ilişkin haberlerin kontrol edilmesi yoluyla basına sansür uygulamasına devam edilir.[68] Bu dönemde savaş muhabirleri âdeta bir ordu mensubu gibi düşünülür ve şapkası, Sam Browne kemerleri ve üzerinde "C" harfi yer alan kollukları bulunan subaylarınkisine benzer üniformalar giyerler. Muhabirlerin silah taşıması yasaktır ve savaş esirleri olarak ele geçirilip tutulurlarsa yüzbaşı statüsünde değerlendirilirler.[69]

2. Dünya Savaşı döneminde Almanya'da tüm iletişim ajansları devletin doğrudan kontrolü altına alınır; böylece gazeteciler, film ve radyo yapımcıları, matbaacılar, sanatçılar, yazarlar ve fotoğrafçılar ile birlikte Ordu Propaganda Bölümü saflarında görevlendirilir. Onlara temel askeri eğitim verilir ve gerektiğinde savaşmak için cepheye gönderilirler. Ancak onların asıl görevleri, tüm cephelerde moralleri korumak ve düşman moraline zarar vermektir.[70]

İngiliz medya yönetimi de aynı derecede etkilidir ancak incelikli olmaktan uzaktır.[71] Hükümet, Olağanüstü Hal Yasasını, düşman için yararlı olduğu düşünülen ülke dışındaki tüm kamu ve özel iletişimi sansürlemek için kullanır. Ayrıca radyo ve yazılı basını da içeren tüm medya, 1. Dünya Savaşı'ndaki ile benzer kısıtlamalara tabi tutulur. Enformasyon Bakanlığının sıkı gözetimi altında sınırlı sayıda muhabirin cephede bulunmasına izin verilir. Bu muhabirler sıkı akreditasyon prosedürlerine tabi tutulurlar ve aslında ordunun bir parçası oldular.[72]

---

68 Haldun Yalçınkaya, "Savaşlarda Asker-Medya İlişkilerinin Geldiği Son Aşama: İliştirilmiş Gazetecilik", *Uluslararası İlişkiler*, c. 5, no. 19, 2008, s. 54.

69 McLaughlin, a.g.e., s. 63.

70 Knightley, a.g.e., s. 204.

71 A.g.e., s. 202.

72 McLaughlin, age, s. 64-65.

1944'e gelindiğinde, müttefikler Almanları Fransa ve Belçika'dan dışarı iterken, İngiltere ve ABD'den 150 savaş muhabiri dünya çapında uzun süredir devam eden pembe dizinin senaristleri gibi 278 milyon okuyucuya haberler sunarlar.[73] Savaş boyunca medya savaş çabalarını desteklemek ve halkın askere alımını teşvik etmek, cephedeki askeri hataları örtbas etmek ve savaşın yürütülmesine yönelik eleştirileri azaltmak için kullanılır. Propaganda sistematik bir şekilde harekete geçirilir ve kamuoyu manipüle edilir. Gazeteciler kısa süre sonra bunu fark etseler de çok azı sistemle yüzleşir.[74] Medya, yapılan bilimsel araştırmaların da etkisiyle, savaş yılları boyunca, ilk dünya savaşından çok daha etkili şekilde askeri amaçlarla kullanılır. Başka bir ifadeyle medya 2. Dünya Savaşı yıllarında da 1. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi kamuyu bilgilendirmekten çok yönlendirir.

Savaş Oturma Odalarına Taşınıyor: Vietnam Savaşı Döneminde Medya ve Savaş

2. Dünya Savaşı sonrasında dünya ABD önderliğindeki Batı Bloku ve Sovyetler Birliği önderliğindeki Doğu Bloku olarak ikiye ayrılır. 1949 yılında Sovyetler Birliği'nin başarılı bir şekilde atom bombası denemesi gerçekleştirmesi Amerika'da büyük şok etkisi yapar ve yeni bir silahlanma yarışı ile birlikte iki süper güç arasında Soğuk Savaş fiilen başlar.[75] İki süper güç de birbirine üstünlük kurmak için medyadan yararlanmaya çalışır. Medya, Soğuk Savaş yılları boyunca sıkı şekilde denetim altında tutulur ve genellikle faaliyet yürüttüğü ülkenin çıkarlarına uygun bir yayıncılık politikası izler.

2. Dünya Savaşı sonrasında medya alanında yaşanan en önemli gelişme televizyonun yeni bir kitle iletişim aracı olarak

73 Richard Collier, *Fighting Words: The War Correspondents of World War Two*, (New York: St. Martin's Press, 1990), s. 178.

74 McLaughlin, age, s. 68.

75 Uyar, age, s. 268.

gündelik yaşama girmesi ve 1950'li yıllardan itibaren hızla yaygınlaşmasıdır. Aslında düzenli televizyon yayınları 1936 yılında İngiltere'de başlar ancak savaşın başlamasıyla bu yayınlara ara verilir. Savaşın bitmesinden kısa süre sonra televizyon en çok takip edilen medya mecrasına dönüşür ve evlerin baş köşelerindeki yerini alır. İnternet teknolojilerindeki ilerlemelere rağmen baş köşelerdeki yerini günümüzde de korunmaya devam etmektedir. Televizyonun yaygınlaşması ile birlikte savaş alanları ile evlerin oturma odaları arasındaki mesafe azalır. Bu azalışın sonuçlarının açık şekilde ilk fark edildiği yer Vietnam Savaşı olur.

Vietnam Savaşı, çatışma alanlarında gazetecilik pratiklerinin gelişimi açısından tam bir dönüm noktasıdır. Yüzlerce savaş muhabiri savaşı izler ve raporlar. Normal şartlarda büyük haber ajansları ve medya kuruluşları çatışma alanlarına genellikle tecrübeli muhabirleri görevlendirirken Vietnam Savaşı'nda tecrübeli muhabir bulmakta güçlük çekilir. Bu nedenle çatışma alanlarına 25 ila 35 yaş arasındaki genç gazeteciler görevlendirilir. Savaşın ilk yılları yaşlı ve genç muhabirler arasında itilafların ortaya çıktığı bir dönem olur. Kore ve 2. Dünya Savaşı gazileri olan yaşlı savaş muhabirleri, Amerikan müdahalesini destekleme eğilimindeyken gençler, daha bağımsız bir tutum benimserler. Vietnam Savaşı döneminde dört muhabir Pulitzer Ödülü alır: Horst Faas (1965), Kyoichi Sawada (1966), Toshio Sakai (1968) ve Eddie Adams (1969). Ayrıca 1964'te Jim Lucas, Ernie Pyle Ödülü'nü; 1967'de ise David Douglas Duncan, Robert Capa Ödülü'nü kazanır. Savaşın en çarpıcı olayı olan My Lai katliamı haber ajanslarının, büyük medya kuruluşlarının dikkatinden kaçsa da Seymour Hersh tarafından tanınmayan bir haber servisi olan *Dispatch News Service* aracılığıyla haberleştirilir.[76] Bu haber Hersh'e 1970 yılında ilk Pulitzer ödülünü kazandırır. Hersh, sonraki yıllarda da önemli başarılara imza atar. Irak'ta Abu Ghraib cezaevinde yaşanan işkence olaylarına ilişkin 2004 yılında yaptığı

76 Roth ve Olson, a.g.e., s. 325.

haberler onu yeniden dünya gündemine getirir ve birçok ödül almasını sağlar.[77]

Vietnam, gazetecilerin düzenli olarak silahlı kuvvetlere akredite edildiği ancak sıkı bir sansüre maruz kalmadıkları ilk savaştır. 2. Dünya Savaşı'nın aksine Vietnam Savaşı sırasında resmi bir sansür uygulanmaz. Sonraki savaşlarla karşılaştırıldığında, Vietnam'da gazetecililerin akreditasyon alması nispeten kolaydır, bununla birlikte muhabirlerin belirli sınırlamaları kabul etmesi gerekir. İlk olarak geçerli bir pasaport, giriş vizesi ve bir yayın kuruluşundan ya da yayın grubundan bir mektup ile Güney Vietnam hükümetine akreditasyon başvurusu yapılır. Ardından da işveren konumundaki medya kuruluşunun, muhabirin eylemlerinden ve raporlarından tam olarak sorumlu olduğunu kabul ettiğine dair bir belge sunularak Vietnam Askeri Yardım Komutanlığı'ndan (MACV) akreditasyon alınır.[78]

Vietnam Savaşı, televizyon teknolojisindeki gelişme ve halkın haber alma ihtiyacının televizyon haberleri yoluyla karşılandığı ilk savaş olması nedeniyle "*ilk televizyon savaşı*" (*first television war*) ya da "*oturma odası savaşı*" (*living-room war*) olarak anılır.[79] Savaşın, medya tarafından, ABD yönetimce çok da kısıtlanmadan yoğun bir şekilde sıradan Amerikalıların salonlarına taşınması beklenenin aksi yönde bir etki yapar ve savaş karşıtı hareketlerin büyümesine neden olur.[80] Savaşın sebep olduğu zararları aktaran ABD medyası, savaşın meşruiyetini oldukça

77 Işık, a.g.e., s. 44-45.

78 Roth ve Olson, a.g.e., s. 326.

79 Andrew Hoskins, *Televising War: from Vietnam to Iraq*, (New York: Continuum Publishing, 2004), s. 13; Virginia Schomp, *The Vietnam Era*, (New York: Marshall Cavendish, 2005), s. 1; Spencer C. Tucker (ed) *The Encyclopedia of the Vietnam War: A Political, Social, and Military History*, (California: ABC-Clio, 2011), s. 1099; Mark Moss, *Toward the Visualization of History: the Past as Image*, (Lanham: Lexington Books, 2008), s. 164.

80 Yusuf Devran ve Ömer Faruk Özcan, "Suriye Savaşının Habercilik Pratiklerine Etkisi: İlişkilendirilmiş Gazeteciliğe Karşı Aracılı Gazetecilik", *Global Media Journal: Turkish Edition*, c. 9, no. 17, 2018, s. 79.

tartışmalı hale getirecek sorgulayıcı bir gazetecilik de sergileyerek savaş aleyhtarı bir kitle hareketinin başlamasına zemin hazırlar.[81]

Televizyon kanalları savaş haberlerine yoğun bir şekilde yer verir. Çatışmalara ilişkin haberler, Amerika'nın üç büyük televizyon kanalının (ABC, CBS ve NBC) her gece yayınlanan haber bültenlerinde iki veya üç dakikalık segmentler halinde yayınlanır. Böylece Amerikan halkı kendi evlerinin salonlarında yaşanan denizaşırı vahşete tanıklık eder. Bu tanıklık, halk arasında güçlü bir savaş karşıtı duyguyu kışkırtır ve yeterli kamuoyu desteğinin sağlanamaması nedeniyle savaşın kaybedildiği; bunun sebebinin de televizyon yayınları olduğu yönünde tartışmaların başlamasına yol açar.[82] Bu tartışmalar savaş dönemlerinde medyanın ve çatışma alanlarında görevli gazetecilerin daha sıkı denetimini içeren uygulamaların gündeme gelmesine zemin hazırlar.

Savaşın Seyirlik Gösteriye Dönüşmesi: Körfez Savaşı Döneminde ve Sonrasında Medya ve Savaş

Vietnam Savaşı sonrasında yaşanan tartışmalar medyanın ve çatışma alanlarındaki bilgi akışının dolayısıyla da çatışma alanlarında bulunan gazetecilerin sıkı denetimini beraberinde getirir. İngiltere, Falkland Adaları Savaşı (1982) sırasında çatışmaları askeri birliklerle birlikte takip etmesi için sadece, tamamı İngiliz olan, 29 muhabire izin verir. Bu küçük sayı bile Kraliyet Donanması tarafından isteksizce kabul edilir. Savaş boyunca gazeteciler savaş bölgesine gidip gelmek için tamamen donanmaya bağımlı hareket etmek ve raporlarını Askeri Yetkililer üzerinden Londra'ya göndermek zorunda bırakılırlar. Ayrıca askeri iletişimin her zaman önceliğe sahip olması gecikmeleri kaçınılmaz kılar. Böylece modern gazeteciliğin can damarı olan "sıcak haber" ya "soğuk

81 Ragıp Duran, *Global Medya Eleştirileri: Burası* Dünya Polis Radyosu, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2001), s. 76.

82 Cathleen Small, *Strategic Inventions of the Vietnam War.* (New York: Cavendish Square Publishing, 2016), s. 93-94.

haber" haline gelir ya da haber değeri taşımayan bir haber niteliğe bürünür. Gerçekten de Falkland Savaşı sırasında bir haberin halka ulaşması, 130 yıl önce Kırım'dan Londra'ya ulaşması için geçen süreden daha uzun zaman alır.[83] Ayrıca askeri yetkililerin haber metin ve görüntülerini denetlemesi basın özgürlüğünü neredeyse tamamen ortadan kaldırır.[84]

Alınan tedbirler ve muhabirlerin sıkı şekilde denetlenmesi, çatışma alanından gelen bilgilerin güvenilirliğinin sorgulanmasına neden olur. Haber görüntülerinin Londra'ya ulaşması üç hafta sürdüğü için BBC dahi başka kaynaklardan görseller kullanmak zorunda kalır. Arjantinliler tarafından çekilen görüntüler, İngiliz sansürünün yarattığı boşluğu doldurmak için kullanılır ve BBC bu yüzden düşman propagandasını yaymakla suçlanır. Askeri birliklerle birlikte hareket eden İngiliz gazetecilerin görüntüleri geldiğinde ise ancak sansürlendikten sonra yayınlanabilir.[85] Haberlerin geç gelmesi ve sansürlenmesi, askeri yetkilileri rahatlatan uygulamalar olsa da medyanın güvenilirliğini zedeler ve çatışma alanlarından gelen bilgiye ilgi duyan kitlelerin alternatif haber kaynaklarına yönelmesine neden olur.

Falkland'daki İngiliz deneyimi ve Amerika'nın Vietnam hakkında yarattığı habercilik miti 1983'te ABD'nin Grenada'yı işgali sırasında bir araya gelir.[86] İşgalle ilgili olağandışı olan şey, tamamen gizlilik içinde gerçekleştirilmesidir. Gazeteler ve televizyon hiçbir şekilde bilgilendirilmez. İşgal haberleri üzerinden kırk saat geçtikten sonra kamuoyuna açıklanır. İşgali haber yapmak isteyen gazetecilerin Grenada'ya gitmesine izin verilmez ve gazeteciler Grenada'nın yaklaşık 200 mil (125 kilometre) kuzeyinde, bir ada ülkesi olan Barbados'ta, bir askeri bir üste tutulurlar. Ordu, gazetecilerin Grenada'yı ziyaret etmesine izin vermeye karar

83 Philip M. Taylor, *Global Communications, International Affairs and the Media Since 1945*. (London: Routledge, 1997), s. 116-117.

84 Işık, a.g.e., s.46.

85 Taylor, a.g.e., s. 117.

86 A.g.e., s. 117.

verdiğinde ise sayıyı sınırlar. Yaklaşık üç yüz muhabirin çatışma alanına gitmek için başvurmasına karşın yalnızca on beş muhabir ve fotoğrafçının çatışma alanına gitmesine izin verilir.[87] Bu durum ana akım medyaya güvenin azalmasına; hatta anketlere göre Amerikan halkının "orduya medyadan daha fazla güvenmeye" başlamasına yol açar. O dönemde yapılan anketler kamuoyunun ordunun savaşları kazanacağına; bununla birlikte medyanın kazanılması muhtemel bir savaşın kaybedebilmesine neden olabileceğine inandığını gösterir.[88] Medyanın güvenilirliğinin zedelenmesinin demokrasiye ve demokratik kurumlara olan güveni azalttığı söylenebilir.

Panama işgali (1989) sırasında da muhabirler Grenada'ya benzer şekilde savaş bitene kadar bir ABD hava üssünde tutulur. Başında Tümgeneral Winant Sidle'nin bulunduğu komisyon, çeşitli medya devlerini temsil eden seçkin gazetecilerin ve fotoğrafçıların bulunduğu bir grup muhabirin, elde ettikleri haber ve fotoğraflarını Pentagon'da bekleyen diğer medya üyeleriyle paylaşacakları bir havuz sistemi üzerinde anlaşır. Ancak Pentagon anlaşmanın gereklerini tam olarak yerine getirmez ve havuza alınan muhabirler savaşın başlamasından saatler sonra çatışma alanlarına ulaşabilir.[89] Operasyonun ikinci yarısına kadar gazeteciler, eylemden çok uzakta, izole Amerikan üssünde tutulur. ABD Ordusu Güney Komutanlığı, gazetecilere savaşın başlamasından sonraki dört gün boyunca yalnızca bir kez brifing verirken, "medya merkezi", kopya ve fotoğrafların iletilmesinde ciddi gecikmelere neden olan teknik sorunlar ile uğraşmak zorunda kalır.[90]

Hem Grenada hem de Panama'da medyanın askeri kontrolü son derece başarılı ve etkili olur ancak halkla ilişkiler açısından hayal kırıklığı yaşanır. Medya mensuplarının savaş bölgesinden

87 George Sullivan, *Journalists at Risk: Reporting America's Wars*, (Minneapolis: Twenty-First Century Books, 2006), s. 73.

88 Taylor, a.g.e., s. 118.

89 Roth ve Olson, a.g.e., s. 231.

90 McLaughlin, a.g.e., s. 88.

uzakta tek bir yerde tutulması sağlanır fakat çatışma bölgelerinde askerlerle yan yana bulunmalarına ve istedikleri haberleri iletmelerine izin verilmez. Bu eksiklik Körfez Savaşı sırasında giderilmeye çalışılır ve çok sayıda gazetecinin yardım ve iş birliği ile bazı halkla ilişkiler faaliyetleri yürütülür.[91] Körfez Savaşı ile birlikte habercilere güvenli bir ortam ve çatışma alanlarına doğrudan erişim sağlayan, hükümetlere ise haberlerini verdikleri teknik ve güvenlik desteği karşılığında haberleri kontrol edebilme imkânı tanıyan havuz sistemi yerleşir ve sistematik bir yapıya kavuşur. Bu yapı, savaşların geçirdiği dönüşüm ve mevcut sistemlerin yarattığı tartışmalar nedeniyle değişmeye devam eder ve yeni yüzyılda yeni bir savaş alanı haberciliği sistemi olan iliştirilmiş gazeteciliği ortaya çıkarır.[92] Diğer bir ifadeyle havuz sisteminde gazetecilerin haber alma konusunda yaşadığı sorunlar ve sağlıklı bir haber akışının sağlanamaması iliştirilmiş gazetecilik sistemine giden yolu açar.[93]

Irak'ın 2 Ağustos 1990 tarihinde Kuveyt'i işgali ile başlayan olaylar Ocak 1991'de ABD öncülüğündeki koalisyon güçlerinin Irak'a müdahalesi ile dünyanın "ilk gerçek yüksek teknoloji savaşına"[94] dönüşür. Körfez Savaşı olarak adlandırılan bu savaşta, çatışma alanlarında yaşananlar Batılı ülkelerin istediği şekilde ve ölçüde kamuoyuna sunulur ve aktarılır. Savaş, CNN muhabiri Peter Arnett tarafından, Bağdat'taki El Reşit otelinin çatısına yerleştirilen teknik düzeneklerle, "anında", âdeta bir masal gibi tüm dünyaya anlatılır. Dünya, "Körfez Savaşı masalını" CNN International'a bağlanan televizyonlardan izlerken gazeteciler, havuz sistemiyle Pentagon (ABD), Londra ve Dharan (Suudi Arabistan)

91 A.g.e., s. 88.

92 Yalçınkaya, a.g.e., s. 36-37.

93 Mehmet Işık ve Emrah Özdemir, "Çatışma Alanlarında Gazetecilik: Afganistan ve Irak Örnekleri", (ed.) Bedriye Tunçsiper, *The 2nd International Critical Studies Tam Metin Bildiriler Kitabı*, (İzmir: İzmir Demokrasi Üniversitesi, 2019), s. 858.

94 John M. Shaw, ve Thomas P. Sheahen. "The Aftermath (and Science) of the Gulf War", *The Science Teacher*, c. 58, no. 7, 1991, s. 19.

hazırlanan olanaklarla askeri yetkililer tarafından bilgilendirilir.[95] Böylece medya savaş ilişkileri, savaşın medya aracılığıyla seyirlik bir gösteriye dönüştüğü yeni bir döneme girmiş olur.

Körfez Savaşı sırasında ana akım medya tarafsızlık, dengelilik, nesnellik gibi profesyonel gazetecilik etik ilkelerini hiçe sayan bir yayıncılık politikası izler. Irak tarafına devlet başkanı Saddam Hüseyin'in kötülüğün sembolü olarak temsilinin dışında neredeyse hiç yer verilmez. Kara harekâtı sırasında Irak askerlerinin çölde teslim olması ve hava akımları sırasında Irak askerlerinin sığınağının bombalanması gibi bir iki istisna dışında, haftalarca süren savaş boyunca yalnızca yanan petrol kuyuları ve petrole bulanmış kuşlar düşmanın eylemleri olarak medyada yer bulabilir.[96] Savaş boyunca kitlelere savaşın sadece steril bir yönü gösterilir. Çatışan askerlere, ölen sivillere ilişkin görüntüler ekrana getirilmez. Ekranda yalnızca çatılardan kurdukları uydu antenleri ile yayın yapan Amerikalı muhabirler, Amerika'nın üstün teknolojisi ve kimseye zarar vermeden ışık saçarak hedefini vuran bombalar görünür. Elihu Katz, bu durumu şu şekilde anlatır:

> Ama gerçek şu ki hiç savaş görmedik. Gördüklerimiz, sürmekte olduğu söylenen bir savaşın bazı yönleriydi. Birliklerin Irak sınırlarına etkileyici bir şekilde yerleştirildiğini gördük ve harika lojistik gösterisiyle Amerikan yeteneğine güven duyduk. Savaş boyunca, iyi eğitimli sözcülerle, genellikle de komutanların kendileriyle neler olduğu hakkında bize bir şeyler anlatan tam basın brifingleri gördük. Akıllı uçaklar, tank füzeleri ve diğer güdümlü teçhizat için yapılan teknoloji reklamlarının portrelerini gördük; ama onları nadiren eylemde gördük. Gerçekten de sanki başka bir taraf yok gibiydi. Suudi Arabistan'daki Müttefik Kuvvetler tarafından akredite ve kontrol edilen Bağdat çatılarında Amerikalı muhabirlerden haberler aldık. Ancak bunlar, bir araya getirilmesi zor olan, birbiriyle

95 Oya Tokgöz, *Siyasal İletişim*, (Ankara: İmge Yayınları, 2006), s. 396-397.

96 Aslı Özkaya, "Medya ve Körfez Savaşı", *Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*, 52 (1), 1997, s. 571

> bağlantısız bilgi parçalarıydı ve tek görebildiğimiz ve/veya duyabildiğimiz, bombalamanın o kadar cerrahi olduğuydu ki müttefik askerlere ve sivillere neredeyse hiç hasar yoktu.[97]

Körfez Savaşı, televizyonun gerçek zamanlı bir savaşı bir gösteri olarak paketleyebilen muhteşem bir araç olma potansiyelini en üst düzeye çıkarır. Kendisini nihai bekçi olarak pekiştiren Pentagon, hem halkla ilişkiler çıkarlarını tatmin eden hem de televizyon dostu kalan bir savaş verir. Bu yeni simbiyoz, savaşı tüketim malzemeleri ve eğlencelerden oluşan dramatik bir ekran prodüksiyonu olarak konumlandırır. Genellikle etkileyici silah görüntüleri, resimli gerilimi arttırma hikâyeleri ve General Norman Schwarzkopf gibi askeri ünlülerin görüntüleri ile vatandaşlar arkasına yaslanıp bu "*olağanüstü savaşı*" (*spectacular war*) hayretle izlemeye davet ettiler.[98] Mermilerin ve füzelerin savaşının yerini bir resim ve ses savaşı alırken,[99] izleyiciyi ölüm gerçeğine yabancılaştıran savaş haberciliği anlayışı yerleşmeye başlar.

Körfez Savaşı sırasında gazetecilerin çatışma alanlarına girişi sınırlı ölçüde mümkün olur. Çatışma alanlarından haber akışında yaşanan aksaklıklar Körfez Savaşı'ndan itibaren uzun yıllardır sürdürülmekte olan havuz sisteminin sorgulanmasını beraberinde getirir ve iliştirilmiş gazetecilik sisteminin ortaya çıkmasına zemin hazırlar. Muhabirlerin bir kısım eğitimden geçtikten sonra çatışma alanlarında askeri birliklerle beraber hareket etmesini öngören iliştirilmiş gazetecilik sistemi, ilk kez Amerika'nın 2001 yılında Afganistan'a yaptığı askeri müdahale sırasında uygulanmaya başlar. Seçilen gazetecilerin askerlerle birlikte kontrollü şekilde çatışma bölgelerinde bulunmalarına izin verilir. Askerler tarafından korunan gazeteciler onlarla birlikte hareket eder ve

97 Elihu Katz, "The End of Journalism? Notes on *Watching The War*", *Journal of Communication*, c. 42, no. 3, 1992, s. 8.

98 Roger Stahl, *Militainment, Inc.: War, Media, and Popular Culture*, (London: Routledge, 2009), s. 24.

99 Paul Virilio, *War and Cinema: The Logistics of Perception*. (London: Verso, 1989), s. 4.

yaşar. Bu sistemde gazetecilerin seçimi, ziyaretlerin zamanlaması, tesisler ve ziyaretler sırasında hareket özgürlüğü gibi hususların planlanması ve yayınlanacak haber metinlerinin içeriğinin kontrolü Savunma Bakanlığı tarafından yürütülür.[100]

İlk uygulamaları Afganistan'da görülen iliştirilmiş gazetecilik modeli, 2003 Irak harekâtında genişletilerek ABD Savunma Bakanlığı tarafından bir basın ve halkla ilişkiler politikası haline getirilir. Mart 2003'te başlayan Irak Savaş'ı altı yüzün üzerinde iliştirilmiş gazeteci tarafından takip edilir. Günümüzde de başta ABD olmak üzere büyük devletler tarafından gerçekleştirilen askeri müdahalelerde bu modelin uygulandığı görülmektedir. Ancak bu model, savaş ve çatışmaların yıkıcılığı ve insani yönlerini ortaya koymayı amaçlayan bağımsız gazetecilik yönelimleri ile çelişmekte olduğu gerekçesiyle eleştirilmektedir.[101]

Çatışma alanlarındaki bilgi akışının ve muhabirlerin denetim altına alınmasına yönelik tedbirler, basına olan güveni zedelemiş ve alternatif haber kaynaklarına yönelimi artar. Bu noktada özellikle 1990'lı yıllardan itibaren hızla yaygınlaşan internet kullanımı ve mobil cihazların sağladığı kolaylıklar "vatandaş gazeteci" ya da "yurttaş gazeteci" olarak isimlendirilen herhangi medya kuruluşuyla bir kurumsal bağı bulunmayan içerik üreticilerine her konuda olduğu gibi savaş alanlarında yaşananlar konusunda da bilgi paylaşma imkânı sağlar. Her şeyin sayısallaştığı dijital çağda medya savaş ilişkilerinde de önemli değişim ve dönüşümler yaşanmaktadır.

Dijital Çağda Medya Savaş İlişkileri

İletişim teknolojilerinde yaşanan baş döndürücü gelişim habercilik pratiklerinin dönüşümünü de beraberinde getirir. Dijitalleşme ya da

100 Esmeralda Kleinreesink, *On Military Memoirs: A Quantitative Comparison of International Afghanistan War Autobiographies, 2001-2010*, (Lieden: Brill, 2016), s. 113.

101 Işık ve Özdemir, a.g.e., s. 860.

"sayısallaşma", bilgi ve iletişim teknolojilerinin medya alanına dâhil olmasını sağlar ve geleneksel habercilik pratiklerinin dönüşümüne öncülük eder.[102] Başta akıllı telefonlar olmak üzere mobil teknolojilerin yaygınlaşması ve bu cihazların sağladığı teknik olanaklar, bu cihazlara sahip herkesi birer muhabir haline getirir. Mobil cihazlar, kamera, ses kayıt cihazı, kurgu bilgisayarı vb. pek çok özelliği içinde barındıran birer mobil medya aracına dönüşür, daha önce yüksek maliyet gerektiren içerik üretimi, günümüzde bir mobil telefon ile yapılabilir hale gelir.[103] Diğer bir deyişle iletişim teknolojilerindeki ilerleme, her türlü enformasyonun sayısal olarak işlenmesini sağlayarak, aynı verilerin bir ortamdan diğerine aktarılmasını kolaylaştırır. Dolayısıyla bilgi işlemenin kendi içinde ve kullanıma sokulduğu alandaki üretimin maliyeti de düşebilmektedir.[104]

Yaşanan teknolojik gelişmeler, sadece iletişim alanını değil; savaş yöntemlerini de etkiler ve dönüştürür. Günümüzde Kırım Savaşı'yla başladığı kabul edilen mevzi savaşlarının yerini hava unsurlarının desteklediği süpürme harekâtları almıştır. Bu çok boyutlu ve asimetrik operasyonların takibini alışılagelmiş habercilik pratikleriyle yapmak da oldukça zorlaşmıştır.[105] Yeni iletişim teknolojileri ve internet kullanımının yaygınlaşması, her bireye gazeteci olma olanağı yaratmaktadır. Yaşanan baş döndürücü gelişmeler sonucunda çatışma alanlarındaki bilgi akışını denetlemek her geçen gün daha da zorlaşmaktadır.

Halen çatışma alanlarında gazetecilik açısından hâkim model iliştirilmiş gazetecilik modelidir. Ancak bu model gazetecilerin askerlerle birlikte hareket etmesi nedeniyle tarafsızlıklarını zamanla yitirmelerine ve haberlerini kaleme alırken oto sansür

102 Gürsoy Değirmencioğlu, «Dijitalleşme Çağında Gazeteciliğin Geleceği ve İnovasyon Haberciliği", *TRT Akademi Dergisi*, c. 1, no. 2, 2016, s. 593.

103 Recep Ünal, "İletişim Fakültesi Öğrencilerinin Mobil Habercilik Deneyimi Üzerine Bir İnceleme: Mersin Üniversitesi İletişim Fakültesi Örneği", *Erciyes İletişim Dergisi*, c. 1, 2019, s. 143.

104 Nurcan Törenli, *Yeni Medya, Yeni İletişim Ortamı*, (Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları, 2005), s. 102.

105 Devran ve Özcan, a.g.e., s. 82.

uygulamalarına neden olduğu, dolayısıyla da basın özgürlüğünü sınırlandırdığı gerekçeleriyle eleştirilmektedir. Gazeteciler, çatışma alanlarının asker yetkililerin izin verdiği bölümlerine ve onların istediği zaman dilimlerinde sıkı kurallara tabi olarak girebilmektedir. Bu durum yapılan haberlerin hakikatle ilişkisini zedelemekte ve iliştirilmiş gazetecilerden gelen enformasyonun güvenilirliğinin sorgulanmasına neden olmaktadır.

İliştirilmiş gazetecilere ve onların verdiği enformasyona yönelik güvensizlik, bağımsız gazetecilerin güç kazanmasını beraberinde getirmektedir. Daha önceleri devlet imkânları olmadan dünyanın farklı coğrafyalarında ortaya çıkan çatışma bölgelerine ulaşmak gazeteciler için çok zor ve maliyetliyken, iletişim ve ulaşım ağlarındaki genişleme dünyanın en ücra köşelerinin bile meraklılar için ulaşılabilir kılmaktadır. Bu gelişme, bağımsız gazetecilerin, dünyanın hangi coğrafyasında ortaya çıkarsa çıksın çatışma bölgelerine ulaşmasına imkân tanımaktadır. Sosyal medyanın iletişim olanaklarını genişletmesi ise bağımsız gazetecilerin dünyanın farklı coğrafyalarından gönüllüler ile enformasyon paylaşabilmesini sağlamaktadır. Bir medya kuruluşuna bağlı olarak çalışan muhabirler de dezenformasyon riskinin yüksekliğine rağmen ulaşmakta güçlük çektikleri çatışma alanlarındaki gelişmeleri takip ederken bağımsız gazetecilerin ya da diğer yerel kaynakların sosyal medya paylaşımlarından yararlanmaya başlamıştır. Örneğin *Washington Post*'un Bağdat bürosu şefi deneyimli gazeteci Liz Sly, Suriye iç savaşında tecrübelerinden oldukça farklı bir gazetecilik deneyimi yaşadığını vurgular. Yirmi yıldır muhabirlik yaptığını belirten Sly, çatışmalar başladığından bu yana Suriye'ye girmesine sadece üç kez izin verildiği, haber akışını yüze yakın Suriyeli amatör muhabir ile sağladığı, onlara istediği zaman ulaşabildiğini ancak kriz anlarında güvenilir bir kaynak bulmanın ve güvenilir bir iletişim hattı tesis etmenin kolay olmadığını ifade eder.[106]

106 Chloe Lowe, "Syria: A War Reported By Citizen-Journalists, Social Media", *Radio Free Europe*, 30 Haziran 2012, Erişim tarihi: 21 Mayıs 2021, https://www.rferl.org/a/syria-war-reported-by-citizen-journalists-social-media/24630841.html,

Yeni iletişim teknolojilerinin sağladığı olanaklar sayesinde çatışma alanlarından bilgi alma sorunu büyük ölçüde aşılmıştır. Ancak gelen bilgilerin doğruluğunu tespit etmek çok zorlamıştır. Önceki dönemlerde savaş haberciliği alanında doğru habere ulaşmanın önünde en önemli engel devlet yetkililerinin sınırlamaları ve sansür uygulamalarıyken, günümüzde bunlara çatışma ortamlarından akan yoğun bilgi içerisinden doğru bilgiyi ayırabilmek eklenmiştir. Azerbaycan ile Ermenistan arasında Eylül 2020'de başlayan ve Kasım ayına kadar devam eden II. Karabağ Savaşı sırasında medyanın ilgisine rağmen gazetecilerin cephe hattına giriş yapmasına izin verilmemiş olmasına karşın, savaşa dair görsellerle desteklenen çok sayıda haber medyada yer alabilmiştir.[107] Bununla birlikte hatırı sayılır bir kitle ana akım medyadaki haberleri yetersiz ya da yavaş bularak haberleri sosyal medya hesaplarından takip etmiştir. Bu eğilim karşısında ana akım medya, sosyal medya hesaplarından paylaşılan bilgilere dolaylı da olsa yer vermek zorunda kalmıştır.

Kubani Geyik (2021) Karabağ Savaşı'na katılan altı gazeteci ile görüşerek gerçekleştirdiği çalışmasında görüştüğü gazetecilerin tamamının, savaş sürecinde sosyal medya üzerinden bulundukları bölgelerdeki gelişmeleri aktaran yerel kaynakların sosyal medya paylaşımlarını takip ettiklerini ancak doğrudan bu paylaşımları haberlerinde kullanmadıklarını bulgulamıştır. Görüşülenlerden TRT muhabiri Fatih Avonos, Kubani Geyik ile yaptığı görüşmede, Karabağ Savaşı sürecinde cephe hattının ötesine geçemediklerini, Türkiye'nin Azerbaycan'ı destekleyen devlet politikası nedeniyle Ermenistan tarafından da savaşı takip etme şanslarının olmadığını; savaşın seyrini tam olarak izleyebilmek için sosyal medya mecralarını, özellikle de savaş süresince yaşanan gelişmeleri anlık olarak aktaran Ermeni ve Rus Telegram kullanıcıların hesaplarını, takip ettiği bilgilerini paylaşmıştır.[108]

107 Kubani Geyik, "Savaş Haberciliğinde Değişen Roller: 2. Karabağ Savaşı Örneği", *Atatürk Üniversitesi İletişim Dergisi*, 21, (2021), s. 53-54.

108 A.g.e., s. 62-63.

Savaş pratiklerinde ve yöntemlerinde devrim niteliğinde değişimler yaşanmasına karşın çatışma alanlarında gazetecilik pratiklerinin halen neredeyse Kırım Savaşı'ndakine benzer şekilde sürdürülmeye çalışılması önemli sorunları beraberinde getirmektedir. Chouliaraki ve Blaagaard'a[109] göre iki faktör çatışma alanlarında gazetecilik pratiklerinin dönüşmesine katkıda bulunmuştur. Bunlardan ilki dijital medyanın erişilebilirliği kolaylaştırmasıdır. Dijital medyanın kolay erişilebilirliği, sıradan insanların bilginin kaydedilmesi ve dağıtılması üzerinde benzeri görülmemiş bir kontrol sahibi olmalarını sağlamış ve savaş haberlerini geçmişe göre çok daha karmaşık ve çeşitli hale getirmiştir.[110] İkincisi ise savaşın kendisindeki değişikliklerdir. 1. Dünya Savaşı'nın ve 20. yüzyılın sonraki çatışmalarının aksine; günümüzde savaş bölgesi ve ev cephesi arasındaki açık ayrım büyük ölçüde ortadan kalkmış; intihar bombaları, şehir çarpışmaları ve drone saldırıları ile savaş, kentsel alanlara taşınmıştır. Artık çatışmaların merkezi her yurttaşı bir muhabir yapıyor" sloganıyla 22 Şubat 2000 tarihinde yayın hayatına merhaba diyen OhmyNews internet sitesine her gün ev kadınları, öğrenciler, öğretim üyeleri ve diğer yurttaş gazeteciler tarafından yüzlerce haber gönderilmektedir.[111]

Amerika'nın Sesi Radyosu'ndan David Arnold (2012), Cumhurbaşkanı Beşar Esad hükümeti tarafından uygulanan medya sansürüne tepki olarak yüzlerce Suriyeli aktivistin olayları görsel olarak belgelemek ve çatışma hakkında 140 veya daha az karakterle rapor etmek için akıllı telefonlar aldığını belirtir. Arnold, aktivistlerin binlerce YouTube'a binlerce video yükledikleri ve Twitter, Facebook ve Skype kullanarak hükümetlerinin kendi

109 Lilie Chouliaraki ve Bolette Blaagaard (ed.) *Cosmopolitanism and the New News Media.* (London: Routledge, 2015), s. 107.

110 Zohar Kampf ve Tamar Liebes, *Transforming Media Coverage Of Violent Conflict: The New Face Of War*, (London, England: Palgrave, 2013), s. 3.

111 Ruhdan Uzun, "Gazetecilikte Yeni Bir Yönelim: Yurttaş Gazeteciliği", *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 16, (2006), s. 633-656.

insanlarına karşı yaptığı acımasızlıkları göstermek için neredeyse hayal edilemez yollar kullandıkları bilgilerini verir.[112]

Savaş gazeteciliği kitle iletişim araçlarındaki gelişmelerle koşut olarak genişlemiş ve çeşitlenmiştir. Eşzamanlı olarak savaş da dönüşmüş ve gündelik yaşamın neredeyse bir parçası haline gelmiştir. Kendi ülkelerinde olmasa bile dünyanın farklı coğrafyalarından gelen savaş haberleri, bireyleri savaş konusunda düşünmeye yönlendirmektedir. Yapılan araştırmalar ve var olan akademik literatür savaşa ilişkin resmi kanallardan gelen enformasyonun gerçeği yansıttığı noktasında halk arasında büyük bir güvensizlik olduğuna işaret etmektedir. Gayri resmi kanallardan gelen ve sosyal medya üzerinden hızla yayılan enformasyon ise büyük güvenlik sorunlarına, halk arasında kaosa neden olabilmektedir.[113]

Askerlerin Bizzat Kendilerinin Gazeteciye Dönüşmesi ve Militainment

Mobil iletişim teknolojilerinin yaygınlaşmasının neden olduğu önemli gelişmelerden bir diğeri de vatandaşlar gibi elinde mobil cihaz olan askerlerin de birer muhabire dönüşmesidir. Özellikle genç yaştaki düşük rütbeli askerlerin mobil cihazların sağladığı olanakları kullanarak internet ve sosyal medyada daha fazla zaman geçirmesi, bir yandan önemli güvenlik sorunlarına neden olurken diğer yandan da onları çatışma alanlarından bilgi aktaran birer muhabire dönüştürmektedir. Bu durum hem askerlik hem de gazetecilik açısından tehlikeli bir dönüşümdür. Gazeteciliğin etik kodlarını bilmeyen ya da bilse bile bunları ciddiye almayan askeri eğitim almış kişilerin çatışma alanlarında yaşananlara ilişkin bilgileri, kendi bakış açılarından kitlelere iletmesi hem medyanın hem de askerlerin güvenilirliklerine zarar vermektedir.

112 Rabia Noor, "Citizen Journalism: News Gathering by Amateurs", Marco Adria ve Yuping Mao (ed.), *Handbook of Research on Citizen Engagement and Public Participation in the Era of New Media.* (Hershey: IGI Global, 2017), s. 207.

113 Işık, a.g.e., s. 49-50.

Savaşan kişinin aynı zamanda raporlayan kişi olması, birçok etik problemi beraberinde getirmektedir. Ayrıca çatışma alanlarından paylaşılan aşırı şiddet içerikli görüntüler birçok toplumsal ve hukuki probleme zemin hazırlamakta, savaşan ülke halkları arasındaki düşmanlığı derinleştirerek kalıcı barışı zorlaştırmaktadır.

Askerler için en önemli sorunlardan birisi boş zamandır. Özellikle Z kuşağı olarak bilinen ve 1990'lı yılların sonlarına dünyaya gelen genç askerlerin bu sorundan diğerlerine göre daha fazla rahatsızlık duyduğu değerlendirilmektedir. Bu genç kuşak internet, cep telefonu ve diğer mobil cihazların yaygın olarak kullanılmaya başlandığı bir dönemde dünyaya gelmiştir ve boş zamanlarının çoğunu internette ve sosyal ağlarda geçirerek büyümüştür. En önemli boş zaman geçirme mecrası sosyal ağlar ve internet olan bu kuşak mensupları büyük ölçüde bu ağlar üzerinden sosyalleşmiş, çoğu zaman oyunlarını dahi akranları ile değil sanal arkadaşları ile oynamıştır. Dijital oyunlarda savaşı deneyimleyen bu kuşak mensupları askere alındıkları ve çatışma alanlarında bulundukları dönemlerde de çeşitli gerekçelerle interneti, sosyal ağları ve mobil cihazları kullanmaya devam etmeye çabalamaktadır.

Irina Shklovski ve Volker Wulf, askerlerin savaş zamanlarında mobil teknolojileri nasıl kullandıklarını inceledikleri çalışmalarında "savaşın temel gerçeği can sıkıntısıdır" tespitini yapar. Shklovski ve Wulf, Rusya ve Ukrayna arasında yaşanan Donbass Savaşı sırasında Rusya'da ve Ukrayna'da aktif çatışma bölgelerinin sınırındaki kasabalarda 2015 yılında gerçekleştikleri görüşmelerde askerlin beklemenin çok sıkıcı bir durum olduğundan yakındıklarını belirtir. Hem Ukrayna hem de Rusya sosyal medya aracılığıyla bilgi sızıntısını sınırlamak için adımlar atar; Ukrayna tüm askeri personeline aktif savaş düzeni aldıkları durumlarda, sosyal medya hesaplarını devre dışı bırakmalarını taahhüt eden bir belge imzalatırken Rusya da çatışma alanlarındaki askerlerin sosyal medya kullanımını kısıtlayacak bazı hukuki tedbirler geliştirmeye çalışır. Alınan tedbirlere ve askerlerin cephede özel mobil

cihazları kullanması resmen yasaklanmış olmasına rağmen, çoğu kullanmaya devam eder.[114]

Azerbaycan Ermenistan arasında Eylül 2020'de başlayan ve Kasım ayına kadar devam eden Karabağ Savaşı sırasında askerlerin yasak olmasına karşın mobil teknolojileri kullanarak çatışma alanlarından bilgi, fotoğraf ve video paylaştıkları gözlenmiştir. Kubani Geyik, Karabağ Savaşı'nı izleyen gazetecilerle yaptığı görüşmeler sonucunda görüşülenlerin tamamının izinli bölgelerde, yerinden haber toplama, insanlarla konuşarak haber toplama ve ikincil kaynak kullanma tekniklerini birlikte kullanarak haber topladıklarını; güvenlik gerekçesiyle giriş yapmalarına izin verilmeyen çatışma bölgelerindeki gelişmeleri haberleştirirken ise hükümet kaynaklarının aktardığı bilgi notu, yazılı açıklama ve askerlerin çektiği videolardan oluşan ikincil kaynakları kullandıklarını tespit etmiştir.[115]

Karabağ Savaşı'nda gözlenen bir başka yeni eğilim de muhabirlerin cephe hattından uzak tutulması ve gazetecilerin fotoğraf ve video ihtiyaçlarının resmî kurumlar tarafından karşılanmasıdır. Azerbaycan Savunma Bakanlığının resmi Youtube kanalından savaşın başladığı 27 Eylül 2020 ve bittiği 10 Kasım 2020 tarihleri arasında 183 adet video paylaşılmış olup bunların 88'i insansız hava araçları (İHA), kalan 95'i ise cephe hattı ve kurtarılan bölgelerdeki askerler tarafından çekilmiştir. Gazetecilerin mevzilerden görüntü çekimi yapamamaları sebebiyle ortaya çıkan eksiklik İHA görüntüleriyle giderilmeye çalışılmıştır.[116] Bu tür görüntülerin kullanımı medyanın işini kolaylaştırmakla birlikte tarafsızlık, dengelilik, nesnellik gibi profesyonel gazetecilik etik ilkelerine kısmen de olsa uyumlu bir haberciliği imkânsızlaştırmaktadır.

114 Irina Shklovski, and Volker Wulf. The Use of Private Mobile Phones at War: Accounts From the Donbas Conflict, *Proceedings of the 2018 CHI Conference on Human Factors in Computing Systems*, 2018, pp. 4-7.

115 Kubani Geyik, age, 65.

116 Age, 66.

Medya savaş ilişkilerinde ikinci sorunlu gelişme savaşın eğlenceli bir etkinlik şeklinde sunumuna ve popüler kültürün bir unsuruna dönüşümüne işaret eden "militainment"tir. Çok sayıda bilim insanı, Körfez Savaşı'nın, savaş olgusunun eğlence dünyasının bir demirbaşı, popüler kültürün bir özelliği ve bir tüketim nesnesi haline geldiği bir anı temsil ettiğini belirtir. Bu doğrultuda savaşın sunumunu "gösteri" açısından değerlendirmek, yani dolaşıma sokulan söylemlerin vatandaşı savaşın gerçeklerinden uzaklaştırarak, dikkatini dağıtarak ve uzaklaştırarak kamuoyunu kontrol etme işlevi görme eğiliminde olduğunu iddia etmek genel kabul gören bir yaklaşım haline gelir. Ancak Pentagon ve eğlence endüstrileri arasındaki ilişkinin yoğunlaşması, kişiyi kendini eylem içerisinde göstermeye davet eden platformların kristalleşmesini beraberinde getirir. Özellikle 2003 Irak işgali sırasında, ABD vatandaşlarına askere almadan gazeteciliğe ve tüketici uygulamalarına kadar çeşitli alanlarda ortaya çıkan "etkileşimli savaşa" katılmak için bol bol fırsatlar yaratılır. Bazı yasal, kurumsal, ekonomik ve teknolojik eğilimler ise bilgi dolaşımının manzarasını yeniden çizer ve vatandaşların askerle ilişkisini yeniden şekillendirir.[117] Bu gelişmeler militainment kavramının ortaya çıkmasına zemin hazırlar.

Militainment kavramı ilk kez 2003 yılında Princeton Üniversitesi'nin çevrimiçi sözlüğü WordNet'te "Savunma Bakanlığı'nın kutlandığı askeri temalarla eğlence" (entertainment with military themes in which the Department of Defense is celebrated) şeklinde tanımlanarak literatüre girer. İngilizce "militarism" ve "entertainment" kelimelerinin bir araya getirilmesi ile türetilen kavramın üzerinde uzlaşılan bir tanımı bulunmamaktadır. Bununla birlikte popüler kültürdeki askeri unsurların varlığı ile ilişkili olduğu ve çağdaş medyanın savaşı büyüleyici ve eğlenceli bir gösteri olarak tasvir etme yollarını tanımlamak için kullanıldığı söylenebilir.[118]

117 Stahl, a.g.e., s. 6

118 Olga Bogdanska, "Militainment in British Cinema: Analysis Based on Selected Film Productions", *International Journal of Social Science and Humanity*, 4 (4), 2014, s. 288

Militainment Inc. başlıklı kitabıyla ve aynı adlı belgesel filmi ile kavramın akademik alanda tartışılmasına önemli katkılar sağlayan Roger Stahl, militainment'in "zevkli bir tüketim nesnesine çevrilmiş devlet şiddeti olarak tanımlanabileceğini"[119] ifade eder.

Askeri alanla sivil alan arasındaki sınırları muğlaklaştıran ve savaşı eğlenceli bir etkinlik haline getiren militainment eğilimi, yarattığı yıkım ve ölümlerle insan hayatını olumsuz etkileyen savaşı daha kabul edilebilir bir etkinlik haline getirmektedir. Militainment sadece savaş dönemlerinde değil barış dönemlerinde de bilgisayar oyunları ve filmler ile savaşın medyada eğlenceli ve maceralara kapı aralayan bir etkinlik olarak temsiline işaret etmektedir. İnternet ve sosyal ağları yoğun şekilde kullanan ve bu mecralar üzerinde sosyalleşen gençlerin savaşa ilişkin algılarının bu şekilde inşası ileriki savaş sever bir toplum yaratılmasına neden olabilir. Militainment'in olumsuz etkilerinin azaltılması için medya okuryazarlığı ve görsel okuryazarlık konusunda eğitimlerin arttırılması gerekmektedir.

Sonuç

Antik çağlardan bu yana medya savaşın bir parçası olmuştur. İlk yıllarda devlet yöneticileri halkı ikna etmek, savaşta kazandıkları başarıları duyurmak ya da ölümsüz kılmak, savaş alanlarındaki bilgi akışını kontrol etmek veya elde ettikleri tecrübeleri kayıt altına almak gibi amaçlarla medyadan yararlanırken yaşanan ticarileşme sonrasında medya da savaşa yönelik ilginin yüksekliğinden yararlanarak savaşa dair anlatılara daha fazla yer vermeye başlar.

Kırım Savaşı ile birlikte medya çatışma alanlarından sıcak bilgiler vermeye başlar. İlk kez çatışma alanında muhabir ve fotoğrafçılar görevlendirilir. Kırım'dan birkaç yıl sonra başlayan 1877-1878 Osmanlı Rus Savaşı ise literatüre "Kahvaltı Savaşı"

119 Stahl, a.g.e., s. 6.

olarak geçer. Medyanın savaşa ilişkin haber vermenin ötesine geçerek bir savaşa zemin hazırlaması ise İspanyol-Amerikan Savaşı ile gerçekleşir. Küba'da İspanyol yönetimine karşı 1895 yılında başlayan isyan hareketi, *New York World* ve *New York Journal* gazeteleri arasındaki tiraj çekişmesinin de etkisiyle 1898 yılında Amerika ile İspanya arasında bir savaş çıkmasına neden olur. Bu savaş sırasında yürütülen sansasyonel haberler verme faaliyetleri ise "sarı gazetecilik" ya da "yellow journalism" olarak tarihe geçer.

1. Dünya Savaşı propaganda faaliyetlerinin profesyonelleştiği ve medyanın profesyonelleşen bu propaganda faaliyetlerinin uygulama alanına dönüştüğü yıllar olur. İletişim profesyonellerinin hazırladığı içerikler gazete ve sinema aracılığıyla kitlelere ulaştırılır. Savaş bittikten kısa süre sonra radyo da geniş kitlelere hitap eden bir medya aracı haline gelir ve 2. Dünya Savaşı sonlarına kadar halkın başlıca haber alma aracı olur. Televizyon ise 1950'li yıllardan itibaren hızla yaygınlaşır ve 1960'ların ortalarından itibaren savaşı oturma odalarına ulaştırır. Vietnam Savaşı sırasında çatışma alanlarında yaşananlara ilişkin bilgilerin çok da kısıtlamadan yoğun bir şekilde sıradan Amerikalıların oturma odalarına taşınması savaş karşıtı hareketlerin büyümesine neden olur. Medya savaşın kaybedilmesine neden olmakla suçlanır ve bunun sonucunda medyanın dolaysıyla da çatışma alanlarında bulunan muhabirlerin daha sıkı denetlenmesine yönelik tedbirler geliştirilir. Bu doğrultuda önce havuz sistemi ardından da iliştirilmiş gazetecilik gibi modellerle çatışma alanlarındaki bilgi akışı denetim altına alınmaya çalışılır.

Günümüzde çatışma alanlarında uygulanan sistem iliştirilmiş gazeteciliktir. İlk uygulamaları Afganistan'da görülen bu sistem, 2003 Irak harekâtında genişletilerek ABD Savunma Bakanlığı tarafından bir basın ve halkla ilişkiler politikası haline getirilmiştir. Savaş ve çatışmaların yıkıcılığı ve insani yönlerini ortaya koymayı amaçlayan bağımsız gazetecilik yönelimleri ile çelişmekte olduğu gerekçesiyle eleştirilen bu sistem, medyaya olan güvenin

azalmasına ve alternatif haber kaynaklarına olan yönelimin artmasına neden olmaktadır. 1990'lı yıllardan itibaren internet ve mobil cihaz kullanımının artması sağladığı kolaylıklar, "vatandaş gazeteci" ya da "yurttaş gazeteci" olarak isimlendirilen herhangi medya kuruluşuyla bir kurumsal bağı bulunmayan içerik üreticilerinin sayılarının artmasına neden olmuştur. Medyaya olan güvenin azalması, alternatif haber kaynaklarına yönelim, yeni iletişim teknolojilerinin sağladığı kolaylıklar ve savaşa dair anlatılara olan geniş ilgi, bu içerik üreticilerinin çatışma alanlarında yaşananlara daha fazla ilgi göstermesine ve sosyal ağlar üzerinden buralarda yaşananlarla ilgili daha fazla bilgi paylaşmasını beraberinde getirmektedir.

Savaş alanlarında yaşananlar ile ilgili bilgi paylaşan alternatif kaynaklar yalnızca sivil meraklılar değildir. Askerler özellikle de genç yaştaki düşük rütbeli askerlerde savaş alanlarında yaşananlara ilişkin bol miktarda paylaşım yapmaktadır. Asker kişilerin çatışma alanlarından yaptıkları paylaşımlar, bir yandan önemli güvenlik riskleri oluştururken diğer yandan da çeşitli etik riskler barındırmaktadır. Devletlerin asker kişilerin sosyal ağlardan yaptıkları paylaşımları engellemeye dönük tedbirleri ise yetersiz kalmaktadır. Özellikle Z kuşağı olarak adlandırılan 2000'li yıllarda doğan gençlerin silah altına alınmaya başlamasıyla birlikte büyük bir sorun alanı olmaya başlayan asker kişilerin "vatandaş gazeteciye" dönüşme eğilimi tüm dünya ordularının çözmesi gereken bir problem haline gelmiş görünmektedir. Askeri personel tarafından çatışma alanlarından yapılan paylaşımların, yakın gelecekte daha büyük sorunlara neden olabileceği değerlendirilmektedir.

Son yıllarda yaşanan bir diğer sorunlu eğilim de medyadaki savaş haberlerinin savaşı eğlenceli bir etkinlik olarak sunmasına işaret eden militainment'tir. Körfez Savaşı (1991) ile birlikte medya savaş ilişkileri, savaşın medya aracılığıyla seyirlik bir gösteriye dönüştüğü yeni bir döneme girmiştir. Bu eğilim kısa süre içerisinde savaşın bir eğlenceli bir etkinlik olarak paketlediği yeni

bir eğilime, militainment'e evrilir. Askeri alanla sivil alan arasındaki sınırları muğlaklaştıran ve savaşı eğlenceli bir etkinlik haline getiren militainment, yarattığı yıkım ve ölümlerle insan hayatını olumsuz etkileyen savaşı daha kabul edilebilir bir etkinlik haline getirmektedir.

Her şeyin sayısallaştığı dijital çağda medya savaş ilişkilerinde de önemi değişim ve dönüşümler yaşanmaktadır. Başta akıllı telefonlar olmak üzere mobil teknolojilerin yaygınlaşması ve bu cihazların sağladığı teknik olanaklar, bu cihazlara sahip herkesi birer muhabir haline getirmektedir. Bu değişim dönüşümün yarattığı sancıların çözümü için bu alanda yapılacak saha araştırmalarına ihtiyaç bulunmaktadır. Ayrıca medyanın ve çatışma alanlarından bilgi paylaşan kişilerin olası olumsuz etkilerinden korunmak için her ülkenin kendi vatandaşlarına yönelik medya okuryazarlığı ve görsel okuryazarlık gibi eğitimlere ağırlık vermesi gerekmektedir.

SAVAŞ ÇALIŞMALARI DİSİPLİNİN LABORATUVARI: SAVAŞ OYUNLARI

Mehmet Fatih Baş[*]

Günümüzde başta askerî kurumlar olmak üzere resmî kurumlar tarafından silahlı çatışmanın yahut politik-askerî krizlerin canlandırıldığı oyunlar oynanmaktadır. Bu oyunların daha sade ve daha dar kapsamlı olanları da askerî konulara meraklı siviller tarafından hobi amaçlı oynanmaktadır. Bu oyunların bütününe verilen isim olan savaş oyunu[1] tabirinin geniş kabul gören tek bir karşılığı yoktur. Dünya genelinde askerî eğitim ve harbe hazırlık amaçlı yapısal, sanal ve canlı simülasyonların hepsine birden savaş oyunu denilmesi gibi bir eğilime de sıkça rastlanmaktadır. Ancak bu çalışmada ele alınacak savaş oyunları, gerçek kişilerin kontrolünde benzetilmiş kişiler ve benzetilmiş sistemlerin kullanıldığı yapısal simülasyonlardır.[2]

NATO'nun güncel terminolojisinde savaş oyunu, bir askerî harekâtın belirli kurallar, veriler, yöntemler ve prosedürler

* Öğretim Görevlisi; MSÜ Kara Harp Okulu.

1 Profesyonel amaçla oynanan oyunlara ülkemizde harp oyunu denilmektedir. Ancak hobi amaçlı oyunları harp oyunu olarak nitelemek, askerî amaçla kullanılan farklı harp oyunu biçimleriyle bir kavram kargaşası yaratabilir. Hem profesyonel, hem akademik, hem de hobi amaçlı oyunları ele alan bu çalışmada silahlı çatışmanın canlandırılmasını hedefleyen oyunların hepsi için "savaş oyunu" tabirinin kullanılması uygun görülmüştür.

2 *EDOKYY 406-2 Simülasyon Sistemleri ve Eğitimde Kullanılması* (Ankara: K. K. Basımevi ve Basılı Evrak Depo Müdürlüğü, 1997), s. 3; Hurşit Hızlı, "Simülasyon ve Kara Kuvvetlerinde Eğitim Maksatlı Simülasyon Uygulamaları", *Kara Kuvvetleri Dergisi*, no. 45, Temmuz 2014, s. 40.

kullanılarak herhangi bir surette canlandırılmasıdır.[3] Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki karşılığı ise şu şekildedir:

> Harita, tatbik krokisi veya simülasyon programı üzerinde askerî durumun ana hatlarıyla belirtildiği, içinde komutan ve/veya karargâh subayları sıfatıyla karar alınmasını, emirler verilmesini ve planlama yapılmasını gerektiren görevleri ihtiva eden ve bir kontrol karargâhı vasıtasıyla idare edilen tatbikatlardır. Tek taraflı veya iki taraflı olarak icra edilebilir.[4]

Savaş oyunlarına dair en sade ve en kullanışlı tabir, savaş oyunları uzmanı Peter Perla'dan gelmiştir:

> İçinde gerçek askerî kuvvetlerin yer almadığı, muhasım tarafları temsil eden oyuncuların kararlarının ve olay akışının birbirlerini karşılıklı olarak etkilediği bir muharebe modeli yahut simülasyonudur.[5]

Savaş oyunları tek taraflı, iki taraflı yahut çok taraflı bir biçimde elle (*manuel*) veya bilgisayarla oynanabilir. Kapsamı itibarıyla, sınırlı ve genel savaşta politik-askerî kriz yönetimini veya tek bir askerî bir harekâtın canlandırılmasında kullanılabilir. Kesin kurallar dâhilinde olasılık faktörüne yer verilmeden belirli modelde (*deterministik*) veya olasılık faktörünün temsil edildiği belirsiz bir modelde (*probabilistik, Monte Carlo modeli*) olabilir. Tarafların birbirleri hakkında istihbarat bilgilerine muharebe şartlarında olabildiği ölçüde erişime sahip oldukları kapalı biçimde, sürekli ve tam bilgiye sahip oldukları açık biçimde veya istihbaratın oyunculara kontrol grubu tarafından verildiği kontrollü biçimde oynanabilir. Oyun zamanındaki ilerleme olay atlamalı yahut zaman atlamalı olabilir.[6]

---

3 *AAP-06 NATO Glossary of Terms and Definitions,* (Brüksel: NATO Standardization Office, 2019), s. 135.

4 *MS76(A) TSK Müşterek Askeri Terimler Sözlüğü,* (Ankara: Genelkurmay Başkanlığı, 2011), s. 3.

5 John Curry ve Peter Perla, *Peter Perla's The Art of Wargaming: A Guide for Professionals and Hobbyists* (Raleigh: Lulu.com, 2012), bölüm 4.

6 *Kara Harp Akademisi Karargâh Subayı El Kitabı (Harekât Konuları),* (İstanbul: Harp Akademileri Basımevi, 2003), 10. Bölüm, s. 39-40.

Bu özelliklerin ve biçimlerin hepsi binlerce yıllık bir süreç içinde şekillendiği gibi, günümüzde yeni çıkan bilimsel ve teknolojik gelişmeler doğrultusunda şekillenmeye devam etmektedir.

Savaş Temalı Oyunların Ortaya Çıkışı ve Yaygınlaşması

İnsanlık tarihinde oyun tahtasının muharebe meydanını ve piyonların da muhasım kuvvetleri temsil ettiği ilk savaş oyununun nerede, ne zaman veya hangi adla oynandığını bilinmiyor olsa da, kuralları genel olarak bilinen en eski savaş oyunu, günümüzde dünya genelinde oynanan *Go*'nun atası olarak kabul edilen *Weiqi* (çevirme, kuşatma) isimli Çin oyunudur.[7] Oyundan bahseden eski Çin kaynakları, oyunun ortaya çıkışını 4.000 yıl önce yaşamış efsanevî imparator Yao'ya kadar götürürler. Efsane niteliğindeki anlatıya göre imparator, devlet adamlığı vasfı taşımayan oğlunun eğitimi için bu oyunu icat etmiştir.[8] 19. yüzyıla kadar dünyanın farklı yerlerinde ortaya çıkan savaş oyunlarının büyük kısmı da tıpkı *Weiqi* gibi önce savaşın sevk ve idaresinden sorumlu başlıca kişiler olan hükümdarlar ve soylular için üretilmiş,

7 Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 1. Mısır'da yapılan kazılarda MÖ 3500 ila 4000 yıllarına tarihlenen oyun tahtaları bulunmuştur. Ayrıca tapınak duvarlarında bulunan ve MÖ 2500 yılına tarihlenen bazı çizimlerde oyun oynayan insanların tasviri mevcuttur. Ancak *Senet* adıyla anılan oyunun bir strateji oyunu olduğu düşünülse de kuralları hakkındaki bilgiler çok kısıtlıdır. H. J. R. Murray, *A History of Board Games other than Chess*, (Oxford: Clarendon Press, 1952), s. 12-19.

8 Lihui Yang, Deming An ve Jessica Parker, *Handbook of Chinese Mythology*, (Santa Barbara: ABC Clio, 2016), s. 228. *Weiqi*'nin kökenleri konusunda savaş oyunlarıyla alakalı bazı çalışmalar oyunun 5.000 yıl önce Sun Tzu tarafından icat edildiği bilgisini vermektedirler. Sun Tzu'nın MÖ 3. yüzyılda yaşadığı düşünülünce bu bilginin hatalı olduğu aşikârdır. Bu bilgiyi veren başlıca kaynak için bkz.: Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 1. Bu iddia için atıf yapılan kaynak ve aynı zamanda bu iddianın muhtemel çıkış noktası için bkz.: Abe Greenberg, "An Outline of Wargaming", *Naval War College Review*, c. 34, no. 5, 1981, s. 93.

sonra daha alt sosyal statüde bulunan kişiler tarafından eğlence amaçlı oynanmaya başlanmıştır. Eski devirlerde Çin'in dışında, Güney Asya'dan, Ortadoğu'ya, Afrika'dan Kuzey Avrupa'ya kadar hemen hemen her bölgede yaşayan halklar, doğrudan savaş simülasyonu olmasa da, rakibin hamlesini engelleme ve oyun tahtasının belli kısımlarını işgal etme temalı kendi oyunlarını geliştirmişlerdir. Bunlardan günümüzde kuralları hakkında en çok bilgi sahibi olunanlar, Eski Yunan'da oynanan *Petteia*; Eski Roma'da oynanan *Latrunculi* ve İskandinavya'da oynanan (ve oradan *tafl* adıyla Britanya adasına geçen) *Henfatafl* oyunlarıdır.[9]

Bu oyunlar arasında günümüze kadar popülerliğini koruyabilmiş başlıca oyun satrançtır. "Kralların oyunu" olarak anılan satrancın Hindistan'da ortaya çıkan atası *çaturanga* hakkında ilk yazılı bilgiye M.S. ilk bin yılın ortalarına tarihlenen *Nitisara* isimli siyasetname türü bir eserde rastlanılmıştır. Eski Hindistan'daki orduların başlıca dört muharip sınıfı olan piyade, süvari, fil ve savaş arabalarını temsil eden piyonlara sahip olan *çaturanga*, Sanskritçede "dört kısım" anlamına gelir. Ordunun komutanı olan hükümdarı ve veziri temsil eden piyonlar da oyun tahtasında yer alırlar. Söz konusu metinde bu dört muharip sınıfın oyunda ne surette kullanılması gerektiği, bir askerî talimnamede anlatılır gibi anlatıldığı için *çaturanga*nın hükümdarlar ve üst düzey devlet görevlileri için tasarlanmış bir savaş oyunu olduğu anlaşılmaktadır.[10] Dört kişiyle oynanan *çaturanga* modern satranca dönüşmesi esnasında iki kişiyle oynanır hale gelmiş ve hamlelerin sonucunu tayin etmek için kullanılan zar kullanılmamaya başlamıştır.[11] Hindistan'dan çevre bölgelere yayılan oyunun Sanskritçe ismi *çaturanga*, Orta Farsçaya *çatrang* ve Arapçaya da *şatranc* adıyla geçerek günümüzde kullandığımız ismini almıştır.[12]

9 Murray, a.g.e., s. 53-56.

10 Martin van Creveld, *Wargames: From Gladiators to Gigabytes*, (New York: Cambridge University Press, 2013), s. 141.

11 Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 1.

12 Murray, a.g.e., 228.

Müslüman Araplar arasında popüler bir oyun olan satranç, onlar tarafından Batı Afrika üzerinden, muhtemelen Sicilya ve Endülüs yoluyla Avrupa'ya götürülmüştür.[13] Böylece satranç çağlar boyunca doğuda ve batıda birçok büyük komutanın ve hükümdarın en sık oynadığı oyunlardan biri olmuştur. Satranç ustası hükümdarlar arasında şüphesiz en meşhuru Emir Timur'dur. Bir satranç oyunu sırasında şahıyla rok hamlesi yaparak rakibini zor durumda bıraktığı esnada oğlunun dünyaya geldiği haberini alınca, oğluna şah ve rok (rok hamlesi Farsçada *ruh* şeklinde geçer) kelimelerinden mülhem Şahruh adını koymuştur.[14] 1402'de Ankara Muharebesi'nde esir düşen Yıldırım Bayezid de, Timur'un otağına götürüldüğünde onu oğluyla satranç oynarken bulmuştur.[15] Timur'un oynadığı satranç varyasyonunun, modern satrançtan daha geniş bir oyun tahtasında oynanan ve içinde deve, zürafa, *debbâbe*[16] gibi farklı piyonların bulunduğu *şatranc-ül kebir* (büyük satranç) olduğu söylenir.[17] Hükümdar ve komutanlar tarafından oynanan satrancın savaşa benzetilmesinin Avrupa'da bir hayli yaygın olduğu görülmektedir. 12. yüzyılda İspanya'da yaşamış Yahudi şair Abraham ben Ezra, satranç müsabakasını meydan muharebesi gibi tasvir eden bir şiir kaleme almıştır. İtalyan yazar Luigi Guicciardini de 16. yüzyıl başlarında, "*Savaşa Dair Önemli Eserler ile Satranç Oyununun Mukayesesi*" başlıklı bir yazı yazmıştır.[18]

---

13 H. J. R. Murray, *A History of Chess*, (Oxford: Clarendon Press, 1913), s. 394-395.

14 Ahmed Ibn Arabshah, *Tamerlane or Timur the Great Amir*, (çev) J. H. Sanders (Londra: Luzac & Co, 1936), s. 47.

15 Dukas, *İstanbul'un Fethi: Dukas Kroniği (1341-1462)*, (çev) V. Mirmiroğlu (İstanbul: Kabalcı Yayınevi, 2012), s. 59.

16 Kale kuşatmalarında surlara saldıranların ok, taş ve mızrak darbelerinden korunmak amacıyla içine girdikleri fıçıya benzer savaş aleti.

17 Murray, a.g.e., s. 343-344.

18 Van Creveld, a.g.e., s. 142.

Satrancın Yetersizliğini Aşma Girişimleri

Komutan ve devlet adamlarına stratejik karar alma ve problem çözme konusunda zihinlerini dinç tutmaları için yardımcı olmasına rağmen satranç, soyut ve deterministik bir oyun olduğu için birçok bileşene sahip silahlı çatışmayı canlandırmak açısından yetersiz bir simülasyondur. Oyun tahtası muharebe arazisini tam anlamıyla yansıtmaz ve muharip kuvvetleri temsil eden taşların hamle kabiliyetleri gerçek bir muharebedeki taktik olasılıkları canlandırabilmekten mahrumdur. Lojistik ve istihbarat gibi faktörlere oyunda yer verilmez. Askerî birlikleri temsil eden taşlara verilen emirler hiçbir gecikme veya kesintiye uğramadan derhal ifa edildiği için Clausewitz'in "sürtünme" adını verdiği faktör oyunda yer almaz.[19] Kısmen bu sebepten ötürü 17. yüzyıldan itibaren satrancı daha işe yarar bir savaş oyunu haline getirmek için bazı çalışmalar yapılmıştır.

Satrancı ciddi bir savaş oyunu haline sokmak için ilk girişim 1644 yılında Ulm şehrinden Christoph Weickmann isimli bir tüccardan gelmişti. Weickmann'ın geliştirdiği *Neu-erfundenes Grosses Königs-Spiel* (*Yeni İcat Edilmiş Büyük Kral Oyunu*), kısaca *Königsspiel*, iki kişiden sekiz kişiye kadar oynanabilmekteydi. Weickmann, oyunun eğlence amaçlı olmaktan ziyade, temel askerî ve siyasî kaideler hakkında çok fazla kitap okumaya ihtiyaç duymadan genel bir fikir sunma amacı güttüğünü söylemiştir.[20] 1710'dan 1774'e kadar Fransa tahtında bulunmuş XV. Louis devrinde de, subay adaylarına temel askerî konuların öğretilmesi için *Le Jeu de la Guerre* (*Savaş Oyunu*) ve *Le Jeu*

19 Van Creveld, a.g.e., s. 144. Sürtünme konusunda detaylı bilgi için bkz.: Carl von Clausewitz, *Harp Üzerine*, (çev) H. Fahri Çeliker, (Ankara: Genelkurmay Basımevi, 1991), Birinci Kitap, 7. Bölüm.

20 Philipp von Hilgers, *War Games: A History of War on Paper*, çev. Ross Benjamin (Cambridge, Mass: The MIT Press, 2012), s. 19-21. Weickmann'ın oyunu için bkz. Christoph Weickmann, *Neu-erfundenes Grosses Königs-Spiel* (Ulm: Balthasar Kühn, 1664).

de la Fortification (*Tahkimat Oyunu*) isimli iki ayrı kart oyunu kullanılmıştır.[21]

1770'de Prag'da Höchenberger isimli tasarımcı tarafından Weickmann'ın oyununun bir benzeri geliştirilmişti.[22] 1780 yılına gelindiğinde Braunschweig Dükü'nün sarayında askerî eğitimden sorumlu Dr. C. L. Helwig tarafından bir başka satranç varyasyonu geliştirildi. Helwig'in bir hayli geniş oyun tahtasındaki 1.666 karenin hepsi farklı arazi şekillerini yansıtmak amacıyla renklendirilmişti: Kırmızı renkli kareler dağları, mavi kareler nehirler veya gölleri, açık yeşil kareler bataklıkları, siyah ve beyaz kareler açık araziyi temsil ediyordu. Binaları gösteren karelerin ise yarısı kırmızıyla renklendirilmişti. Rakip taraflar 120'şer piyona sahiplerdi. Bunların her biri, piyade taburlarını, süvari bölüklerini, topçuyu veya istihkâm birliklerini temsil ediyorlardı. Oyunun amacı oyun tahtasının diğer ucundaki rakibin kalesini ele geçirmekti. "Savaş satrancı" ya da "askerî satranç" diye nitelenen Helwig'in oyunu Avusturya, Fransa ve İtalya'da da popüler olmuştu. Ancak oyun piyonların hamleleri satranca çok benzediği için oyun determinist bir karaktere sahipti ve satrancın kısıtlamalarından kurtulamamıştı.[23] Helwig, eğitiminden sorumlu olduğu gençlerin yeni bir oyun için detaylı kuralları öğrenmek zorunda kalmaları yerine, hâlihazırda hepsinin az çok bildiği satranç temelli bir oyun tasarlamanın daha makul olduğuna kanaat getirmişti. Oyununun kısa sürede uluslararası popülerlik kazanmasının temel sebebi de bu olmuştu.[24]

21 John Young, *A Brief History of Wargaming. Reprinted from Unpublished Notes of the Author* (Arlington, VA: Operations Research Office, Johns Hopkins University, 1956), s. 3.

22 Farrand Sayre, *Map Maneuvers and Tactical Rides* (Kansas: The Army Service Schools Press, 1910), s. 5.

23 Curry ve Perla, age, bölüm 1, paragraf 12-18.

24 H. O. S. Heistand (çev), "Foreign War Games", *Selected Professional Papers Translated From European Military Publications* (Washington D.C.: Government Printing Office, 1898), s. 238.

Helwig'in çağdaşı olan ve yine Braunschweig Dükalığı emrinde görevli istihkâm subayı Georg Venturini 1798'de *Darstellung eines neuen Kriegesspiels zum Gebrauch für Offiziere und Militärschulen* (Subaylar ve Askerî Okulların Kullanımı İçin Yeni Bir Savaş Oyunu) adıyla bir başka "askerî satranç" geliştirdi. Venturini kendi döneminin az bilinen askerî düşünürlerindendi ve "Gerçek Savaşın Taktikleri ve Bilimi İçin Matematiksel Bir Sistem" adlı eserin sahibiydi. Oynanış biçimi Helwig'in oyununa oldukça benzeyen Venturini'nin oyununun 3.600 kareden oluşan oyun tahtası Fransa-Belçika sınır bölgesi temel alınarak hazırlanmıştı.[25] Oyun kurallarının 1804 yılındaki baskısında Venturini iddialı bir biçimde şöyle diyordu: "Subaylar için hazırlanmış bu eğitim aracı için *oyun* ifadesi kullanılmamalıdır."[26] Ancak 19. yüzyıl askerî düşünürlerinin oyundan pek etkilendikleri söylenemezdi. Colmar von der Goltz çok sonraları şu değerlendirmede bulunmuştu: "İçinde birçok zorluk barındıran ve yeni bir şey sunmaktan aciz olan bu savaş oyunu, dönemin rafine askerî eğitiminin kötü bir ürünüdür."[27]

Helwig ve Venturini'nin satranç temelli savaş oyunları askerî eğitim için kullanılmaktan çok subaylara boş zaman eğlencesi olmuş olsa da özellikle Helwig'in oyununun Fransa'da popüler hale gelmesinin ardından askerî okullarda kullanması için fikir beyan eden kişiler olmuştu. Napolyon'un generallerinden General Jean Victor Marie Moreau ve Mareşal Michel Ney bu fikri dillendiren başlıca kişilerdi.[28] Aynı dönemlerde Giacometti (1793), Rohrbek (1804), Opitz (1806), Hoverbek (1806), Von Gloden (1817 -iki tarafın 128 piyona sahip olduğu dama benzeri bir oyun tasarlamıştı), Perhuhn (1818), Von Pilsach (1820 -bir kale kuşatma oyunu tasarlamıştı) ve Avusturya ordusunda teğmen olan Plannen (1822) gibi kişiler tarafından Helwig ve Venturini'nin

25 Von Hilgers, a.g.e., s. 47. Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 1.

26 Sayre, a.g.e., s. 6.

27 Sayre, a.g.e., s. 7.

28 Heistand, a.g.e., s. 241.

oyunlarına benzer oyunlar tasarlanmıştı.[29] Bu dönemde İskoçyalı John Clerk tahtadan gemi modelleriyle tarihteki büyük deniz muharebelerini canlandırmış, uyguladığı yöntemi ve elde ettiği sonuçları *An Essay on Naval Tactics, Systematical and Historical* (Sistematik ve Tarihî Yönden Denizde Taktik Üzerine Bir Deneme) başlıklı yazısında toplamıştı.[30]

Kriegsspiel: Satranç Sisteminden Kopuş

Savaş oyunlarının satrancın kısıtlamalarından kurtularak günümüzde profesyoneller tarafından icra edilen savaş oyunlarına veya meraklı sivillerin hobi olarak oynadığı oyunlara temel teşkil eden ilk örneği Prusya'da ortaya çıkmıştır. 1795 yılına gelindiğinde Prusya ordusunun harekât planlama safhasında günümüz ordularının planın tahlil edilmesinde uyguladıkları "harp oyunlaması" yöntemine benzer tarzda bir yöntem, Prusya Genelkurmayı'nın teşkil edilmesinde büyük katkısı olan subay, askerî düşünür ve matematikçi Albay Christian von Massenbach tarafından hâlihazırda önerilmişti. Massenbach'ın önerisine göre, harekât planlama safhasında, harekât bölgesini iyi bilen, yüksek kabiliyetli iki subay görevlendirilerek birbirlerine karşı bir savaş oyunu icra edeceklerdi. İkisi de birbirlerinin planlarından haberdar olmayacaklar ve emirlerini verirken gerçek bir muharebede dikkat edilmesi gereken bütün hususlara dikkat edeceklerdi. Bu iki subaydan daha tecrübeli üçüncü bir subay da hakem olarak iki tarafın hareket tarzlarını inceleyecek, değerlendirecek ve genel bir sonuç çıkaracaktı. Massenbach bu sayede harekâtın daha sistematik bir biçimde planlanabileceğini ve sonucunun da ihtimaller dâhilinde öngörülebileceğini düşünmüştü.[31]

---

29 Sayre, a.g.e., s. 7.

30 Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 1.

31 "Christian Karl August Ludwig von Massenbach", *1911 Encyclopædia Britannica*, c. 17 (Cambridge/New York: The Encyclopædia Britannica Company, 1911), s. 866; Arden Bucholz, *Moltke, Schlieffen and Prussian War Planning* (Oxford: Berg, 1991), s. 28-29.

İlk modern savaş oyunu *Kriegsspiel*'in ortaya çıkması ve gelişimi de Prusya ordusunun profesyonel askerî eğitiminin kendine has özelliklerinden kaynaklanmıştı. Bu özelliklerin başında uygulamalı yöntem gelmekteydi. Prusya Askeri eğitiminde uygulamalı yöntem, 19. yüzyıl başında açılan Prusya askerî okullarında eğitimin temel öğelerindendi ve Prusya Genelkurmayı'nın ilk başkanı Gerhard von Scharnhorst'un 1809 yılında askerî eğitime getirdiği yeniliklerden biriydi. Prusya ordusunda Büyük Frederick zamanından beri arazi tatbikatları icra edilmekteydi. Scharnhorst bu tatbikatları askerî okulların dersliklerine taşıdı ve teorik eğitimin derslikte icra edilen uygulamalı faaliyetlerle de desteklenmesi geleneğini başlattı. Askerî okuldaki öğrenciler kum sandığı ve harita üzerinde birbirlerine karşı küçük çaplı manevralar icra etmekteydiler.[32] Modern savaş oyunlarının Prusya ordusu içinde ortaya çıkması ve sonraki yarım asırlık süre için vazgeçilmez bir kurumsal faaliyet halini almasının başlıca sebebi uygulamalı yöntemin verimini artırma çabası olmuştu.

1811 yılında Prusyalı askerî müşavir Baron Leopold von Reisswitz, Prusya prenslerine kum sandığında, ahşap blokların askerî birlikleri temsil ettiği bir savaş oyunu oynatmaya başlamıştı. Oyundan haberdar olan Kral III. Friedrich Wilhelm oyunu görmek istedi. Reisswitz, oyunu krala takdim edebileceği bir hale getirmek için bir yıla yakın süre uğraştıktan sonra, *Taktisches Kriegsspiel* (*Taktik Savaş Oyunu*) adını verdiği oyununu 1812'de krala sundu. Reisswitz kum sandığının yerine renklendirilmiş küçük kare levhalardan kabartma bir harita yapmıştı. Kare levhaların yerleri değiştirilerek farklı arazi şekilleri elde edilebiliyordu. Ahşap blokların yerini porselen oyun parçaları almıştı. Oyundan çok etkilenen kral, sonraki yıllarda cepheden ulaşan harp raporlarında tasvir edilen harekâtı oğulları, yaverleri ve diğer subaylarla beraber Reisswitz'in geliştirdiği sistemi kullanarak sık sık oynamıştı. Reisswitz, 1816 yılında, oyunuyla ilgili tüm belgelerini

32 Bucholz, a.g.e., s. 28-29.

ve çalışmalarını topçu teğmeni olan oğlu Georg von Reisswitz'e devretti.[33]

1819 yılında Stettin'den Berlin'e tayin olan oğul Reisswitz, emrinde görev yapan subaylar von Greisheim, von Herwarth, von Vincke ve von Dannhauer'le (bunlardan üçü sonradan generalliğe terfi edeceklerdi) beraber oyunda bir dizi değişiklik yaptı. Öncelikle kabartma haritanın yerini büyük ölçekli topoğrafik harita aldı. Reisswitz iki tarafın piyonlarını kırmızı ve mavi olarak renklendirerek, günümüzde dost ve düşman kuvvetlerin haritada bu iki renkle gösterilmesinin temelini atan kişi oldu. Taraflar sırayla ikişer dakikalık hamle süreleri içinde birliklerini hareket ettirmekteydiler. Oyun bir hakem tarafından idare edilmekte, senaryo hakem tarafından hazırlanmakta ve oyun esnasında yaşanan anlaşmazlıklar da yine hakem tarafından çözülmekteydi. Aynı orduya mensup olan ama haritada birbirlerinden ayrı yerlerde konuşlu bulunan birliklerin komutanlarını temsil eden oyuncuların birbirleriyle konuşmaları yasaktı. Bu oyuncular sadece hakem aracılığıyla iletilen emirler ve mesajlar yoluyla birbirleriyle iletişime geçebiliyorlardı. Mesajların diğer oyuncuya ne kadar zamanda ulaşacağına hakem karar veriyordu. En önemli yeniliklerden biri, muharebede şans unsurunu temsil eden zarın kullanılmaya başlanmasıydı. Birbiriyle muharebeye giren iki düşman birliğin çatışması hakemin değerlendirmesiyle belirlenen bir oran üzerinden atılan zarlarla sonuca bağlanıyordu. Bu muharebede verilen zayiat da kurallar doğrultusunda hakem tarafından belirlenip kayıt altına alınıyordu.[34]

Reisswitz'in oyunu babasınınki gibi kral ve yakın çevresi tarafından oynanan bir boş zaman eğlencesi olmaktan çok daha öteye giderek Prusya ordusu içinde kısmen kabul görmeyi

33 Von Hilgers, a.g.e., s. 43-44, 51.

34 Andrew Wilson, *Andrew Wilson's The Bomb and the Computer: The History of Professional Wargaming 1780-1968*, (ed.) John Curry (Raleigh: Lulu.com, 2014), bölüm 1. B. von Reisswitz, *The von Reisswtiz Kriegsspiel: The Prussian Army Wargame*, (çev) Bill Leeson (Londra, Too Fat Lardies, 2007), s. 7.

başarmıştı. Reisswitz 1824 yılında oyununu tamamlayarak Prens Wilhelm'e takdim etti. Wilhelm oyunu denedikten sonra onu Prusya Genelkurmay Başkanı Karl von Müffling'e yönlendirdi. Reisswitz bir gösteri oyunu sergilemek için Genelkurmay Başkanlığı'na geldiğinde onu soğuk bir biçimde karşılayan Müffling, birkaç saat sonra oyun sona erdiğinde bunun alelade bir oyun değil, harbe hazırlık için ciddi bir talim aracı olduğunu söylemiş ve bu yeni buluşu bütün orduya tavsiye edeceğine söz vermişti. General sözünde durdu. Prusya ordusunun yarı resmî yayın organı olan *Militär-Wochenblatt*'ta oyunla ilgili övgü dolu bir yazı kaleme almıştı.[35] Reisswitz de 1824 yılında yayımladığı kural kitabının önsözünde, desteklerinden ötürü Prens Wilhelm'in yanı sıra Müffling'e de teşekkür etmeyi ihmal etmeyecekti.[36]

Ancak Reisswitz'in sergilediği gösteri onun yönlendirmesi altında yapıldığı için, Müffling ve orada bulunanlar, askerî harekâtın sevk ve idaresinden anlayan herkesin bu oyunu kolaylıkla öğrenip oynayabilecekleri gibi yanlış bir kanaate sahip olmuşlardı. Gerçekte ise oyunun kuralları bir hayli karmaşıktı ve düzgün bir biçimde oynanabilmesi için uzun zaman harcamak gerekiyordu. Bu yüzden Prusyalı subayların oyuna verdikleri ilk tepkiler Müffling'in tepkisi kadar olumlu olmadı. Yüzbaşılığa terfi eden Reisswitz'in lüzumsuz bir icat sayesinde kraliyet ailesinin ve genelkurmay başkanının övgüsüne mazhar olduğunu düşünen kişiler onu Berlin'den uzaklaştırmanın yollarını aramışlar ve nihayet Torgau'daki sınır kalesine tayin edilmesini sağlamışlardı. Berlin'deki çevresinden uzak kalan Reisswitz, depresyona girdi ve 1827'de intihar etti.[37]

Reisswitz'in hazin sonuna rağmen oyunu Prusyalı subaylar arasında sadık bir müdavim kitlesine kavuşmuştu. Sonraki yarım asır içinde askerî birlikler ve Berlin Harp Akademisi içinde

35 Von Hilgers, a.g.e., s. 52.

36 B. von Reisswitz, a.g.e., s. 3.

37 Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 1.

onlarca ayrı savaş oyunu kulübü kurulacaktı. Savaş oyunları konusunda en hevesli genç subaylardan biri de ileride Prusya Genelkurmay Başkanı olacak ve büyük askerî reformlara imza atacak olan Yüzbaşı Helmuth von Moltke idi.[38] Savaş oyunlarına olan ilgi uzun bir süre bu topluluklar vasıtasıyla canlı tutuldu ve oyun kuralları geliştirilmeye devam etti. 1862 yılında Yüzbaşı Wilhelm von Tschischwitz, Reisswitz'in oyununun kurallarını biraz daha basitleştirerek yeni bir kural kitabı yayımladı.[39] Albay Thilo Wolf von Trotha'nın 1869'da yayımladığı kurallar ise oyunu gerçek muharebeye daha çok benzetmeye çalışırken daha karmaşık hale getirmişti.[40]

Buna rağmen, 1870-1871 Fransa-Prusya Savaşı'nda alınan başarıda savaş oyunlarının da payı olduğuna dair ordu içinde bir kanaat oluşmuştu. Hohenlohe-Ingelfingen Prensi, General Kraft şöyle söylüyordu: "1870-1871 Fransa-Prusya Savaşı'nda subaylarımızın hızlı karar almalarında ve sorumluluk üstlenme konusunda büyük bir şevk göstermelerinde savaş oyunlarının katkısı yadsınamaz."[41] Savaşın ardından Prusya ordusunda savaş oyunlarına ilgi daha da artmıştı. Ancak mevcut karmaşık ve uzun kurallarda uzmanlaşmış hakem subayların sayısı, talep edilen sayıda oyunu oynatmaya yeterli değildi. Ayrıca büyük kısmı muharebe tecrübesi kazanmış subaylar oyunda zar atılarak temsil edilen şans faktörü de dâhil olmak üzere birçok unsurun muharebeyi gerçekçi olarak yansıtamadığı fikrindeydiler. Reisswitz tarafından satrancın kısıtlamalarından azat edilmiş olan savaş simülasyonu, artık Reisswitz ve ardıllarının belirlediği kuralların esiri olmuştu. Kurallara sadık kalarak oynanan "katı" savaş oyunlarının 1870'lerin ortasında "serbest" savaş oyunlarına dönüşümü, kuralların

38 Wilson, a.g.e., bölüm 1.

39 Wilhelm von Tschischwitz, *The von Tschischwitz Kriegspiel 1862: The Prussian Army Wargame of 1862*, çev. Bill Leeson (Londra, Too Fat Lardies, 2008), s. 3-4.

40 Heistand, a.g.e., s. 257.

41 Milan Vego, "German Wargaming", *Naval War College Review*, c. 65, no. 4, 2012, s. 110.

ve şans faktörünün tamamen kaldırılıp, hakemin rolünün daha önemli hale getirilmesiyle mümkün oldu. Tarafların aldıkları kararların ne şekilde sonuçlanacağı, muharebelerdeki zayiat miktarı ve diğer meseleler kurallara göre değil, muharebe tecrübesi olan hakem subayın şahsî görüşlerine göre belirlenmeye başlamıştı.[42]

Modern ya da "Serbest" Savaş Oyununun Doğuşu

Savaş oyununun günümüzdekine benzer bir hal alarak Prusya sefer ve harekât planlama süreci içine yerleşmesi, askerî eğitimdeki uygulamalı yöntemin getirdiği bir başka yenilik olan kurmay gezilerinin başlamasıyla oldu. Moltke'nin 1858 yılında Genelkurmay Başkanı olmasından itibaren her yıl düzenli olarak Berlin Harp Akademisi'ndeki kurmay adayı subaylar ve Genelkurmay'da görevli subayların katılımıyla gerçekleşen kurmay gezileri düzenlenmeye başladı. Bu gezilerde askerî tarih meseleleri ele alındığı gibi, Prusya'nın sınır bölgelerine yapılan seyahatlerde komşularla olası savaş senaryoları da incelenmekteydi. Moltke'nin bizzat katıldığı bu seyahatlerde kendisi tarafından genel bir fikir belirlenir ve bütün katılımcılardan bu fikre göre hareket tarzlarını hazırlamaları istenirdi. Planlar Moltke'ye arz edildikten sonra en düşük rütbeli subayın planından başlanarak bütün planlar mütalaa edilirdi ve herkesin hemfikir olduğu genel bir harekât planı geliştirilirdi. Sonra bu plan temel alınarak bütün subaylara rütbe sırasına göre görevler dağıtılır ve senaryodaki iki ordunun komuta heyeti vücuda getirilirdi. Ardından savaş oyunu icra edilir ve Moltke de oyuna hakemlik ederdi. Oyunun tamamlanmasının ardından, en yakındaki askeri birliğin komutanına emir gönderilip birkaç yüz askerini oyundaki araziye yollaması istenirdi. Böylece hem harita üzerinde yapılan tatbikatın ardından küçük çaplı bir arazi tatbikatı yapılmış olur hem de

42 Heistand, a.g.e., s. 257.

savaş oyununda ele alınan birlik yürüyüş süreleri ve diğer detaylar test edilirdi. Sonra bu arazi tatbikatından elde edilen sonuçlar savaş oyunu planına işlenir ve oynanmış olan savaş oyunu, savaş halinde gerçek bir harekât planı olarak faydalanılmak üzere genelkurmaya gönderilirdi.[43]

Özellikle 1871'den 1914'e kadar süren uzun barış döneminde savaş tecrübesinden mahrum kalan Prusya ordusu, savaş oyunlarına daha fazla bel bağlar hale gelmişti.[44] Günümüzde tam birlik arazi tatbikatı öncesinde icra edilen harita çalışması, kum sandığı çalışması, plan çalışması, plan semineri, plan tatbikatı ve savaş oyunu gibi faaliyetlerin icra ediliş biçimleri[45] göz önüne alınınca bunların tarihsel kökenlerinin Moltke'nin söz konusu uygulamaları olduğu düşünülebilir. Aynı şekilde günümüzde harekât planlama sürecinin tahlil safhasında hareket tarzlarının oyunlanması da Moltke'nin Prusya Genelkurmay Başkanı olduğu dönemde ortaya çıkmış gibi görünmektedir.[46]

"Serbest" savaş oyununu liderlere yönelik sistemli bir eğitim vasıtası haline getirmek için ilk adım, 1875'te *Anleitung zum Kriegsspiel* (*Savaş Oyunu İçin Kılavuz*) isimli çalışmasını yayımlayan Binbaşı Klemens Wilhelm Jacob von Meckel tarafından atılmıştı. Ancak sistemi oturtan kişi, 1876'da *Beitrag zum Kriegsspiel* (*Savaş Oyununa Katkı*) isimli eseri yayımlayan Albay Julius von Verdy du Vernois oldu.[47] Verdy, Berlin'deki Harp Akademisi'nde öğretmenlik yapan bir piyade subayıydı. Scharnhorst zamanında

43 Matthew B. Caffrey Jr, *On Wargaming: How Wargames Have Shaped History and How They May Shape the Future* (Newport, Naval War College Center for Warfare Studies, 2019), s. 18.

44 Bucholz, a.g.e., s. 90.

45 *KKT 190-1 (B) Tatbikatların Sevk ve İdaresi*, (Ankara: KK Basımevi ve Basılı Evrak Depo Müdürlüğü, 2010), 3. Bölüm, s. 1-9.

46 *The Staff Officers' Handbook (Land) (SOHB (L))* (UK Ministry of Defense, 2013), Kısım 3.10, 1-2. *FM 6-0 Commander and Staff Organization and Operations* (Washington D.C.: Headquarters, Department of Army, 2015), 9. Bölüm, s. 26-31.

47 Vego, a.g.e., s. 111.

ortaya atılan uygulamalı yöntem, Verdy'nin çabasıyla profesyonel askerî eğitimin ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Günümüzde de askerî eğitim-öğretim kurumlarındaki taktik derslerinde bir öğretim vasıtası olarak kullanılan taktik mesele çözümleri onun zamanında bugünkü şeklini almıştı. Öğretmenler tarafından öğrencilere verilen taktik meselelerde kritik karar alma safhasına kadarki durum detaylı bir biçimde anlatılır, sonrasında öğrencilerden duruma uygun emirler yazmaları beklenirdi. Böylece komutanlık vasıfları ve taktik konulardaki bilgileri ölçülürdü. Sonradan Alman Genelkurmayı'nın askerî tarih şubesinin müdürlüğüne getirilen Verdy, öğrencilere çözmeleri için taktik meseleler verirken hayalî senaryoların yanında askerî tarihten de faydalanma yoluna gitmişti. Bazı meselelerin çözümleri kâğıt üzerinde kalmaz, savaş oyunu olarak da oynanırdı.[48]

Verdy'nin *Savaş Oyununa Katkı* isimli çalışması da uygulamalı yöntemi geliştirme arayışının bir ürünüydü. Verdy eserinin önsözünde Prusya ordusunda savaş oyunlarının yaygınlaşamamasının sebebi olarak detaylı kuralların, ateş ve zayiat hesaplama cetvellerinin öğrenilememesi olduğunu vurgulamıştı ve şöyle söylemişti: "Bu eserimi, daha önceleri zarlara, zayiat cetvellerine ve kurallara karşı çekinceli davranmış olan subay kardeşlerim için kaleme almaktayım."[49]

Verdy'nin oyunu, birbirinden ayrı odalarda bulunan kırmızı ve mavi kuvvetlerin karargâhlarının, kontrol gruplarının ve hakem heyetinin teşkil edilmesiyle oynanmaktaydı. İki tarafın önünde durum haritaları bulunur ve harita üzerinde sadece kendi birlikleri ile keşif sonucu yerini tespit edebildikleri veya görüş mesafelerine giren düşman kuvvetlerini görebilirlerdi. Bütün karargâhlar haberleşmeyi hakem vasıtasıyla sağlarlar ve hakem de tarafların verdikleri emirleri kendi durum haritasına işleyerek muharebedeki bütün birliklerin hareketlerini takip ederdi.

48 Von Hilgers, a.g.e., s. 72-74.

49 John Curry, *Verdy's Free Kriegsspiel Including the Victorian Army's 1896 War Game* (Raleigh: Lulu.com, 2008), s. 14-18.

Oyunda iki tarafın harekâtı, hakemin her dakika için yürüttüğü şahsî muhakemesine göre aldığı kararlar doğrultusunda cereyan ederdi. Oyunun tamamlanmasının ardından tartışma ve değerlendirme safhası icra edilerek faaliyet sona ererdi.[50]

Verdy'nin ortaya koyduğu, elle oynanan muharebe simülasyon modeliyle, günümüzde bilgisayar destekli icra edilen savaş oyunlarının özünde pek farkı olmadığı görülür. En büyük farklılık, bilgisayarlar ve modern muhabere imkânları sayesinde faaliyetin icra edilmesinin daha zahmetsiz hale gelmiş olmasıdır.[51]

Modern Savaş Oyunlarının Dünya Ordularına Yayılması

1870-1871 Fransa-Prusya Savaşı'nın ardından savaş oyunları dünya genelindeki orduların dikkatini çekmiş ve tedricen diğer ülkelerin silahlı kuvvetlerine yayılmaya başlamıştı. Prusyalıların savaş oyunlarını askerî bir sır olarak nitelendirmemeleri ve bu oyunların kural ve usullerinin ticarî amaçlı yayımlanması bu askerî bilgi aktarımını daha hızlı bir hale getirmişti. İsveç, Hollanda ve Rusya'da hâlihazırda konu hakkında genel bir bilgi mevcuttu. Daha önceden Prusyalı subaylar tarafından savaş oyunuyla tanıştırılan Avusturya ordusu bu yönteme ilgi duymamıştı. 1866 yılında Prusya tarafından mağlup edildikten sonra onlar da savaş oyununu kullanmaya başladılar. Prusya'nın Fransa'yı mağlup etmesinin ardından ise savaş oyunu İtalya, İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri, Japonya ve Osmanlı silahlı kuvvetlerine yayılmıştı.[52]

Amerika Birleşik Devletleri'nde çıkan ilk savaş oyunu, 1882'de Binbaşı Livermore tarafından yayımlanan *The American Kriegsspiel* olmuştur. Verdy'nin çalışmasının İngilizce tercümesi

50 Curry, a.g.e., s. 9-10, 101

51 Bilgisayar destekli tatbikatların icra ediliş biçimi için bkz.: Sabahattin Akkaya, "MUHSİMLEM Komutanlığının Görev ve Fonksiyonları", *Kara Kuvvetleri Dergisi*, no. 5, Ocak 2003, s. 54-57.

52 Caffrey Jr, a.g.e., s. 20-22.

ise İngiltere'de ilk kez 1884'te yayımlanmıştır.[53] Savaş oyununun Amerikan ordusuna girişi aslında çok daha erkendir. Amerikan İç Savaşı'ndan sadece iki yıl sonra, 1867'de Amerikan Kara Harp Okulu West Point'te ve bazı birliklerde savaş oyunu oynanmaya başlanmıştır. Ancak bu usulün orduda kalıcı hale gelmesi bir hayli zor olmuş ve savaş oyununun kurmay subay eğitiminin bir parçası haline gelmesi ancak 1904'te gerçekleşmiştir.[54] Bu zorluğun başlıca sebeplerinden biri ordunun yüksek komuta kademesinde savaş oyununun faydasız olduğuna dair dile getirilen kanaatlerdir. Amerikan Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanı William T. Sherman, West Point 1869 devresinin mezuniyet töreninde yaptığı konuşmada şöyle demiştir:

> Birçok iyi niyetli kişinin, ofisindeki sandalyesinde oturup, modern bilimin imkânları yardımıyla, küçük ahşap bloklar ve cebir sembolleri sayesinde savaş dediğimiz bu büyük oyunda uzmanlaşabileceğine samimi olarak inandığını biliyorum. Bu çok sinsi ve tehlikeli bir hatadır [...] Emrinizdeki adamları anlamanız gerek, zira bunu yapamazsanız önceden edindiğiniz tüm bilgiler boşa gitmiş olur.[55]

Sherman'ın sözlerinde haklı olduğu aşikârdır. Ancak hem Kara Kuvvetleri'nin en kıdemli subayı hem de Amerikan İç Savaşı'nın muzaffer Federal ordusunun en büyük generallerinden birinin savaş oyununu büsbütün faydasız hatta tehlikeli addetmesinin bu faaliyetin Amerika'daki gelişimine köstek olduğunu düşünmek pek de yanlış olmaz.

Throtha'nın yukarıda bahsi geçen çalışması 1873 yılında *Harita Üzerinde Manevra* adıyla İtalyancaya tercüme edilmiş subay

53 W. R. Livermore, *The American Kriegsspiel. A Game for Practicing the Art of War Upon a Topographical Map* (Boston: Houghton, Mifflin and Company, 1882); J. R. Macdonnell, *The Tactical War Game: A Translation of General v. Verdy du Vernois' "Beitrag zum Kriegsspiel"* (Londra: William Clowes and Sons Limited, 1884).

54 Sayre, a.g.e., s. 22.

55 Caffrey Jr, a.g.e., s. 22.

eğitiminde kullanılmaya başlanmıştır. 1874 yılında Fransız ordusunda kullanılmaya başlanan savaş oyunu, 1889'da Fransız Harp Akademisi'nde kurmay subay eğitiminin bir parçası haline getirilmiştir. Rusya'da 1876 yılında Savaş Bakanlığı'nın yazılı emirleri doğrultusunda savaş oyunları icra edilmeye başlanmış ancak uzun yıllar bu faaliyetten beklenen verim alınamamıştır. Meckel ve Verdy'nin çalışmalarının Japoncaya tercüme edilmesinin ardından savaş oyunu Japon ordusunun eğitim ve planlama faaliyetlerinin önemli bir parçası haline gelmiştir.[56]

Bu dönemde dünya genelindeki donanmalar da bahriyeli subay eğitimi ve harekât planlaması için bir vasıta olarak savaş oyununu kullanmaya başlamışlardır. İlk deniz savaşı oyununun 19. yüzyılın en büyük deniz gücüne sahip olan İngiltere'de çıkması çok da şaşırtıcı değildir. 1878 yılında Kraliyet Donanması'ndan Albay Philip H. Colomb karşılıklı iki savaş gemisinin muharebesinin canlandırıldığı bir oyun geliştirmiştir. Ancak deniz savaşı oyunları İngiltere'deki bahriye subayları arasında çok ilgi görmemiştir.[57] Amerikan Deniz Kuvvetleri'nde ise durum tam tersi olmuştur. 1887 yılında Amerikan Deniz Harp Akademisi öğretmenlerinden Albay William McCarty Little'ın savaş oyunları üzerine verdiği altı bölümlük konferans serisiyle savaş oyunları Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin eğitim ve planlama faaliyetlerinde kendisine yer bulmuş ve günümüze kadar önemini kesintisiz olarak muhafaza etmiştir.[58]

Savaş Oyunlarının Türk Ordusuna Girişi ve Kullanımı

1870'ler ve 1880'lerde dünya orduları savaş oyunlarını denemeye ve benimsemeye başlarken Osmanlı ordusu da bu duruma bir istisna teşkil etmemiştir. Aslında Osmanlıların daha öncesinde savaş oyunlarından pek de habersiz oldukları söylenemez. Osmanlı askerî modernleşmesi konusunda önemli işler yapmış Serasker

56 Sayre, a.g.e., s. 22-25.

57 Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 1.

58 Greenberg, a.g.e., s. 98.

Koca Hüsrev Paşa'nın savaş oyunlarından haberdar olduğu gibi, Avrupa'dan bir savaş oyunu takımı temin etmiş olduğunu, 1835-1839 yılları arasında Osmanlı Devleti hizmetinde bulunmuş olan Moltke'den öğrenmekteyiz. Hüsrev Paşa, Moltke'yle ilk görüşmesinde Prusya askerî sistemine duyduğu hayranlıktan bahsettiği gibi, elindeki savaş oyununun nasıl oynanacağı konusunda ondan yardım istemiştir. Moltke'nin, oyunun nasıl oynanacağını kendisine öğretebileceğini söylemesi üzerine çok memnun olmuştur.[59] Moltke'nin bu konuda hiç çekinmeden yardım teklifinde bulunmasından ötürü bu oyunun, o dönem Prusya'da popüler olan Reisswitz'in oyunu yahut onun bir türevi olması muhtemeldir. Ancak Prusya ordusundaki subayların bile detaylı kurallara ve hesaplara dayanan bu oyunu oynamaktan imtina ettiği bir dönemde, profesyonel askerî eğitim ve öğretimin henüz emekleme aşamasında olduğu Osmanlı ordusunda savaş oyunlarının yaygınlaşması beklenemezdi.

Prusya'nın (1871'den itibaren Almanya) Kıta Avrupası'nda askerî üstünlüğünü tesis etmesinin ardından Osmanlı ordusu da dönemin paradigma ordusu olarak kabul edilen Alman ordusunun talim ve terbiye esaslarını benimseme yolunda önemli bir adım atmıştı. Albay Otto Kaehler liderliğindeki askerî yardım heyeti 1882 yılında İstanbul'a gelerek Osmanlı ordusunu yeniden yapılandırmak üzere göreve başladı.[60] Bu yeni başlangıç, Prusya tipi savaş oyunlarının Osmanlı ordusunda kurumsal olarak incelenip, nihayet bir eğitim vasıtası olarak kabul edilmesinin önünü açtı. Kaehler Heyeti'nin gelişiyle aynı yıl, Verdy'nin savaş oyunu da ilk kez Türkçeye çevrilmişti. Kurmay Kolağası Ömer Kâmil Efendi (Menemenlizâde Ömer Kâmil Paşa) tarafından 1882 yılında yayımlanan Verdy'nin eserinin tercümesi, savaş oyunlarına dair Türk askerî literatüründe yer

59 Feldmareşal Helmuth von Moltke, *Moltke'nin Türkiye Mektupları*, (çev) Hayrullah Örs (İstanbul: Remzi Kitabevi, 1969), s. 29.

60 Jehuda Wallach, *Bir Askeri Yardımın Anatomisi*, (çev) Fahri Çeliker (Ankara: Genelkurmay Basımevi, 1985), s. 33.

alan ilk yayın olma özelliği taşımaktadır. Kendisi de çevirisinin başında şu açıklamada bulunur:

> Harb oyunu, kavaid-i harbiyenin harita başında ve alât-ı hususiyeyle tatbikinden ibâret nazarî ve gâyet müfid bir tâlim olub, şimdiye kadar matbuat-ı askeriyemiz meyânında buna dâir bir risale görülemediğinden, idrâkiyle müftehir bulunduğumuz şu asr-ı terakki-i hazret-i pâdişâhîde maarif-i askeriyemize âcizane bir hizmette bulunmak maksadına mebnî olarak meşâhir-i erbâb-ı tâbiyeden Ceneral Verdi du Vernua'nın harb oyununa dâir basit bir surette tertib ettiği risâleyi lisânımıza tercüme ve harb oyunu unvânıyla suret-i icrâsına dâir risâle-i sâireden iktibas eylediğim mevâd-ı müfideyi dahi mukaddime tarzında risâle-i mütercemeye zam ve ilâve eyledim ...[61]

Ömer Kâmil Efendi ayrıca, *Mecmua-i Fünûn-ı Askeriyye*'nin Mart 1883 sayısından başlayarak yedi ay boyunca *Harb Oyunu* adıyla bir makaleler dizisi yayımlayıp, Prusya usulü savaş oyununun ne olduğunu ve ne şekilde oynandığını anlatmıştır.[62] 20. yüzyılın başına gelindiğinde savaş oyunu artık Osmanlı ordusunun *Hidemât-ı Seferiyye Nizamnâmesi*'nde (Seferî Hizmetler Yönergesi) kendisine yer bulmuş haldeydi. 1900 yılı *Hidemât-ı Seferiyye Nizamnâmesi*'nin 11. maddesinde şu ifade mevcuttur:

> [...] Bunlarla beraber zabitanın mâlumat-ı nazariyelerinin tevsii ve ikmali için harb oyunu ve piyade ve süvari zabitan seyahatleri dahi yaptırılmalıdır. Mahirâne tevcih ve idare olunan bir harb oyunu, talimnâme ile tâbiyenin amelî ve nazarî cihetlerine müteallik birçok mesaili hallettireceği gibi zâbitanı seri karar îtâsına alıştırır.[63]

61 Ekmeleddin İhsanoğlu ve diğerleri (haz.), *Osmanlı Askerlik Literatürü Tarihi, I. Cilt*, (İstanbul: İslam Tarih, Sanat ve Kültür Araştırma Merkezi, 2004), s. 195.

62 Erkân-ı Harbiye Kolağası Ömer Kâmil, "Harb Oyunu", *Mecmua-i Fünûn-ı Askeriyye* 3/13 (1883), s. 68-84. Aynı başlıkla yayımladığı diğer makalelerin sayı ve yer bilgileri için bkz. Mahmut Sami Mert, "Mecmua-i Fünûn-ı Askeriyye Dergisinin Analitik İncelemesi (1882-1914)" (Yüksek lisans tezi, İstanbul Üniversitesi, 2016), s. 141-144.

63 *Hidemât-ı Seferiyye Nizamnâme-i Hümâyunu* (İstanbul: Daire-i Askeriyye Matbaası, R 1316/M 1900), s. 6.

Kara kuvvetlerinin oldukça erken tanıştığı savaş oyunu Osmanlı donanmasına daha geç girmiştir. William McCarty Little'ın Amerikan Deniz Harp Akademisi'nde verdiği konferansları 1916 yılında Kıdemli Yüzbaşı Nail Bey tarafından tercüme edilmiş ve *Sevkülceyşî Harb Oyunu Yahud Harita Manevrası* adıyla yayımlanmıştır.[64] Alman ordusunun eğitim ve öğretim modelini benimseyen Osmanlı ordusunun 20. yüzyıl başlarındaki kurmay subay eğitiminde Alman subaylar nezaretinde savaş oyunlarından istifade ettiği bilinmektedir.[65] Harp Akademisi ders programında tâbiye (taktik) derslerinin işlenmesi sırasında ve son sene düzenlenen kurmay gezilerinde harita üzerinde tatbikatlar icra edilmekteydi.[66] 1915 yılı *Hidemât-ı Erkânıharbiye Talimatnâmesi*'nde (Kurmay Hizmetleri Talimatnamesi) kurmay subaylara yıl içinde savaş oyunu oynatılmasının ve arazi tatbikatları öncesi savaş oyunu icra edilmesinin önemine vurgu yapılmıştır.[67]

Osmanlı Devleti'nin son yıllarında savaş oyunları askerî yönergelerde sıkça yer alsa da erkân-ı harbiye sınıfındaki (1909 yılından itibaren Erkân-ı Harbiye Mektebi) eğitim ve öğretim programı dışında, askerî birlikler bünyesinde icra edilen ciddi bir savaş oyunu faaliyeti söz konusu değildir. Harbiye Mektebi'nden ve erkân-ı harbiye sınıfından mezun olduktan sonra kıtaya çıkan Osmanlı subaylarının hatıralarında, Alman profesyonel askerî eğitim ve öğretim geleneğinin önemli bir unsuru olan erkân-ı harbiye seyahatlerine sıkça rastlamak mümkün iken, savaş oyunlarından hiç söz edilmemesi dikkat çekicidir. Ordu karargâhları yahut Harbiye Nezareti tarafından icra edilmiş büyük çaplı savaş oyunlarına da

64 Kıdemli Yüzbaşı Nail, "Sevkülceyşî Harb Oyunu Yahud Harita Manevrası", *Risâle-i Mevkute-i Bahriye* 2/6 (1916), s. 273-288.

65 Mustafa Kemal Atatürk, *Zabit ve Kumandanla Hasbihal*, (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2006), s. 31.

66 Muharrem Mazlum İskora, *Harp Akademileri Tarihçesi 1846-1965*, c. 1, (Ankara: Genelkurmay Basımevi, 1966), s. 60, 63.

67 Muharrem Mazlum İskora, *Türk Ordusu Kurmaylık (Erkânıharbiye) Tarihçesi*, (Ankara: Harp Akademisi Matbaası, 1944), s. 57.

rastlanılmamaktadır. Buradan anlaşılmaktadır ki, Osmanlı ordusunda savaş oyunları sadece kurmay subayların yetiştirilmesinde kullanılan bir eğitim vasıtası olarak görülmüştür. Sınıf subaylarının bu faaliyetten ne denli haberdar oldukları ise meçhuldür.

Balkan Savaşı'ndan İstiklal Harbi'nin sonuna kadar süren on yıllık savaş döneminde askerî eğitim ve öğretim zaten sekteye uğradığı için, savaş oyunu faaliyetlerinin de sona erdiği aşikârdır. Bu duruma belki, harekât planlama sürecinde planın tahlili safhasında uygulanan oyunlama yöntemi istisna teşkil edebilir. Bu uygulamaya verilebilecek başlıca örnek, Mustafa Kemal Paşa'nın Büyük Taarruz'dan günler önce Batı Cephesi Komutanı ile 1'inci ve 2'nci Ordu komutanlarına taarruz planını bir savaş oyunu şeklinde izah etmesidir.[68]

Savaşın kazanılmasından hemen sonra ordunun ilk yaptığı işlerden biri de mevcut savunma planlarını gözden geçirmek ve güncellemek için bir savaş oyunu düzenlemek olmuştur. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) Cumhuriyet tarihinde geniş çaplı ilk savaş oyunu 15-22 Şubat 1924 tarihinde İzmir Sarıkışla'da icra edilmiştir. Oyunun hazırlıkları için gereken emir 10 Ocak 1924 günü verilmişti. Bütün ordu ve kolordu komutanlarının yanında Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Paşa (Atatürk), Başbakan İsmet Paşa (İnönü), Genelkurmay Başkanı Fevzi Paşa (Çakmak) ve Milli Savunma Bakanı Kâzım Paşa'nın (Özalp) katılımıyla düzenlenen oyundan bir gün önce İzmir Orduevi'nde iki tarafın komuta heyeti belirlenmiş, Fevzi Paşa hakem görevini üstlenmiş ve ertesi güne kadar çözülmesi gereken meseleler taraflara dağıtılmıştı.[69]

Oyunda jenerik bir senaryo yerine, dönemin siyasî atmosferi göz önüne alınarak, İtalya ve Yunanistan'ın ittifak halinde Türkiye'ye karşı saldırıya geçtikleri bir senaryo oynanmıştı. İtalya'nın İzmir ve Antalya arasındaki bölgeye denizden taarruz edeceği, Yunanistan'ın da Doğu Trakya'ya saldıracağı fikri üzerine

68 Mustafa Kemal Atatürk, *Nutuk*, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2019), s. 582.

69 Fatih Özkurt, *Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve Askerî Manevra ve Tatbikatlar (1909-1938)*, (Ankara: Genelkurmay Basımevi, 2017), s. 71-80.

kurgulanan oyunda mavi kuvvetlere (düşman kuvvetler)[70] ilk gün Cevat Paşa (Çobanlı) komuta etmiş, ikinci günden itibaren komutayı Ali Fuat Paşa devralmıştı. Kırmızı kuvvetlere (dost kuvvetler) ise Kâzım Paşa komuta etmişti. Oyunda iki düşman unsurun ayrı ayrı harekete geçmeleri halinde mağlup edilebilecekleri ancak bir arada hareket etmeleri halinde başarılı olabilecekleri sonucuna varılmıştı. Savaş oyununun sona ermesinin ardından 2'nci Ordu Müfettişi Ali Fuat Paşa ve kurmay heyeti İzmir civarına yapılacak olası bir düşman saldırısına karşı savunma planlarını yeniden gözden geçirmek üzere yirmi gün süren bir arazi gezisi düzenlemişlerdi.[71]

Cumhuriyet döneminde de savaş oyunları, kurmay subay eğitiminde önemli bir yer tutmuştur. 1923 yılındaki Harp Akademisi Talimatı'nda, tâbiye derslerinde "lüzûmu kadar tahrirî mesele îtâ ve harp oyunu tertip olunur" diye bildiriliyordu.[72] Bursalı Mehmed Nihad Bey'in 1925'de kurmay subaylar için kaleme aldığı *Zâbitin Harb Çantası* eserinin üçüncü kısmında, talim ve terbiye konusunda savaş oyunlarından faydalanılması ayrı bir bölümde anlatılmıştır. Mehmed Nihad Bey'in tasvir ettiği savaş oyunu, oyunu idare eden bir "müdir" (hakem) gözetiminde büyük ölçekli (1:6250) bir harita üzerinde, askerî birlikleri temsil eden "berrîyûn" adı verilen piyonlarla icra edilen "serbest" bir savaş oyunudur.[73]

Harp Akademisi'nin 1929 yılı talimatında tâbiye derslerinin işlenmesinden bahsederken şöyle denilmiştir: "Dershane meseleleri talebeden muayyen ve mahdut bir zamanda seri karar ve aynı zamanda müteallimlerin ehliyetlerini takdire yarar. Harp oyunları bu maksadı en iyi bir surette istihsal edeceklerinden

70 Osmanlı döneminde ve Cumhuriyet'in ilk yıllarında krokilerde ve tatbikatlarda kırmızı renk dost kuvvetleri, mavi renk ise düşman kuvvetleri temsil etmekteydi. Bkz.: Mehmed Nihad, *Zabitin Harb Çantası Üçüncü Cüz'ü* (İstanbul: Matbaa-i Askerî, 1925), s. 190.

71 Özkurt, a.g.e., s. 80-81.

72 İskora, *Harp Akademileri*, c. 1, a.g.e., s. 80.

73 Mehmed Nihad, a.g.e., s. 183-185.

dershanede daha ziyade harp oyunu 'harita üzerinde tetkikat' yapmağa ehemmiyet verilmelidir".[74] 1931 yılı başında Almanya'dan 260 takım oyun piyonu siparişi verilmesi bu dönemde savaş oyunu faaliyetinin icra edilişinde hâlâ Alman usulünün takip edilmekte olduğunun da bir işaretidir.[75] 1930'larda Deniz ve Hava Harp Akademileri'nin açılmasıyla savaş oyunları bu kuvvetlerin de kurmay adaylarının eğitiminde kullanılmaya başlanmıştır.[76] Kara Harp Akademisi'nde 1951-1952 eğitim ve öğretim yılında savaş oyunu müstakil bir ders olarak müfredatta yer almıştır. 1954 yılında açılan Müşterek Harp Akademisi'nin (günümüzde Müşterek Harp Enstitüsü) eğitime başladığı yılın 102 saati müşterek savaş oyununa ayrılmıştır.[77]

1950'lerden günümüze bilgisayar teknolojisindeki gelişmelerin savaş oyunlarının oynanış biçiminde kullanılması dışında TSK'nın savaş oyunu icra etme alışkanlıklarında çok büyük bir değişiklik olduğu söylenemez. Günümüzde TSK, savaş oyunu faaliyetlerini, Milli Savunma Üniversitesi Yenilevent yerleşkesi içinde yer alan Atatürk Harp Oyunu ve Kültür Merkezi'nde sürdürmektedir. Kara Kuvvetleri Eğitim ve Doktrin Komutanlığı'na (EDOK) bağlı Muharebe Simülasyon ve Lider Eğitim Merkezi (MUHSİMLEM) ile bazı birliklerin, harp okullarının ve sınıf okullarının bünyesinde bulunan muharebe simülasyon dershanelerinde de (MUHSİMDER) bilgisayar destekli tatbikat faaliyetleri icra edilmektedir.[78]

Dünya Savaşlarından Günümüze Savaş Oyunları

1. Dünya Savaşı'nda İttifak ve İtilaf Devletleri'nin başını çeken iki ülke olan Almanya ve İngiltere, savaş planlarını hazırlarken

74 İskora, a.g.e., s. 125.

75 BCA, Kararlar Daire Başkanlığı (30-18-1-2), Kutu: 25 Gömlek: 6 Sıra: 12.

76 İskora, *Harp Akademileri* ... a.g.e., c. 2, s. 12, 50.

77 İskora, *Harp Akademileri* ... a.g.e., c. 2, s. 76-77, 88.

78 Akkaya, a.g.e., s. 54-57.

savaş oyunlarından istifade etmişler ve teknolojiyi de savaş oyunlarıyla bütünleştirmişlerdi. Alman seferberlik planları için büyük öneme sahip demiryolu ulaşımını denemek amacıyla Alman Genelkurmayı'nın Demiryolu Şubesi tarafından 1906 yılında Magdeburg'da icra edilen savaş oyununa birlikler karargâhlarından telefon ve telgraflarla katılmışlardı.[79]

1892-1906 yılları arasında Alman Genelkurmay Başkanı olarak görev yapan Kont Alfred von Schlieffen de savaş oyunlarına büyük önem vermişti. Almanya'nın iki cepheli bir savaşta öncelikle Batı Cephesi'nde hızlı bir zafer kazanması gerektiğini dikkate alarak geliştirdiği Schlieffen Planı son halini alana dek defalarca savaş oyunu şeklinde oynanmıştı. Schlieffen'in Fransa'ya karşı geliştirdiği planının 1897 yılından itibaren oynanan savaş oyunları çoğunlukla Fransız ordusunun kuşatılmasıyla sona ermişti. Ancak oyunların üzerinde durduğu başlıca nokta askerî harekât olduğu için Belçika'nın tarafsızlığının ihlal edilmesinin yaratacağı siyasî ve ekonomik sonuçlar göz ardı edilmişti.[80] Belçika'nın direnmeden teslim olacağı varsayıldığı gibi, İngilizlerin Belçika'yı savunmak için savaşa müdahil olacakları ihtimaline de ehemmiyet verilmemişti. Diğer yandan makineli tüfek ve seri atışlı 75 mm'lik topların yıkıcı etkisiyle dikenli tellerin ilerlemeyi yavaşlatan etkisi öngörülememişti.[81]

İngiltere de yaklaşan dünya savaşına kendi savaş oyunlarını oynayarak hazırlanmıştı. Ancak Almanların aksine onlar oyunlarından elde ettikleri sonuçlarla planlarını olumlu yönde geliştirme imkânı bulmuşlardı. 1905 yılında Tümgeneral J. M. Grierson tarafından planlanan ve idare edilen geniş çaplı savaş oyununda Almanya ve Fransa arasında olası bir savaşın sonuçları tahmin edilmeye çalışılmıştı. Oyunun ilerleyen safhalarında Schlieffen Planı İngilizler tarafından öngörülebilmiş ve İngiltere'nin Belçika'ya

79 Bucholz, a.g.e., s. 231.

80 Vego, a.g.e., s. 112.

81 Wilson, a.g.e., bölüm 2.

asker göndermesi gerekeceği anlaşılmıştı. Oyunun sonunda İngilizlerin Kıta'ya asker çıkarmak için ihtiyaç duydukları nakliye vasıtalarının yetersizliği ortaya çıkmış ve Almanlar galip gelmişti. Oyunun sonuçları parlamentoya sunularak, İngiliz seferberlik planları ve Avrupa'ya birlik sevk etmek için hazırlanan planlar tamamen gözden geçirilerek güncellenmişti. Ayrıca, oyunda elde edilen sonuçlar ışığında, Fransa'yla müşterek planlama yapılmasına da önem verilmişti. Bu oyundan alınan dersler sayesinde yapılan değişikliklerle İngiliz ordusunun Kıta'ya hızlı bir biçimde asker sevk etmesi mümkün olmuş ve Almanlar Batı Cephesi'nde istedikleri erken başarıyı elde edememişlerdi.[82]

İki dünya savaşı arası dönemde dünya orduları savaş oyunları oynamaya devam etmişlerdi. Versay Anlaşması'nın getirdiği kısıtlamalar yüzünden askerî eğitim-öğretim faaliyetleri aksayan Alman ordusu savaş oyunlarına özellikle büyük önem vermişti. Almanların bu dönemde yaptığı önemli yeniliklerden biri askerî okullarda ve kıtada eğitim maksatlı oynanan savaş oyunlarıyla, mevcut planları ve konsepti denemek için oynanan savaş oyunlarını birbirinden kesin olarak ayırmaları olmuştu.[83] İki dünya savaşı arası dönemde Alman ordusunda savaş oyunları öyle büyük öneme sahipti ki küçük rütbeli subaylar, astsubaylar ve erlere dahi kum sandığında savaş oyunları oynatılmaktaydı.[84] Ayrıca 1. Dünya Savaşı öncesi oynanan ve hatalı sonuçlar çıkarılan oyunlardan ders alınmış olacak ki büyük çaplı oyunlarda artık siyasî ve ekonomik faktörler de dikkate alınmaya başlanmıştı. Bu faktörlerin oyuna yansıtıldığı, sivil katılımlı ilk savaş oyunu

82 "Development, Conscepts and Doctrine Center", *Wargaming Handbook* (Swindon: Ministry of Defense, 2017), s. 1-2.

83 Vego, a.g.e., s. 119.

84 Berlin'deki Amerikan askerî ataşesi Albay A. L. Conger bu faaliyetin alelâde bir kum sandığı çalışması olmadığını ve katılımcıların bir senaryo dahilinde birbirlerine karşı savaş oyunu oynadıklarını nakletmiştir. Robert M. Citino, *The Path to Blitzkrieg: Doctrine and Training in the German Army, 1920-39*, (Mechanicsburg: Stackpole Books, 2008), s. 61.

Truppenamt (Askerî Kıtalar Dairesi: Alman Genelkurmayı'nın Versailles hükümlerini aşmak için 1919-1935 yılları arasında kullandığı takma isim) ve Alman Dışişleri Bakanlığı işbirliğiyle 11 Ocak 1928'de icra edilmişti. Şubat ayı sonuna kadar devam eden oyunda Almanya-Polonya arasında yaşanan siyasî kriz senaryosu oynanmıştı.[85] 1929 yılında genç bir kurmay subay olan Binbaşı Erich von Manstein'ın (2. Dünya Savaşı sırasında mareşal olacaktır) organize ettiği ve Polonya'nın Doğu Prusya'ya yahut Yukarı Silezya'ya taarruz etmesi nazariyesine dayanan bir başka politik-askerî savaş oyunu icra edilmişti. Manstein sonradan oyun hakkında şöyle yazacaktı:

> Muhtemel çatışmaların bu şekilde başından sonuna dek oynanması usulüne yabancı olan Dışişleri Bakanlığı mensubu beylerin de bu oyunun sağladığı fayda konusunda tam anlamıyla ikna oldukları izlenimini edinmiştik.[86]

Almanlar ayrıca birlik komutanlarının eğitimi maksadıyla oynanan taktik savaş oyunlarına (*Führerkriegspiel*) da büyük önem vermişler oynanma biçimlerini de geliştirmişlerdi. Senaryoları (*Lage*) belirleyen ve oyunlara nezaret eden hakemler (*Leitungstab* veya sadece *Leitung*) artık oyun esnasında çeşitli kritik olayları da oyuna enjekte ediyorlardı. Böylece subayların beklenmedik durumlarda hızlı karar alma becerileri geliştirilmeye çalışılıyordu. Örneğin oyundan bir gün önce taraflar belirlenip meseleler dağıtıldıktan sonra tüm gün oyuna hazırlanan bir subay, oyunun başında komuta yerine isabet eden bir top mermisiyle ölmüş kabul edilip oyun dışı kalabiliyor ve takımın diğer üyelerinden bu duruma anında tepki vermeleri bekleniyordu. Yahut dağıtılan meselelerle birlikte, taraflara düşman kuvvet hakkında bir yığın istihbarat raporu veriliyor, bunlardan hangisinin gerçek

85 Citino, a.g.e., s. 157.

86 Herbert Goldhamer ve Hans Speier, *Some Observations on Political Gaming* (Santa Monica: The RAND Corpotation, 1959), s. 2-3.

hangisinin yanlış olduğunu değerlendirmek zorunda bırakılıyorlar ve muhakeme yetenekleri ölçülüyordu. Her oyunun ardından çok geniş kapsamlı bir mütalaa safhası (*Schlussbesprechung*) icra edilmekteydi. Bu safhada yapılan değerlendirmeler oyunu kazanmak ya da kaybetmekten daha büyük önem arz ediyordu.[87] Almanlar, arazi tatbikatı imkânlarının kısıtlı olduğu bu dönemde, sonradan popüler mecralarda "Yıldırım Harbi" (*Blitzkrieg*) adıyla ünlenecek olan, hareket ve manevraya dayalı mekanize muharebe doktrinlerini savaş oyunları sayesinde etkin bir biçimde deneme ve geliştirme imkânı bulmuşlardır.[88]

Alman ordusu, 2. Dünya Savaşı esnasında da savaş oyunu faaliyetlerini sürdürmüştür. Almanlar tarafından savaş zamanı icra edilmiş olması muhtemel en dikkat çekici savaş oyunu 1944 sonbaharı başlarında Ardenler'deki B Ordular Grubu Komutanı Mareşal Walter Model'in gözetiminde 5'inci Ordu karargâhında icra edilmişti. 6'ncı ve 7'nci Orduların birleşme noktasına gelebilecek olası bir Amerikan taarruzuna karşı benimsenecek hareket tarzını değerlendirmek için diğer ordu komutanlarının katılımıyla oynanan oyun esnasında, beklenen Amerikan taarruzunun başladığı haberi gelmişti. Model sakin bir şekilde ordu komutanlarından oyuna devam etmelerini istedi. Cepheden gelen raporlar kırmızı tarafın hareketleri şeklinde oyun haritasına işlendi ve oyunda mavi kuvvetlere verilen emirler doğrudan cephedeki ilgili birlik karargâhına iletildi. Karşı taarruz için ihtiyat kuvvetinin muharebeye girmesine karar verildiğinde Model, ihtiyat birliğinin komutanını harita başına çağırdı, bizzat bilgilendirdi ve emirlerini vererek birliğinin başına gönderdi. Amerikan taarruzu kısa sürede durdurulmuştu.[89]

87 Jörg Muth, *Command Culture: Officer Education in the U.S. Army and the German Armed Forces, 1901-1940, and the Consequences for World War II* (Denton: University of North Texas Press, 2011), s. 165-166; Citino, a.g.e., s. 105.

88 Development, Conscepts and Doctrine Center, a.g.e., s. 26-27.

89 Caffrey Jr, a.g.e., s. 59.

Sovyetler Birliği de savaş öncesi savunma planlarını ve yüksek komuta kademesinin harbe hazırlık derecesini değerlendirmek için savaş oyunlarına başvurmuştu. 1940 yılı sonunda Moskova'da toplanan askerî konferansta Almanya'dan gelebilecek bir saldırı senaryosu üzerine kurulu iki ayrı savaş oyunu oynanmıştı. Senaryo Alman işgalinden iki hafta sonra başlıyor ve ilk Alman taarruzlarının püskürtüldüğü fikrini temel alıyordu. Hâlbuki yedi ay sonra başlayacak Alman saldırısı baskın şeklinde gerçekleşecekti. Buna rağmen düşman kuvvetlere komuta eden General Georgi Jukov oyunların birinde Kızıl Ordu'yu kesin surette yenilgiye uğratmayı başarmıştı. Oyunun sonunda Sovyet savunma planlarının zafiyeti ve Genelkurmay Başkanı Kirill Merestkov'un sevk ve idare konusundaki yetersizliği ortaya çıkmıştı. Meretskov 1941 yılı başında Stalin tarafından görevinden azledildi ve yerine Jukov getirildi.[90] Savaş oyunlarında elde edilen sonucun ardından Kızıl Ordu'nun en üst kademesinde yapılan bu değişiklik Sovyetler Birliği'nde 20. yüzyıl boyunca savaş oyunlarına verilecek ehemmiyete bir örnek teşkil etmektedir.

2. Dünya Savaşı'ndan önce savaş oyunlarını en etkin biçimde kullanan bir başka kurum da Amerikan Donanması olmuştu. Amerikan Deniz Harp Akademisi'nde 1919 yılından 1941 yılına kadar Amerika ve Japonya arasında Pasifik'te bir savaş başlaması fikrine dayanan 126 ayrı savaş oyunu oynanmıştı.[91] Amerikalılar uçak gemisi harekâtı ve amfibi harekât taktiklerini savaş oyunlarıyla geliştirmiş ve denemişlerdi.[92] 2. Dünya Savaşı'ndaki Amerikan Pasifik Donanması Komutanı Amiral Chester W. Nimitz, 10 Ekim 1960 günü akademide yaptığı bir konuşmada bu oyunlardan elde edilen faydayı şu sözlerle açıklamıştı:

90 David M. Glantz, *When Titans Clashed: How the Red Army Stopped Hitler* (Lawrence: University Press of Kansas, 2015), s. 24-25.

91 Thomas D. Morgan, "Wargames: Training for War", *Army History* No. 19 (Yaz 1991), s. 32.

92 Development, Conscepts and Doctrine Center, age, s. 4.

> Japonya'yla yaşanan savaş, buradaki savaş oyunu salonlarında o kadar çok kişi tarafından o kadar farklı şekillerde canlandırılmıştı ki savaş zamanı yaşanan -savaşın sonlarına doğru ortaya çıkan kamikaze taktikleri hariç; onu ön görememiştik- kesinlikle hiçbir şey bizim için beklenmedik değildi.[93]

Nimitz'in konuşmasında atladığı bir diğer beklenmedik olay da şüphesiz Pearl Harbor Baskını idi. Japonlar, Pearl Harbor Baskını planlarını defalarca savaş oyunlarıyla denemişler ve eksikliklerini büyük oranda gidererek plana nihaî şeklini vermişlerdi. Ancak bir yıl sonra Midway Muharebesi öncesi icra edilen savaş oyunları, icra esnasında sergilenen özensizlik sebebiyle faydadan çok zarar getirmişti. Planın tahlili esnasında oynanan oyunda, bir görüşe göre, oyunu idare eden Amiral Matome Ugaki'nin Japon filosunun verdiği kayıpları hesaplayan hakem kararını geçersiz sayması, bir diğer görüşe göre ise Amerikan Donanması'nın olası hareket tarzının oyuna ciddi bir şekilde yansıtılamaması harekât planlamasında bir zafiyet doğurmuştu.[94] Her hâlükârda Japonlar bu savaş oyununda elde etmeleri muhtemel sonuçları değil, elde etmeyi umdukları sonucu almışlardı. Pearl Harbor Baskını'ndaki ilk taarruz dalgasına komuta eden ve Midway'de batan Japon uçak gemisi *Akagi*'de konuşlu uçak filosunun komutanı olan Albay Mitsuo Fuchida sonradan şöyle yazmıştı:

> Düşüncesizce ve aptalca sergilenen kibir konusunda, Midway Harekâtı öncesinde oynanan savaş oyununu etkisi altına alan kibirden daha canlı bir örnek göstermek zordur.[95]

Savaşın sona ermesinin ardından Almanya ve Japonya'da her türlü askerî faaliyet büsbütün durduğu gibi, dünya ordularında da savaş oyunu faaliyetlerinde gözle görülür bir düşüş yaşanmıştı. Bunun muhtemelen yegâne istisnası Sovyetler Birliği olmuştu. Sovyetler Birliği'nde savaş oyunu faaliyetlerinin daha da arttığı

93 Greenberg, a.g.e., s. 94.
94 Caffrey Jr, a.g.e., s. 59-60.
95 Greenberg, a.g.e., s. 95.

ve çok daha büyük ciddiyet kazandığı görülmektedir.[96] Amerika'nın ardından Sovyetler Birliği'nin de artık nükleer silahlara sahip olması topyekûn savaşın sadece konvansiyonel usulle yapılması ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Dünya savaşlarının ne denli yıkıcı olduğu konusunda siyasî karar alıcıların hepsi hemfikirdi. 2. Dünya Savaşı'nın yıkımı altı yıllık bir zaman dilimine yayılmıştı ama artık nükleer silahlar yüzünden daha büyük bir yıkım saatler içerisinde gerçekleşebilirdi. Harekât planlamasında yapılacak ufak bir hata artık sadece bölgesel bir yıkıma değil, dünya genelinde milyonlarca insanın ölümüne sebep olabilirdi. Bu sebeple savaş oyunlarında askerî harekât kadar diplomatik, siyasî ve ekonomik faktörlerin temsil edilmesi de önem kazanmıştı.[97]

2. Dünya Savaşı başlarında İngiltere'de ortaya çıkan ve gelişen yöneylem araştırması disiplini askerî planlama için vazgeçilmez bir unsur haline gelmiş ve savaş oyunlarını artan bir biçimde kullanmaya başlamıştı. Bilgisayar teknolojisinin gelişmesiyle yöneylem araştırma grupları çok sayıda askerî personele ihtiyaç duymadan oyunlama yapabilme imkânına kavuşmuşlardı.[98] Soğuk Savaş zamanı ihtiyaç duyulan yeni oyunlarla sadece askerî personelin eğitimi yahut planların tahlil edilmesi hedeflenmiyordu. Yeni fikirler üretmek, mevcut durumu kavramak ve geleceğe yönelik tahminlerde bulunmak oyunların amaçları arasına girmişti. Artık oyunlar sadece askerî çevreler tarafından değil, ulusal güvenlikle alakalı her kurum tarafından oynanır hale gelmişti. Bu oyunlarda farklı akademik disiplinlerin uzmanlarına duyulan ihtiyaç yüzünden akademik çevreler de oyunlara aktif olarak iştirak etmeye başlamışlardı. Yöneylem araştırmalarından faydalanan iş dünyası da ticarî rekabet ve kurumsal etkinliğini test etmek için kendi oyunlarını geliştirmeye başlamıştı.[99]

96 Caffrey Jr, a.g.e., s. 73.

97 Roger C. Mason, "Wargaming: Its History and Future", *The International Journal of Intelligence, Security, and Public Affairs*, c. 20, no. 2, 2018, s. 88.

98 Caffrey Jr, a.g.e., s. 72.

99 Wilson, a.g.e., bölüm 3.

1954'de Herbet Goldhamer tarafından yazılan *Toward a Cold War Game* (Bir Soğuk Savaş Oyununa Doğru) isimli eserde yeni bir oyun sistemini tanıtılmıştı. Yeni yeni gelişmekte olan oyun teorisinden de faydalanan bu uluslararası ilişkiler oyunu, yöneylem araştırmacılarının strateji, diplomasi, ekonomi ve sosyal bilimleri birleştirerek tasarladıkları oyunların en önemli öncülü olmuştu. Oyun sistemi kısa sürede MIT ve Stanford gibi üniversiteler tarafından benimsenmiş ve sınıftaki öğrencilerin farklı ülkeleri veya Birleşmiş Milletler gibi uluslararası örgütleri temsil ettiği oyunlar oynanmaya başlanmıştı.[100] Dünya genelinde orta ve yükseköğrenim kurumlarının öğrencileri tarafından icra edilen ve kökenleri 1920'lerde Milletler Cemiyeti'nin kurulmasına kadar giden Model Birleşmiş Milletler faaliyetleri de bu oyunların bir örneğidir.[101]

Soğuk Savaş döneminde ABD, politik-askerî savaş oyunları konusunda dünya lideriydi. Amerika'nın bu alandaki ihtiyacını karşılayan başlıca kuruluş *RAND Corporation* olmuştu. Kurum bünyesinde savaş oyunları geliştirme amaçlı *Project Sierra* kod adlı bir birim kurulmuş ve 1954'de ilk kez topyekûn nükleer savaş senaryosunu oynamışlardı. 1960'lar ve 1970'ler boyunca Amerikan ordusunun farklı birimleri tarafından *HUTSPIEL*, *TEMPER*, *BIGSTICK* ve *TACSPIEL* gibi çoğunlukla taktik ve nükleer silahların kullanılmasının denendiği elle ve bilgisayarla oynanan savaş oyunu sistemleri geliştirilmişti. 1965-1968 yılları arasında kullanılan *TACSPIEL* özellikle ayaklanmaya karşı koyma harekâtı konusunda yeni çözümler üretmek için kullanılmış ve Vietnam'da helikopterlerle uygulanan hava hücum taktiklerinin gelişiminde büyük fayda sağlamıştı.[102] Amerikan ordusu dünya genelinde yaşanan savaşlardan ders çıkarmak için de savaş oyunlarından faydalanmıştı. Örneğin 1982 ilkbaharında yaşanan

100 Peterson, a.g.e., s. 14.

101 James P. Muldoon Jr, "The Model United Nations Revisited", *Simulation and Gaming*, c. 26, no. 1, 1995, s. 27-28.

102 Mason, a.g.e., s. 90.

Falkland Savaşı'ndan dört yıl sonra Amerikan Kara Kuvvetleri Konsept Analiz Dairesi'nin emriyle Falkland Savaşı'nın bir savaş oyunu tasarlanmış ve oynatılmıştı.[103]

Soğuk Savaş dönemi ve sonrasında askerî kurumlar tarafından oynanan profesyonel savaş oyunlarının teması nadiren askerî tarih olmuştur. Bu az sayıdaki oyundan en dikkat çekeni, İngiltere'deki Sandhurst Kraliyet Askerî Akademisi'ndeki savaş çalışmaları bölümünden Dr. Paddy Griffith tarafından 1974 yılında tertiplenen Deniz Aslanı Harekâtı savaş oyunudur. 1940 yılında İngiliz ve Alman ordusunda görevde bulunmuş emekli kurmay subayların katılımıyla, Almanya'nın 1940'da niyetlenip sonradan vazgeçtiği Britanya'yı işgal planı oynanmıştır. Oyun, İngiltere'nin güneyine denizden çıkan ve havadan inen Alman birliklerinin ikmal hatlarının kesilmesi sonrası mağlup edilmeleriyle sonuçlanmıştır. Tarihsel bir senaryo çerçevesinde, profesyonel bir biçimde, geniş katılımlı ve basına açık icra edilmiş bu faaliyetin bir eşi daha yoktur.[104]

Soğuk Savaş esnasında Sovyetler Birliği'nin savaş oyunlarına verdiği ehemmiyetin bir sonucu olarak Doğu Bloğunda da savaş oyunları yaygın olarak icra edilmekteydi. Kızıl Ordu'da savaş oyunlarına öyle büyük önem verilmekteydi ki 2. Dünya Savaşı'nda Alman istilası öncesinde de görüldüğü gibi, bazı subaylar savaş oyunlarında sergiledikleri performansa göre terfi edebiliyor yahut rütbe tenziline uğrayabiliyordu.[105] Savaş oyunu Sovyet profesyonel askerî eğitim ve öğretim müfredatının önemli bir parçasıydı ve bu sayede Sovyet tipi savaş oyunları Sovyet askerî okullarında öğrenim gören yabancı subaylar vasıtasıyla diğer ülkelere yayılmıştı. Örneğin Kuzey Vietnamlı subaylar Vietnam Savaşı sırasında harekât planlaması yaparken savaş oyunlarının

103 Strategy, Concepts and Plans Directorate, *The Falklands Wargame* (Bethesda: US Army Concepts Analysis Agency, 1986), s. 3.

104 Paddy Griffith, *Saprawling Wargames: Multiplayer Wargaming* (Raleigh: Lulu.com, 2009), s. 203-211.

105 John F. Sloan vd., *Soviet Style Wargames* (Washington, DC: Science Applications, 1986), s. 5.

büyük faydasını görmüşlerdi. Komünist ülkeler arasında sadece Çin bu konuda istisna teşkil etmekteydi. Çinli subaylar Sovyet askerî okullarına davet edilmemişlerdi. Çin'deki askerî okullar Çin Halk Kurtuluş ordusunun ihtiyaçlarını karşılamaya yetse de, ordunun giderek profesyonelleşmesi sonucu partinin denetiminden çıkmasından tedirgin olan Mao, 1966 yılında askerî okulların kapatılmasını emretmişti. Çin'de profesyonel askerî eğitim ve öğretimin aldığı bu darbe sonucu savaş oyunu faaliyetleri 1990'lı yıllara kadar sekteye uğramıştı.[106] Çin Halk Kurtuluş ordusu günümüzde savaş oyunu kapasitesini artırma konusunda dünyada en çok emek sarf eden silahlı kuvvetlerden biridir. Personel, askerî okuldaki öğrenimlerinden itibaren düzenli olarak savaş oyunları oynamaya alıştırılmaktadır.[107]

20. yüzyılın sonlarında ani gelişmeler karşısında mevcut durumu savaş oyunu oynayarak tahlil etmek artık Pentagon'da bir gelenek haline gelmişti. Buna en çarpıcı örnek Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan 1. Körfez Savaşı'na Pentagon'da verilen ilk tepkidir. 2 Ağustos 1990 günü sabahı Irak ordusunun Kuveyt'i işgal ettiği haberi geldiğinde Pentagon yetkilileri gelişen durumu bir savaş oyunu üzerinde takip etme ihtiyacı hissetmişlerdi. Ancak bilgisayarla oynanan savaş oyunlarına mevcut durum hakkında veri girişi ve oyunun hazırlanması zaman alacağı için 1983 yılında piyasaya çıkmış hobi amaçlı bir savaş oyunu olan ve İran-Irak Savaşı'nın Körfez ülkelerine sıçraması üzerine Amerika'nın askerî müdahalede bulunması senaryosunu ele alan *Gulf Strike*'ın kullanılmasına karar verilmişti. Oyunu tasarlayan Mark Herman Pentagon'a çağrılmış ve kendisinden, gelişmekte olan durum hakkında profesyonel kullanıma yönelik bir oyun tasarlaması istenmişti. Aynı gün kendisiyle sözleşme imzalanmıştı.[108] Herman kendi-

106 Caffrey Jr, a.g.e., s. 85-86.

107 John Curry, "Professional Wargaming: A Flawed but Useful Tool", *Simulation and Gaming*, Nisan 2020, s. 2-3.

108 James F. Dunnigan, *The Complete Wargames Handbook*, (New York: William Morrow, 1997), s. 246.

sine verilen gizlilik dereceli bilgiler sayesinde öğleden sonraya kadar oyununu güncellemiş ve öğleden sonra oyun oynanmaya başlanmıştı. Amerikan Müşterek Kurmay Başkanlığı ay sonuna kadar kendi *TACWAR* oyun sisteminde gelişmeleri oyunlamaya başlamış ve Mart 1991'e kadar oyunu sürdürmüştü.[109]

Bugün dünya genelinde orduların ve savunma bakanlıklarının birçoğunun bünyesinde savaş oyunlarının tasarlanmasından, senaryo hazırlanmasından ve oyunların icra edilmesinden sorumlu farklı birimler mevcuttur. Bu konuda bağımsız sivil kuruluşlarla işbirliği yapılmaktadır. Dünya genelindeki silahlı kuvvetler stratejik, taktik ve operatif seviyede eğitim ve planlama faaliyetleri için çok sayıda farklı simülasyon sistemi kullanmaktadırlar. Bu oyunların bazıları elle bazıları bilgisayar destekli oynanmaktadır. Bunlar bölük seviyesinden, tümen seviyesine kadar farklı birliklerin harekâtının canlandırıldığı oyunlardır. Örneğin TSK'nın hâlihazırda faydalandığı *JANUS* ve *JCATS (Joint Conflict and Tactical Simulation)* yazılımları takım seviyesinden ve tugay seviyesine kadar bilgisayar destekli tatbikatlarda ve barış için ortaklık (BİO) tatbikatlarında kullanılmaktadır.[110] Ayrıca *JLTS (Joint Theater Level Tactical Simulation)* yazılımı da Çok Uluslu Müşterek Harp Merkezi Komutanlığı tarafından kullanılmaktadır.[111]

Günümüzde dünya genelinde analiz ve karar alma konusunda sivil ve askerî kurumlarda en yaygın biçimde icra edilen iki tip oyun mevcuttur: Politik-Askerî oyunlar ve normal form oyunları (matris oyunları). Politik-askerî oyunlar adından da anlaşılacağı üzere, askerî meselelerin yanında siyasî, diplomatik ve ekonomik etkenler de göz önüne alınarak tasarlanan ve icra edilen oyunlardır. Hakem gözetiminde serbest biçimde icra edilir ve NATO üyesi ülkelerin müşterek savaş oyunlarının temel modelini teşkil eder. Normal form oyunları ise içinde bir dizi mesele içeren bir

109 Caffrey Jr, a.g.e., s. 131-132.

110 Mustafa Akın, "Kara Kuvvetlerinde Simülasyon Sistemlerinin Eğitimdeki Rolü", *Kara Kuvvetleri Dergisi* Sayı: 9 (Ocak 2004), s. 16.

111 "JTLS-GO Users", https://www.rolands.com/jtls/j_user.php (Erişim tarihi: 10.06.2021).

senaryoya dayanarak oynanır. Oyuncular meseleleri çözmek için hareket tarzlarını geçerli sebeplerle sözlü olarak izah ederler. Tarafların hepsi hareket tarzlarını hakeme sunduktan sonra hakem, oyuncuların hareket tarzlarının ne şekilde sonuçlanacağına karar verir ve bunları harita üzerine işler. Ayrıca küresel ticarî şirketler de politik-askerî oyunların benzerlerini kendi yöneticilerini eğitmek için kullanmaktadır. Bazı büyük firmaların, oyun faaliyetlerini yürütme amaçlı senaryo planlama birimleri mevcuttur.[112] Bunlar dışında yukarıda bahsi geçen yazılımlar ve sistemler yoluyla karargâhlarda taktik eğitim amaçlı oyunlar da oynanmaktadır.

Askerî kurumlarda savaş oyunu kültürünün canlandırılması konusunda yakın zamanda en önemli adım İngiltere Savunma Bakanlığı tarafından atılmıştır. Bakanlık tarafından 2017'de yayımlanan *Wargaming Handbook* (Savaş Oyunu El Kitabı) vasıtasıyla savaş oyunlarının tarihi, türleri, amacı, kapsamı ve ne surette icra edileceğine dair giriş bâbında bilgi verilmiştir. Dönemin İngiltere Genelkurmay İkinci Başkanı General Sir Gordon Messenger kitaba yazdığı önsözde İngiliz ordusunun tarihte savaş oyunlarını çok etkin biçimde oynadığını ancak sonradan bu kültürün unutulduğunu söyler ve beklentisini şu şekilde açıklar:

> Savunma Bakanlığı içinde savaş oyunlarını tekrar canlandırmayı ve bu faaliyeti yeniden DNA'mızın bir parçası haline getirmek istiyorum [...] Ordunun her seviyesinde ve her kısmındaki asker ve sivil personelimize bu kültürü ve gerektirdiği becerileri kazandırmayı hedeflemeliyiz.[113]

Amerikan Savunma Bakanlığı da 2015 yılı başlarında bütün bağlı birimlerine "Savaş Oyunları ve Yenilik" başlıklı bir muhtıra göndererek savaş oyunlarının öneminden bahsetmiş ve bu tip faaliyetlere önem verilmesini istemiştir.[114] İngiltere ve Amerika'da

112 Mason, a.g.e., s. 92-94.

113 Development, Conscepts and Doctrine Center, a.g.e., s. iii.

114 "Memorandum for the Secretaries of the Military Departments", 9 Şubat 2015, http://www.professionalwargaming.co.uk/WARGAMING_INNOVATION_9FEB2015.pdf (Erişim tarihi: 02.06.2020).

Connections adıyla birbirinden ayrı olarak faaliyet gösteren gruplar her yıl asker ve sivil çevrelerin katılımıyla profesyonel savaş oyunlarının geliştirilmesi ve daha verimli uygulanması konusunda konferanslar düzenlemektedirler.[115]

Hobi Amaçlı Savaş Oyunları

Profesyoneller tarafından oynanan savaş oyunlarının siviller tarafından hobi amaçlı oynanmaya başlaması savaş oyunlarının tarihinde önemli bir dönüm noktası teşkil etmiştir. Bu sayede savaş oyunları salt askerî bir faaliyet olmaktan çıkmış askerî meselelere merak duyan siviller tarafından meraklarını gidermek ve aynı zamanda eğlenmek amacıyla oynanmaya başlanmıştır. Eğlence amaçlı savaş oyunlarının 2. Dünya Savaşı sonrası özellikle Amerika'da ve ardından İngiltere'de yaygın bir hobi haline gelmesi, bu ülkelerde sonraları askerî tarih, uluslararası ilişkiler, savaş çalışmaları ve yöneylem araştırmaları, işletme gibi akademik disiplinlerde savaş oyunlarından faydalanma alışkanlığını daha da pekiştirmiştir.

Savaş oyunlarının meraklı siviller tarafından ilk oynandığı yer İngiltere olmuştu. 1870-1871 Fransa-Prusya Savaşı'nda Prusya'nın kazandığı zaferden sonra diğer dillere tercüme edilen savaş oyunu kuralları ticarî yayınevleri tarafından yayımlandığı için savaşa ilgi duyan siviller de bunlara erişebilmiş ve kendi savaş oyunu denemelerini yapmışlardı. 1873 yılında Oxford Üniversitesi'ndeki hocalar ve öğrenciler tarafından bir savaş oyunları kulübü kurulmuştu. Kulüp üyeleri, oyunu Reisswitz'in kurallarına göre oynuyorlardı. Ancak önceden de bahsedildiği üzere bu kurallar subaylar için bile bir hayli karışık olduğundan, çok fazla sayıda oyuncuya ihtiyaç duyulduğundan ve oynayanların amacı savaşa hazırlıktan ziyade eğlenmek olduğundan ötürü oyunun kurallarının belli kısımları zaman içinde eğlenceyi artırmak uğruna feda edilmişti.

115 Connections ABD için bkz.: https://connections-wargaming.com/; Connections İngiltere için bkz.: http://www.professionalwargaming.co.uk.

1880'lere gelindiğinde Robert Louis Stevenson kurşun asker figürleriyle oynanan bir oyun sistemi geliştirmişti. Oyununun kuralları ise 1898'de oğlu tarafından yayımlanmıştı. 20. yüzyıla gelindiğinde üretim maliyetinin düşmesiyle kurşun asker figürleri artık birçok orta gelirli ailenin çocuklarına aldıkları en popüler oyuncaklardan biri haline gelmişti. Çok fazla sayıda satılan bu figürlerin savaş oyunlarında kullanılması kaçınılmazdı ve 1908 yılına gelindiğinde bu figürlerle bir muharebenin nasıl canlandırılabileceğini anlatan *The Great Wargame for Young and Old* (Küçükler ve Büyükler İçin Büyük Savaş Oyunu) adıyla bir broşür yayımlanmıştı.[116]

Hobi amaçlı savaş oyunlarının geniş kitlelere ulaşmasındaki ilk önemli atılım, günümüzde daha çok bilim kurgu yazarı kimliğiyle tanınan H. G. Wells'in 1913 yılında yayımladığı *Little Wars* (Küçük Savaşlar diye bilinen kitabın tam adı *Küçük Savaşlar: On İki Yaşından Yüz Elli Yaşına Kadar Olan Oğlanlar ve Oğlanların Oyunlarını ve Kitaplarını Seven Daha Akıllı Kızlar İçin Bir Oyun* idi) kitabında anlattığı oyun sistemiyle yaşanmıştı. Wells'in oyunu kurşun askerlerle, maket evler ve ağaçlardan oluşan bir arazi modeli üzerinde oynanıyordu.[117] Wells, birliklerin ilerleyişi ve muharebelerin sonuçlarının ne şekilde neticelendirileceğini detaylı bir biçimde açıkladığı ve 1. Dünya Savaşı arifesinde yayımladığı kitabını savaş karşıtı bir beyanatla sonlandırmıştı: "Bu küçük sevimli şey gerçeğinden ne kadar da güzel!"[118] Kitabının sonuna eklediği yazıda oyununun *Kriegsspiel*'le sadece uzaktan ilişkili olduğunu söylüyordu. İngiliz ordusunun profesyonel askerî eğitim ve öğretiminde savaş oyunundan faydalandığını ama ordunun oynadığı profesyonel savaş oyununun, her ânı hakemin kararlarıyla şekillenen sıkıcı ve hayal gücünü geliştirmekten uzak bir faaliyet olduğunu yazmıştı. Albay Mark Sykes'ın (Sykes-Picot Anlaşması'nın

116 Jon Peterson, "A Game Out of All Proportions", *Zones of Control*, (ed.) Pat Harrigan ve Matthew G. Kirschenbaum, (Cambridge/Londra: The MIT Press, 2016), s. 10-11.

117 H. G. Wells, *Little Wars*, (Londra: Frank Palmer, 2013), s. 16-17, 61-62.

118 Wells, a.g.e., s. 97.

iki isim babasından biri) oyununu daha da geliştirip genç subayların eğitim ve öğretiminde kullanılabilecek eğlenceli bir araç hale getirilmesi konusunda tavsiyelerde bulunduğunu da eklemişti.[119]

Ancak Wells'in oyunu bu hobinin tam anlamıyla kök salmasını sağlayamamıştı. Savaş oyunlarının yaygın bir hobi haline gelmesi 2. Dünya Savaşı sonrası Amerika'da gerçekleşti. 1954 yılında Charles S. Roberts tarafından tasarlanıp yayımlanan *Tactics* isimli oyun günümüzdeki savaş temalı kutu oyunlarının atası kabul edilir. *Tactics* görünümü itibarıyla Venturini yahut Helwig'in oyunlarını andırsa da askerî birlikleri temsil eden parçaları piyonlar şeklinde değil, günümüzde hemen hemen bütün hobi amaçlı savaş oyunlarında olduğu gibi küçük mukavva kareler şeklinde tasarlanmıştı. Muharebelerin sonuçlarını belirlemek için zar atılırdı. Zardan elde edilen rakamın karşılığı muharebe çözümleme tablosunda kontrol edilir ve muharebenin sonucu elde edilirdi. Bu özellikler günümüzde hobi oyunlarında sıkça kullanılan muharebe çözümleme sisteminin ilk örneğidir. Roberts'ın çığır açan oyunu amatör tasarımı ve aynı biçimde amatör pazarlama yöntemine rağmen büyük ilgi görmüş ve 2.000 kopya satmıştı. Bunun üzerine Roberts 1958'de hobi amaçlı savaş oyunu tasarımını profesyonel bir şekilde devam ettirmek üzere *Avalon Hill* firmasını kurdu.[120]

Aynı yıl yayımlanan ilk tarihsel savaş oyunu olan *Gettysburg* büyük bir ticarî başarı elde etti. *Gettysburg*'ün 1961 yılındaki ikinci baskısı, günümüzde savaş temalı kutu oyunlarının tamamına yakınının belirgin özelliği olan altıgenlere bölünmüş oyun haritasının ilk örneğine sahipti.[121] Roberts'ın harita tasarımında altıgen kullanımına geçmesi *RAND Corporation*'ın kendisiyle temasa geçmesinden sonra olmuştu. *RAND*'ın Roberts'la temasa geçmesinin sebebi, *Tactics*'te kullanılan muharebe çözümleme tablosunda hesaplanan zayiat oranlarının, *RAND*'ın kendi

119 A.g.e., s. 101.

120 Nicholas Palmer, *The Comprehensive Guide to Board Wargaming*, (Londra: Sphere Books, 1980), s. 18.

121 Peterson, a.g.e., s. 15.

profesyonel oyunlarında çok daha karmaşık hesaplamalarla elde ettiği zayiat oranlarına şüphe uyandırıcı biçimde benzemesiydi. İşin iç yüzü ise çok basitti. Roberts kendi tablosunu, saldıran tarafın üçe bir üstünlüğe sahip olması yönündeki genel geçer bilgiye dayanarak on beş dakikada hazırlamıştı. Bu görüşmenin ardından Roberts *RAND*'ın faaliyetlerini takip etmeye başladı. *RAND*'ın savaş oyunu salonlarından birinin fotoğrafında, oyun haritalarının altıgen peteklere bölünmüş olduğunu görmüş ve aynı usulü kendi tasarımlarında kullanmaya başlamıştı.[122] *Gettysburg* ilk beş yıl içinde 140.000 kopya satmıştı ki bu rakam firmanın bütün satış rakamlarının beşte birine tekabül ediyordu.[123] Böylece bu yeni hobi Amerika'da geniş kitlelerce benimsenmişti. Savaş oyunu hobisinin bânîsi kabul edilen Roberts'ın anısına günümüzde her yıl savaş oyunu tasarımında başarı gösterenlere *Charles S. Roberts Ödülleri* verilmektedir.[124]

1969 yılında eski bir *Avalon Hill* oyun tasarımcısı olan James Dunnigan, *Simulations Publications Incorporated* (SPI) firmasını kurdu. 1975 yılına gelindiğinde SPI'ın yıllık satış rakamları 350.000'i aşmıştı. Amerika'da hobi amaçlı savaş oyunlarının kendi piyasasını oluşturmasını, firmaların kendi süreli yayınlarını önce bülten biçiminde, sonra da dergi halinde yayımlamaları takip etti. İletişim imkânlarının kısıtlı olduğu bu dönemde aynı oyuna sahip iki oyuncu dergilerde paylaşılan iletişim bilgileri vasıtasıyla birbirleriyle temasa geçerek, posta yoluyla birbirlerine hamleler yollayıp karşılıklı oyun oynayabilmekteydiler. *Play-by-mail* denilen bu yöntem internet çağı ve dijital oyunlarla birlikte *play-by-email* haline gelecekti. SPI'ın 1970'lerde yayımlamaya başladığı *Strategy and Tactics Magazine* günümüzde hâlâ savaş oyunları, güncel askerî meseleler ve askerî tarih alanında detaylı yazıların yayımlandığı popüler bir dergi olarak yayın hayatına

122 Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 3.

123 Peterson, a.g.e., s. 18.

124 "Charles S. Roberts Award Charter", https://charlieawards.wordpress.com/charter/ (Erişim Tarihi: 10.06.2020).

devam etmektedir.[125] Amerika'da bu hobi sivil bir kimliğe sahip olsa da, siviller için üretilen oyunlar sık sık askerî eğitim-öğretim faaliyetlerinde kullanılmış, birçok subay da kendi oyun tasarımlarını yaparak piyasaya sürmüştür.[126] Yani bu sivil hobi Amerika'da profesyonel askerlerin dahliyle ve ilgisiyle daha da güçlenmiştir. Aynı şekilde bu hobi, profesyonel subayların meslekî hayatlarında savaş oyunlarından düzenli olarak istifade etme alışkanlığı kazanmalarına da yardımcı olmuştur.

İngiltere'de ise hobinin büyük kısmını, Wells'in temelini attığı minyatür figürlerle oynanan savaş oyunları oluşturmaktaydı. 2. Dünya Savaşı gazisi Donald Featherstone tarafından yayımlanan *War Games* isimli kural seti İngiltere'de bir hayli popüler olmuştu. Featherstone da Amerikalı oyun tasarımcıları gibi kendi bültenini yayımlamaya başlayarak bu hobiyle ilgilenenler arasında bir iletişim kanalı oluşturmuştu. İngiltere'de ve Amerika'daki bu hobi kısa sürede diğer İngilizce konuşan ülkelere yayılmıştı. İngilizce konuşmayan ülkelerin ise çok azında bu oyunlar piyasaya çıkmış veya sadık bir takipçi kitlesi kazanabilmişti.[127]

Günümüzde minyatür figürlerle oynanan savaş oyunlarında dünya lideri İngiltere'dir. Ülkedeki onlarca firmadan sadece biri olan *Games Workshop* isimli minyatür savaş oyunu firmasının 2015 yılındaki ihracat cirosu 125 milyon doları bulmuştur.[128] İletişim kanallarının artması sonucu bu hobi dünya genelinde, başta Avrupa olmak üzere birçok ülkeye yayılmıştır ancak maalesef Türkiye bu ülkeler arasında değildir. 2000'li yılların başında çok kısıtlı çevrelerde *Warhammer* gibi fantezi temalı minyatür savaş oyunları oynansa da bu faaliyet geniş çaplı bir hobi haline gelemediği gibi, fantezi temasının dışına da pek çıkamamıştır. 1. Dünya Savaşı'nda Osmanlı cepheleri ve hatta Türk İstiklâl Harbi bile Amerikalı oyun tasarımcıları tarafından incelenip,

125 Palmer, a.g.e., s. 19. Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 3.

126 Dunnigan, a.g.e., s. 231-233.

127 Caffrey Jr, a.g.e., s. 86.

128 A.g.e., s. 248.

modellenip, oyun haline getirilmiş ve dünyadaki savaş oyunu meraklıları tarafından ilgiyle karşılanmıştır. Ancak Türkiye'de bu oyunlardan haberdâr olanların sayısı bir hayli azdır. Oynayanların sayısı ise daha da azdır.[129]

1980'lerden itibaren kişisel bilgisayarların yaygınlaşması savaş oyunlarını dijital ortama taşımıştı. Dijital ortama aktarılan ilk oyunlar, önceleri fiziksel olarak oynanan kutu oyunları ve minyatür savaş oyunları olmuştu.[130] Masaüstü savaş oyunları endüstrisi hâlâ aktif bir biçimde varlığını sürdürse de, dünya üzerinde savaş oyunlarının ağırlık merkezi bilgisayar ortamına kaymıştır. Kendi başına bir hobi olan bilgisayar oyunları sektörü 2025 yılına kadar dünya genelinde 46 milyar dolarlık bir ciro beklemektedir.[131] Bunun çok az bir kısmını gerçekçi savaş simülasyonlarının teşkil ettiğini söylemek pek de yanlış olmaz. Burada savaş simülasyonlarından kasıt, askerî kullanım amaçlı savaş oyunu geleneğini sürdüren ve ana akım oyun piyasasında görünürlüğü bir hayli düşük olan oyunlardır ki zaten bunların birçoğu dünya genelinde savunma bakanlıklarına eğitim amaçlı simülasyonlar tasarlayan firmalar tarafından üretilmektedir.

Günümüzde piyasadaki en gerçekçi savaş simülasyonlarından biri olan ve dünya üzerindeki güncel diplomatik gerilimleri düzenli olarak çatışma senaryosu haline getirip kullanıcılara sunan *Command: Modern Operations* isimli oyunu üreten *Warfare Sims* firması bu oyunun profesyonel eğitim amaçlı versiyonlarını geliştirmek üzere ABD, İngiltere, Almanya gibi ülkelerin savunma

129 1. Dünya Savaşı'nda Osmanlı cepheleri ve İstiklal Harbi hakkında piyasada mevcut oyunlardan bazıları: *Pursuit of Glory, Gallipoli 1915: Churchill's Greatest Gamble, Osmanli Harbi The Ottoman Fronts: 1914 to 1918, Ottoman Sunset: The Great War in the Near East 1914-1918, Suez 1916: The Ottomans Strike, Bloodbath at the Sakarya, Bir Buyuk Turk Saldiri.*

130 Peterson, a.g.e., s. 25-28.

131 "Online PC gaming market value worldwide from 2011 to 2025", https://www.statista.com/statistics/292516/pc-online-game-market-value-worldwide/ (Erişim tarihi: 10.06.2021).

bakanlıklarıyla, savunma sanayii firmalarıyla ve bazı yükseköğrenim kurumlarıyla sözleşme yapmıştır.[132]

Ancak oyunun piyasada genel erişime açık olan versiyonunun satış rakamları strateji oyunları arasında bile bir hayli düşüktür. Strateji oyunlarını sevenler arasında popüler olan 2. Dünya Savaşı oyunu *Hearts of Iron IV*'ün sadece video oyunu platformu *Steam* üzerindeki kullanıcı sayısı hâlihazırda iki milyondan fazlayken, *Command: Modern Operations*'ın kullanıcı sayısı 20.000'den daha azdır.[133] Steam üzerinde gün içinde en çok oynanan yüz oyun listesine *Hearts of Iron*, *Europa Universalis*, *Age of Empires*, *Civilization*, *Company of Heroes* veya *Total War* gibi strateji oyunları sık sık girse de, daha üst düzey gerçekçiliğe sahip savaş simülasyonlarının bu listeye girmeleri mümkün olmamaktadır.[134] Bu oyunların Türkiye'de ne surette oynandığı konusunda istatistikî bir veri mevcut değilse de, benzer bir eğilim sergilediği çıkarımında bulunulabilir. Hatta İngilizce yazılmış hacimli kural kitaplarına sık sık başvurmadan oynanması pek mümkün olmayan gerçekçi savaş simülasyonlarının dil engeline takıldığı Türkiye'de bilinirliğinin çok daha kısıtlı olduğunu söyleyebiliriz.

Akademik Faaliyetler ve Savaş Oyunları

Profesyoneller tarafından oynanan savaş oyunlarının sivil eğlence sektöründe bir hobi şeklinde tezahür etmesi uzun vadede bu faaliyetin sivil akademiye girişinin de önünü açmıştır. Önceleri özellikle yöneylem araştırmalarında salt askerî ve siyasî amaçlarla kendisine yer bulan savaş oyunları, günümüzde başta savaş

132 "Command Professional Edition", https://www.warfaresims.com/?page_id=3822, (Erişim tarihi: 12.06.2020).

133 "Hearts of Iron IV", https://steamdb.info/app/394360/graphs/, (Erişim tarihi: 12.06.2020); "Command: Modern Operations", https://steamdb.info/app/1076160/graphs/, (Erişim tarihi: 12.06.2020).

134 "Steam and Game Stats", https://store.steampowered.com/stats/, (Erişim tarihi: 10-15.06.2020).

çalışmaları olmak üzere farklı akademik disiplinlerde eğitim ve araştırmaya yardımcı bir akademik faaliyet olarak kullanılmaya başlamıştır. King's College London'da Sosyal Bilimler ve Kamu Siyaseti Fakültesi bünyesinde bulunan Savunma Çalışmaları Okulu bünyesinde kurulan *Wargaming Network* sayesinde Savaş Çalışmaları ve Savunma Çalışmaları bölümlerinin akademik faaliyetleri kapsamında icra ettikleri savaş oyunlarının koordinasyonu sağlanmıştır.[135]

Kanada Sosyal ve İnsanî Bilimler Araştırma Konseyi'nin fonuyla faaliyet gösteren *PAXsims* isimli internet sitesi silahlı çatışmaya dair bilimsel çalışmalarda simülasyonlardan etkin biçimde faydalanılması hakkında yürütülen araştırmaları yayımlamaktadır.[136] Madrid'deki Juan Carlos Üniversitesi'nde istihbarat lisansüstü programında savaş oyunlarından bir eğitim vasıtası olarak faydalanılmaktadır. İngiltere'deki Bath Spa Üniversitesi'nden Profesör John Curry öncülüğünde yürütülen *History of Wargaming Project* (Savaş Oyunları Tarihi Projesi) tarihten günümüze savaş oyunları hakkında unutulmaya yüz tutmuş literatürü gün yüzüne çıkarıp, bir araya getirmek için faaliyet göstermektedir.[137]

King's College Savaş Çalışmaları bölümünde askerî tarih derslerinde savaş oyunlarının kullanılmasının öncülerinden olan Profesör Philip Sabin, akademik faaliyetlerde çoğunlukla piyasada mevcut hobi amaçlı oyunları ve hobi oyunlarının süreli yayınlar vasıtasıyla oluşturduğu literatürü kullandığını yazar. Bu faaliyeti profesyonel olarak icra eden kurumların oyun sistemleri yerine hobi oyunlarının kullanılmasının iki önemli avantajından bahsetmiştir. Bunlardan ilki bu oyunlara erişimin oldukça kolay olmasıdır. Diğer yandan, profesyonellerin oynadıkları oyunlar çoğunlukla

135 "Wargaming Network", https://www.kcl.ac.uk/research/watgaming-network, (Erişim tarihi: 30.06.2020).

136 "About PAXsims", https://paxsims.wordpress.com/about/, (Erişim tarihi: 30.06.2020).

137 Mason, a.g.e, s. 95. History of Wargaming Project resmî sitesi için bkz.: http://www.wargaming.co/.

hizmete özel gizlilik derecesine sahiptir ve açık kaynaklardan erişilebilir durumda değildir. İkinci önemli avantajı ise hobi oyunlarının çoğunlukla geçmiş savaşları ele almasından ötürü askerî tarih alanında faydalanmak için daha müsait olmalarıdır.[138]

Aslında küçük ölçekli hobi oyunları bile eğitim aracı olarak büyük faydalar sunabilmektedir. Oyun tasarımcılarının büyük kısmı askerî tarihle alakalı güncel literatürü ve dünyadaki askerî gelişmeleri yakından takip edip bunları oyunlarına yansıtmaktadırlar.[139] Sabin, bölümde sadece savaş oyunu oynatmanın yanında savaş oyunu tasarımı dersi de vermektedir. Askerî tarihteki herhangi bir askerî harekâtın, tarihte neticelendiği biçime yakın şekilde neticelenecek bir simülasyonunu tasarlamak, konunun derinlemesine öğrenilmesini sağlayacak oldukça verimli bir yöntemdir.[140]

Profesör Sabin, savaş oyunlarının, tarihte yaşanmış bir askerî harekât hakkında okuyup yazarken gözden kaçabilecek detayların göz önüne çıkmasına yaradığını söyler. Savaş oyunları harekâtın tarihte ne şekilde geliştiğinden ziyade, altında yatan dinamiklerle ilgilenir. Savaş oyunları sayesinde harekâtın kavranması için önem arz eden temel meseleler hakkındaki sorulara cevap aranabilir: Muharebe sahası ve etrafındaki bölgenin stratejik ve siyasî coğrafyası nasıldı? Kuvvetlerin tertiplenmesi veya yığınaklanması nasıldı ve başka türlü olabilir miydi? Muhasımların askerî ve siyasî hedefleri nelerdi? Kuvvetlerin miktarı ve niteliğinin yanında, moral, liderlik, kültür, istihbarat, lojistik, arazi, hava ve zaman faktörlerinin harekâta etkisi ne şekilde olmuştu? Harekâtta farklı bir sonuç ortaya çıkabilir miydi, eğer çıkabilirse buna hangi etken sebep olabilirdi?[141]

138 Philip Sabin, *Simulating War: Studying Conflict Through Simulation Games* (Londra: Bloomsbury, 2012), Giriş.

139 Stephen P. Glick ve L. Ian Charters, "War, Games and Military History", *Journal of Contemporary History* 18/4 (1983), s. 571.

140 Caffrey Jr, a.g.e., s. 356.

141 Philip Sabin, "Wargames as an Academic Instrument", (ed) Harrigan ve Kirschenbaum, a.g.e., s. 424.

Bu şekilde ele alındığında savaş oyunlarının askerî tarihin incelenmesi konusunda sadece okuma yapılarak yahut derslikte anlatılanı dinleyerek kazanılacak kavrayıştan çok daha derin bir kavrayış sunma potansiyeli ortadadır. Bir askerî eğitim ve planlama aracı olarak kullanılan savaş oyunlarının uzun yıllar askerî tarihçiler tarafından görmezden gelinmesinin temel nedeni profesyonel savaş oyunlarının karmaşıklığı ve oynanması için çok sayıda kişiye ihtiyaç duyuluyor olmasıdır.[142] Ancak bu engel hobi amaçlı oyunların kullanılmasıyla aşılmış görünmektedir. Savaş oyunlarının eğitim maksatlı kullanımında yeni oyunların tasarlanması da akademik bir faaliyet olarak yürütüldüğü için, bu faaliyetleri yürüten eğitim kurumlarında hobi amaçlı oyunlara olan bağımlılığın da ileride tedricen azalacak olması muhtemeldir.

Sonuç veya Türkiye'deki Duruma Dair Bir Değerlendirme

Savaş oyunları, General Messenger'ın, İngiliz Savunma Bakanlığı'nın yayımladığı kitabın önsözünde de dediği gibi bir kültür meselesidir. İngiliz doktrini, savaş oyunlarının kurum içinde bir kültür haline gelmesinin, askerî personelin kariyerlerinin başlarında savaş oyunlarıyla tanışmasıyla mümkün olabileceğini söyler.[143] Bu, askerî veya sivil resmî kurumların tek başlarına ve sadece profesyonel faaliyetlerle yaşatabileceği bir kültür değildir. Dördüncü nesil savaşın çok yönlü karmaşık ortamını oyun salonlarında canlandırabilmek için disiplinlerarası bir yaklaşım elzemdir.

Savaş oyunlarını yoğun biçimde icra edip, bunlardan etkin biçimde faydalanan Batı'da savaş oyunu kültürünün tarihsel olarak üç ana dayanağı olduğu görülmektedir. Bu kültürün ilk dayanağı savaş oyunlarının başlıca kullanıcı kitlesi olan silahlı kuvvetler ve ulusal güvenlikten sorumlu diğer devlet kurumlarıdır. İkinci dayanak yöneylem araştırması, savaş çalışmaları, tarih, uluslararası

142 Glick ve Charters, a.g.e., s. 569.

143 Development, Conscepts and Doctrine Center, a.g.e., s. 27.

ilişkiler, sosyal bilimler gibi alanlardaki uzmanlıklarını oyunlara yansıtan akademik çevrelerdir. Üçüncü dayanağı ise çoğunlukla askerî konulara meraklı sivillerin ayakta tuttuğu hobi kültürüdür. Bu üç unsur birbirleriyle ayrılmaz bir etkileşim içindedirler. Savaş oyunlarını alelade bir harbe hazırlık faaliyeti olan tatbikatlardan ayırıp, bir kültür haline getiren şey bu üç unsurun etkileşimidir. Aniden ortaya çıkan siyasî gelişmeler ve krizlerde Batılı ulusal güvenlik uzmanlarının önlerini görebilmek için öncelikle mevcut durumu ele alan bir savaş oyunu tertip etme yolunu seçmeleri veya subayların meslekî faaliyetler haricinde de kendi inisiyatifleriyle savaş oyunları oynamaları bahsettiğimiz bu kültürün bir tezahürüdür.

Bu üç unsurun etkileşimine rağmen, nihayetinde savaş oyunlarından faydalanacak başlıca kurumlar, silahlı kuvvetler ve stratejik seviyede karar alıcı konumunda bulunan diğer resmî kurumlardır. Tarihî sürece bakıldığında orduların savaş oyunlarını askerî eğitimde ve planlama faaliyetlerinde etkin bir şekilde kullanımının, personelin savaş oyunlarına şahsî ilgisine bağlı olduğu görülmektedir. Örneğin Prusya'da savaş oyunlarının kurum kültürünün bir parçası haline gelmesi ve fevkalade verimli bir biçimde kullanılması sadece kralın veya genelkurmay başkanının tavsiyeleri veya yayımladığı emirler sayesinde olmamıştır. Moltke ve Prusya ordusundaki çoğu subay bu oyunlara şahsen ilgi gösterip, bunu meslekî bir faaliyet gibi değil, bir subayın fizikî kondisyonunu dinç tutması için gerekli olan günlük beden egzersizleri gibi görmüşler ve komutanlık vasıflarını diri tutmak için herhangi bir talimata ihtiyaç duymadan düzenli olarak bu oyunları oynamışlardır. Daha da önemlisi bunu keyif alarak yapmışlardır. Görev yaptıkları birliklerin bünyesinde kurdukları kulüpler bunun en önemli göstergesidir. Schlieffen'in Alman Genelkurmay Başkanı olduğu yıllarda, her Noel arifesinde karargâh personelinin evlerine hediye olarak harita üzerinde savaş oyunu şeklinde oynayıp çözmeleri için bir taktik mesele gönderdiği bilinmektedir.[144] Savaş oyunları bu sayede Alman ordusu içinde

144 Curry ve Perla, a.g.e., bölüm 2.

köklü bir gelenek haline gelmiş ve bu gelenekten fayda sağlanmıştır. Savaş oyunlarından verim almayı başaran diğer ordularda da benzer süreçler yaşandığı muhakkaktır.

TSK yüz yıldan uzun bir süredir askerî eğitim-öğretim ve harbe hazırlık faaliyetlerinde savaş oyunlarından faydalanmaktadır. Savunma Sanayii Başkanlığı, HAVELSAN gibi kurumlar veya özel sektörde faaliyet gösteren yazılım firmaları tarafından bu faaliyetlere yönelik çözümler üretildiği bilinmektedir. Politik-askerî senaryolar dahilinde oynanan müşterek savaş oyunlarına TSK dışındaki resmî kurumlardan sivil yetkililer de iştirak etmektedir. Ancak TSK'nın millî yahut çok uluslu müşterek arazi tatbikatları basında kendisine geniş yer bulurken, savaş oyunu faaliyetleri hakkında açık kaynaklarda bilgi bulmak neredeyse imkânsızdır. Halbuki politik-askerî temalı geniş çaplı savaş oyunu faaliyetlerinin, icra edildikleri dönemlerde ana akım medyada haber konusu olduğu bilinmektedir.[145] Yani bu faaliyetlerin kamuoyundan tam bir gizlilik içinde yapıldığı söylenemez. Bu faaliyetlere dair son yıllarda basında herhangi bir bilgi bulunmaması, bu tip faaliyetlerin icra edilmediği yahut çok kısıtlı şekilde icra edildiği şeklinde yorumlanabilir.

Diğer yandan, askerî yayınlarda uzun aralıklarla tek tük yer alan az sayıda çeviri yazı ve genel değerlendirme yazıları dışında savaş oyunlarına dair bir askerî literatürün de TSK içerisinde hiç gelişmediği görülmektedir. Konu hakkında yayımlanmış gizlilik dereceli askerî yayınlar bile bir hayli kısıtlıdır. Bu durum göz önüne alınınca, Türkiye'de savaş oyunlarının bir kültürden çok, TSK'nın belli aralıklarla, farklı birlik seviyelerinde, büyük hazırlıkların ardından icra ettiği salt meslekî bir faaliyet olarak kaldığı anlaşılmaktadır. Bu konudaki Türkçe literatür çok kısıtlı olduğu için subayların büyük kısmı bu faaliyetin meslekî alandaki potansiyel faydalarından veya karmaşık bilgisayar yazılımlarına ihtiyaç

145 "Yıldız 2016 Harp Oyunu", https://www.hurriyet.com.tr/gundem/yildiz-2016-harp-oyunu-40105395, (Erişim tarihi: 08.06.2021).

duymadan daha basit yöntemlerle oynanabilecek savaş oyunlarından haberdar olamamaktadır. Bu sebeple ordu komutanlıklarının icra ettiği oyunlar veya daha alt seviyede karargâhların icra ettiği bilgisayar destekli tatbikatlar (ki karargâhların hazırlık durumunu test etmek için icra edilen bu tatbikatların savaş oyunu kategorisine girdiği de şüphelidir) dışında savaş oyunlarından istifade edilememektedir.

Savaş oyunlarını profesyonel askerî eğitim-öğretim faaliyetlerinin bir parçası haline getiren ordular, askerî öğrencilerini küçük birlik muharebelerini canlandıran simülasyonlarla daha harp okullarındayken tanıştırmakta, bu faaliyetin faydasını ve önemini kavramasını sağlamaktadır. Bu şekilde yetiştirilen subaylar savaş oyunlarını kendi meslek yaşamlarında düzenli bir biçimde ve önem verdikleri bir faaliyet olarak icra etmektedirler. Ülkemizde askerî okullarda taktik derslerinde mesele çözümleri büyük öneme sahiptir ancak askerî öğrenciler savaş oyunlarından habersizdirler. Bu faaliyet karargâh subayı ve kurmay subay eğitim-öğretim faaliyetlerinin bir parçası olarak kalmış ve harp akademilerinin dışına çıkamamıştır.

Savaş oyunlarının hobi ayağının Türkiye'de var olmamasının, bu faaliyetin askerî çevreler dışında bilinmemesi üzerindeki etkisi de yadsınamaz. Örneğin Türkiye'de sivil (veya askerî) kimlikle faaliyet gösteren stratejik araştırma merkezlerinin yahut enstitülerin, güncel uluslararası siyasî ve askerî gelişmeleri uzmanların katılımıyla savaş oyunları oynayarak tahlil ettikleri vaki değildir. Aynı eksiklik sivil akademik çevrelerde de kendisini gösterir. Ülkemizde uluslararası ilişkiler disiplininin silahlı çatışmayla ilgilenen alt dallarında veya askerî tarih alanında çalışan akademisyenlerin büyük çoğunluğu, Batılı meslektaşlarının savaş oyunu faaliyetlerinden ve bunlardan elde ettikleri faydadan habersizdirler. Akademik camiada gerek tarih gerekse uluslararası ilişkiler alanında çok sayıda subay kökenli (birçoğu kurmay subay yahut general olarak görev yapmış) akademisyen bulunmasına rağmen,

bu kişilerin savaş oyunlarından kendi akademik alanlarında faydalanmayı düşünmemeleri veya bu yönde bir girişimde bulunmamaları bile aslında savaş oyunları kültürünün Türkiye'deki durumu hakkında bir fikir vermektedir.

Tüm bunlar Türkiye'de savaş oyunlarının yüz yıldan fazla süredir silahlı kuvvetler içinde belli kesimlerle (çoğunlukla kurmay subaylar) sınırlı kaldığını ve kurum kültürü içine yerleşememiş bir faaliyet olduğunu ortaya koymaktadır. Çoğu subay, kariyeri boyunca herhangi bir savaş oyunu faaliyetine dahil olmadan meslek yaşamını tamamlamaktadır. Dahil olanlar ise bunun faydaları yahut dünyada ne şekilde icra edildiği üzerinde pek fazla durmadan, savaş oyunlarını alelade bir meslekî faaliyet olarak görmektedirler.

Günümüzde savaş oyunları, Batılı akademik camiada yavaş yavaş kendi disiplinini oluşturmaya başlamıştır. Silahlı kuvvetler ve akademik çevreler arasında savaş oyunları konusunda yoğun bir işbirliği mevcuttur. Silahlı kuvvetler akademik destekle oyunlama kapasitelerini ve kabiliyetlerini artırmaya çalışırken, akademi de silahlı kuvvetlerin savaş oyunları ve sair askerî meseleler konusundaki tecrübesinden istifade ederek kendi oyunlama kabiliyetini artırmaya çalışmaktadır. Birçok ülkede sivil-asker işbirliği içinde kurulmuş savaş oyunu birimleri mevcuttur. Bu birimler silahlı kuvvetlerin savaş oyunu faaliyetlerini yürütmesinde büyük rol oynarlar. TSK'da savaş oyunları konusunda akademik camiayla işbirliği, teknoloji ve yazılım alanıyla sınırlı kalmış görünmektedir. Savaş oyunlarının oynanması yine salt askerî bir faaliyet olarak devam etmiş ve istisnalar dışında bu faaliyetlere akademik bir katkı söz konusu olmamıştır. Silahlı kuvvetlerden bu alanda bir destek talebi gelmeyince, akademik camia da bu konulara uzak durmaktadır.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen, TSK'nın savaş oyunları konusunda yüz yılı aşkın bir kurumsal tecrübesi bulunmaktadır. Mevcut teknolojik altyapısı dünya standartlarındadır. Diğer

NATO ülkelerinin teknik imkânları TSK envanterinde de mevcuttur ve yine bu ülkelerin savaş oyunlarını oynama usulleri TSK tarafından bilinmektedir. Yani TSK, savaş oyunu kabiliyetini artırma potansiyelini haizdir. Bu potansiyeli harekete geçirmek için gereken şey, tıpkı Batı'da olduğu gibi, akademiyle yapılacak bir işbirliğidir. Ancak bu noktada Türkiye'deki akademinin savaş oyunları konusunda hiçbir tecrübesi bulunmaması önemli bir engel teşkil etmektedir. Dünyada savaş oyunlarından en fazla faydalanan akademik disiplinler olan savaş çalışmaları ve operasyonel askerî tarih Türkiye'de henüz yeni yeni ortaya çıkmaktadır. Bu disiplinlerde faaliyet gösteren akademisyenlerin, dünyadaki meslektaşlarının çalışmaları yoluyla zaman içinde savaş oyunlarından haberdar olmaları muhtemeldir. Ancak burada da, yukarıda değinildiği üzere, dünyada akademideki savaş oyunu faaliyetlerini besleyen savaş oyunları hobisinin Türkiye'de bulunmaması engeliyle karşılaşılmaktadır. Bu hobinin Türkiye sathında bir anda kök salamayacağı aşikârdır. Burada akademi için bir yol gösterici olarak, TSK mevcut tecrübesiyle önemli bir rol oynayabilir.

Mevcut durum, savaş oyunları konusunda sivil-asker işbirliğinin sağlanması için uygun görünmektedir. Hâlihazırda Millî Savunma Bakanlığı bünyesinde faaliyet gösteren Millî Savunma Üniversitesi'ne (MSÜ) bağlı çok sayıda akademik birim mevcuttur. Akademinin savaş oyunlarıyla tanışması için MSÜ müsait bir ortam teşkil etmektedir. MSÜ bünyesinde sivil-asker işbirliğiyle kurulacak ve kesintisiz bir biçimde desteklenerek faaliyet gösterecek akademik bir savaş oyunu birimi, savaş oyunlarının MSÜ'ye bağlı harp okullarının eğitim-öğretim faaliyetine dahil edilmesini ve yetiştirilen personelin bu konuda farkındalık sahibi olmasını sağlayabilir. Böyle bir birim, diğer yükseköğretim kurumları başta olmak üzere, araştırma enstitüleri ve düşünce kuruluşları için olumlu bir örnek teşkil edebilir. Sivil akademinin savaş oyunu kabiliyeti kazanması, uzun vadede

silahlı kuvvetlerin eğitim ve planlama kapasitesini ve niteliğini artıracak verimli bir ilişkinin önünü açabilir. Böylece savaş oyunlarının hobi ayağından mahrum olan Türkiye'de en azından askerî ve akademik kurumlarda savaş oyunu oynama kapasitesi dünya standartlarına yaklaşabilecek ve dünya ordularının kurum kültürüne daha sağlam bir biçimde yerleşmesini arzu ettikleri savaş oyunu kültürü ülkemizde belki de ilk kez kendisini gerçek manasıyla gösterebilecektir.

BİBLİYOGRAFYA

Abadan, Nermin, "Gazeteciliğin Gelişim Safhaları", *Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi,* c. 16, no. 1, 1961

Abdollahian, Mark, Brice L. Nicholson, Matthew Nickens, vd. "A Formal Model of Stabilization and Reconstruction Operations" Military Operations Research, c. 14, no. 3, 2009

Acar, Suphi, *Harp Tarihi*, İstanbul: Harp Akademileri Basımevi, 1953

Acharya, Amitav, Barry Buzan, *The Making of Global International Relations: Origins and Evolution of IR at Its Centenary*, Cambridge: Cambridge University Press, 2019

Adams, Gordon The Politics of Defense Contracting: The Iron Triangle, 3rd edition, New Brunswick: Transaction Books, 1986

Adler, Emanuel, "Seizing the Middle Ground: Constructivism in World Politics", *European Journal of International Relations,* c. 3, no.3, 1997

Akın, Mustafa, "Kara Kuvvetlerinde Simülasyon Sistemlerinin Eğitimdeki Rolü", *Kara Kuvvetleri Dergisi,* no. 9, Ocak 2004

Akkaya, Sabahattin, "MUHSİMLEM Komutanlığının Görev ve Fonksiyonları", *Kara Kuvvetleri Dergisi*, no. 5, Ocak 2003

Akşin, Cevat ve Gültekin Yıldız (ed), *Osmanlı Askerî Tarihini Araştırmak: Yeni Kaynaklar Yeni İmkânlar*, İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları, 2012

Andrew, Christopher, "Intelligence, International Relations and 'Under-theorisation'," *Intelligence and National Security,* c. 19, no. 2, 2004

Aron, Raymond, *Penser la Guerre*, Clausewitz (L'age Planetaire), Paris: Gallimard, 1976

Atatürk, Mustafa Kemal, *Nutuk*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2019

Zabit ve Kumandanla Hasbihal, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2006

Bağcı, Hüseyin ve Çağlar Kurç, "Turkey's Strategic Choice: Buy or Make Weapons?", *Defence Studies,* c. 17, no. 1, 2017

Baker, Deane-Peter (ed), *Key Concepts in Military Ethics,* Sydney: UNSW Press, 2015

Baker, Rosalie F. ve Charles F. Baker, *Ancient Greeks: Creating The Classical Tradition*, Oxford: Oxford University Press, 1997

Baldwin, David A., "Security Studies and the End of the Cold War", *World Politics*, c. 48, no. 1, Ekim 1995

Banta, Benjamin R., "The Sort of War They Deserve"? The Ethics of Emerging Air Power and the Debate over Warbots", *Journal of Military Ethics*, c. 172, no. 3, 2018

Barnes, Harry Elmer, *A History of Historical Writing*, 2nd Revised Edition, New York: Dover Publications, 1962

Başpınar, Adem, "Sosyolojinin Konusu Olarak Ordu ve Asker: Askeri Sosyoloji", *Sosyoloji Dergisi*, c. 3, no. 24, 2012

Baylis, John, James J. Wirtz, Colin S. Gray (ed), *Strategy in the Contemporary World: An Introduction to Strategic Studies*, 5th Edition, New York: Oxford University Press, 2016

Bayramoğlu Ali Ağa, Ümmü'l-*Gaza (İnceleme-Çeviri Yazı-Tıpkıbasım)*, (ed) Salim Aydüz ve Şamil Çan, İstanbul: Türkiye Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı Yayınları, 2013

Baylis, John, "The Continuing Relevance of Strategic Studies in the Post-Cold War Era", *Defence Studies*, c. 1, no. 2, Eylül 2001

Ben Yoash, Roey, Michael P. Atkinson and Moshe Kress, "Where to Dip? Search Pattern for an Antisubmarine Helicopter Using a Dipping Sensor", *Military Operations Research*, c. 23, no. 2, 2018

Berkes, Niyazi, *Türkiye'de Çağdaşlaşma*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2012

Berry, David, *Journalism, Ethics and Society*. Farnham: Ashgate, 2008

Best, Brian ,*Fighting for the News: The Adventures of the First War Correspondents from Bonaparte to the Boers*, Yorkshire: Frontline Books, 2016

Betts, Richard K.,"Should Strategic Studies Survive?", *World Politics*, c. 50, no. 1, Ekim 1997

Beydilli, Kemal *Türk Bilim ve Matbaacılık Tarihinde Mühendishane Matbaası ve Kütüphanesi 1776-1826*, İstanbul: Eren Yayıncılık, 1995

Bıçak, Ayhan, *Tarih Düşüncesinin Oluşumu*, İstanbul: Dergâh Yayınları, 2004

Biehl, Heiko, "History Looms... Resources, Restrictions, and Perspectives on Military Sociology in Germany", *Sõjateadlane (Estonian Journal of Military Studies)*, c. 3, 2016

Bimfort, Martin T. "A Definition of Intelligence," *Studies in Intelligence* 2, no. 4, Fall 1958

Birand, Mehmet Ali, *Emret Komutanım*, İstanbul: Milliyet Yayınları, 1986

Boëne, Bernard, "Teaching Sociology at Saint-Cyr, 1983-2004 and Beyond: A Personal Account", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008

Bogdanska, Olga, "Militainment in British Cinema: Analysis Based on Selected Film Productions", *International Journal of Social Science and Humanity*, c. 4, no. 4, 2014

Booth, Ken (ed), *Critical Security Studies and World Politics*, Boulder: Lynne Rienner Publishers, 2005

Theory of World Security, Cambridge University Press, 2007

Bozdemir, Mevlüt, *Türk Ordusunun Tarihsel Kaynakları*, Ankara: SBF Yayınevi, 1982

Brown, Davis, "A Typology of War Ethics", *Journal of Military Ethics*, c. 163, no. 4, 2017

Brucker, Herbert, *Journalist, Eyewitness To History*, New York: Macmillan, 1962

Bruggencate, H. G. Ten, "Hegel's Views on War", *The Philosophical Quarterly*, c. 1, no. 1, Ekim 1950

Bucholz, Arden, *Moltke, Schlieffen and Prussian War Planning*, Oxford: Berg, 1991

Burk, James, "Morris Janowitz and the Origins of Sociological Research on Armed Forces and Society", *Armed Forces & Society*, c. 19, no 2, 1993

"Theories of Democratic Civil-Military Relations", *Armed Forces & Society*, c. 29, no 1, 2002

Buzan, Barry, *People, States and Fear: An Agenda for International Security Studies in the Post-Cold War Era*, 2nd edition, Hertfordshire: Harvester Wheatsheaf, 1991

Lene Hansen, *The Evolution of International Security Studies*, New York: Cambridge University Press, 2009

Ole Wæver, ve Jaap de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, Boulder: Lynne Rienner Pub., 1998

Caesar, Gaius Iulius, *Notlar: Galya Savaşı Üzerine*, (çev) Samet Özgüler, Ankara: Doğu Batı Yayınları, 2017

Caffrey Jr, Matthew B., *On Wargaming: How Wargames Have Shaped History and How They May Shape the Future*, Newport, Naval War College Center for Warfare Studies, 2019

Caforio, Giuseppe (ed), *Social Sciences and the Military: An Interdisciplinary Overview*, Abingdon: Routledge, 2007

Marina Nuciari (ed), *Handbook of the Sociology of the Military*, 2nd edition, Cham: Springer, 2008

Carr, Edward H., *International Relations Between the Two World Wars 1919-1939*, London: The Macmillan Press, 1988

The Twenty Years' Crisis 1919-1939, 2nd edition, London: Macmillan & Co, 1946

Carter, David L., *Law Enforcement Intelligence: A Guide for State, Local, and Tribal Law Enforcement Agencies*, Michigan: US Department of Justice of COPS, 2004

Chiara-Quenzer, Deborah De, "Aristotle, Achilles, Courage, and Moral Failure", (ed) Heather L. Reid and Tony Leyh, *Looking at Beauty to Kalon in Western Greece*, Syracuse: Parnassos Press, 2019

Chomsky, Noam, *American Power and New Mandarins*, New York: Vintage Books, 1969

Citino, Robert M. "Military Histories Old and New: A Reintroduction" *The American Historical Review*, c. 112, no. 4, Ekim, 2007

The Path to Blitzkrieg: Doctrine and Training in the German Army, 1920-39, Mechanicsburg, Stackpole Books, 2008

Coates, Charles H. ve Roland J. Pellegrin, *Military Sociology: A Study of American Military Institutions and Military Life*, University Park: The Social Science Press, 1965

Collier, Richard, *Fighting Words: The War Correspondents of World War Two*, New York: St. Martin's Press, 1990

Cormier, Youri, *War as Paradox*, Montreal: McGill University Press, 2010

Craig, Gordon A., "Delbrück: The Military Historian", (ed) Peter Paret, *Makers of Modern Strategy from Machiavelli to the Nuclear Age*, Princeton: Princeton University Press, 1986

Curry, John, "Professional Wargaming: A Flawed but Useful Tool", *Simulation and Gaming*, Nisan 2020

Çakı, Caner, vd. "Goebbels Liderliğinde Nazi Almanyası'nda Propaganda Sinemaları", *Anadolu University Journal of Social Sciences*, c. 19, no. 4, 2019

Daase, Christopher ve James Davis (ed), *Clausewitz and Small War* Oxford: Oxford University Press, 2015

Dallmayr, Fred R., "A War Against the Turks? Erasmus on War and Peace", *Asian* Journal of Social Science, c. 34, no. 1, Mart 2006

David, Israel, "An Adaptive Mix Correction for Fire Support in Combat Operations", *Military Operations Research*, c. 24, no. 4, 2019

de Jomini, Baron Antoine Henri, The Art of War, (çev) G.H. Mendell ve W.P. Craighill, Restored edition, Kingston: Legacy Books Press, 2008

Delbrück, Hans, *Modern Military History*, (ed) Arden Bucholz, Lincoln: University of Nebraska Press, 1997

Development, Concepts and Doctrine Center, *Wargaming Handbook*, Swindon: Ministry of Defense, 2017

Devran, Yusuf ve Ömer Faruk Özcan. "Suriye Savaşının Habercilik Pratiklerine Etkisi: İliştirilmiş Gazeteciliğe Karşı Aracılı Gazetecilik", *Global Media Journal: Turkish Edition*, c. 9, no. 17, 2018

Dover, Robert, Michael S. Goodman, ve Claudia Hillebrand (ed), *Routledge Companion to Intelligence Studies*, New York: Routledge, 2014

Downes, Stephanie Andrew Lynch ve Katrina O'Loughlin (ed), *Emotions and War: Medieval to Romantic Literature*, New York: Palgrave Macmillan, 2015

Doyle, Michael, "Kant, Liberal Legacies, and Foreign Affairs", *Philosophy and Public Affairs*, c. 12, no. 3, 1983

Dunnigan, James F., *The Complete Wargames Handbook*, New York: William Morrow, 1997

Duran, Ragıp, *Global Medya Eleştirileri: Burası Dünya Polis Radyosu*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2001

Duyvesteyn, Isabelle ve James E Worrall, "Global Strategic Studies: A Manifesto", *Journal of Strategic Studies*, c. 40, no. 3, Mayıs 2017

Earle, Edward Mead, *Makers of Modern Strategy: Military Thought from Machiavelli to Hitler*, Princeton: Princeton University Press, 1943

Turkey, the Great Powers, and the Bagdad Railway: A Study in Imperialism, New York: Macmillan, 1923

Echevarria II, Antulio J., "Heroic History and Vicarious War: Nineteenth-Century German Military History Writing", *The Historian*, c. 59, no. 3, Bahar 1997

Ekbladh, David, "Present at the Creation: Edward Mead Earle and the Depression-Era Origins of Security Studies", *International Security*, c. 36, no. 3, Kış 2011/12

Eltis, David, *The Military Revolution in Sixteenth Century Europe*, New York: Barnes & Noble Books, 1995

Ergüder, Orhan, *Harp Tarihi*, Ankara: Harp Okulu Basımevi, 1959

Erker, Ş.G. *Ordu Sosyolojisi Yolunda Bir Deneme*, c. 1, İstanbul: Bürhaneddin Matbaası, 1939

Evans, Harold, *War Stories: Reporting in the Time of Conflict from the Crimea to Iraq*, Bunker Hill: Publishing Inc., 2003

FM 6-0 Commander and Staff Organization and Operations, Washington D.C.: Headquarters, Department of Army, 2015

Foucault, Michel, *Discipline and Punish*, New York: Vintage Books, 1995

Freedman, Lawrence, *Strategy: A History*, Oxford: Oxford University Press, 2013

Friedman, George, Meredith Lebard, *The Coming War with Japan*, New York: St. Martin's Press, 1991

Fukuyama, Francis, "The End of History?", *The National Interest*, no. 16, Yaz 1989

The End of History and the Last Man, New York: Free Press, 1992

Galbreath, David J. ve John R. Deni (ed), *Routledge Handbook of Defence Studies*, London: Routledge, 2018

Galtung, Johan, "Violence, Peace, and Peace Research", *Journal of Peace Research*, c. 6, no.3, 1969

Gardiner, Alan, *The Kadesh Inscriptions of Ramesses II*, Oxford: Griffith Institute, 1960

Getz, Bill, *The China Threat*, Washington DC: Regnery Pub., 2000

Geyik, Kubani, "Savaş Haberciliğinde Değişen Roller: 2. Karabağ Savaşı Örneği", *Atatürk Üniversitesi İletişim Dergisi*, c. 21, 2021

Gezgin, Suat, Gazeteciliğin ve Türk Yazılı Basınının Kısa Tarihsel Perspektifi. *İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi*, c. 18, 2003

Gill, Peter ve Mark Phythian, "What Is Intelligence Studies?," *The International Journal of Intelligence, Security, and Public Affairs*, c. 18, no. 1, 2016

Glantz, David M., *When Titans Clashed: How the Red Army Stopped Hitler*, Lawrence: University Press of Kansas, 2015

Glick, Stephen P. ve Charters, L. Ian, "War, Games and Military History", *Journal of Contemporary History*, c. 18, no. 4, 1983

Goldhamer, Herbert ve Speier, Hans, *Some Observations on Political Gaming*, Santa Monica: The RAND Corpotation, 1959

Goltz, Colmar von der, *Millet-i Müselleha (Ordu Millet)*, (çev) Mehmet Tahir, (ed) İsmet Sarıbal Antalya: Lotus Yayıncılık, 2016

González, Roberto J., "Human Terrain," *Anthropology Today*, c. 24, no. 1, 2008

Greenberg, Abe, "An Outline of Wargaming", *Naval War College Review*, c. 34, no. 5, 1981

Guthrie, W.K.C., *Socrates*, Cambridge: Cambridge University Press, 1971

Gürcan, Metin, "A Snapshot of the Blackbox: A 2015 Survey of the Turkish Officer Corps", *Turkish Studies*, c. 19, no. 1, 2018

Güreli, Nail, *Astsubaylar*, İstanbul: Milliyet Yayınları, 1991

Güvenç, Serhat ve Mesut Uyar, "Lost in Translation or Transformation? The Impact of American Aid on the Turkish Military, 1947-60," *Cold War History* (2021), https://doi.org/10.1080/14682745. 2020.1866551

Haggit, Tobby, "Official War Films in Britain: The Battle of the Somme 1916, Its Impact Then and Its Meaning", (ed) Katherine Isobel Baxter, ve Ann-Marie Einhaus, *Edinburgh Companion to the First World War and the Arts*, Edinburgh: Edinburgh University Press, 2017

Hammond, William M., *Public Affairs: The Military and the Media, 1962-1968*, Washington, D.C: United States Army Center of Military History, 1990

Halliday, Fred, "The Gulf War 1990-1991 and the Study of International Relations", *Review of International Studies*, no. 20, 1994

Hattendorf, John B., "The Study of War History at Oxford, 1862-1990", (ed), John B. Hattendorf, Malcolm H. Murfett, *The Limitations of Military Power*, New York: Palgrave Macmillan, 1990

Heistand, H. O. S. (çev.), "Foreign War Games", *Selected Professional Papers Translated From European Military Publications*, Washington D.C.: Government Printing Office, 1898

Herman, Michael, "Counter-Terrorism, Information Technology and Intelligence Change," *Intelligence and National Security*, c. 18, no. 4, 2003

Intelligence Power in Peace and War; Cambridge: Cambridge University Press, 1996

Herberg-Rothe, Andreas, *Clausewitz Puzzle,* Oxford: Oxford University Press, 2007

Heuser, Beatrice, *Reading Clausewitz* London: Pimlico, 2002

Hızlı, Hurşit, "Simülasyon ve Kara Kuvvetlerinde Eğitim Maksatlı Simülasyon Uygulamaları", *Kara Kuvvetleri Dergisi,* no. 45, Temmuz 2014

Hidemât-ı Seferiyye Nizamnâme-i Hümâyunu, İstanbul: Daire-i Askeriyye Matbaası, 1900

Hilgers, Philipp von, *War Games: A History of War on Paper*, (çev) Ross Benjamin, Cambridge: The MIT Press, 2012

Holland, Lauren, "Who Makes Weapons Procurement Decisions?", *Policy Studies Journal,* c. 24, no. 4, 1996

Hoskins, Andrew, *Televising War: from Vietnam to Iraq*, New York: Continuum Publishing, 2004

Howard, Michael, *Clausewitz: A Very Short Introduction*, Oxford: Oxford University Press, 2002

"Military History and the History of War", (ed) Williamson Murray, Richard H. Sinnreich, *The Past as Prologue: The Importance of History to the Military Profession*, Cambridge: Cambridge University Press, 2006

Huntington, Samuel P., "The Clash of Civilizations?", *Foreign Affairs*, c. 72, no. 3, Yaz 1993

The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order, New York: Simon & Schuster, 1996

The Soldier and the State: The Theory and Politics of Civil-Military Relations, New York: Vintage Books, 1957

Ibn Arabshah, Ahmed, *Tamerlane or Timur the Great Amir*, (çev) J. H. Sanders. London: Luzac & Co, 1936

Işık, Mehmet ve Emrah Özdemir, "Çatışma Alanlarında Gazetecilik: Afganistan ve Irak Örnekleri", (ed) Bedriye Tunçsiper, *The 2nd International Critical Studies Tam Metin Bildiriler Kitabı,* İzmir: İzmir Demokrasi Üniversitesi, 2019

İhsanoğlu, Ekmeleddin, *Osmanlı Askerlik Literatürü Tarihi I-II*, İstanbul: IRCICA, 2004

İnuğur, M. Nuri, *Basın Yayın Tarihi*, İstanbul: Çağlayan Kitabevi, 1982

İskora, Muharrem Mazlum, *Harp Akademileri Tarihçesi 1846-1965,* 2 Cilt, Ankara: Genelkurmay Basımevi, 1966

Türk Ordusu Kurmaylık (Erkanıharbiye) Tarihçesi, Ankara: Harp Akademisi Matbaası, 1944

Janowitz, Morris, "Armed Forces and Society: A World Perspective", (ed) Jacques van Doorn, *Armed Forces and Society: Sociological Essays,* Lahey: Mouton, 1968

The Professional Soldier: A Social and Political Portrait, (New York: Free Press, 1960

Jensen, Carl J., David H. McElreath, ve Melissa Graves, *Introduction to Intelligence Studies*, Boca Raton: CRC Press, 2013

Johnson, Loch K. ve Allison M. Shelton, "Thoughts on the State of Intelligence Studies: A Survey Report," *Intelligence and National Security*, c. 28, no. 1, 2013

Kampf, Zohar ve Tamar Liebes, *Transforming Media Coverage Of Violent Conflict: The New Face Of War*, London, England: Palgrave, 2013

Karaman, Mehmet Ali, *II. Meşrutiyet Dönemi Osmanlı Askeri Matbuatı ve Siyasi Hayattaki Rolü*, Ankara: Atatürk Araştırma Merkezi, 2017

Karaosmanoğlu, Ali L., "Kore Savaşı'nın Siyasi-Stratejik İkilemleri," (ed) Mehmet Ali Tuğtan, *Kore Savaşı: Uzak Savaşın Askerleri*, İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2013

"Muhteşem Ortaklık: Kant ve Clausewitz," *Uluslararası İlişkiler*, c. 4, no. 14, 2007

"The Evolution of the National Security Culture and the Military in Turkey", *Journal of International Affairs*, c. 54, no. 1, 2000

"Yirminci Yüzyılda Savaşı Tartışmak: Clausewitz Yeniden," *Uluslararası İlişkiler*, c. 8, no. 29, 2011

Ersel Aydınlı (ed), *Strateji Düşüncesi: Kuram, Paradoks ve Uygulama*, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2020

Kasım, Metin, "Hitler Döneminde Propaganda Aracı Olarak Radyo", *Selçuk İletişim*, c. 6, no. 4, 2011

Kâtip Çelebi, *Düsturu'l-Amel li Islahi'l-Halel*, (ed) Ensar Köse, İstanbul: Büyüyen Ay Yayınları, 2016

Tuhfetü'l-Kibar fi Esfari'l-Bihar, (ed) İdris Bostan, Ankara: Türkiye Bilimler Akademisi Yayınları, 2018

Katz, Elihu, "The End of Journalism? Notes on *Watching The War*", *Journal of Communication*, c. 42, no. 3, 1992

Kent, Sherman *Strategic Intelligence for American World Policy*, Princeton,: Princeton University Press, 1949

Keohane, Robert O., "International Institutions: Two Approaches", *International Studies Quarterly*, c. 32, no. 4, 1988

Kışlalı, Ahmet Taner, "Türk Ordusu Toplumsal Kökeni Üzerinde Bir Araştırma", *Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*, c. 29, no. 2, 1974

King, Anthony, *Command: The Twenty-First-Century General*, Cambridge: Cambridge University Press, 2019

Frontline: Combat and Cohesion in the Twenty-First Century, Oxford: Oxford University Press, 2015

The Combat Soldier: Infantry Tactics and Cohesion in the Twentieth and Twenty-First Centuries, Oxford: Oxford University Press, 2013

Kleinreesink, Esmeralda, *On Military Memoirs: A Quantitative Comparison of International Afghanistan War Autobiographies, 2001-2010*, Lieden: Brill, 2016

Klipstein, Michael ve Kent D. Wall "A Picture Is Worth a 1,000 Words", *Military Operations Research*, c. 25, no. 4, 2020

Knightley, Phillip, *The First Casualty: The War Correspondent as Hero, Propagandist and Myth Maker*, London: Quartet, 1982

Kourvetaris, George A., Betty A. Dobratz (ed.), World Perspectives in the Sociology of the Military, Transaction Books, New Jersey, 1977

Köroğlu, Erol, *Türk Edebiyatı ve Birinci Dünya Savaşı (1914-1918)*, İstanbul: İletişim Yayınları, 2004

Krause, Keith ve Michael Williams, *Critical Security Studies: Concept and Cases*, Minneapolis: University of Minnesota Press, 1997

Krishnan, Armin, *Military Neuroscience and the Coming Age of Neurowarfare*, New York: Routledge, 2016

Kucik, Paul ve Elisabeth Paté-Cornell, "Counterinsurgency: A Utility-Based Analysis of Different Strategies", *Military Operations Research*, c. 17, no. 4, 2012

Kümmel, G. ve A. D. Prüfert (ed), *Military Sociology: The Richness of a Discipline*, Baden-Baden: Nomos, 2000

Küpeli, Hayrettin, *Kritik Altyapılar ve Terörizm: ABD ve AB Koruma Politikalarına Güvenlikleştirme Yaklaşımı*, Ankara: Gazi Kitabevi, 2019

Langan, John, "The Elements of St. Augustine's Just War Theory", *The Journal of Religious Ethics*, c. 12, no. 1, Bahar 1984

Larnder, Harold, "OR Forum—The Origin of Operational Research.", *Operations Research*, c. 32, no. 2, 1984

Lasswell, Harold, "The Garrison State", *American Journal of Sociology*, c. 46, no. 4, Ocak 1941

Levy, Yagil, "Time for Critical Military Sociology", *Res Militaris*, c. 5, no 2, Yaz 2015

Liddell Hart, B.H., *Strateji-Dolaylı Tutum*, (çev) Cemal Enginsoy, Ankara: Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi Yayınları, 2002

Lindsey, George, "Some Personal Recollections of Army Operations Research on Radar in World War II". *Canadian Military History*, c. 4, no. 2, 1995

Livermore, W. R., *The American Kriegsspiel. A Game for Practicing the Art of War Upon a Topographical Map*, Boston: Houghton, Mifflin and Company, 1882

Lowenthal, Mark M., *Intelligence: From Secrets to Policy*, 4. Edition, Washington, D.C.: CQ Press, 2009

Lucas, George R. (ed), *Routledge Handbook of Military Ethics*, New York: Routledge, 2015

Military Ethics, Oxford: Oxford University Press, 2016

Luthra, Rashmi, *Journalism and Mass Communication*, Oxford: Eolss Publishers Company Limited, 2009

Luttwak, Edward N., "From Geopolitics to Geo-Economics: Logic of Conflict, Grammar of Commerce", *National Interest*, no. 20, Yaz 1990

The Endangered American Dream, New York: Simon & Schuster, 2010

Macdonnell, J. R., *The Tactical War Game: A Translation of General v. Verdy du Vernois' "Beitrag zum Kriegsspiel"*, Londra: William Clowes and Sons Limited, 1884

Machiavelli, Niccolo, *Hükümdar*, (çev) Necdet Adabağ, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2008

Savaş Sanatı, (çev) Berna Hasan, İstanbul: Doruk Yayınları, 2007

Malesevic, Sinisa, *Savaşın ve Şiddetin Sosyolojisi*, (çev) Suzan Sarı, Ankara: Hece Yayınları, 2018

Markovits, Stefanie "Rushing Into Print: "Participatory Journalism" During the. Crimean War", *Victorian Studies*, c. 50, no. 4, 2008

Marrin, Stephen, "Improving Intelligence Studies as an Academic Discipline," *Intelligence and National Security*, c. 31, no. 2, 2016

Mason, Roger C., "Wargaming: Its History and Future", *The International Journal of Intelligence, Security, and Public Affairs*, c. 20, no. 2, 2018

Mathews, Joseph James, "The Genesis of Newspaper War Correspondence", *Journalism Quarterly*, c. 29, no.1, 1952

Matrakçı Nasuh, *Beyan-ı Menazil-i Sefer-i Irakeyn*, Hüseyin Gazi Yurdaydın, Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, 1976

McCloskey, Joseph F., "OR Forum-British Operational Research in World War II.", *Operations Research*, c. 35, no. 3, 1987

"US Operations Research in World War II", *Operations Research*, c. 35, no.6, Kasım-Aralık 1987

McSweeney, Bill, "Identity and Security: Buzan and the Copenhagen School", *Review of International Studies*, c. 22, no. 1, 1996

Mehmed Nihad, *Zabitin Harb Çantası Üçüncü Cüz'ü*. İstanbul: Matbaa-i Askerî, 1925

Mert, Mahmut Sami, *Mecmua-i Fünûn-ı Askeriyye Dergisinin Analitik İncelemesi (1882-1914)*, Basılmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Üniversitesi, 2016

Michael, Kobi ve Aaron Kornbluth, "The Academization of Intelligence: A Comparative Overview of Intelligence Studies in the West," *Cyber, Intelligence and Security*, c. 3, no. 1, 2019

Minc, Alain, *Yeni Ortaçağ*, (çev) Mehmet Ali Ağaoğulları, Ankara: İmge Kitabevi Yayınları, 1995

Moelker, René ve Joseph Soeters, "Van Doorn and Beyond: From Teaching Sociology to Interdisciplinary, Problem-Based Learning in Dutch Officer Training", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008

Moltke, Helmuth von, *Moltke'nin Türkiye Mektupları*, (çev) Hayrullah Örs, İstanbul: Remzi Kitabevi, 1969

Morgan, Thomas D., "Wargames: Training for War", *Army History*, no. 19, Yaz 1991

Morillo, Stephen, Michael F. Pavkovic, *What is Military History?*, 2nd edition, Cambridge: Polity, 2013

Murray, H. J. R., *A History of Board Games other than Chess*, Oxford: Clarendon Press, 1952

A History of Chess, Oxford: Clarendon Press, 1913

Muth, Jörg, *Command Culture: Officer Education in the U.S. Army and the German Armed Forces, 1901-1940, and the Consequences for World War II*, Denton: University of North Texas Press, 2011

Nail, "Sevkülceyşî Harb Oyunu Yahud Harita Manevrası", *Risâle-i Mevkute-i Bahriye*, c. 2, no. 6, 1916

Noor, Rabia, "Citizen Journalism: News Gathering by Amateurs", (ed) Marco Adria ve Yuping Mao, *Handbook of Research on Citizen Engagement and Public Participation in the Era of New Media*. Hershey: IGI Global, 2017

Nussbaum, Arthur, "The Significance of Roman Law in the History of International Law", *University of Pennsylavia Law Review*, c. 100, no. 5, Mart 1952

Nye, Joseph S., *Yumuşak Güç*, (çev) Rayhan İnan-Aydın, Ankara: BB101 Yayınları, 2017

David A. Welch, *Küresel Çatışmayı ve İşbirliğini Anlamak*, (çev) Renan Akman, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017

Obraztsov, Igor V., "Teaching Sociology in Military Educational Institutions of Russia", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008

O'Hanlon, Michael E., *The Science of War: Defense Budgeting, Military Technology, Logistics and Combat Outcomes*, Princeton: Princeton University Press, 2009

Oneal, John R. Bruce Russet ve Michael L. Berbaum, "Causes of Peace: Democracy, Interdependence, and International Organizations, 1885-1992", *International Studies Quarterly*, no. 47, 2003

Onuf, Nicholas Greenwood, *World of Our Making: Rules and Rule in Social Theory and International Relations*, South Carolina: University of South Carolina Press, 1989

Ouellet, Eric (ed), *New Directions in Military Sociology*, Whitby: de Sitter Publications, 2005

Ömer Kâmil, "Harb Oyunu", *Mecmua-i Fünûn-ı Askeriyye*, c. 3, no. 13, 1883

Öz, Mehmet *Kanun-ı Kadimin Peşinde*, İstanbul: Dergâh Yayınları, 2013

Özcan, Ahmet, "Kutü'l-Amâre Zaferini Tarihe Yazmak: Kutü'l-Amâre Hakkında Yazılmış Türkçe Metinler Üzerine Bir Deneme", *Kutü'l-Amâre 1916*, (ed) Mehmet Yaşar Ertaş ve Hacer Kılıçaslan, İstanbul: Kronik Kitap, 2017

Türkiye'de Popüler Tarihçilik (1908-1960), Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, 2011

Özkaya, Aslı, Medya ve Körfez Savaşı, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi, c. 52, no. 1, 1997

Özkurt, Fatih, *Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve Askerî Manevra ve Tatbikatlar (1909-1938)*, Ankara: Genelkurmay Basımevi, 2017

Paciencia, Todd J., Daniel J. Richmond, John J. Schumacher, vd. "A Framework and System for Theater Air Attrition Modeling", *Military Operations Research*, c. 23, no. 2, 2018

Palmer, Nicholas, *The Comprehensive Guide to Board Wargaming*, London: Sphere Books, 1980

Paret, Peter, "Clausewitz", (ed) Peter Paret, *Makers of Modern Strategy from Machiavelli to the Nuclear Age*, Princeton: Princeton University Press, 1986

The Cognitive Challenge of War, Prussia 1806, Princeton University Press, 2009

Parmar, Leena (ed), *Military Sociology: Global Perspectives*, Jaipur: Rawat Publications, 1999

Patton, Kerry, *Sociocultural Intelligence: A New Discipline in Intelligence Studies*, New York: Continuum International Publishing, 2010

Peterson, Jon, "A Game Out of All Proportions", *Zones of Control*, (ed) Pat Harrigan ve Matthew G. Kirschenbaum, London: The MIT Press, 2016

Phythian, Mark, "Profiles in Intelligence: An Interview with Michael Herman," *Intelligence and National Security*, c. 32, no. 1, 2017

Pulver, Aaron ve Richard M. Medina, "A Review of Security and Privacy Concerns in Digital Intelligence Collection," *Intelligence and National Security* , c. 3, no. 2, 2018

Random, R. A., "Intelligence as a Science," *Studies in Intelligence*, c. 2, no. 2, 1958

Ratcliffe, Jerry H., *Intelligence-Led Policing*, Devon: Willian Publishing, 2013

Rau, Erik P., "Combat Science: The Emergence of Operational Research in World War II", *Endeavour*, c. 29, no. 4, Aralık 2005

Reisswitz, B. von, *The von Reisswtiz Kriegsspiel: The Prussian Army Wargame*, (çev) Bill Leeson, London, Too Fat Lardies, 2007

Rhodes, Bill, *An Introduction to Military Ethics*, Santa Barbara CA: ABC-CLIO/ Praeger, 2009

Richter, Gregor, "Sociological Methods in Defence Studies", (ed.) Delphine Deschaux-Dutard, *Research Methods in Defence Studies: A Multidisciplinary Overview*, Abingdon: Routledge, 2020

Rodogno, Davide, "Fascism and War", (ed) R. J. B. Bosworth, *The Oxford Handbook of Fascism*, Oxford: Oxford University Press, 2010

Rogers, Matthew B., Brandon M. McConnell, Thom J. Hodgson, vd. "A Military Logistics Network Planning System", *Military Operations Research*, c. 23, no. 4, 2018

Roth, Mitchel P. ve James Stuart Olson, *Historical Dictionary of War Journalism*. Westport: Greenwood Publishing Group, 1997

Ryan, Joseph W., *Samuel Stouffer and the GI Survey: Sociologists and Soldiers during the Second World War*, Knoxville: University of Tennessee Press, 2013

Sabin, Philip, *Simulating War: Studying Conflict Through Simulation Games*, London: Bloomsbury, 2012

"Wargames as an Academic Instrument", *Zones of Control*, (ed) Pat Harrigan ve Matthew G. Kirschenbaum, Londra: The MIT Press, 2016

Sayre, Farrand, *Map Maneuvers and Tactical Rides*, Kansas: The Army Service Schools Press, 1910

Scheipers, Sibylle, *On Small War: Carl von Clausewitz and People's War*, Oxford: Oxford University Press, 2018

Schmid, Herman, "Peace Research and Politics", *Journal of Peace Research*, c. 5, no. 3, 1968

Schroden, Jonathan, Rebecca Thomasson, Randy Foster, vd. "A New Paradigm for Assessment in Counterinsurgency", *Military Operations Research*, c. 18, no. 3, 2013

Scott, Len ve Peter Jackson, "The Study of Intelligence in Theory and Practice," *Intelligence and National Security*, c. 19, no. 2, 2004

Segal, David R. ve James Burk, *Military Sociology*, Londra: SAGE Publications, 2012
Morten G. Ender, "Sociology in Military Officer Education", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008

Shearer, Robert, "Operations Analysis in Iraq: Sifting Through the Fog of War", *Military Operations Research*, c. 16, no. 2, 2011
Brett Marvin, "Recognizing Patterns of Nation-State Instability that Lead to Conflict", *Military Operations Research*, c. 15, no. 3, 2010

Shils, Edward A. ve Morris Janowitz, "Cohesion and Disintegration in the Wehrmacht in World War II", *The Public Opinion Quarterly*, c. 12, no. 2, Yaz 1948

Shklovski, Irina ve Volker Wulf. The Use of Private Mobile Phones at War: Accounts From the Donbas Conflict, *Proceedings of the 2018 CHI Conference on Human Factors in Computing Systems*, 2018

Shy, John, Thomas W. Collier, "Revolutionary Warfare", (ed) Peter Paret, *Makers of Modern Strategy from Machiavelli to the Nuclear Age*, Princeton: Princeton University Press, 1986

Siebold, Guy, "Core Issues and Theories of Military Sociology", *Journal of Political and Military Sociology*, c. 29, 2001

Singer, Peter W., "Corporate Warriors: The Rise of the Privatized Military Industry and Its Ramifications for International Security", *International Security*, c. 26, no. 3, Aralık 2001

Skinner, Quentin, *Machiavelli: A Very Short Introduction*, Oxford: Oxford University Press, 2000

Sloan, John F. vd, *Soviet Style Wargames*, Washington, DC: Science Applications, 1986

Smith, Jeffery A., *War and Press Freedom: The Problem of Prerogative Power*. Oxford: Oxford University Press, 1999

Sona, Fatih, *Osmanlı Şairlerinin Dilinde Fetihler-Zaferler*, İstanbul: Kitabevi Yayınları, 2019

Soeters, Joseph, *Sociology and Military Studies: Classical and Current Foundations*, New York: Routledge, 2018

Soeters, Joseph, Patricia M. Shields ve Sebastiaan Rietjens (ed), *Routledge Handbook of Research Methods in Military Studies*, Abingdon: Routledge, 2014

Soygüder, Şebnem "Bir Dil Olarak 'Sarı' Rengin Anlamı ve 'Sarı Basın' Neden 'Sarı'?", *Humanities Sciences*, c. 8, no. 2, 2013

Stahl, Roger, *Militainment, Inc.: War, Media, and Popular Culture*, London: Routledge, 2009

Standage, Tom, *The Victorian Internet: The Remarkable Story of the Telegraph and the Nineteenth Century's On-line Pioneers*, New York: Bloomsbury, 2014

Stouffer, Samuel A. vd., *The American Soldier: Adjustment During Army Life, Studies in Social Psychology in World War*, c. 1, New York: Science Editions, 1965

Strachan, Hew, *The Direction of War: Contemporary Strategy in Historical Perspective*, Cambridge: Cambridge University Press, 2013

Andreas Herberg-Rothe (ed), *Clausewitz in the Twenty--First Century*, Oxford University Press, 2007

Sibylle Scheipers (ed), *The Changing Character of War*, Oxford: Oxford University Press, 2011

Strategy, Concepts and Plans Directorate, *The Falklands Wargame*, Bethesda: US Army Concepts Analysis Agency, 1986

Strauss, Leo, *The City and Man*, Chicago: Rand McNally & Co., 1964

Stewart, Andrew Douglas, *The Royal College of Defence Studies, 1927-2017*, London: Royal College of Defence Studies, 2017

Sullivan, George, *Journalists at Risk: Reporting America's Wars*, Minneapolis: Twenty-First Century Books, 2006

Sun Zi (Sun Tzu), *Savaş Sanatı*, (çev) Pulat Otkan, Giray Fidan, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültürel Yayınları, 2014

Sweeney, Michael S. *The Military and the Press: An Uneasy Truce*,(Illinois: Northwestern University Press, 2006

"War Correspondents", (ed) Christopher H. Sterling, *Encyclopedia of Journalism*, Los Angeles: Sage Publications, 2009

Syse, Henrik, "Between Vulnerability and Control", *Journal of Military Ethics*, c. 17, no. 4, 2018

"Plato: The Necessity of War, the Quest for Peace", *Journal of Military Ethics*, c. 1, no. 1, Kasım 2010

Tağmaç, Memduh, *Harp Tarihi Notları*, İstanbul: Harp Akademileri Basımevi, 1953

Tarih-i Harb, İstanbul: Matbaa-i Harbiye-i Şahane, 1293

Taylor, Philip M., *Global Communications, International Affairs and the Media Since 1945*, London: Routledge, 1997

Tschischwitz, Wilhelm von, *The von Tschischwitz Kriegsspiel 1862: The Prussian Army Wargame of 1862*, (çev) Bill Leeson, London: Too Fat Lardies, 2008

Tierney, Michael, "Aristotle and Alexander the Great", *Studies: An Irish Quarterly Review*, c. 31, no. 122, Haziran 1942

Uyar, Mesut, *Dünya Askeri Tarihi*, İstanbul: Doğu Kütüphanesi, 2020

A. Kadir Varoğlu, "In Search of Modernity and Rationality: The Evolution of Turkish Military Academy Curricula in a Historical Perspective", *Armed Forces & Society*, c. 35, no 1, Ekim 2008

Edward J. Erickson, *Osmanlı Askeri Tarihi*, İstanbul: Türkiye İş Bankası Yayınları, 2014

Uzun, Ruhdan, "Gazetecilikte Yeni Bir Yönelim: Yurttaş Gazeteciliği", *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, c. 16, 2006

van Creveld, Martin, *Supplying War: Logistics from Wallenstein to Patton*, Cambridge: Cambridge University Press, 1977

The Transformation of War, New York: The Free Press, 1991

Wargames: From Gladiators to Gigabytes. New York: Cambridge University Press, 2013

van Doorn, Jacques (ed), *Armed Forces and Society: Sociological Essays*, Lahey: Mouton, 1968

Vegetius Renatus, Flavius, *Roma Savaş Sanatı*, (çev) Samet Özgüler, Kutsi A. Çetinalp, İstanbul: Kronik Kitap, 2019

Vego, Milan, "German Wargaming", *Naval War College Review*, c. 65, no. 4, 2012

Virilio, Paul, *War and Cinema: The Logistics of Perception*, London: Verso, 1989

Vogt, Tobias O., "Defining the Discipline of Intelligence Studies," *American Intelligence Journal*, c. 31, no. 2, 2013

Wallach, Jehuda, *Bir Askeri Yardımın Anatomisi*, (çev) Fahri Çeliker, Ankara: Genelkurmay Basımevi, 1985

Walt, Stephen M., "The Renaissance of Security Studies", *International Studies Quarterly*, c. 35, no. 2, Haziran 1991

Warner, Michael, "Wanted: A Definition of "Intelligence"," *Studies in Intelligence*, c. 46, no. 3, 2002

Waters, H. Kenneth, *Herodotos the Historian: His Problems, Methods and Originality*. New York: Routledge, 2014

Weickmann, Christoph, *Neu-erfundenes Grosses Königs-Spiel*, Ulm: Balthasar Kühn, 1664

Wells, H. G., *Little Wars*, London: Frank Palmer, 1913

West, Nigel, *Historical Dictionary of World War II Intelligence*, Historical Dictionaries of Intelligence and Counterintelligence, Lanham: Scarecrow Press, 2008

Williams, Paul D. (ed), *Security Studies: An Introduction*, New York: Routledge, 2008

Windschuttle, Keith, "Journalism and the Western Tradition", *Australian Journalism Review*, c. 21, no. 1, 1999

Yalçınkaya, Haldun, "Savaşlarda Asker-Medya İlişkilerinin Geldiği Son Aşama: İliştirilmiş Gazetecilik", *Uluslararası İlişkiler*, c. 5, no. 19, 2008

Young, John, *A Brief History of Wargaming*, Arlington: Johns Hopkins University, 1956

İNDEKS

1. Dünya Savaşı 11, 19, 22, 49, 53, 58, 59, 60, 70, 71, 76, 78, 79, 105, 106, 109, 142, 168, 197, 258, 290, 292, 294, 295, 296, 309, 315, 342, 344, 356, 360
2. Dünya Savaşı 11, 23, 24, 25, 28, 33, 39, 49, 50, 58, 59, 65, 67, 68, 69, 71, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 83, 87, 91, 105, 107, 116, 125, 130, 151, 157, 158, 161, 168, 173, 184, 185, 187, 192, 194, 198, 200, 209, 227, 228, 229, 230, 236, 237, 247, 250, 257, 260, 261, 269, 290, 295, 296, 297, 298, 315, 345, 346, 347, 349, 351, 355, 357, 359, 361
9/11 Terör Saldırıları 27, 66, 169

A

Abadan, Nermin 274, 279
Aberystwyth Üniversitesi 162
Abrahammson, Bengt 188
Açık Kaynak İstihbaratı (POINT) 152
Afganistan 4, 27, 238, 239, 245, 302, 304, 305, 315
Agincourt Muharebesi 278
Aldrich, Richard 168
Alkibiades 16
Alman 20, 24, 48, 70, 108, 116, 151, 163, 192, 228, 229, 231, 232, 233, 235, 258, 261, 265, 270, 271, 293, 295, 333, 337, 339, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 351, 365, 366
Almanya 19, 58, 158, 163, 165, 192, 193, 239, 257, 267, 269, 270, 284, 293, 294, 295, 337, 342, 343, 345, 347, 348, 351, 361
Alp Arslan 43
Alparslan Savunma Bilimleri Enstitüsü 129
Amarsis 277
Amerika (ABD) 22, 26, 27, 50, 51, 58, 87, 102, 116, 137, 157, 182, 183, 185, 187, 206, 209, 248, 260, 261, 271, 288, 290, 294, 296, 299, 300, 303, 304, 309, 315, 334, 335, 347, 349, 350, 352, 354, 355, 357, 358, 359
Amerikan 24, 26, 76, 86, 156, 157, 160, 168, 177, 184, 185, 187, 188, 189, 197, 287, 288, 289, 291, 297, 299, 301, 303, 315, 335, 336, 339, 344, 346, 347, 348, 350, 351, 353, 354
Amerikan İç Savaşı 287, 288, 335

Amon-Ra 275
Amphipolis Muharebesi 16
Andrew, Christopher 109, 158, 168, 282, 298, 328
Anglo-Sakson 49
Angola 123
Antwerp 278
Arap 53
Aristo 16, 17, 221
Arjantin 300
Arnold, David 309
Aron, Raymond 254, 255
Arşimet 227
Artakserkes 277
Asimetrik Savaş 30, 84, 272, 306
Askeri Devrim 47
Askerî Mecmua 58, 59
ASV 235
Atatürk (Mustafa Kemal Paşa) 4, 5, 59, 129, 267, 268, 308, 339, 340, 342
Atina 15, 16, 276
Atlantik 87, 92, 235
Atom Bombası 23, 296
Australian National University 128
Avonos 308
Avrupa Ahengi 70
Aydınlanma 46, 252
Azerbaycan 242, 308, 312

B
Bağdat 74, 302, 303, 307
Balaklava Muharebesi 284
Balkan Savaşları 57, 60
Battal Gazi 41
Battalnâme 53
Bawdsey 229
Bayezid (Yıldırım) 322
Bayliss, John 66
Bayramoğlu Ali Ağa 52
BBC 300
Belçika 296, 325, 343
Bell, John 278, 280, 281
Bentham, Jeremy 215
Berelson, Bernard 294
Berlin 48, 263, 293, 328, 329, 331, 332, 344
Berry, David 276
Beşar Esad 309
Betts, Richard K. 112, 128
Biehl, Heiko 192, 193
Bilge Kağan 44
Bimfort, Martin T. 146
Birand, Mehmet Ali 203
Birinci Dünya 40, 59
Biscay Körfezi 235
Blaagaard, Bolette 309
Blitz 231
Boene, Bernard 184, 188
Booth, Ken 93, 96, 97, 259
Bosna-Hersek 5, 239
Brick, Eduardo Siqueira 126
Britanya 228, 229, 230, 231, 233, 284, 321, 351
Brodie, Bernard 75, 271
Bulgaristan 190
Burk, James 181, 185, 186, 187, 188, 189, 205
Buzan, Barry 22, 26, 51, 65, 66, 77, 81, 82, 83, 87, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 98, 99, 102, 103

C
Caforio, Giuseppe 177, 178, 179, 180, 182, 183, 185, 191, 194
Calgary Üniversitesi 163
Canlandırmacılar (reenactors) 62
Cardigan (Lord) 284
Carleton Üniversitesi 163

Carlistler 281
Carnegie Corporation 74
Carr, Edward H. 22, 23, 30, 75
Carreiras, Helena 182
CASIS 163, 166
Castro, Fidel 160, 182
Caydırıcılık (deterrence) 24, 82
Celâlzâde Mustafa 55
Cezayir Savaşı 193
CH-130 Hercules 115
Chappe, Claude 282
Charters, Ian 163, 363, 364
Chatham House 71
Chicago 15, 188, 189
Chomsky, Naom 86
Chouliaraki, Lilie 309
Churchill, Winston 232, 233, 360
Church Komitesi 160
CIA 146, 149, 151, 157, 159, 165
Clancy 141
Clausewitz, Carl von 10, 20, 21, 23, 51, 78, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 271, 272, 323
Clerk, John 326
Codrington, William 286
Colomb Philip H. 336
Comte, Auguste 183
Corbett, Jullian 259
Council on Foreign Relations 71
Covid-19 108
Cradock, Percy 162
Creel Komitesi 294
Cruise 141
Curry, John 319, 320, 321, 324, 325, 326, 328, 329, 333, 334, 336, 352, 358, 359, 362, 366
Cyrus (Rus Prensi) 277

Ç
Çanakkale 57, 59, 60
çaturanga 321
Çin 27, 250, 260, 320, 321, 352

D
Danimarka 284
Danişmendnâme 53
da Vinci (Leonardo) 227
Dearlove, Richard 162
Delbrück, Hans 21, 22, 48, 49, 258
Derrida, Jacques 102, 103
Devrimci Savaş 25
de Wilde, Jaap 98, 99
Dharan 302
Dijital Medya 305, 309
Doğu Bloğu 26, 351
Donbass Savaşı 311
Don Carlos 281
Dowding (Hugh) 232, 233
Doyle, Michael 90
Dunnigan, James 352, 358, 359
Durham University 129
Durkheim, Emile 183
Duyvesteyn, Isabelle 112, 128

E
Earle, Edward Mead 68, 73, 74, 75
Ebedi Barış 69, 90
EDAM 129, 130
Ekbladh, David 67, 68, 72, 73, 75
el-Kaide 27
Engels, Friedrich (19
Enigma 151, 233
Erasmus 18, 19, 23
ERGOMAS 176, 194, 195, 208
Ermenistan 241, 242, 308, 312
Ethan Hunt 141
Evliya Çelebi 56
EYP 242

F
Facebook 309
Fahri Belen 59
Falkland Adaları Savaşı 299
Farson 163
Faşizm 19
FBI 149
Featherstone, Donald 359
Feminizm 30
Fetihnâme 53, 54, 56
Fevzi Çakmak 58
Filipinler 244
Fleming, Ian 141
Foot, M. R. D. 158
Foucault, Micheal 102, 104
Frankfurt Okulu 96
Fransa 19, 49, 74, 79, 158, 163, 188, 190, 193, 194, 228, 232, 233, 236, 257, 279, 290, 291, 293, 296, 323, 324, 325, 330, 334, 343, 344, 355
Fransa-Prusya Savaşı 330, 334, 355
Fransız Devrimi 20, 47
Frederick (Mareşal Earl) 286, 327
Friedrich Wilhelm III. 327
Freedman, Lawrence 24, 25, 26, 162
Freidland Savaşı 281
Fuchida, Mitsuo 348
Fukuyama, Francis 26, 27
Fuller, General J. F. C. 258, 259

G
Galilei 227
Galtung, Johan 88
Galya 15, 278
Garnizon Devlet (garrison state)
Gascoigne, George 278
Gazavatnâme 53
Gazi Osman Paşa 267
GCHQ 162
Gelibolulu Ali 55
Genelkurmay 35, 36, 48, 58, 59, 191, 200, 202, 319, 323, 329, 330, 331, 332, 337, 339, 340, 343, 347, 354, 365
Georgetown Üniversitesi 22, 159
Gerçek Savaş 253
Gerilla 51
Geyik 308, 312
Giap, Vo Nguyen 26
Gibbs, Norman Henry 28
Go 129, 320
Godson, Roy 159
Goebbels, Joseph 293, 294
Goldhamer, Herbert 345, 350
Goldman, Jan 168
Goltz, Colmar von der 263, 264, 265, 266, 267, 268, 325
Goodman, Michael S. 146, 152, 160, 162
Griffith, Paddy 15, 351
Gruneison, Charles Lewis 281
Guicciardini, Luigi 322
Gunei, Charles Lewis 280
Güney Afrika 123
Gürcan, Metin 122, 129, 137
Gürcistan 246
Güreli, Nail 203
Güvenç, Serhat 129, 270

H
Habsburg 279
Hafif Süvari Tugayı 284
Haifa Üniversitesi 164
Haiti 239
Haklı Savaş (Just War) 222, 225
Halliday, Fred 67, 86
Hansen, Lene 65, 66, 77, 81, 82, 83, 87, 89, 93, 94, 102, 103

Harbiye Nezareti 339
Harp Akademisi (Erkân-ı Harbiye) 29, 48, 319, 329, 331, 332, 336, 339, 341, 342, 347
Harp Tarihi Dairesi 58, 59
Harries-Jenkins, Gwyn 175, 181, 189, 191
Harvard Üniversitesi 157
Hasan Kâfî 55
Havana 289
HAVELSAN 366
Hearst, William Randolph 288, 289
Hegel, Georg Wilhelm Friedrich 19, 26, 47, 108, 254, 255
Helwig, C. L. 324, 325, 357
Herman, Mark 88, 162, 163, 170, 271, 352
Herodot 15, 45, 49, 276
Hersh, Seymour 297
Hibrit Savaş 30
Hillebrand, Claudia 146, 152, 160, 168
Hilsman, Roger 157
Hindistan 278, 321
Hitit 15, 275
Hitler 75, 228, 294, 347
Ho Chi Ming 25
Hollanda 188, 195, 280, 334
Howard, William 21, 25, 28, 78, 260, 280, 282, 284, 285, 287
Höchenberger 324
Hughes, R. Gerald 162
Huntington, Samuel 27, 28, 187, 204, 220
Huymans, Jef 95, 96, 100
Hüsrev Paşa 337
Hyde, H. Montgomery 157

I
IFF 232
IISS 130
Irak 27, 160, 238, 239, 240, 242, 248, 297, 302, 303, 305, 313, 315, 352
ISA 190, 208
ISAF 245, 246
IUSAFS 188, 189, 190, 208

İ
İbn Sina 38
İdealizm 22
İdrisî Bitlisi 24
İHA 312
İlişkilendirilmiş Gazetecilik 295
İmparatorluk Savunma Koleji (Imperial Defence College) 110, 113
İngiliz Okulu 161
İngiliz-Zulu Savaşı 290
İngiltere 19, 22, 28, 29, 49, 51, 71, 109, 116, 130, 141, 158, 159, 161, 162, 191, 192, 215, 228, 229, 230, 233, 236, 258, 259, 284, 285, 290, 292, 293, 296, 297, 299, 334, 335, 336, 342, 343, 349, 351, 354, 355, 359, 361, 362
İNİS (HUMINT) 151
İnsani Müdahale 224, 225
İnşacılık (Constructivism) 94, 95
İran 53, 54, 55, 352
İran-Irak Savaşı 352
İskender 17, 277
İskenderiye 282
İspanya 158, 263, 278, 281, 288, 289, 290, 315, 322
İsrail 164, 166, 277
İstanbul Teknik Üniversitesi 136
İsted Savaşı 284
İstiklal Savaşı 267, 268
İsveç 188, 334
İtalya 194, 276, 324, 334, 340
İzmir 302, 340, 341

J
Jackson, Peter 103, 162, 167, 168, 169
James Bond 141, 166
Janowitz, Morris 184, 187, 188, 189, 190, 197, 203, 219, 220
Japonya 27, 73, 239, 334, 347, 348
Jomini, Henri de 124, 125, 256
Jones, James 96, 115, 118, 122, 284
Josephus (Flavious) 277
Jukov, Georgi 347

K
Kadeş Muharebesi 15
Kaehler (Albay Otto) 337
Kahire 282
Kahn, Hermann 271
Kamboçya 85
Kanada 158, 163, 166, 293, 362
Kant (Immanuel) 19, 23, 69, 70, 90, 216, 254
Karabağ 242, 308, 312
Kara Harp Okulu (Mekteb-i Harbiye) 5, 135, 136, 204, 318, 335
Karnak 275
Kâtip Çelebi 56
Katz, Elihu 303, 304
Kebir bin Üveys Kadızâde 54
Kent, Sherman 102, 157, 165, 250, 251
Keohane, Robert O. 94
Khan, David 158
Kırım 49, 53, 246, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 300, 306, 309, 314
Kışlalı, Ahmet Taner 203
Kızıl Ordu 347, 351
King's College 28, 128, 162, 362
Kitchener (Lord) 292
Knightley, Philip 285, 286, 288, 295
Koçi Bey 55
Komünizm 19
Kopenhag Okulu 98, 99, 100, 101
Kore 83, 187, 198, 261, 270, 297
Kore Savaşı 187, 261, 270
Korf, Nikolay Andreevich 196
Köln 235
Körfez Savaşı 26, 299, 302, 303, 304, 313, 316, 352
Kraliyet Donanması 230, 234, 235, 299, 336
Kraliyet Hava Kuvvetleri (RAF) 228
Kriegsspiel 326, 327, 328, 330, 332, 333, 334, 335, 356
Kritik Teori 30
Kroisos (Lidya Kralı) 273
Kurmay Gezisi 48
Kutü'l-amare 63
Kuva-i Milliye 268
Kuveyt 223, 302, 352
Küba 271, 288, 289, 315
Kümmel, G. 179, 184, 191, 192, 194, 207

L
Lammers, Cornelius 195
Lang, Kurt 200, 207
Laos 85
Lasswell, Harold 81, 294
Lawler, Peter 87, 88, 89
Lazarsfeld, Paul 294
Lenin 19, 197
Levy, Yagil 208
Liddell-Hart, Basil Henry 258, 259
Lipman, Walter 294
Little (William McCarty) 293, 336, 339, 356
Londra 69, 181, 185, 186, 236, 280, 281, 283, 284, 285, 299, 300, 302, 322, 328, 330, 335, 356, 357, 363
Louis XV. 323
Louvre Müzesi 275, 277

Lowenthal, Mark M. 159
Ludendorff, Erich 258, 269
Luftwaffe (Alman Hava Kuvvetleri) 228, 231
Luksor 275
Luttwak, Edward N. 26, 27
Lütfi Paşa 55

M
Machiavelli 17, 18, 19, 21, 22, 26, 75, 257
MACV 298
Maine 289
Maiolo, Joe 162
Malazgirt Muharebesi 43
Malezya 25
Malins, Geoffrey 293
Mallick, Terrence 284
Manstein, Erich von 345
Mao 25, 310, 352
Marksist 197, 260
Marrin, Stephen 155, 169
Marx (Karl) 19
Massenbach, Albay Christian von 326
Massey University 128
Masterman, J. C. 158
Matrakçı Nasuh 54, 55
McDonald, Matt 95
McDowell, John 293
McNamara, Robert 130, 131, 132
McSweeney, Bill 98
Meckel, Binbaşı Klemens Wilhelm Jacob von 332, 336
Medeniyetler Çatışması 27
Mehmed Nihad (Bursalı) 341
Mehmet Ali Paşa 282
Messenger 354, 364
Meşrutiyet II. 57, 59
Mezopotamya 45, 275
Mısır 15, 45, 54, 275, 277, 282, 320
Mısır Seferi 54
MIT Üniversitesi 350
Michigan Üniversitesi 88
Midway Muharebesi 348
Militainment 304, 310, 313, 314
Milletler Cemiyeti 22, 70, 71, 76, 350
Milli Mücadele 58, 60, 63
Milli Savunma Bakanlığı (MSB) 369
Milli Savunma Üniversitesi 4, 5, 11, 31, 60, 129, 171, 173, 201, 206, 342
Moltke 257, 264, 326, 330, 331, 332, 337, 365
Moore, Brenda 189
Moreau, Victor Marie 325
Morgenthau, Hans 86, 102, 157
Mosca, Gaetano 183
Moskos, Charles 175, 181, 203, 208
Musa 142
Mutlak Savaş 253, 258
Müffling, Karl von 329
Mühendishane 56, 57
Mühendishane-i Bahrî-i Hümayun 56
Mühendishane-i Berr-i Hümayun 56
My Lai Katliamı 297

N
Nail (Kıdemli Yüzbaşı) 203, 339
Napoleon 47, 48, 57, 70, 78, 258, 263, 283
Napoleon Savaşları 47, 70, 78, 283
Naramsin 275
NATO 4, 5, 82, 83, 84, 85, 227, 245, 269, 270, 272, 318, 319, 353, 369
Nazi 73, 293
Neo-Liberalizm 93
Neo-Realizm 93
New Brunswick Üniversitesi 163
New York World Gazetesi 288, 289, 315
Ney 325
Nimitz, Amiral Chester W. 347, 348

NMIF 165
Noel-Baker 22
Norwegian Institute 130
Nördligen 279
NSA 151
Nürnberg 279

O-Ö
Obraztsov, Igor 196, 197, 198, 208
OIG 162
Omand, David 162
Onuf, Nicholas 94
Orhun Abideleri 44
Ortaçağ 27, 46, 278
Orta Doğu Teknik Üniversitesi 4, 136
Osgood, Robert 271
Osmanlı 5, 18, 34, 39, 40, 49, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 73, 263, 264, 267, 268, 279, 287, 314, 334, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 360
Osmanlı-Rus Savaşı 57, 287
Osmanlı-Yunan Savaşı 57
Ouellet, Eric 174, 175, 178, 196, 208
Oxford Üniversitesi 28, 158, 162, 355
Ömer Kâmil 337, 338
Özgürleşme (emancipation) 97

P
Panama 185, 301
Paris Okulu 102
Pasifik 237, 347
Pasifist 18
Pearl Harbor Baskını 348
Pelopones Savaşı 15, 16, 276
Pentagon 301, 302, 304, 313, 352
Perla, Peter 319, 320, 321, 324, 325, 326, 329, 336, 358, 359, 366
Pershing, John J. 291
Pers-Yunan Savaşları 15, 45
Peygamber 54
Plato 16
Plevne Savunması 57
Polonya 345
Post-kolonyalizm 101
Post-modernizm 30
Post-pozitivizm 94
Post-yapısalcı 94, 102, 103, 104,
Pozitivizm 94
Prag 324
PRIO 88
Princeton Üniversitesi 73, 313
Profumo, John 159
Prusya 48, 49, 56, 57, 183, 263, 266, 269, 270, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 337, 338, 345, 355, 365
Pulitzer, Joseph 288, 289, 297

R
Ramesseum 15, 275
Ramses II. 15, 275
RAND 130, 131, 157, 345, 350, 357, 358
Random 146
Rasyonalizm 94
Ratzel, Friederick 19
RC01 190, 204, 208
Realizm (Siyasi Gerçekçilik) 15, 23, 93
Reflektivizm 94
Reisswitz, Baron Leopold von 327, 328, 329, 330, 337, 355
Richter, Gregor 182
Rietjens, Sebastiaan 178, 182
Roberts (Mareşal Earl Frederick S.) 286, 357, 358
Robertson, Ken 161
Robinson, Henry Crabbe 280, 281, 282
Roma 5, 17, 20, 43, 44, 46, 278, 321

Romantizm 252
Ross, Eaman 157, 158, 284, 323
Rothenburg 279
Rudner, Martin 163
Rus 24, 49, 57, 196, 197, 198, 199, 201, 284, 285, 287, 308, 314
RUSI 124, 130
Rus-Japon Savaşı 49
Russell, William Howard 280, 282, 284, 285, 286, 287
Rusya 19, 49, 102, 196, 197, 198, 199, 246, 250, 311, 334, 336

S-Ş
Saab Gripen 123
Sabin, Philip 362, 363, 364
Saddam Hüseyin 303
Saint-Cyr 193, 194
Sakarya 268, 360
Saltuknâme 53
Sandhurst 29, 351
Sarı Gazetecilik 287
Satranç 322, 326
Savunma Bilimleri Dergisi 133, 134
Savunma Sanayi Müsteşarlığı 137
Scharnhorst, Gerhard von 266, 327, 332
Schleswig-Holstein 284
Schlieffen, Alfred von 326, 343, 365
Schmitt, Oliver 112, 128
Schwarzkopf, Norman 304
Scott, Len 117, 162, 168, 169
Segal, David R. 174, 181, 183, 184, 185, 186, 187, 189, 190, 191, 192, 194, 195, 198, 206, 207
Selimnâme 53, 54
Selimşahnâme 54
Sezar 15, 20, 278
Sherman 157, 165, 335
Shklovski, Irina 311, 312
SIPRI 88
SISG 161
Sidle, Winant 301
Silahlı Çatışma Hukuku 222
Simon Fraser Üniversitesi 163, 166
Sinyal İstihbaratı (SIGINT) 151, 162
Sivastopol 283
Siyasetnâme 55
Skype 309
Sly, Liz 307
Smith, Irving 69, 174, 262, 291
Soeters, Joseph 178, 179, 182, 183, 195, 207, 208, 209
Soğuk Savaş 26, 28, 33, 59, 67, 69, 72, 76, 78, 79, 80, 81, 82, 84, 85, 86, 87, 89, 90, 91, 92, 93, 97, 101, 102, 104, 106, 109, 110, 141, 151, 156, 160, 161, 162, 168, 185, 190, 199, 247, 250, 260, 261, 270, 296, 349, 350, 351
Sokrat 16
Somali 239
Sosyal Darwinizm 19
Sosyal Medya İstihbaratı (SOCINT) 152
Sovyetler Birliği 26, 190, 197, 260, 296, 347, 348, 349, 351
Sparta 15
Spencer 19, 124, 183, 298
SPI 358
Spykman 75
Stahl, Roger 304, 313, 314
Stanford Üniversitesi 350
Stanmore 230
St. Augustine 17
Stephenson, William 157
Stevenson, Robert Louis 356
STM 130
Stouffer, Samuel 179, 185, 186
Su-30 123
Sucüdi Çelebi 54

Sun Tzu 20, 44, 46, 320
Suriye 298, 307
Suudi Arabistan 302, 303
Süleymannâme 53
Sykes, Mark 357
Şükr-i Bitlisi 54

T
Talimname 47
Tarih-i Harp Şubesi 53
Tebriz 55
Teitler, Ger 195
Telegram 308
Tennyson (Lord) 284
Termopylae Muharebesi 49
Tevrat 45
The Times Gazetesi 281, 284, 287
Thoutmes III. 277
Throtha 335
Thurioi 276
Thurstone, Louis Leon 294
Tickner, Ann 102
Timur 322
Tirol 263
Tocqueville, Alexis de 183, 200
Topyekûn Savaş 349, 350
Tükidides 15, 16, 20, 45, 276, 277
Türk 4, 5, 11, 12, 13, 18, 31, 32, 40, 41, 48, 55, 57, 58, 59, 116, 137, 173, 199, 200, 201, 202, 203, 206, 209, 271, 276, 277, 319, 336, 337, 339, 340, 360
Türkiye 2, 4, 5, 11, 17, 20, 31, 32, 33, 34, 36, 39, 41, 44, 51, 52, 53, 56, 57, 59, 62, 63, 64, 74, 83, 111, 128, 129, 130, 132, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 170, 171, 173, 174, 176, 177, 180, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 209, 210, 227, 263, 264, 269, 270, 271, 272, 308, 337, 339, 340, 359, 360, 361, 364, 366, 367, 368, 369, 370
Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) 11, 200, 319, 340
Twitter 309

U-Ü
U-bot 235
Uganda 123
Ukrayna 311
Ullman 91, 92, 94
Universität der Bundeswehr München 163
University of Ljubljana 128
University of Malaya 128
University of New South Wales 5, 128
Uyar, Mesut 2, 5, 9, 13, 15, 202, 204, 264, 267, 270, 273, 296
Üçleme Trinity) 254
Üçüncü Dünya 101

V
V1 236
van Creveld, Martin 125, 262, 321
van Doorn, Jacques 184, 188, 189, 190, 195, 205
Vatandaş Gazeteci 305
Vegetius 20, 44, 46
Vendée 263
Venturini 325, 357
Verdy, Albay Julius 332, 333, 334, 335, 336, 337
Vestfalya 71
Vietkong 131, 132
Vietnam 85, 86, 131, 187, 189, 198, 207, 261, 296, 297, 298, 299, 300, 315, 350, 351
Vietnam Savaşı 86, 131, 187, 189, 207, 296, 297, 298, 299, 315, 351
Viyana 18, 70, 279

W
Wæver, Ole 51, 92, 98, 99
Walt, Stephan 65, 79
Waltz, Kenneth 86
Wark, Wesley K. 163, 166, 167, 168
Washington 27, 90, 124, 148, 159, 271, 285, 307, 324, 332, 351
Washington Post Gazetesi 307
Watergate Skandalı 152, 160
Waurin (Jean de) 278
Weber, Max 183
Weickmann, Christoph 323, 324
Weiqi 320
Wellington House 293
Wells, H. G. 356, 357, 359
Wendt, Alexander 94, 95
West Point 335
Whitaker, Reg 163
Wilhelm, Sigmund Teuffel 278, 327, 329, 330, 332
Williams, Micheal 65, 80, 87, 91, 93, 95, 96, 262
Wilson 22, 70, 71, 328, 330, 343, 349
Windschuttle, Keith 276
Wirtz, James J. 66
Wise, David 158
Wohlstetter 271
Worall 112
Wulf, Volker 311, 312

X
Xenephon 46

Y
Yale Üniversitesi 72, 157
Yaşam Alanı (Lebensraum) 19
Yavuz Sultan Selim 54
Yıldırım Harbi 346
York Üniversitesi 163
YouTube 309
YÖK 132, 133, 134, 135, 136
Yugoslavya 29, 262
Yunan 15, 18, 36, 40, 45, 46, 53, 57, 278, 321
Yunanistan 83, 340

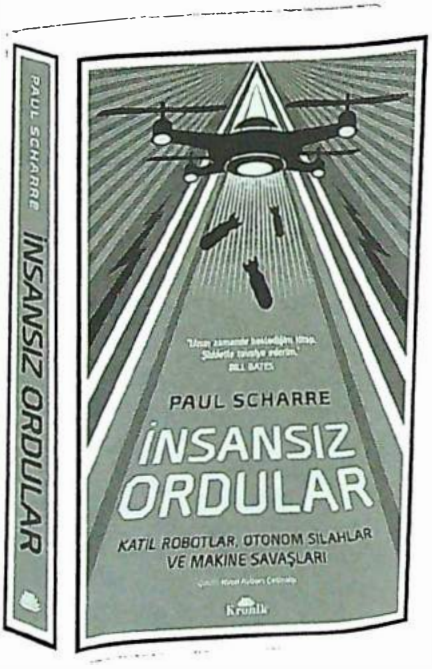
Z
Zafernâme 53
Zimmern, Alfred A. 22

İnsansız Ordular

Katil Robotlar, Otonom Silahlar ve Makine Savaşları

PAUL SCHARRE

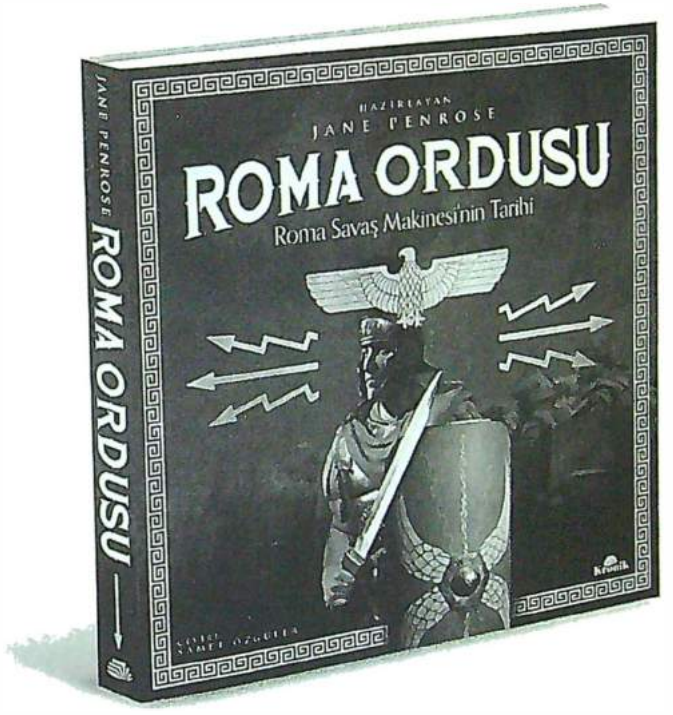
Otonom silahların devri geldi. Peki, dünya buna nasıl ayak uyduracak? Savaşın kaderini otonom silahlara bırakmak, muharebe meydanlarını nasıl değiştirecek? Ölüm-kalım kararı artık robotların eline mi geçiyor? Geleceğin savaşlarında insan ne kadar rol üstlenecek? *İnsansız Ordular*, geleceğin savaşlarını bir bilimkurgu romanı gibi sarsıcı biçimde, tüm gerçekleriyle ortaya seriyor.

Roma Ordusu

JANE PENROSE

Osprey Resimli Tarih Dizisinden dünyanın en çok belgesele, diziye ve filme konu olan, sembol dünyasından kıyafetlerine, taktik düzeninden manevra kabiliyetine, lojistik imkânlarından efsane isimlerine kadar her yönüyle merak edilen büyülü ordularından biri: Roma ordusu...

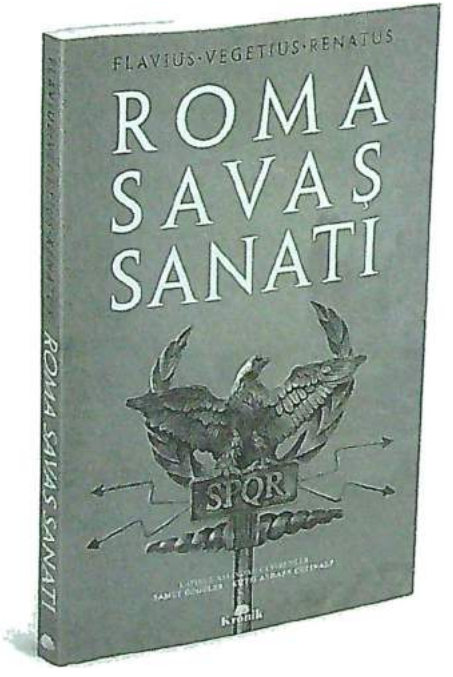

Roma Savaş Sanatı

FLAVIUS VEGETUS RENATUS

ÇEVİRİ: SAMET ÖZGÜLER - KUTSİ AYBARS ÇETİNALP

MS IV. yüzyılın ortalarında doğmuş ve MS V. yüzyılın başlarında öldüğü düşünülen Romalı yazar Renatus, I. Theodosuis'a adadığı tahmin edilen bu eserinde Roma'nın askerî sorunlarına çözümler aramaktadır. XII. yüzyıldan XVIII. yüzyıla kadar Batı'da en çok okunan teknik kitaplardan biri olan *Roma Savaş Sanatı*, Antik Çağ serimizin ilk kitabı...

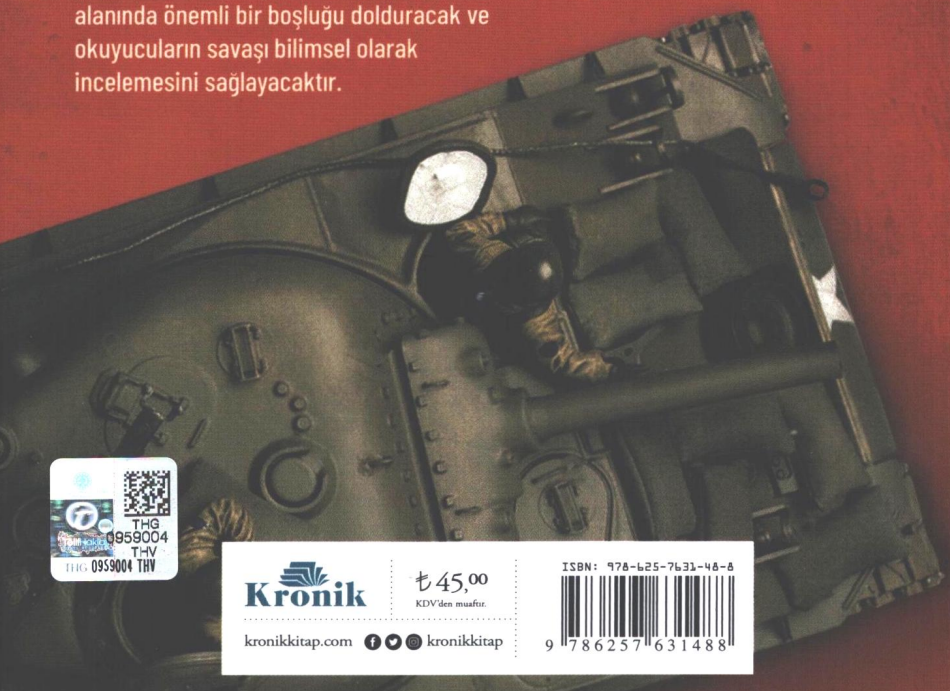

Savaşın insanlık tarihi kadar eski olduğu klişesi sıklıkla tekrar edilir. Bunun doğruluğu veya yanlışlığı son 500 yıldır tartışılmaktadır. Ancak ilginç bir şekilde savaşın bilimin konusu haline gelmesi oldukça yenidir. I. Dünya Savaşı'nın bitişi ve uluslararası ilişkiler disiplininin kurulmasıyla savaş bilimin konusu haline geldi. Bir başka büyük savaş II. Dünya Savaşı sayesinde fen bilimleri dahil mevcut akademik disiplinlerin neredeyse tamamı savaşı incelemeye hiç değilse yan etkileri ve tahribatıyla uğraşmaya başladı. Ancak Türkiye'de Savaş Çalışmaları alanı dünyadaki gelişmelerden geri kalmıştır.

Bu kitabın hazırlanmasının amaçlarından en önemlisi Türkçe literatürdeki boşluğun doldurulması ve yeni bir başlangıç yapılmasını sağlamaktır. "Savaş Çalışmaları El Kitabı" giriş niteliğinde bir referans eserdir. Savaş ve askeri bilimlerle ilgili alt disiplinleri beraber ve bütünlük içinde tanıtmayı amaçlamaktadır. Akademisyenlere ve genel okuyucu kitlesine temel bilgi ve kavramları rahatlıkla anlayabilecekleri şekilde sunmaktır. Bunun yanında savaşın ne kadar önemli ve karmaşık olduğunu ve bilimsel olarak incelenmesinin önemi göstermektir.

Kitapta askeri tarih, güvenlik çalışmaları, savunma çalışmaları, istihbarat çalışmaları, askeri sosyoloji, askeri etik, askeri harekât araştırması, askeri düşüncenin gelişimi, savaşta medyanın rolü ile savaş oyunları gibi alanın çok önemli konuları uzmanları tarafından yazılmıştır.

Askeri tarihle ilgili çalışmalarıyla tanınan Prof. Dr. Mesut Uyar'ın editörlüğünde hazırlanan ***"Savaş Çalışmaları El Kitabı"*** alanında önemli bir boşluğu dolduracak ve okuyucuların savaşı bilimsel olarak incelemesini sağlayacaktır.

Kronik
₺45,00
KDV'den muaftır.
ISBN: 978-625-7631-48-8
kronikkitap.com kronikkitap
9 786257 631488